FENIMORE COOPER

VÎNĂTORUL DE CERBI

THE DEERSLAYER
by
Fenimore Cooper
London and Glasgow
Collins Clear-Type press

F E N I M O R E C O O P E R

VÎNĂTORUL DE CERBI

În romînește de

OVIDIU CONSTANTINESCU

EDIȚIE PRESCURTATĂ

EDIȚIA A II-a

EDITURA TINERETULUI

Coperta de
D. IONESCU

CUVÎNT ÎNAINTE

„Vînătorul de cerbi" este ultimul roman pe care-l scrie Fenimore Cooper în completarea ciclului închinat aventurilor lui Natty Bumpo, celebrul său erou. Ultimul pentru că a apărut abia în anul 1841. În fapt, romanul istorisește o seamă de întîmplări din tinerețea celui care în decursul imaginarei sale vieți a fost numit cînd „Vînătorul de cerbi", cînd „Ochi de Șoim", cînd „Ciorap de piele".

În ordinea desfășurării cronologice a evenimentelor relatate în cuprinsul lor, cărțile ciclului, care nu au fost scrise unele după altele, se urmează astfel: „Vînătorul de cerbi" (1841), „Cercetașul" (1840), „Preria" (1827); „Ultimul mohican"** (1826) și „Ciorap de piele" (1823). Pe măsură ce descria unele perioade ale vieții lui Natty Bumpo, Fenimore Cooper a simțit nevoia — pentru a-și demonstra ideea sa că la școala naturii, caracterul uman se poate întări și desăvîrși — să dea o imagine cît mai completă a încercărilor prin care a trecut eroul său. Și totodată să arate și fermitatea acestor însușiri naturale, pe care împrejurările potrivnice nu numai că nu le-au alterat, ci dimpotrivă le-au adîncit.*

Cititorii vor cunoaște, cu tălmăcirea de față, o nouă perioadă din viața cinstitului și curajosului Natty și se poate spune că niciuna din trăsăturile morale relevate în cărțile anterioare nu e dezmințită în cursul întîmplărilor ce se desfășoară în prezentul roman. Interesul povestirii rezidă, desigur, în primul rînd în aventurile pline de neprevăzut care au loc într-un cadru cunoscut și din cărțile anterioare: lacul Otsego și izvoarele rîului Susquehanna aflate în mijlocul pădurilor de pe munții Alegani. Timpul acțiunii e situat cam prin a doua jumătate a veacului al XVIII-lea, cînd triburile indienilor irochezi năvălesc, la incitarea francezilor, pe teritoriile stăpînite de englezi, și populate în interior de triburile indienilor delawari.

---

* Apărut în traducere românească în anul 1956. Ed. Tineretului.
** Apărut în traducere românească în anul 1959. Ed. Tineretului.

În comparație cu „Preria", nu se poate spune că aici caracterele diferitelor personaje ar fi conturate cu mai multă pricepere a resorturilor sufletești care le fac să se comporte într-un fel sau altul. Spre deosebire însă de „Preria", ritmul întîmplărilor e mai viu, neprevăzutul intervine mai ades, și poate chiar prea, în desfășurarea faptelor.

Natty Bumpo e prezentat acum ca un flăcău care a crescut în mijlocul indienilor delawari. El a deprins de la indienii care l-au adoptat ca pe un fiu al lor respectul adevărului, curajul de a înfrunta cu calm situațiile cele mai grele, priceperea de a se descurca în mijlocul primejdiilor cu o dibăcie și naturalețe nealterată de nimic. Așa cum o și mărturisește adesea, natura — măreția și înțelepciunea pe care o vădește ordinea ei — „i-a hărăzit ce e mai bun în el". Acesta e personajul care trezindu-se în mijlocul unor conflicte dezlănțuite fără voia sa stăruie să se aleagă calea înțelegerii și numai cînd își dă seama că nu se poate proceda altfel, luptă pentru a se apăra și a-i apăra pe cei amenințați din jurul său.

Ca și în alte cărți din acest ciclu, Fenimore Cooper zugrăvește, în opoziție cu Natty Bumpo, și tipul albului lipsit de scrupule, care își folosește puterea, dibăcia și curajul în chip necinstit, care nu ezită a recurge la violență chiar cînd acest lucru nu se impune. E vorba de Harry cel Pripit, un tip a cărei aroganță, lipsă de scrupule și atitudine rasistă îl fac să nu fie de loc simpatic cititorului.

Poziția autorului, de condamnare a acestor comportări, de respingere a unor asemenea atitudini e categorică. Natty Bumpo, care exprimă uneori cu o de ajuns de vizibilă și directă naivitate literară părerile autorului, îi declară lui Harry la un moment dat : „Pentru mine pielile roșii sînt oameni ca și noi... Oameni de rase și culori diferite, cu tradiții diferite, dar avînd în fond aceeași fire".

Autorul rămîne astfel la poziția sa de prețuire și de relevare a calităților oamenilor simpli, indiferent de rasa căreia aparțin ei. De altminteri puțina simpatie pe care o arată zgomotosului și grosolanului Harry, se exprimă și prin faptul că acesta e respins — deși cam nemotivat în raport cu comportarea ei anterioară — de către prea frumoasa Judith care își îndreaptă în schimb afecțiunea spre Natty Bumpo.

Prețuirea de care se bucură Natty în ochii tuturor și chiar și în rîndurile indienilor irochezi cînd e luat prizonier provine din faptul că sinceritatea cu care el urmărește izbînda dreptății, a omeniei impune.

„Om adevărat, spune el odată Pripitului, cred eu că e acela care știe a păzi cît mai bine dreptatea". Citeodată această prețuire apare puțin cam forțată, corespunzînd moralei de multe ori naive care cîrmuiește destinele mai tuturor eroilor lui Cooper. Cei buni

sînt de obicei răsplătiți și de oameni și de împrejurări, cei răi își primesc mai întotdeauna cuvenita pedeapsă.

Nu voi intra în amănuntele unei acțiuni care, deși nu este prea complicată, abundă în situații încordate, în fapte temerare, nu lipsite și de urmări tragice. Aș vrea în schimb să stărui puțin asupra unora dintre personaje. O mențiune deosebită o merită pitorescul, dar și umanitatea simplă, atrăgătoare, a figurii celor doi indieni delawari, prietenul lui Natty, viteazul Chingachgook, „Șarpele cel Mare" și gingașa și înțeleapta Wah-ta-Wah, iubita lui.

Atenția principală a autorului e însă îndreptată spre zugrăvirea figurii lui Natty Bumpo, care ne trezește adînca simpatie pentru „simplitatea cinstită a gîndurilor și pentru curajul faptelor sale". (M. Gorki). Îl urmărim fermecați încă o dată de modul ingenios și firesc în care scapă mereu teafăr și nevătămat, deși e amenințat de primejdii de moarte. Se datorește farmecul cărții și unui sentiment viu al naturii care străbate descrierile pline de poezie ale unor locuri rareori tulburate de prezența omului. Naivitatea povestirii uneori, a zugrăvirii diferitelor stări sufletești ale personajelor este cu prisosință compensată de atracția exercitată asupra cititorului, de caracterul lui Natty care, cum spunea Gorki, „trăiește ca o întruchipare a celor mai bune însușiri ale spiritului omenesc".

Fenimore Cooper nu stăruie în îndelungi și minutioase analize asupra gîndurilor eroului său, el ni-l arată cel mai ades în acțiune, însă aceste acțiuni sînt motivate de porniri curate și cinstite. În Natty scriitorul a plăsmuit o personificare a tuturor calităților pe care socotea el că le dăruie omului viața în mijlocul naturii, observarea și urmarea legilor naturii.

Cititorul care cunoaște, din celelalte cărți, ideile lui Cooper cu privire la considerarea vieții în mijlocul naturii ca ideal social, le va regăsi și în „Vînătorul de cerbi". Trebuie să menționăm însă că Natty Bumpo fiind la începutul dobîndirii acestor idei — către sfîrșitul vieții sale, relatat în „Preria", el a devenit un adevărat „filozof al naturii" — nu le separă încă prea clar de ideile religioase. În acest sens, invocarea sau apelul, întîlnit frecvent în paginile cărții, la puterea religiei asupra oamenilor trebuie înțeleasă ca reprezentînd un moment pe care, în evoluția sa, personajul principal îl va depăși. De altfel și întîmplările romanului arată de ajuns de limpede aceasta, subliniind ideea că divinitatea se confundă în fapt cu natura. Și întrebat odată ce iubește mai mult, Natty răspunde că dragostea lui e dăruită naturii, care-i poate aduce pe oameni, prin măreția și perfecția ei, pe drumul cel bun chiar dacă pînă atunci ei nu l-au urmat. Și spre slava naturii rostește aproape un poem în proză spunînd că dragostea sa „e în pădure", aninată de „fiecare creangă de copac, în stropii molcomi de ploaie, în roua ce poleiește fiecare fir

de iarbă, în norii ce plutesc pe cer ca sineala, în păsările care ciripesc prin crînguri, în izvoarele cu unda proaspătă care îi potolesc setea, și în atîtea și atîtea daruri fără seamăn" *ale firii.*

Așa cum am mai arătat și altădată, * *Fenimore Cooper prin ideile sale se dovedește a fi un deist, de nuanță rousseau-iană, al cărui dumnezeu e de fapt natura. Și rațiunea naturii cere ca lucrurile să se întîmple într-un fel sau altul, voința celui de sus fiind în fapt voința proceselor din natură.*

Se înțelege că, fiind la începutul vieții sale trăite în plină natură, Natty nu va vedea aceste lucruri, așa cum va izbuti să le vadă către sfîrșitul ei. Însă chiar și în acest volum curajosul vînător exprimă idei care pun în discuție utilitatea sau necesitatea religiei. Vorbind despre biserici pe care nu le consideră chiar „absolut necesare", Natty spune : „Nici forturile, nici bisericile nu-i fac mai fericiți pe oameni. Mai mult decît atît, în mijlocul coloniștilor există mereu un sîmbure de vrajbă, pe cînd în pădure domnește împăcarea".

Nu trebuie să uităm că aceste păreri erau susținute de Fenimore Cooper acum o sută douăzeci de ani. Și din acest punct de vedere trebuie să admitem că ele erau rodul unei gîndiri înaintate pentru acea vreme, opunîndu-se absolutismului religios și social. Sînt prețioase de asemenea ideile cărții care, afirmînd principiul egalității între rase sau națiuni, condamnă în fapt politica colonialismului de atunci care urmărea prin dezbinarea și atîțarea triburilor indiene unele împotriva altora să le nimicească.

Nu e atît de ușor să iei „calea războiului", încearcă să-i convingă pe cei din jurul lui Natty Bumpo, de aceea întotdeauna el proclamă că trebuie urmată calea înțelegerii și nu a luptei. E adevărat că nu reușește întotdeauna să o urmeze. Împrejurările îl silesc să acționeze și altfel decît ar fi dorit, dar atitudinea sa e net pașnică, înclinată spre rezolvarea conflictelor pe o cale care să excludă armele.

Toate acestea îl conturează pe Natty Bumpo și aici, ca și în alte cărți ale ciclului, ca pe un om care urmărește izbînda dreptății, a cinstei și a adevărului în relațiile sale cu oamenii din jur. Curajul și temeritatea sa sînt puse în slujba atingerii acestui scop. De aici și prețuirea de care s-au bucurat în rîndurile cititorilor de pretutindeni cărțile lui Cooper, închinate zugrăvirii vieții acestui personaj. Scrise acum mai bine de o sută de ani, romanele sînt și astăzi, așa cum au arătat-o adesea în amintirile lor revoluționarii ruși : „un bun educator, care sădește în suflete simțămîntul cinstei, curajul și năzuința spre acțiune".

RADU LUPAN

---

* v. prefața la J. F. Cooper „Preria".

Capitolul I

Întîmplările pe care le vom istorisi mai jos s-au petrecut între 1740 şi 1745, într-o vreme cînd aşezările coloniei New York se limitau la cele patru comitate de pe ţărmul Atlanticului, o şuviţă subţire de pămînt, de o parte şi de alta a Hudsonului, mergînd de la gurile fluviului pînă la cascadele din apropierea izvoarelor, precum şi la cîteva districte vecine mai înaintate de pe Mohawk şi Schoharie. Pădurile virgine alcătuiau ca un brîu lat ce se întindea pînă în marginea albiei celui mai mare fluviu de pe continent, ba chiar şi mai departe, revărsîndu-se spre Noua Anglie şi punînd sub ocrotirea copacilor seculari mocassinul tăcut al luptătorului băştinaş. O privire aruncată de undeva de pe o înălţime asupra întregului ţinut de la răsărit de Mississippi ar fi descoperit, în acele vremuri, un noian de păduri, mărginit spre mare de o fîşie îngustă de pămînt cultivat, întreruptă ici-colo de oglinzile sclipitoare ale lacurilor sau de şerpuirea rîurilor ce o brăzdau. Într-o asemenea vastă întruchipare a solemnei singurătăţi, ţinutul pe care am vrea să-l descriem ocupă un loc cît se poate de neînsemnat. Sîntem convinşi totuşi că acela care cu ajutorul cîtorva trăsături simple, al cîtorva amănunte imponderabile, reuşeşte să prezinte o imagine minuţioasă a unui crîmpei oarecare

din aceste cuprinsuri sălbatice e în stare să dea, fără doar şi poate, o idee destul de exactă despre întregul ţinut.

Secole de-a rîndul, soarele văratic dogorise vîrfurile acelorași falnici stejari şi pini, răspîndindu-şi căldura pînă în rădăcinile viguroase, cînd într-o bună zi se auzi zvon de glasuri omeneşti chemîndu-se în adîncul pădurii, a cărei coamă era scăldată în lumina strălucitoare a unei zile senine de iunie şi ale cărei trunchiuri se înălţau, pline de o vajnică măreţie, la umbra frunzarelor. Păreau a fi două glasuri deosebite judecînd după timbru : probabil doi călători care se rătăciseră în inima sihlei şi căutau acum, fiecare pe seama lui, poteca. Într-un tîrziu răsună un strigăt de izbîndă şi, o clipă mai tîrziu, un om răsări din labirintul hăţişurilor ce împînzeau terenul mlăştinos, răzbătînd într-un luminiş format parte din pricina vreunei furtuni ce pustiise pădurea, parte datorită pîrjolului. Această mică poiană care, deşi presărată cu trunchiuri de copaci uscaţi, lăsa slobod vederii cerul albastru, se afla pe coasta uneia dintre colinele mai înalte ori unuia dintre munţii mai scunzi ce brăzdau întreaga regiune.

— Aici poţi să răsufli în voie — exclamă uşurat pădurarul în clipa cînd se trezi sub seninul cerului, scuturîndu-şi mădularele vînjoase întocmai ca un dulău ce s-ar fi despotmolit dintr-un troian de zăpadă. Ura, Vînătorule de Cerbi, iată-ne în sfîrşit la lumina zilei ! Uite colo şi lacul !

Nu apucă bine să rostească aceste cuvinte, că cel de-al doilea călător, dînd la o parte tufişurile ce împînzeau mlaştina, ieşi, de asemenea, la lumină. După ce îşi netezi la repezeală hainele răvăşite, se apropie de tovarăşul său care tocmai se pregătea să facă un popas.

— Cunoşti locul ăsta ? întrebă cel căruia i se spunea Vînătorul de Cerbi. Sau te bucuri numai aşa, fiindcă ai văzut soarele ?

— Şi una şi alta, frăţioare ; cunosc locul ăsta şi nici nu-mi pare rău, crede-mă, să văd răsărindu-mi în cale un

prieten atît de darnic precum e soarele. În sfîrșit, acum putem să ne fixăm din nou în minte punctele cardinale; numai noi am fi vinovați dacă s-ar întîmpla, din cine știe ce motiv, să le încurcăm iarăși, așa cum am pățit-o adineauri. Să nu-mi spui mie Harry cel Pripit, dacă n-o fi ăsta locul unde au poposit astă-vară, timp de o săptămînă încheiată, vînătorii de pămînturi[1]. Vezi butucii aceia? Acolo au fost adăposturile lor, iar dincoace uite, izvorul. Oricît de drag mi-ar fi soarele, măi, frățioare, niciodată pînă în ziua de azi n-am avut nevoie să mă uit la el ca să știu cînd e amiaza. În toată colonia nu există ceasornic mai bun decît stomacul meu, și în momentul ăsta stomacul îmi spune c-ar fi cam douăsprezece și jumătate. Fă bine deci și desfă băierile tolbei să întoarcem ceasul pentru încă șase ore.

În urma acestei propuneri se apucară amîndoi să pregătească cele trebuincioase pentru prînzul zilnic, un prînz frugal, dar plin de voioșie. Să profităm, așadar, de pauza ce intervenise în convorbirea lor, pentru a-i da putința cititorului să-și facă o idee de felul cum arătau acești doi inși care vor avea de jucat un rol destul de important în istorisirea noastră. Nu cred, cel puțin asta e părerea mea, c-ar fi chiar așa ușor de găsit în lumea asta mare o mai falnică întruchipare a viguroasei bărbății ca în persoana celui ce își spunea el însuși Harry cel Pripit. Numele său adevărat era Henry March; cum însă locuitorii ținuturilor mărginașe împrumutaseră de la pieile roșii obiceiul de a-și porecli semenii, nimeni nu-i spunea altfel decît Pripitul, ba deseori chiar Încurcă Lume, poreclă pe care lumea i-o scornise din pricină că era veșnic grăbit, nu-și găsea o clipă locul și era ușuratic din fire; Pripitul avea un fel de neastîmpăr ce-l făcea să fie pururea agitat, așa încît i se dusese pretutindeni vestea în toate așezările împrăștiate pe întinsurile acelor meleaguri pînă hăt, departe în Canada. Harry

[1] Coloniștii ce căutau să ocupe loturi mai bune de pămînt (n.t.)

era înalt de vreo șase picioare și patru degete[1]; și, fiind totodată bine proporționat, încît anevoie ai fi găsit pe cineva să-i semene, forța lui puțin obișnuită justifica întru totul prestigiul pe care i-l dădea statura-i uriașă. Chipul său nu se arăta a fi mai prejos decît restul; fiindcă și chipul, ca și trupul, plesnea de sănătate și era plăcut ochiului. Pripitul avea o figură deschisă și, cu toate că felul său de a fi mai păstra ceva din asprimea caracteristică locuitorilor de la graniță, prestanța unui fizic plin de măreție ce îl ferea de orice [illegible].

Vînătorul de Cerbi, așa cum îl numea Harry cel Pripit pe tovarășul său, era cu totul deosebit, atît ca înfățișare cît și ca fire. Înalt și el de vreo șase picioare, cu mocassini, părea să aibă totuși o constituție mai delicată, mai puțin viguroasă decît a celuilalt; mușchii săi totuși erau destul de bine conturați, ceea ce dovedea o mare agilitate în mișcări, dacă nu și o forță excepțională. Încolo nu părea să aibă nimic deosebit, în afară doar de tinerețea sa; în schimb, rareori cred, se întîmpla să-l privească cineva cu luare-aminte fără să se simtă cucerit dintru început de expresia chipului său ce trezea cea mai deplină încredere. Atîta cinste sufletească se citea pe fața lui, însoțită de asemenea temeinice năzuințe și o atît de adîncă sinceritate încît nu se putea să nu stîrnească interesul. Uneori, curățenia sufletească ce o mărturisea obrazul său semăna atît de mult cu naivitatea, încît ai fi putut să crezi că omul era lipsit de mijloacele obișnuite de a deosebi adevărul de înșelăciune; era destul să-l cunoști însă mai îndeaproape ca să pierzi imediat orișice îndoieli cu privire la discernămîntul și deșteptăciunea lui.

Amîndoi acești locuitori ai ținuturilor mărginașe erau în floarea tinereții; Harry să tot fi avut vreo douăzeci și șase sau douăzeci și opt de ani, iar Vînătorul de Cerbi era ceva

[1] Circa 1,90 m. (n.t.)

mai mic decît el. Cît privește straiele lor nu merită cred să ne mai ostenim a le descrie în amănunțime; nu strică totuși să amintim că îmbrăcămintea lor era alcătuită mai cu seamă din blănuri de animale, ceea ce arăta că făceau parte din tagma oamenilor obișnuiți să trăiască departe de civilizație, în inima codrilor fără sfîrșit. Cu toate astea, Vînătorul de Cerbi era îmbrăcat cu oarecare îngrijire și destul de pitoresc, lucru care ieșea și mai bine în vileag, privind armele și echipamentul său. Carabina era în perfectă stare, plăselele cuțitului de vînătoare erau sculptate cu migală, cornul în care ținea praful de pușcă era împodobit cu încrustații meșteșugit lucrate; iar tolba de vînătoare era și ea ornamentată cu niște scoici cărora pieile roșii le spuneau *wampum*. Cît despre însoțitorul său, Harry Pripitul, fie dintr-o nepăsare înnăscută, fie pentru că în sinea lui se socotea destul de chipeș ca să nu mai aibă nevoie să se dichisească, părea a nu se sinchisi cîtuși de puțin de îmbrăcămintea pe care o purta cu un fel de neglijență, ca și cum ar fi simțit un nobil dispreț pentru asemenea fleacuri, pentru orișice zorzoane și marafeturi. Și se prea poate ca prestigiul pe care i-l dădeau înfățișarea lui armonioasă și statura sa de uriaș ar fi fost mai degrabă sporit decît micșorat de nepăsarea aceea disprețuitoare, cîtuși de puțin fățarnică.

— Hai, Vînătorule de Cerbi, dă-i drumul să te vedem dacă ai într-adevăr un stomac de delawar, fiindcă zici c-ai crescut în mijlocul lor — strigă Harry care se și grăbi să facă începutul, căscînd gura mare ca să înfulece o halcă de vînat, tocmai bună să îndestuleze masa unui țăran european — dă-i drumul, frățioare, și arată-ți vitejia față de această biată ciută, luptînd de astă dată cu dinții, așa cum mai înainte ai luptat cu pușca.

— Lasă, Harry, lasă că nu-i nici o vitejie să ucizi o ciută, mai ales cînd nu e anotimpul lor; să fi doborît o panteră sau vreun cuguar mai zic și eu — îi întoarse vorba celălalt, pregătindu-se să se înfrupte din vînat. Iar dacă dela-

warii m-au poreclit așa, să știi că au făcut-o nu atît pentru cutezanța mea, cît mai ales pentru că am ochiul ager și piciorul sprinten. În ce mă privește nu cred că este o lașitate să culci la pămînt un cerb, dar, fără doar și poate, nici cine știe ce ispravă cu care să te mîndrești.

— Nici delawarii, de altfel, nu sînt niște eroi — bolborosi cu gura plină Harry cel Pripit — altminteri nu i-ar fi lăsat în ruptul capului pe netrebnicii aceia de mingoși, pe golanii aceia, să-i supună ca pe niște muieri.

— Lucrul ăsta era cîntecul lui și n-a fost nici înțeles, nici lămurit cumsecade — sări cu gura Vînătorul de Cerbi, care știa să fie un prieten îndatoritor, pe cît se dovedise însoțitorul său a fi un adversar primejdios. Mingo n-au făcut decît să împînzească pădurile cu minciunile lor gogonate; de-alde ăștia ca ei nu-s în stare să-și țină nici cuvîntul și nici legămintele. Crede-mă, am trăit zece ani în mijlocul Delawarilor și-i cunosc prea bine: sînt la fel de viteji ca orice alt trib, cînd e vorba să se măsoare în luptă dreaptă cu alții.

— Uite ce e, jupîne vînător, fiindcă am ajuns să vorbim despre asta, ce-ar fi să dăm cărțile pe față și să discutăm ca de la om la om? Răspunde-mi, așadar, la o întrebare: pe cît se pare norocul ți-a ieșit totdeauna în cale, încît toată lumea te știe acum ca pe un vînător de frunte, dar ia spune, ai avut vreodată prilejul să-ți măsori puterile cu o ființă cugetătoare, ți-a fost dat vreodată să apeși trăgaciul ațintind un dușman în stare să-ți răspundă la fel?

— Ca să-ți spun drept, n-am făcut-o niciodată — mărturisi Vînătorul de Cerbi — fiindcă n-am întîlnit încă pînă acum asemenea prilej. Delawarii, tot timpul cît am hălăduit printre ei, au fost oameni pașnici. Și pe urmă pentru mine e o nelegiuire să iei viața unui om, cînd nu dai piept cu el în luptă dreaptă.

— Ba nu, zău? Niciodată pînă acum nu ți-a picat în mînă vreun terchea-berchea care să-ți fi șterpelit niscai blănuri

sau capcane? Şi ce-ai făcut atunci: nu i-ai aplicat singur, cu mîna ta, litera legii, ca să le cruţi judecătorilor asemenea plictiseală, iar puşlamalei cheltuielile unui proces?

— Mie nu-mi place să prind fiarele în capcană, Harry — îi răspunse tînărul, cu mîndrie — trăiesc din ce-mi aduce vînatul cu puşca şi, avînd în mînă o astfel de armă, n-ai să mă vezi niciodată întorcînd spatele nici unui om de pe tot cuprinsul dintre Hudson şi Sfîntul Laurenţiu. În viaţa mea n-am vîndut pielea vreunei sălbăticiuni a cărei scăfîrlie să nu fi avut o gaură în plus pe lîngă cele hărăzite de natură, ca să poată privi sau respira.

— Te cred şi foarte bine faci, dacă-i vorba de fiarele sălbatice; gîndeşte-te totuşi că asta nu înseamnă mai nimic pe lîngă faptul de a scalpa un om sau de a-l împuşca pe la spate. Să pîndeşti cu puşca în mînă o piele roşie, stînd tupilat într-un ascunziş, este un lucru potrivit cu propriile sale obiceiuri. Şi acum că sîntem în toiul unui război, cum ai zice tu, legiuit, cu cît vei ajunge să ştergi mai curînd asemenea pată de pe cugetul tău, cu atît vei dormi mai liniştit; cel puţin, atunci, ai fi sigur că un duşman mai puţin îţi dă tîrcoale în pădure. Să ştii că nici nu vreau să te mai văd în ochi, amice Natty, dacă atunci cînd ai să pui carabina la umăr n-ai să-ţi aţinteşti privirile mai sus de lumea animalelor cu patru picioare.

— Călătoria noastră, după cum ziceai, domnule March, se apropie de sfîrşit şi am putea să ne despărţim chiar astă-seară, dacă socoteşti într-adevăr c-a venit vremea s-o facem. Am un prieten care mă aşteaptă şi poţi să mă crezi pe cuvînt că prietenul meu nu s-ar simţi cîtuşi de puţin dezonorat să se însoţească cu un om care în viaţa lui n-a căutat să-i facă de petrecanie vreunui semen de-al său.

— Tare aş vrea să ştiu ce l-o fi îndemnat pe vicleanul ăsta de indian să cutreiere coclaurii ăştia, de vreme ce nu e încă anotimpul de vînătoare — murmură Pripitul ca pentru sine, vrînd parcă să-şi mărturisească dispreţul şi în ace-

lași timp să-i arate celuilalt că prea puțin se sinchisește dacă vorbele sale îi vor ajunge la ureche. Unde ziceai că ți-a dat întîlnire tînărul șef?

— În dreptul unei stînci rotunde, de pe țărm, unde, după cîte mi s-a spus, triburile se adună de obicei ca să-și încheie învoielile și să-și îngroape securile. I-am auzit adeseori pe delawari vorbind despre el, cu toate că, să-ți spun drept, habar n-am cum arată nici el, nici lacul cu pricina. Atît cei din tribul Mingo cît și mohicanii se consideră singurii stăpîni ai acestui ținut care, de altminteri, îl folosesc în devălmășie pentru vînat și pescuit în timp de pace; dumnezeu știe însă ce poate fi în toiul unui război!

— În devălmășie! exclamă Harry, rîzînd cu poftă. Aș vrea să știu ce-ar spune Tom Hutter Corăbierul auzind una ca asta? Fiindcă Tom strigă sus și tare că numai el este stăpîn peste lac, în virtutea celor cincispreze ani de cînd s-a statornicit aici, și tare mă tem că n-o să-l lase chiar așa, cu una cu două, pe mîna tribului Mingo sau pe mîna delawarilor.

— Dar colonia ce zice despre gîlceava asta? Fiindcă nu se poate ca pămînturile astea să fi rămas pînă în clipa de față fără stăpîn; știi doar că sînt atîția oameni lacomi de avuții, în stare să pună stăpînire asupra celor mai sălbatice coclauri, unde cu nici un preț nu s-ar încumeta să calce, pentru a-și măsura din ochi bogățiile.

— O fi așa cum zici prin alte părți ale coloniei, Vînătorule, nu însă și aici. Nimeni pe lume nu stăpînește nici măcar o palmă de pămînt pe aceste meleaguri. Nu există nici un înscris pe lume care să cuprindă fie chiar un singur rînd privitor la cutare deal sau cutare vale din împrejurimi. De atîtea ori doar l-am auzit vorbind despre asta pe moș Tom! De aceea o ține una și bună că el ar fi singurul îndreptățit să le stăpînească, și cînd spune Tom un lucru, poți fi sigur că nu se dă chiar așa de lesne bătut.

— Din cîte mi-ai istorisit, Pripitule, Tom Corăbierul nu pare a fi un muritor ca toți ceilalți ; nici mingo, nici delawar și nici față palidă ; de altfel, stăpînirea lui asupra acestor meleaguri, după cîte știu de la tine, se dovedește a fi fost destul de îndelungată cînd te gîndești cît de trecătoare sînt îndeobște lucrurile aici, în preajma granițelor. Spune-mi, ce fel de om e și care-i povestea lui ?

— Într-adevăr, moș Tom e un om ca toți ceilalți ; judecînd după apucăturile lui, seamănă mai degrabă cu un sconcs sau mai știu eu cu ce altă vietuitoare. Unii bănuiesc că în tinerețe, cu mult înainte ca noi doi să ne fi cunoscut sau poate chiar să fi văzut lumina zilei, s-ar fi îndeletnicit cu pirateria în cîrdășie cu un anume Kidd, care a fost spînzurat sub cuvînt că ar fi prădat niște corăbii pe mare, și că moștenitorul s-ar fi statornicit pe aceste meleaguri, chibzuind în sinea lui că niciodată crucișătoarele regelui nu vor ajunge să treacă munții și că, prin urmare, aici, în inima codrilor se va putea bucura în tihnă de rodul tîlhăriilor lui.

— Se înșela, Harry, se înșela peste măsură. Nicăieri în lumea asta un om nu se poate bucura în tihnă de prada dobîndită prin tîlhărie.

— Asta depinde în bună parte de felul cum e alcătuit fiecare. Am cunoscut oameni care nu se simțeau la largul lor decît în mijlocul unor petreceri gălăgioase, după cum de asemenea am întîlnit alții cărora le plăcea să șadă singuri, singurei în colțișorul lor. Sînt unii care nu-și găsesc liniștea dacă nu umblă după jecmăneală, iar alții dacă se îndeletnicesc cu asemenea lucruri. Firea omului e tare întortocheată. Moș Tom însă pe cît se pare nu seamănă nici cu unii nici cu ceilalți, așa încît se bucură pe îndelete și în toată tihna, împreună cu fetele sale, de rodul jafurilor săvîrșite, dacă într-adevăr o fi avut cîndva asemenea apucături și nu cred că mai rîvnește nimic altceva.

— Aha, va să zică bătrînul are și fete ; am auzit de la delawarii care au umblat pe aici după vînat fel de fel de

poveşti pe socoteala odraslelor lui. N-au mamă, nu-i aşa, Pripitule ?

— Au avut cîndva, cum e şi firesc ; din păcate însă, biata femeie s-a prăpădit acum vreo doi ani şi în clipa de faţă se odihneşte pe fundul lacului.

— Cum adică ? rosti Vînătorul de Cerbi, uitîndu-se puţin nedumerit la tovarăşul său.

— Aşa cum îţi spun : a murit şi leşul ei a fost aruncat în apă ; cred că vorbesc englezeşte. Moşneagul şi-a cufundat nevasta în lac, asistînd astfel la ultima ei călătorie ; poţi să mă crezi pe cuvînt, fiindcă am fost de faţă la ceremonia aceasta. Dacă însă Tom a făcut-o ca să nu fie silit să-i sape groapa, ceea ce nu-i o treabă prea uşoară aici, dat fiind că pămîntul e înţesat de rădăcini sau cu gîndul că apa spală mai repede păcatele decît ţărîna, asta n-aş mai putea să-ţi spun.

— Atît de păcătoasă a fost biata femeie, încît şi după ce s-a sfîrşit din viaţă i-a dat de furcă bărbatului ei ?

— Nu mult mai păcătoasă decît alţi oameni ; cu toate că avea şi ea metehnele ei. După mine, Judith Hutter n-a fost lipsită de noroc în viaţă şi a avut parte de un sfîrşit destul de bun, cînd te gîndeşti că ani de zile urechea ei n-a mai auzit glasul clopotelor bisericeşti ; şi cred că moş Tom a cufundat-o în apă nu numai ca să-şi cureţe sieşi osteneala, ci ca să-i fie şi ei mai uşor. Fiindcă, vezi tu, Judith era aprigă din fire ca un amnar, şi cum la rîndul său unchiaşul semăna şi el cu o cremene, cînd şi cînd ciocnindu-se, scăpărau scîntei ; altminteri, însă, n-aş putea spune că nu trăiau în bună înţelegere. În schimb, cînd luau foc, cine se afla întîmplător de faţă avea prilejul să descopere anumite lucruri din trecutul lor umbros, aşa cum uneori în desişul pădurii, cîte o rază stingheră de soare se strecoară pînă la poalele copacilor. Totdeauna însă am să mă gîndesc cu respect la răposata Judith ; fiindcă nu cred să existe multe femei pe lume care să se poată mîndri cu ase-

menea odor de fată cum e copila ei ce-i poartă numele, Judith Hutter.

— A, da, ăsta e numele pe care-l pomeneau delawarii, deşi îl rosteau stîlcit aşa cum se pricepeau. Judecînd după spusele lor însă, mă tem că fata asta n-o să-mi placă.

— Auzi, să-i placă dumnealui! izbucni Pripitul, mînios loc văzînd ifosele şi uşurinţa cu care-şi îngăduia să trăncănească amicul său. Parcă mai poate fi vorba de plăcut cînd ai în faţa ochilor o fiinţă ca Judith? Ce eşti tu decît un copilandru, un copăcel care nici n-a apucat bine să prindă rădăcini. Află de la mine, băiete, că în jurul Judithei au roit o droaie de curtezani, bărbaţi în toată puterea cuvîntului, şi asta încă de cînd avea cincisprezece ani, acum vreo cinci ani adică. Crezi tu că Judith ar catadicsi măcar să se uite la un mucos ca tine?

— Sîntem în iunie, Harry, şi soarele nu e acoperit de nici un nor, aşa că n-are rost, zău, să te înfierbinţi aşa — îi răspunse însoţitorul său, fără să se arate cîtuşi de puţin tulburat. Fiecare om cu gusturile lui; chiar şi o veveriţă are dreptul să creadă ce-i place despre un cuguar.

— Da, numai că s-ar putea întîmpla să nu-i fie prea moale dacă cuguarul ar afla părerea ei — bombăni Harry March. Fiindcă eşti încă prea crud la minte şi nechibzuit, n-am să-ţi iau în nume de rău nerozia. Hai, Vînătorule de Cerbi — adăugă dînsul, rîzînd cu voie bună după ce stătuse o clipă în cumpănă, doar ne-am legat să fim prieteni; n-o să stricăm tocmai acum prietenia pentru o muieruşcă fandosită, un biet creieraş de păsărică, numai din pricină că-i nurlie. Cu atît mai mult cu cît n-ai văzut-o în viaţa ta. Judith e făcută pentru un bărbat în lege; ar fi o prostie din parte-mi să mă tem de un copilandru ca tine. Şi ce spuneau delawarii despre drăcoaica asta de fată, pentru că de bună seamă un indigen trebuie să aibă şi el părerile lui despre semiţia femeiască, la fel ca un om alb, nu-i aşa?

— Spuneau că e frumoasă de pică şi ţi-e mai mare dragul s-o asculţi vorbind, dar că-i place prea mult să vadă bărbaţii roind în jurul ei şi că n-are minte nici cît o pasăre.

— Draci împeliţaţi! De unde or fi învăţat ei să cumpănească atît de bine lucrările firii? Şi cînd te gîndeşti că sînt unii care-i nesocotesc, zicînd că nu-s buni decît să hăituiască vînatul sau ca iscoade în război; eu însă susţin că sînt nişte înţelepţi şi că se pricep la oameni tot atît de bine cum se pricep la castori, cît despre femei, nici nu mai vorbesc. Uite, e Judith întreagă, pînă la ultima panglicuţă! Ca să-ţi spun adevărul adevărat, eram cît pe ce să mă însor cu ea, încă de acum doi ani, de n-ar fi fost două motive care să mă împiedice, dintre care unul e tocmai uşurătatea ei.

— Şi care ar fi celălalt? întrebă vînătorul, care mînca mai departe, ca şi cum prea puţin l-ar fi interesat acest subiect.

— Celălalt e că nu puteam să-mi dau seama dacă dînsa mă vrea. Drăcoaica e nostimă foc şi ştie şi ea asta. Măi băiete, ascultă ce-ţi spun: nu se află copac pe aceste meleaguri care să fi crescut mai drept ca ea, sau care să se aplece în bătaia vîntului mai mlădiu decît dînsa. Nici nu cred să fi văzut vreodată o ciută sărind cu o gingăşie mai firească. Să fi fost doar atît, toată lumea nici vorbă i-ar aduce numai laude; din păcate însă, Judith are atîtea cusururi, încît mi-ar veni greu să i le trec cu vederea. Şi de multe ori îmi vine să fac legămînt că niciodată n-o să-mi mai calce piciorul pe ţărmurile lacului.

— De aceea pesemne te duci mereu pe-acolo! Cînd juri c-ai să te fereşti de cutare lucru, poţi fi sigur că tocmai atunci ai să-l faci.

— Ce te pricepi tu, Vînătorule, în treburile astea? Educaţia pe care ai primit-o a lăsat urme atît de adînci asupra ta de parcă ai fi trăit toată viaţa numai în sînul coloniei. Cu mine însă este altă poveste; eu în ruptul capului nu

m-aș agăța de un lucru, de aceea nici nu-mi trece prin minte să fac asemenea legămînt. Dacă ai ști cîte am aflat despre Judith, ai fi poate mai îngăduitor cu mine și mi-ai ierta unele răbufniri. De pildă, ofițerii de la forturile de pe Mohawk trec uneori lacul dincoace, ca să pescuiască și să vîneze prin partea locului; atunci s-o vezi pe Judith, ai zice că nefericita și-a ieșit din minți. E destul s-o privești cum se înzorzonează și se sclifosește față de curtezanii ei.

— O fată de oameni săraci nu se cade să se poarte așa — rosti grav Vînătorul de Cerbi. Ofițerii sînt toți băieți de familie și dacă-i fac ochi dulci Judithei, cum spui tu, cine știe ce gînduri rele le-or fi umblînd prin minte.

— De aceea, vezi, nu știu ce să cred și stau mereu la îndoială. Îndeosebi e un căpitan care îmi cam dă de bănuit și, dacă nu mă înșel, vina o poartă numai nesăbuința ei. Într-un cuvînt, mi-ar place să fie ceva mai cumpănită și mai la locul ei; din păcate însă, norii ce zboară peste culmile astea nu sînt mai nestatornici decît ea. Ai putea să numeri pe degete bărbații care s-au uitat la ea de cînd era o fetișcană și pînă în ziua de azi, și totuși s-o vezi ce aere își dă față de vreo doi-trei ofițeri! Îți vine, zău, să-ți iei cîmpii!

— Eu mi-aș muta gîndul de la o asemenea femeie și m-aș întoarce cu toată dragostea spre pădure; cel puțin poți fi sigur că din partea ei n-o să ai nici o dezamăgire, fiind chivernisită și cîrmuită potrivit unor rînduieli ce nu dau greș niciodată.

— Dacă ai cunoaște-o pe Judith, ți-ai da numaidecît seama că așa ceva e mai ușor de spus decît de făcut. Dacă aș putea să șterg din mintea mea pe toți ofițerii aceia, aș lua-o pe fată cu mine pe sus și m-aș duce cu ea pînă dincolo de Mohawk. Aș obliga-o pe urmă să se mărite cu mine chiar dacă nu i-ar fi pe plac, lăsînd-o în grija lui moș Tom pe Hetty, cealaltă fată a lui, care, dacă nu este atît

de frumoasă, nici atît de ageră la minte ca soră-sa, în schimb e cu mult mai vrednică.

— Cum, mai e încă o păsărică în cuib ? întrebă Vînătorul de Cerbi, ridicînd spre el privirea în care mijea un licăr de curiozitate. Delawarii mi-au pomenit numai de una.

— Nici nu mă mir : fiindcă veni vorba de Judith Hutter și de surioara ei, Hetty, trebuie să știi că Hetty e într-adevăr o fată drăguță, dar numai atît, în timp ce Judith, ascultă-mă pe mine, băiete, nu-și are seamăn în lumea asta mare dintre cer și pămînt. Judith este isteață foc, bună de gură și iscusită ca un bătrîn indian firoscos, în timp ce Hetty sărăcuța de ea, cînd o vezi, cel mult te face să te gîndești că fiecare om poartă cu sine o busolă.

— Cum adică ? făcu mirat Vînătorul de Cerbi.

— Păi n-ai auzit cum spun ofițerii : „cutare și-a pierdut busola", ceea ce înseamnă, cel puțin așa înțeleg eu, că în fiecare om există ceva ce-l ajută să meargă pe drumul cel drept fără să știe nici el prea bine cum se întîmplă asta. „Busola" ar fi, așadar, călăuza năzuințelor noastre. Nu, biata Hetty se află, ca să zic așa, la hotarul dintre necunoștință și conștiință, reușind uneori să-l depășească, iar alteori nefiind în stare să treacă peste el.

— Sînt lucruri de care dumnezeu are grijă în chip deosebit — rosti solemn Vînătorul de Cerbi — fiindcă el îi ocrotește pe aceia față de care viața n-a fost prea darnică. Pieile roșii cinstesc și respectă asemenea făpturi vitregite ; ei știu că duhul rău sălășluiește mai degrabă în inima unui viclean decît într-a unui om a cărui minte nu e destul de isteață ca să-i poată fi de vreun folos.

— La asta pot să-ți răspund că fără doar și poate duhul rău, cum zici tu, n-o să poată face casă cu Hetty, întrucît, precum ți-am spus adineaori, e destul s-o vezi, ca să-ți dai seama că fiecare om are în sinea lui o busolă. Moș Tom ține la dînsa și tot așa și Judith, cît e ea de mîndră și de isteață. Altminteri nu știu, zău, ce s-ar întîmpla cu biata

fată aci, în mijlocul unor oameni de teapa celor pe care îi întîlnești cîteodată în împrejurimile lacului.

— Credeam că nimeni n-are habar că se află un loc pe aici și că țipenie de om nu calcă pe aceste meleaguri — spuse Vînătorul de Cerbi, nemulțumit, precum se vede, la gîndul că lumea e atît de mică.

— Cam așa și e, frățioare; nu știu dacă ar fi cu totul douăzeci de oameni albi care să le fi văzut cu ochii lor; cu toate astea gîndește-te că douăzeci de localnici, născuți și crescuți aci, la graniță, fie ei vînători sau puitori de capcane ori cercetași, ar putea face destule rele, dacă ar vrea. Închipuiește-ți numai ce cumplit lucru ar fi pentru mine, Vînătorule, dacă aș afla că Judith s-a măritat în aste șase luni cît am lipsit.

— Dar spune-mi, ți-a dat cumva vreo speranță fata, ți-a făcut vreo promisiune, ca să te bizui că te-a așteptat?

— Da' de unde! Nici pînă acum nu prea știu ce să cred. Sînt un băiat destul de chipeș, frățioare, cel puțin așa mă văd eu, de cîte ori mă oglindesc în vreun izvor în care bate soarele, și totuși, îți mărturisesc, n-am reușit încă să-i smulg ștrengăriței nici o făgăduință sau măcar un zîmbet prietenos; în schimb e în stare să rîdă în neștire ore întregi. Dacă însă a îndrăznit cumva să se mărite în lipsa mea, atunci, poți să mă crezi pe cuvînt, o să aibă prilejul să guste din plăcerile văduviei, deși nici n-a împlinit încă douăzeci de ani.

— N-oi avea de gînd cumva să te răzbuni pe bărbatul ce și l-a ales, numai așa fiindcă l-a plăcut mai mult decît pe tine?

— De ce nu? Dacă un dușman îmi taie drumul, ce-ți închipui, că n-o să tăbăr asupra lui? Uită-te la mine: sînt eu omul care să lase un netrebnic, un nepricopsit de negustor de piei să mi-o ia înainte, cînd e vorba de un lucru atît de scump pentru mine, cum e dragostea Judithei Hutter? Și-apoi, de vreme ce trăim în afara legilor, trebuie

să ne facem singuri dreptate. Să zicem că într-o bună zi s-ar descoperi în pădure cadavrul unui ins oarecare, cine crezi c-o să poată da de urma ucigașului chiar dacă toată colonia s-ar pune în mișcare și oricîtă zarvă s-ar face în jurul acestui omor?

— În cazul cînd victima ar fi bărbatul Judithei Hutter, după cele întîmplate, nu crezi că aș avea și eu de spus unele lucruri care ar ridica în picioare toată colonia?

— Tu, neisprăvitule!? Tu, un mucos de vînător, ai avea tu inima să-l denunți pe Harry cel Pripit? Și pentru cine, pentru un netrebnic, o secătură?

— Aș avea inima, Pripitule, să spun adevărul, poți să fii sigur de asta, fie c-ar fi vorba de tine sau de oricare alt om de pe fața pămîntului.

March se uită la tovarășul său cîteva clipe, mirat, fără să rostească nici un cuvînt; apoi, înfăcîndu-l de grumaz cu amîndouă mîinile, îl scutură atît de virtos, că așa plăpînd cum se arăta a fi Vînătorul pe lîngă el, puțin ar mai fi lipsit ca să-i scoată oasele din încheieturi. Și n-o făcea în glumă: ochii uriașului scăpărau de mînie și, judecînd după anumiți indici, lucrurile amenințau să devină mult mai serioase decît s-ar fi părut la prima vedere. Oricare ar fi fost intențiile adevărate ale lui March, și probabil că nu avea nici una bine definită, nu încăpea îndoială că-și pierduse cu desăvîrșire cumpătul; și desigur că, în locul Vînătorului de Cerbi, atîția alții, dacă s-ar fi pomenit așa, din senin, striviți în brațele unei namile de om ca Harry March, și încă în starea de spirit în care se afla acesta, în mijlocul celei mai adînci pustietăți și fără nici o putință de scăpare, ar fi înghețat de frică și mai c-ar fi fost ispitiți să sacrifice însăși dreptatea. Ceea ce nu se întîmplă totuși cu Vînătorul de Cerbi, a cărui stăpînire de sine rămase nezdruncinată; nu-i tremurară mîinile nici nu căută să recurgă la vreun tertip atunci cînd îi răspunse Pripitului, ridicînd de pildă

glasul, dacă nu de alta, măcar a-şi dovedi sieşi că ştie ce vrea.

— Poţi să mă zgîlţîi cît poftești, Pripitule, atît de vajnic, încît de-ai avea un munte în braţe l-ai doborî la pămînt — rosti el, liniştit — că n-ai să scoţi nimic altceva de la mine decît adevărul curat. Se prea poate ca Judith să nu se fi măritat şi nici tu prilejul să ţii calea bărbatului ei şi să-i vii de hac; dar dac-ar fi aşa, îndată ce aş da ochi cu dînsa, i-aş pomeni de ameninţările tale.

March îşi slăbi strînsoarea şi rămase locului, uitîndu-se uluit la celălalt, fără un cuvînt.

— Credeam că sîntem prieteni — rosti el în cele din urmă — dar să ştii că asta e ultima taină pe care urechile tale o vor mai auzi din gura mea.

— Nici nu-mi trebuie, Pripitule, dacă şi celelalte taine ale tale sînt tot aşa ca asta. Ştiu prea bine că trăim în pădure, Pripitule, şi că sîntem, precum ne socoteşte lumea, în afara legilor omeneşti, şi poate că aşa şi este de fapt, oricare ar fi situaţia de drept; există totuşi o lege şi un legiuitor care guvernează întregul continent. Şi cel ce caută să nesocotească legea şi pe cel ce a făcut-o nu poate să-mi fie prieten.

— Zău, dacă nu-mi vine să cred, Vînătorule, că am în faţa ochilor un frate moravian, şi nu un vînător cinstit, get-beget, aşa cum te socoteşti.

— Nu ştiu dacă oi fi vînător cinstit sau nu, Pripitule, în schimb o să ai prilejul să te convingi că vorbele mele sînt la fel de cinstite ca şi faptele. Dar zău dacă nu e o prostie din partea ta să-ţi pierzi aşa, fără nici un motiv, cumpătul; asta arată cît de puţin ai trăit în mijlocul pieilor roşii. Nu mă îndoiesc că Judith Hutter nici gînd n-a avut să se mărite pînă în clipa de faţă; şi sînt încredinţat că adineauri, cînd ai vorbit aşa cum ai vorbit, te-a luat gura pe dinainte şi nu ţi-ai dat prea bine seama ce-ai spus. Bate palma şi

să nu mai pomenim un cuvînt despre asta, nici să nu ne mai gîndim la ce a fost.

Pripitul făcu o mutră şi mai mirată, apoi izbucni deodată într-un hohot de rîs plin de voie bună, rîzînd cu lacrimi. Apoi strînse mîna pe care celălalt i-o întinsese şi amîndoi deveniră iarăşi buni prieteni.

— Ce nătărăi am fi fost să ne certăm aşa, pentru o părere — exclamă March, apucîndu-se iar să înfulece — ca nişte avocaţi de la oraş, iar nu ca nişte oameni cu scaun la cap care-şi petrec viaţa în codri! Am auzit că acolo, de vale, sînt oameni care îşi fac sînge rău şi se iau la harţă pentru părerile lor, mergînd uneori pînă în pînzele albe.

— Da, da, aşa e; ba chiar şi pentru alte pricini; fie la ei, acolo. I-am auzit pe fraţii moravieni spunînd că sînt ţări unde se iscă zîzanie între cetăţeni din pricina religiei. Păi, dacă sînt în stare să-şi iasă din sărite pentru asemenea lucruri, nu ne rămîne decît să-i lăsăm în plata domnului. Oricum ar fi, n-are rost, cred, să ne luăm după ei şi cu atît mai puţin să stricăm prietenia din cauza unui soţ pe care Judith Hutter poate nici nu l-a văzut la faţă sau nici nu doreşte să-l vadă vreodată. Din partea mea, îţi mărturisesc, ţin mai mult s-o cunosc pe surioara cea sărăcuţă cu duhul decît pe zîna de care mi-ai vorbit. Simţi uneori o strîngere de inimă cînd întîlneşti un semen de al tău care, judecînd după chip, pare a fi un om ca toţi oamenii, în stare să răspundă de faptele sale, şi totuşi e departe de a fi ceea ce se arată, de vreme ce nu are, bietul, nici un dram de minte. Este destul de trist cînd ai în faţă un bărbat de felul ăsta, dar cînd e vorba de o femeie, care pe deasupra se întîmplă să mai fie şi tînără, ba chiar şi ispititoare, simţi cum se trezeşte în tine toată mila ce poate sălăşlui într-o inimă omenească. Ştie dumnezeu, Pripitule, cît de lipsite sînt de apărare asemenea fiinţe nefericite, cu fărîma de minte pe care o au; închipuieşte-ţi însă ce nenorociro-i

pentru ele cînd nu au nicidecum sprijinul acestei călăuze și neprețuit ocrotitor.

— Ascultă-mă, Vînătorule, tu știi ce fel de oameni sînt îndeobște atît vînătorii și puitorii de capcane cît și negustorii de piei: nici cei mai apropiați prieteni ai lor n-ar putea tăgădui că sînt tari de cap și că fiecare merge pe drumul lui fără să se sinchisească prea mult de simțămintele și drepturile altora; cu toate acestea nu cred că s-ar găsi un singur om în tot ținutul ăsta în stare să-i facă vreun rău sărmanei Hetty Hutter, dacă i-ar sta în putere; nici chiar o piele roșie.

— Cum văd, Pripitule dragă, pînă la urmă ai ajuns și tu la părerea delawarilor și a celorlalte triburi aliate cu ei, deoarece, după cum știi, pieile roșii sînt încredințate că dumnezeu are o grijă deosebită de asemenea fărpturi năpăstuite. Mă bucur în orice caz să te aud vorbind așa; dar văd că soarele a început să coboare spre asfințit, așa că n-ar fi mai bine s-o pornim iarăși la drum și s-o ținem așa, tot înainte, ca să le putem vedea mai curînd pe aceste încîntătoare surori?

Și cum Harry March nici nu dorea altceva, resturile de mîncare fură strînse în grabă, apoi călătorii își luară la spinare calabalîcul, puseră mîna pe arme și, părăsind luminișul, se afundară din nou în umbra deasă a pădurii.

Capitolul II

Cei doi vîntură-lume nu avură prea mult de umblat. Din clipa în care descoperise luminișul și firicelul de apă Pripitul se dumerise, în sfîrșit, încotro trebuia s-o apuce și întinsese pasul la drum, drept înainte, ca omul care știe unde

are de mers. Pădurea era, firește, întunecoasă, în schimb acum nu li se mai încurca piciorul prin hățișuri și pămîntul pe care călcau era vîrtos, zvîntat. După ce merseră așa, preț de o milă, March se opri locului și începu să se uite în jur cu o privire cercetătoare, iscodind cu luare-aminte împrejurimile și aruncîndu-și în răstimpuri ochii spre trunchiurile copacilor prăvăliți ce zăceau sumedenie pe jos, priveliște destul de obișnuită în pădurile americane, mai ales prin părțile unde cheresteaua nu ajunsese încă o marfă prea căutată.

— Aici trebuie să fie, Vînătorule — rosti în cele din urmă March — uite colo un fag, alături un brad, pe urmă trei pini și ceva mai departe un mesteacăn cu vîrful rupt; totuși nu văd nici o stîncă și nici o creangă îndoită, cum m-așteptam să fie.

— O creangă îndoită nu poate fi un semn pe care să te bizui; cît de nepriceput ar fi un om și tot știe că ramurile unui copac nu se îndoaie de la sine — răspunse celălalt — și că, prin urmare, dau de bănuit și te îndeamnă să fii cu ochii în patru. Delawarii nu privesc niciodată cu încredere crengile răsucite, decît în timp de pace și la drum deschis. Cît privește brazii, fagii sau pinii sînt copaci care cresc în tot locul și nu numai așa cîte doi, trei, ci cîte patruzeci, cincizeci sau chiar o sută laolaltă.

— Ai dreptate, Vînătorule, dar trebuie să ții seama și de așezarea lor. Uite aici de pildă e un fag și alături de el un brad...

— Da, și dincoace încă un fag și alături de el un alt brad, ca doi frați nedespărțiți, iar mai încolo alții, și oricît ai bate pădurea în oricare parte ai să dai peste ei la tot pasul; tare mi-e teamă, Pripitule, că te pricepi mai bine să întinzi capcane castorilor și să vînezi urși decît să fii călăuză prin coclaurii aceștia fără drumuri și fără poteci. A! Stai că am găsit ce căutai tu! Uite aici.

— Ia lasă-mă, Vînătorule, prea crezi că știi totul de la delawari. Poți să mă spînzuri, dar zău dacă văd altceva decît aceiași copaci care parcă se tot mută de colo, colo, pe unde trecem noi, în chipul cel mai ciudat, de ți se pare că visezi cu ochii deschiși.

— Uită-te încoace, Harry, vezi, acolo, în dreptul stejarului cel negru, copăcelul acela îndoit ale cărui ramuri s-au încurcat în lăstărișul din preajmă? Acum ascultă ce-ți spun: troienit de zăpadă, copăcelul ăsta s-a încovoiat cîndva sub povara omătului ce-l îngreunase; de îndreptat, însă, nu se putea îndrepta singur, nici nu-și putea încîlci ramurile în lăstăriș așa cum îl vezi acum. Lucrul ăsta s-a înfăptuit numai cu ajutorul unei mîini omenești.

— Mîna aceea a fost a mea! exclamă Harry. Am găsit puiandrul ăsta mlădiu îndoit pînă la pămînt ca o biată făptură împovărată de necazuri, și l-am ridicat în picioare precum vezi. Într-adevăr trebuie să recunosc, Vînătorule, că ai un ochi foarte ager ce pătrunde cu ușurință tainele pădurii.

— Ei, bravo, îmi place c-ai început să te dai pe brazdă, Pripitule, ce-i drept e drept, numai că, vezi tu, ochiul ăsta ager nu este decît un ochi de copil pe lîngă alții pe care-i cunosc. De pildă Tamenund, deși e atît de bătrîn că nimeni nu-și mai aduce aminte cum arăta în tinerețe, Tamenund, zic, are un ochi căruia nu-i scapă nimic și a cărui privire poate fi asemuită mai curînd cu mirosul unui cîine decît cu văzul omenesc. Pe urmă Uncas, tatăl lui Chingachgook, urmuitorul legiuit al mohicanilor: nu-i chip să treacă cineva pe lîngă el fără să prindă de veste. Faci progrese, recunosc, faci progrese, dar mai va încă pînă să fii într-adevăr perfect.

— Dar cine-i Chingachgook ăsta pe care-l tot pomenești mereu, Vînătorule? întrebă Harry cel Pripit, ducîndu-se spre copăcelul îndoit, trebuie să fie o piele roșie — nu-i așa? un derbedeu fără nici un căpătîi.

— Nu-i chiar așa, Pripitule; e cel mai de ispravă dintre „derbedeii" ăștia lără căpătîi, cum zici tu. Și dacă ar fi după meritele lui s-ar cuveni să ajungă un cîrmuitor de frunte; așa cum stau lucrurile însă trebuie să se mulțumească a fi un brav și înțelept delawar. Respectat, ce-i drept, și chiar ascultat în anumite împrejurări, din păcate, însă, de o seminție scăpătată, făcînd la rîndul ei parte dintr-un neam scăpătat. Ah! Harry March, tu nu poți să știi ce vrajă îți cuprinde inima, cînd stai în mijlocul lor, în cîte un bordei, o noapte întreagă de iarnă să-i asculți povestind atîtea și atîtea legende ce înfățișează măreția și puterea de odinioară a mohicanilor!

— Uite ce e, prietene Nathaniel — rosti Pripitul, oprindu-se brusc în fața tovarășului său, ca să dea mai multă greutate cuvintelor sale — cînd cineva își pleacă urechea la sporovăielile altora cărora le cam place să se laude, crezîndu-i pe cuvînt, s-ar putea să-și facă o părere prea bună despre aceștia și una prea proastă despre sine însuși. Toată lumea știe că pieile roșii sînt niște înfumurați; cît privește legendele lor îți dau în scris că mai bine de jumătate nu sînt decît vorbe goale.

— Poate că ai și tu dreptate, Pripitule, nu zic, nu fiindcă mi-am dat și eu seama de asta și te cred. E adevărat le cam place să se laude, dar ce să faci, asta e ceva înnăscut în ei; cum ar putea, deci, să nu dea în vileag o înclinație pe care le-a hărăzit-o natura? Da, așa e, ăsta e locul pe care-l căutam!

Și cu aceste cuvinte puse capăt discuției. Atenția amîndurora era îndreptată spre ceea ce se afla acum în fața lor.

Vînătorul de Cerbi îi arătă prietenului său trunchiul unui tei uriaș sau tei păduret, cum i se spune prin partea locului, un copac ce își trăise traiul și se prăbușise, doborît de propria sa greutate. Copacul zăcea în locul unde căzuse și putrezea, măcinat de perindarea încetă, dar sigură, a lunilor anului. Fără îndoială că putregaiul pătrunsese în

inima lui încă de pe vremea cînd își înălța falnic creștetul în soare, fărîmîndu-i-o așa cum o racilă cumplită distruge elementele vitale într-un organism animal, chiar dacă pe dinafară acesta se arată sub o înfățișare plăcută. Trunchiul zăcea întins pe jos, lung de aproape o sută de iarzi, după socoteala Vînătorului de Cerbi a cărui privire ageră îl măsurase pe loc. Judecînd după asta precum și după alte semne, Vînătorul își dădu seama că era chiar copacul pe care-l căuta Harry March.

— Da, am găsit ce căutam — strigă Pripitul, privind în fundul scorburei largi — fiecare lucru e la locul lui, ca și cum l-am fi ascuns în scrinul unei băbuțe. Vino de-mi dă o mînă de ajutor, Vînătorule, și într-o jumătate de oră o să plutim pe unde.

La chemarea tovarășului său Vînătorul se duse lîngă el, și amîndoi se apucară sîrguincios de lucru și cu socoteală, ca niște oameni ce se îndeletniceau de mult cu asemenea treburi. Mai întîi Pripitul dădu la o parte cîteva bucăți de scoarță ce acopereau găunoșitura din trunchiul copacului și care, după cîte spunea Vînătorul de Cerbi, parcă fuseseră puse acolo mai degrabă ca să atragă atenția vreunui hoinar ce-ar fi trecut întîmplător prin partea locului, decît să ascundă tainița. Pe urmă, traseră împreună afară o luntre din scoarță de copac, cu bănci, vîsle și toate cele trebuincioase, ba chiar și cu undițe și unelte de pescuit. Nu se putea spune că barca ar fi fost prea ușoară; greutatea ei însă era atît de neînsemnată, în comparație cu forța colosală a Pripitului, încît acesta o puse ca pe o jucărie pe umăr, refuzînd orice ajutor, chiar atunci cînd trebui s-o ridice de jos și s-o așeze în poziția destul de incomodă în care era obligat s-o poarte.

— Ia-o înainte, Vînătorule — îl mînă March — și deschide-mi drumul prin hățiș; lasă-mă pe mine că mă descurc și singur.

Celălalt îi făcu pe plac și așa o porniră împreună mai departe. După vreo zece minute se pomeniră deodată scăldați în lumina strălucitoare a soarelui, pe un grind ce colora în lac. Un strigăt de mirare izbucni din pieptul Vînătorului de Cerbi, în clipa în care descoperi de pe țărm priveliștea ce i se deschisese pe neașteptate în fața ochilor. La poalele dîmbului se desfășura o vastă întindere de apă. În lungime lacul măsura aproape trei leghe, în timp ce lățimea era variabilă atingînd pe alocuri o jumătate de leghe, ba chiar și mai mult în dreptul dîmbului pe care stăteau, ca spre sud țărmurile să se apropie treptat și distanța dintre ele să se reducă la jumătate. În partea de nord, adică în capătul cel mai îndepărtat de grind, se înălța un munte stingher ale cărui povîrnișuri coborau lin spre est și vest îndulcind și mai mult arcuirea grațioasă a țărmului.

Trăsătura cea mai caracteristică, mai impresionantă a peisajului ce se dezvăluia privirii era, însă, solemna lui singurătate și tihna plăcută ce domnea aici. Iar coama pădurii ce se profila în zare era atît de bogată, de deasă încît anevoie ai fi putut descoperi vreun luminiș. Întreg ținutul atîta cît putea cuprinde ochiul, de la creasta rotunjită a muntelui pînă în marginea apei, se înfățișa ca un zid neîntrerupt, otova, de verdeață. Într-un cuvînt, mîna omului nu apucase încă să slutească sau să schimbe ceva din alcătuirea acestei priveliști ce lăsa să se desfășoare frumusețile firii în lumina strălucitoare a soarelui, acestei falnice și îmbelșugate imagini a măreției pădurilor, învăluită de miasmele unei zile de iunie, imagine căreia noianul acela de apă îi dădea și mai mult relief, prin diversitatea încîntătoare a peisajului prestigios!

— Zău, cîte poți învăța stînd numai și privind jur împrejur.

— E într-adevăr măreț! — exclamă Vînătorul de Cerbi rezemat în carabină uitîndu-se în stînga și în dreapta, spre nord și spre sud, în jos și în sus, oriunde ochiul său putea

răzbate. Nici un copac n-a fost smintit de la locul lui, nici chiar de mîna vreunui băştinaş, pe cît pot să-mi dau seama; dimpotrivă totul a rămas aşa cum l-a lăsat dumnezeu să vieţuiască şi să moară după legile şi sorocirile sale! Ascultă, Pripitule, aleasa ta, Judith, ar trebui să fie o fată de toată isprava şi cu cele mai alese simţăminte, dacă i-a fost dat să trăiască măcar jumătate din anii pe care ziceai că-i are pe aceste binecuvîntate meleaguri.

— Chiar aşa şi este, Vînătorule, şi totuşi, vezi tu, nu ştiu ce are de-i aşa de năzuroasă. Fiindcă, din păcate, n-a trăit numai aici tot timpul: moş Tom a luat obiceiul, încă dinainte de a-l fi cunoscut eu, să petreacă iarna în preajma coloniei ori sub tunurile forturilor. Nu, nu, Judith a învăţat prea multe lucruri, de la colonişti şi mai cu seamă de la filfizonii ceia de ofiţeri care-i dau tîrcoale, mai multe decît i-ar fi prins bine.

— Dacă-i aşa, Pripitule, atunci află că nu există şcoală mai potrivită decît coclaurii ăştia ca s-o aducă iar pe drumul cel bun. Dar ce-o fi mişuroiul cela ce se vede acolo, drept înaintea noastră? E prea mic ca să poată fi o insulă şi prea mare ca să fie o barcă, deşi se află chiar în mijlocul lacului.

— Ăsta-i castelul Sconcsului, cum îi spun fanţii Judithei; chiar moş Tom ar rînji auzind cum l-au poreclit, deşi e o zeflemea destul de usturătoare pe socoteala apucăturilor sale. Castelul e locuinţa lui nestrămutată căci are două: asta de aici, care nu se clinteşte niciodată din loc, şi alta plutitoare pe care o vezi cînd într-un capăt al lacului, cînd în celălalt. Aleia îi zice „arcă", ce-o fi „arcă" asta zău dacă ştiu să-ţi spun.

— Se vede că misionarii au botezat-o aşa, Pripitule; de la ei am auzit cuvîntul ăsta. Ţin minte că mi-au spus sau mi-au citit cîndva o poveste ce glăsuia astfel: cică, odată, de mult, pămîntul a fost înecat de ape, şi că atunci Noe, ca să scape de prăpăd, şi-a înjghebat o corabie pe care a

numit-o arcă și s-a îmbarcat pe ea cu copii cu tot, îndată ce s-au rupt zăgazurile cerului. Sînt printre delawari unii care cred în legenda asta în timp ce alții o tăgăduiesc. Noi însă credem că așa s-a întîmplat. Se vede pe undeva și arca?

— Trebuie să fie încolo spre sud, sau ancorată în vreun golfuleț. Avem însă aici, la îndemînă, bărcuța noastră și în cincisprezece minute aste două vîsle au să ne ducă pînă la castel.

Zis și făcut; Vînătorul de Cerbi îi dădu ajutor tovarășului său să așeze toate lucrurile în luntrea care plutea pe apă. Și cum isprăviră treaba, cei doi locuitori de la graniță se urcară în barcă și făcîndu-i vînt cu nădejde, ușoară cum era, o împinseră la vreo opt, zece coți de la țărm. În cîteva rînduri amîndoi se opriră din vîslit ca să admire priveliștea, mereu aceeași, ce se deschidea înapoia lor, îngăduindu-le să se uite pînă hăt, departe, pe întinsul lacului sau să aibă o vedere largă spre munții împăduriți. Singurele schimbări care ieșeau la iveală erau în contururile dantelate ale dealurilor, în felul atît de variat în care se arcuiau golfulețele și în perspectiva din ce în ce mai vastă asupra văilor din sud; învești mîntat în frunzișuri, întregul cuprins părea îmbrăcat în straie de sărbătoare.

— Simți cum îți crește inima în fața acestor priveliști — exclamă Vînătorul de Cerbi, cînd se opriră pentru a patra sau a cincea oară — lacul pare anume făcut spre a îngădui ochilor noștri să pătrundă în adîncul codrilor falnici. Și pămîntul și apa stau mărturie a frumuseții făurite de puterea celui de sus. Parcă ziceai, Pripitule, nu-i așa, că nu e nimeni stăpîn asupra acestor minunății.

— Nimeni, în afară de rege, frățioare. Dînsul e singurul care poate să spună că ar avea unele drepturi asupra lor; fiind, însă, atît de departe, cerințele sale n-au să-l stingherească niciodată pe moș Tom, care a pus mîna pe ele, și precum se vede are de gînd să le păstreze cît i-o fi dat să

trăiască. Cu toate că Tom Hutter nu e nici măcar colonist deoarece nu are nicăieri o așezare prin partea locului ; de aceea lumea zice că nu-i decît un plutaș.

— Zău, cît îl invidiez ! Știu că nu se cade și caut să lupt împotriva acestui simțămînt, totuși n-am ce face, îl invidiez pe omul ăsta ! Să nu-ți închipui cumva, Pripitule, că urzesc vreun plan ca să-i încalț mocassinii, departe de mine asemenea gînd ; totuși nu mă pot opri să nu jinduiesc în sinea mea soarta lui ! La urma urmei e un simțămînt firesc. Tot ce-i mai bun în noi a fost sădit de natură și din plămada bunelor însușiri se întîmplă uneori să răsară și simțăminte de soiul acesta.

— N-ai decît să te însori cu Hetty, dacă vrei să capeți jumătate din moșie — îi spuse Pripitul rîzînd — fata e destul de drăguță, ba, dacă soră-sa n-ar fi atît de frumoasă, s-ar putea spune că este chiar încîntătoare și cum pe de altă parte Hetty nu e prea isteață din născare, poți fără prea multă bătaie de cap s-o faci a privi lucrurile așa cum le vezi tu. Caută, deci, și scoate-o pe Hetty din mîinile unchiașului și îți garantez că moș Tom o să-ți dea partea ce ți se cuvine din orișicare cerb pe care l-ai doborî pe o distanță de cinci mile jur împrejurul lacului.

— Se găsește vînat din belșug prin părțile astea ? îl întrebă pe nepusă masă celălalt, care nu părea să se sinchisească de zeflemelile lui March.

— Aici e împărăția lui. Rareori sloboade cineva vreun foc de pușcă, iar cît privește puitorii de capcane, nu prea se abat prin partea locului. Nici eu, la drept vorbind, n-aș avea ce să caut pe aici, numai că, vezi tu, Judith mă trage mereu încoace, iar castorii, în partea cealaltă. Fata asta, zău, m-a costat mai bine de o sută de dolari spanioli, în ultimele două sezoane de vînătoare, și totuși, crede-mă, nu pot să-mi alin dorul decît venind aici s-o mai văd o dată.

— Ia spune-mi, Pripitule, oare pieile roșii obișnuiesc să vină des pe țărmurile lacului? întrebă iar Vînătorul de Cerbi, depănînd mai departe firul gîndurilor sale.

— Vin și pleacă mereu, fie în pîlcuri, fie răzleți. Pe cît se pare cuprinsurile astea nu sînt stăpînite de nici un trib băștinaș; de aceea pesemne au și încăput în mîna tribului Hutter. Moșneagul mi-a destăinuit că s-au găsit niște pehlivani care ar fi încercat să-i amăgească pe indieni să le cedeze printr-o învoială făcută după obiceiul pămîntului o parte din colonie; pînă la urmă însă nu s-au ales cu nimic, întrucît nimeni n-a vrut să se bage în tocmeala asta, neavînd destule drepturi să încheie asemenea învoieli. Așa că vînătorii huzuresc prin aceste sălbăticiuni.

— Cu atît mai bine, Pripitule. Să fiu eu rege al Angliei, aș surghiuni numaidecît într-o pustietate îndepărtată unde n-a călcat nicicînd picior de viețuitoare, pe oricine ar îndrăgi să calce la pămînt vreun copac din codrii aceștia, decît dacă s-ar întîmpla să aibă nevoie de cherestea. Nici nu știi cît mă bucur că Chingachgook s-a gîndit să aleagă locul ăsta pentru întîlnirea noastră; altminteri poate că în vecii vecilor ochiul meu n-ar fi avut prilejul de a se desfăta în fața acestei priveliști măreț e!

— Știi de ce? Pentru că ai trăit mai toată vremea în mijlocul delawarilor, prin ținuturile cărora nu se află nici un lac. Mai încolo, spre nord, întîlnești mai la tot pasul cîte un ochi de apă. Ești tînăr însă și mai ai timp încă să le vezi. Lacuri sînt berechet, Vînătorule, pe aste plaiuri, dar o fată ca Judith Hutter nu mai găsești nicăieri.

Spunînd acestea, tovarășul său surise și cufundă adînc lopata în apă, ca și cum abia în momentul acela ar fi observat cît de grăbit era prietenul său. Amîndoi începură deci a mîna voinicește luntrea pînă ce ajunseră la vreo sută de iarzi de „castel", așa cum îi plăcea Pripitului să numească bîrlogul unchiașului și atunci se opriră din vîslit; băgînd de seamă că, deocamdată, nu era țipenie de om în casă,

tînărul îndrăgostit de farmecele Judithei căută pe cît putu să-şi înfrîneze nerăbdarea.

Castelul Sconcsului, cum îl porecliseră în glumă mucaliţii de ofiţeri, se ridica în mijlocul lacului, la o distanţă de aproape un sfert de milă de ţărmul cel mai apropiat. Încolo, apa se întindea pînă hăt, departe; pentru a statornici cu precizie poziţia lui putem spune că se afla cam la vreo două mile de malul nordic şi aproximativ la vreo milă dacă nu şi mai bine de ţărmul răsăritean. Întrucît nu se vedea nici urmă de insulă, clădirea fiind aşezată pe piloni, în timp ce apa unduia dedesubt, şi cum Vînătorul de Cerbi observase dintru început că lacul avea o mare adîncime, era foarte firesc să caute explicaţia acestei împrejurări atît de ciudate. Pripitul însă îl scoase din impas, lămurindu-l că în acel loc la o adîncime de cinci sau şase picioare se afla un banc îngust de nisip ce se întindea pe o distanţă de cîteva sute de iarzi spre sud şi nord şi că Hutter împlîntase bulumacii în el, clădindu-şi o locuinţă lacustră, ca să fie mai apărat.

— În trei rînduri i-a ars unchiaşului casa, fie că pieile roşii, fie că vînătorii îi vor fi dat foc, iar într-o încăierare cu pieile roşii şi-a pierdut şi feciorul, singurul fecior pe care-l avea şi atunci şi-a făcut sălaşul în mijlocul apei ca să fie mai adăpostit. Nimeni nu poate să ia cu asalt castelul, decît doar venind cu bărcile, iar prada şi scalpurile pe care le-ar dobîndi astfel nici nu merită osteneala de a scobi o luntre. De altfel nu se ştie dacă asemenea încercare n-ar da greş în condiţiile în care s-ar desfăşura bătălia, deoarece moş Tom s-a îngrijit să aibă provizii de arme şi muniţii din prisos, iar castelul, precum vezi, este ca o fortăreaţă ferecată împotriva gloanţelor.

Vînătorul de Cerbi avea unele cunoştinţe teoretice asupra vieţii războinice de la frontieră, cu toate că nu fusese niciodată chemat să ridice mîna, cu înverşunare, împotriva unui semen de-al său. Îşi dădea seama, deci, că Pripitul nu

exagerase de fel tăria acestei poziții, din punct de vedere militar, poziție ce nu putea fi chiar atît de lesne luată cu asalt, deoarece asediatorii trebuiau să înfrunte focul celor asediați. Pereții laterali, fațada și spatele construcției erau alcătuite din trunchiuri groase de pin, așezate în picioare și nu de-a curmezișul, cum se obișnuia prin părțile acelea. Podeaua era făcută din grinzi mai subțiri iar acoperișul din prăjini puse una lîngă alta și acoperite cu scoarță de copaci. Locuința fusese clădită astfel anume ca nimeni să nu se poată apropia de ea decît croindu-și drum peste apă iar pereții erau întocmiți din bîrne groase de cel puțin două picioare — și încă cei mai subțiri dintre pereți — atît de strîns îmbinate că nu puteau fi desprinse din loc decît cu mare cazną și multă perseverență de mîna omului sau prin lucrarea înceată a timpului. Cît privește hornul, despre care nu se putea spune c-ar fi fost mai puțin năstrușnic decît celelalte curiozități ale castelului, era făcut din lut bine frămîntat, pus între lese de nuiele și lăsat să se întărească, bucată cu bucată, începînd de la temelie. După ce hornul fusese astfel ridicat pînă sus și sprijinit pe dinafară cu proptele, ziditorul lui aprinsese un foc puternic pe care avusese grijă să-l întețească mereu pînă ce lutul se făcuse roșu cărămiziu. Operația nu fusese prea lesnicioasă și nici nu reușise pe deplin; astupînd însă apoi crăpăturile cu argilă proaspătă, stăpînul casei își înzestrase în cele din urmă locuința cu o vatră și un horn temeinic durat.

— Moș Tom mereu născocește cîte ceva, adăugă Pripitul. Nici nu știi cu cîtă tragere de inimă s-a apucat să zidească hornul ăsta care în cîteva rînduri era cît pe ce să-i dea toate planurile peste cap; stăruința lui totuși a biruit norii de fum; așa se face că în momentul de față are o cabană atît de primitoare, deși la început se părea că după atîta osteneală n-o să se aleagă decît cu un biet ogeac dărăpănat menit să adăpostească flăcările și viltoarea focului.

— Cum văd eu, Pripitule, cunoşti pe de rost toată istoria castelului cu horn cu tot — zise Vînătorul de Cerbi zîmbind — atît de puternică să fie, oare, iubirea încît, sub imboldul ei, îndrăgostitul să-şi dea osteneala să cerceteze pînă şi povestea lăcaşului în care sălăşluieşte aleasa inimii lui?

— Chiar aşa s-a şi întîmplat, frăţioare, cel puţin într-o oarecare măsură; unele lucruri, însă, le-am văzut cu ochii mei — rîse cu inimă voioasă uriaşul — s-a întîmplat să fiu cu o ceată de băieţi pe ţărmul lacului în vara cînd unchiaşul s-a apucat să clădească, şi i-am dat o mînă de ajutor tot timpul cît a lucrat. O bună parte din bîrnele ce au slujit la duratul pereţilor eu le-am cărat, pe umerii mei şi pot să-ţi spun, jupîne, că securile zburau în mîinile noastre în timp ce forfoteam printre arborii de pe mal. Zgripţoroiul bătrîn nu e cîtuşi de puţin calic cînd e vorba de mîncare, şi cum fusesem deseori poftiţi la el, la masă, ţineam să-i întocmim o casă cu tot dichisul, înainte de a porni mai departe spre Albany cu pieile animalelor vînate. Ei, cu ce bunătăţi ne-am îmbuibat noi în cabana lui Tom Hutter; căci Hetty, cît o fi ea de plăpîndă la minte, cînd e vorba de tigaie sau de frigare, e tare iscusită.

În timp ce băieţii sporovăiau aşa, scurtînd încetul cu încetul drumul, barca ajunsese în dreptul „castelului", şi acum erau atît de aproape de el încît cu o singură lovitură de vîslă ar fi putut trage la liman. Debarcaderul se afla chiar la intrare, înălţat pe o schelă de lemn şi avea o suprafaţă de aproape douăzeci de picioare pătrate.

— Moş Tom zice că asta-i poarta ogrăzii lui, îi explică Pripitul în timp ce priponea barca, după ce amîndoi călătorii săriseră pe punte, iar fanţii de la forturi îi spun „Curtea Castelului", deşi mă întreb, ce ar putea să caute o asemenea „curte" prin coclaurii ăştia unde nimeni nu ştie de nici un fel de legi. Uite, chiar aşa e cum am bănuit: nu se vede ţipenie de om; pesemne că au pornit-o cu toţii de acasă hai-hui.

Pe cînd Pripitul îi vorbea despre „poarta" și „curtea" castelului, cercetînd feluritele sulițe de vînat pește, undițe, năvoade și alte asemenea scule, ce se găsesc îndeobște la posturile de grăniceri, Vînătorul de Cerbi, care era de felul său mai stăpîn pe sine și mai cumpănit, intră în casă mînat de o curiozitate destul de ciudată din partea unui om care trăise atîta vreme printre indieni și se dedase cu obiceiurile lor. Înăuntru, „castelul" era tot atît de curat, pe cît părea de nou pe dinafară. Pe un spațiu de vreo douăzeci de picioare pe patruzeci, se aflau mai multe încăperi ; cea dintîi în care pătrunse Vînătorul părea să slujească locatarilor drept salon, sufragerie și bucătărie totodată. Mobilierul era alcătuit dintr-o amestecătură pestriță de obiecte rustice în majoritate și lucrate ca din topor așa cum întîlnești în mai toate casele risipite prin cîte un fund de provincie ; în schimb tot acolo se afla într-un colț o minunată pendulă neagră de lemn, două, trei scaune, o masă și un birou, care fără îndoială veneau dintr-o locuință ceva mai pretențioasă. Pendula ticăia sîrguincios, dar limbile-i plumburii arătau ora unsprezece, deși judecînd după soare, nu încăpea nici o îndoială că ziua era pe sfîrșite. De asemeni, într-un alt ungher al odăii se vedea un cufăr masiv de culoare închisă. Uneltele de bucătărie, cît se poate de simple, erau cam pe sponci ; în schimb fiecare lucrușor stătea la locul lui, vădind cu cîtă grijă gospodărească erau rînduite toate.

După ce Vînătorul de Cerbi cercetă din ochi încăperea, săltă în sus clampa de lemn de la ușă și pătrunse într-un coridor îngust ce împărțea în două casa. Cum nu prea stătea în obiceiul locuitorilor de la graniță să fie discreți și cum de asemeni curiozitatea tînărului fusese stîrnită la culme, Vînătorul deschise încă o ușă și se pomeni într-o cameră de dormit. De la prima ochire putu să-și dea seama că odaia era locuită de femei. Patul larg încărcat cu perne înfoiate, doldora de pene de gîscă sălbatică, era așezat pe un fel de estradă primitivă ce se înălța doar cu cîteva

palme deasupra podelei. Lîngă pat într-un colț al încăperii se aflau atîrnate în cuiere o mulțime de rochii din țesături de soiul de fine, așa cum nu te-ai fi așteptat să întîlnești pe aceste meleaguri, împodobite cu tot felul de cordelițe și bibiluri. Nu lipseau nici pantofii eleganți cu catarame strălucitoare de argint, așa cum poartă îndeobște femeile la baluri; și nici evantaiele — șase la număr — în culori îmbietoare, lăsate parcă anume desfăcute ca să încinte ochiul cu desenele și nuanțele lor delicate. Pînă și perna din partea aceea, de la căpătîiul patului era înfățată cu o pînză mai subțire decît vecina ei și dichisită cu horboțele. Alături, o bonetă, lăsa să-i atîrne cochet panglicile, și o pereche de mănuși lungi, așa cum nu prea obișnuiau pe atunci să poarte femeile deprinse să muncească, erau etalate ostentativ pe pernă, pentru ca măcar așa să fie scoase la vedere dacă stăpîna lor nu avea unde să le poarte.

Vînătorul de Cerbi înregistrase toate amănuntele acestea cu o atenție care făcea într-adevăr cinste prietenilor săi, delawarii, dat fiind că de la ei învățase să observe cele mai neînsemnate mărunțișuri. Nu scăpase, firește, din vedere nici deosebirea ce exista între obiectele aflate de o parte și de alta a patului rezemat cu căpătîiul de perete, deoarece în colțul opus lucrurile aveau o înfățișare mult mai modestă, ba chiar de loc atrăgătoare, atîta doar că erau de o curățenie desăvîrșită.

Cele cîteva rochii spînzurate în colțul acela, făcute din cele mai ieftine pînzeturi și cu o croială cît se poate de simplă, nu aveau nimic care să bată la ochi. Nici măcar un capăt de panglică sau vreo eșarfă ori o bonetă mai acătării așa cum te-ai fi gîndit că trebuia să poarte fetele lui Hutter.

— Moș Tom, cum văd eu, și-a schimbat acum meseria; își încearcă norocul întinzînd capcane — spuse Pripitul care cerceta cu o mutră serioasă uneltele locatarului — și dacă n-o să aibă nimic împotrivă și ție ți-ar face plăcere să mai

zăbovești aici o bucată de vreme am putea da lovitura în sezonul ăsta de vînătoare; în timp ce eu și cu moșneagul ne-am răfui cu castorii, tu ai putea să-ți vezi în liniște de pescuit, sau să dobori cînd și cînd vreun cerb așa, ca să nu mori de foame. De obicei, la împărțeală, vînătorii mai puțin iscusiți capătă jumătate din tainul celorlalți; cît ești tu însă de harnic și dibaci nici vorbă c-o să-ți primești partea ce ți se cuvine.

— Mulțumesc, Pripitule, foarte mulțumesc, dar, vezi tu, aș avea chef, dacă s-ar putea și s-ar ivi prilejul să încerc și eu să prind castori. E adevărat că delawarii m-au poreclit Vînătorul de Cerbi, dar nu atît pentru că aș fi un ochitor de soi, nimerind totdeauna la țanc vînatul, ci fiindcă, de cînd mă știu pe lume n-am luat viața unei ființe omenești, deși am răpus în schimb sumedenie de cerbi și căprioare! Nicăieri, spun ei, în legendele lor, nu se pomenește de vreun voinic care să fi vărsat atîta sînge de sălbăticiuni, fără să fi irosit un singur strop din sîngele semenilor săi.

— Nu cumva și-or fi închipuind că ești slab de înger, măi băiete? Un bărbat fricos e ca un castor fără coadă.

— N-aș crede, Pripitule, c-ar avea vreun motiv să mă socotească fricos deși s-ar putea foarte bine să nu mă țină nici prea viteaz. Numai că, vezi tu, eu nu sînt zurbagiu din fire și asta mă ferește de bună seamă să-mi mînjesc mîna cu sîngele vreunui vînător sau al vreunui indian; de aceea, Harry March, socot c-am reușit să-mi păstrez cugetul curat.

— Pentru mine sportul ăsta, fie că-i vorba de un indigen sau de un francez, e același lucru, deși, te rog să mă crezi, sînt cel mai puțin zurbagiu din toți coloniștii; în ochii mei zurbagiii nu-s decît niște bicisnici vrednici de dispreț. Totuși cînd e la o adică și-i nevoie să pui mîna pe armă, nu trebuie să stai prea mult în cumpănă.

— Omul adevărat, cred eu, Pripitule, este acela care știe a păzi cît mai bine dreptatea. Dar ce minunată priveliște, nu mă mai satur uitîndu-mă.

— E prima oară în viaţa ta că vezi un lac, mi se pare; nu mă mir, deci, că eşti atît de încîntat. Altminteri, trebuie să ştii că toate lacurile seamănă aidoma unul cu altul: apă şi pămînt, istmuri şi golfuri şi altceva nimic.

Întrucît această definiţie nu era nici pe departe pe măsura simţămintelor ce puseseră stăpînire asupra tînărului vînător, acesta nu-i răspunse imediat, mulţumindu-se să privească mai departe dealurile întunecate şi oglinda apei, într-o tăcută desfătare.

— S-a gîndit cineva să-i dea vreun nume — guvernatorul sau oamenii stăpînirii? se trezi deodată să întrebe.

— Pare-mi-se că nu. De vreme ce nu s-au apucat încă să însemne copacii, să deschidă compasul şi să întocmească hărţi, pesemne că nu le-a fost aminte să vînture locurile punîndu-le nume.

N-au ajuns încă pînă acolo; tot ce pot să-ţi spun e că ultima oară cînd am fost pe la dînşii să vînd nişte piei, unul dintre oamenii stăpînirii a început să mă cerceteze despre tărîmurile astea şi împrejurimile lor. Îi venise la ureche că s-ar afla un lac prin partea locului şi bănuia cumva că trebuie să fie o întindere de apă şi nişte dealuri, dar cît de mare era apa şi cît de înalte colinele habar n-avea ştia tot atîta cît ştii şi tu limba tribului mohawk [1]. N-am deschis gura mai mult decît se cuvenea, căutînd să-i spun cît mai puţine lucruri lămuritoare în privinţa plugăritului şi a desţelenirii pămîntului. Pe scurt, din cuvintele schimbate cu mine, omul a rămas convins că în locul cu pricina se află un izvor cu apă tulbure, spre care duce o potecă atît de mocirloasă încît nici nu apuci bine să întinzi pasul la drum că te şi împotmoleşti. Mi-a destăinuit apoi că aceste cuprinsuri erau însemnate pe hărţile lor; cred că se înşela, însă, deoarece mi-a arătat un pergament cu o hartă

[1] Numele unui trib de indieni din America de Nord, înrudit cu huronii şi irochezii. (n.t.)

pe care se afla trecut un iezer, dar într-un loc unde nu e nici măcar un firicel de apă, adică la o distanță de vreo cincizeci de mile de punctul unde se găsește de fapt lacul ăsta, dacă era cumva vorba de el. După cîte i-am spus eu cred că i-a pierit cheful să mai însemne încă un lac pe hartă, așa, ca s-o mai îmbogățească.

— Îmi pare bine că n-are nici un nume — urmă Vînătorul de Cerbi — sau cel puțin nici un nume pe care să-l fi scornit fețele palide, căci de cîte ori se apucă ei să boteze un loc e semn de urgie și prăpăd. Totuși, sînt sigur că pieile roșii îi spun în vreun fel și tot așa și vînătorii sau puitorii de capcane; de obicei numele născocite de ei sînt bine chibzuite și cu tîlc.

— Fiecare trib, cum știi și tu, are graiul lui și felul său aparte de a numi cutare sau cutare lucru; și totuși nici unul din ele nu face vreo deosebire între lacul ăsta și celelalte din ținut. Noi între noi ne-am obișnuit să-i spunem Oglinda Strălucitoare, fiindcă e înconjurat cît vezi cu ochii numai de pini ce se oglindesc în apa lui, încît privindu-l ai zice că vrea să împingă înapoi dealurile ce parcă stau să se prăvale peste el.

— Trebuie să fie undeva și un rîu pe albia căruia se scurg apele lacului, așa cum e și firesc; pietroiul unde, așa cum ți-am spus, mi-am dat întîlnire cu Chingachgook se află chiar pe malul unei ape curgătoare. Nici rîul ăsta n-a fost botezat cumva de coloniști?

— Coloniștii s-au statornicit tocmai la celălalt capăt al lui; stau, deci, mai bine decît acolo, fiindcă albia e mai lată acolo. E drept că rîul are un nume care cu timpul a pătruns în sus spre izvoare, nume cunoscut, firește, de toată lumea din partea locului. Cunoști și tu, cred, Vînătorule, rîul Susquehanna ce străbate ținuturile delawarilor?

— Sigur că da; de atîtea ori, doar, am vînat pe malurile lui.

— Rîul Susquehanna și cel de aici sînt unul și același. Și-mi pare bine că au fost nevoiți să-i păstreze numele pe care i l-au dat pieile roșii; ar fi fost prea din cale afară să-i prade și de pămînturi și de numirile locurilor.

Capitolul III

Harry cel Pripit se gîndea mai mult la nurii fetei lui Hutter, Judith, decît la frumusețea Oglinzii Strălucitoare și a peisajului înconjurător. După ce luă în cercetare una cîte una unelteie corăbierului Tom, îi propuse însoțitorului său s-o pornească iarăși cu barca pe lac, în căutarea familiei Hutter. Înainte de a coborî în luntre, totuși, Pripitul examină cu luare-aminte țărmurile dinspre nord cu ajutorul unui ochean păcătos pe care-l găsise printre ustensilele moșneagului. Făcînd aceste investigații, nu lăsă nici un colțișor necercetat; iscodi pe îndelete fiece golf cît de mic și fiece istm, privindu-le mai stăruitor decît restul malurilor împădurite.

— E chiar așa cum mi-am închipuit — rosti în cele din urmă Pripitul, punînd deoparte ocheanul — cît e frumos afară lui moș Tom îi place să hoinărească pe lac cît mai aproape de țărmurile dinspre miazăzi, lăsîndu-și castelul în voia soartei. Acum, cînd știm că nu hălăduiește prin părțile astea, nu ne rămîne decît să mînăm într-acolo barca și să-l încolțim în ascunzătoarea lui.

— Nu cumva jupîn Hutter o fi socotit de cuviință să-și sape vreo vizuină aici în lac? întrebă Vînătorul de Cerbi, în timp ce cobora după tovarășul său în luntre. E atîta singurătate aici încît poți să-ți dezvălui sufletul pe de-a-ntregul,

fără să-ți fie teamă c-o să-ți tulbure cineva gîndurile sau rugăciunea.

— Uiți că mai există pe lume tribul Mingo și, pe lîngă el, triburile din ținuturile franceze ale Canadei. Crezi, oare, că mai poate fi undeva un petic de pămînt pe care să nu fi călcat piciorul ăstora? Lac ori pîrîu pe care să nu-l fi descoperit?

— E drept că n-am auzit pe nimeni vorbindu-i de bine, prietene Harry, deși n-am avut niciodată prilejul să dau piept cu ei după cum nu mi-a fost dat să-mi măsor puterile în luptă cu nici un alt muritor. Îmi dau seama totuși că prea e îmbietor locul ăsta ca să nu fi pus ochii pe el; cu toate că n-am avut niciodată nimic de împărțit cu nici un trib, delawarii mi i-au zugrăvit cu atîta pricepere, că am ajuns și eu să-i privesc ca pe niște tîlhari.

— Foarte bine, așa se și cade să privești pe orice indigen cu care ți s-ar întîmpla să ai de-a face.

Vînătorul de Cerbi însă protestă. Și în timp ce își croiau drum pe lac spre miazăzi, se încinse între ei o discuție înfocată despre meritele respective ale fețelor palide și ale piilor roșii. Pripitul avea toate ideile preconcepute și antipatiile unui vînător alb care îi consideră îndeobște pe indieni concurenții, dacă nu adeseori chiar dușmanii lor tirești. Și, ca de obicei, vorbea în gura mare, sentențios, fără a fi prea convingător. Vînătorul de Cerbi, dimpotrivă, părea să aibă cu totul alt temperament decît prietenul său și căuta să dovedească cu o sobrietate plină de distincție că punctul său de vedere e cel just, arătîndu-se în același timp gata să asculte cu dragă inimă și părerea celuilalt în măsura în care cuprindea un adevăr; felul său chibzuit de a-și exprima gîndurile vădea sentimentul înnăscut al dreptății cu care era din plin înzestrat și o înțelepciune care îl făcea să nu recurgă la sofisme în sprijinul convingerilor sale și totodată să ocolească orice idee preconcepută

De cîte ori barca luneca pe lîngă un promontoriu, Harry Pripitul întorcea capul să se uite îndărăt, aşteptîndu-se în fiece clipă să descopere „arca" ancorată în vreun golf sau trasă la mal. Cum însă, de fiecare dată încerca o dezamăgire, cînd ajunseră cam la o milă distanţă de ţărmul dinspre miazăzi al lacului, sau de aproximativ două leghe de „castelul" ce nu se mai vedea acuma de loc, fiind acoperit de cele cîteva promontorii lăsate în urmă, se opri brusc din vîslit, ca şi cum n-ar mai fi ştiut încotro s-o apuce.

— Nu m-aş mira ca moşneagul s-o fi luat pe rîu în jos — zise Harry privind cu atenţie prundişul de pe ţărmul răsăritean, care se afla cam la o milă depărtare, aşa încît putea să cuprindă cu ochiul jumătate din întinderea lui — pentru că de la o vreme toată ziua îşi face de lucru cu capcanele, şi cu toate că buştenii căraţi de ape îi încurcă mereu calea, reuşeşte să-şi croiască drum pe albia rîului în jos aşa preţ de o milă sau chiar şi mai bine; închipuieşte-ţi însă cît are de furcă la întoarcere!

— Dar pe unde o fi rîul ăsta? întrebă Vînătorul de Cerbi — că de cînd tot privesc ţărmul n-am văzut nicăieri deschizîndu-se printre copaci albia vreunui rîu care să aducă măcar pe departe cu Susquehanna.

— Ba da, Vînătorule: nu ştii că rîurile sînt, ca şi muritorii, firave în pruncie, ca încetul cu încetul să se lăţească în umeri şi să deschidă gura mare. De aici nu se poate vedea obîrşia rîului, fiindcă apele lui şerpuiesc printre maluri înalte şi drepte, iar pinii, brazii şi teii le acoperă ca un umbrar. Dacă moş Tom nu se află în „Văgăuna Sconcsului" înseamnă c-a luat-o pe rîu în jos; să-l căutăm întîi în Văgăună şi pe urmă să trecem lacul spre obîrşia rîului.

Pe drum, Harry îl lămuri că undeva pe aproape era un mic golf umbrit, căruia i se spunea „Văgăuna Sconcsului" fiind locul cel mai prielnic pentru vînatul acestor animale şi în acelaşi timp un adăpost atît de bun pentru „arcă",

încît stăpînul ei ancora cu dragă inimă acolo ori de cîte ori avea prilejul.

— Cum prin coclaurii ăştia omul nu ştie niciodată cine s-ar putea să-l calce — urmă Harry — e foarte cuminte să fii tot timpul cu ochii în patru, ca să nu se apropie nimeni mai mult decît se cuvine. Dat fiind că sîntem în război, e bine să-ţi iei măsuri din vreme, deoarece oricînd poate să-ţi intre vreun canadian ori vreun mingo în bîrlog, chiar nepoftiţi. Hutter e însă un copoi fără pereche, în stare să adulmece de departe primejdia, aşa cum adulmecă un ciine urmele cerbului.

— Castelul, mă gîndesc, e prea la vedere ca să nu-i ispitească pe duşmani, dacă s-ar întîmpla să dea peste ei în cale; n-aş crede, însă, căci prea e în afara drumului ce duce spre forturi şi spre colonie.

— Numai că, vezi tu, Vînătornle, întîlneşti mai degrabă duşmani decît prieteni în cale. Îţi pui mîinile în cap cînd te gîndeşti ce des ai prilejul să-ţi faci duşmani, şi cît de rar să legi prietenii. Unii dezgroapă securea fiindcă nu gîndeşti ca ei; alţii dimpotrivă fiindcă ai aceleaşi păreri ca şi dînşii. Am văzut odată un vagabond căruia i-a sărit ţîfna fiindcă un prieten de-al lui i-a spus că nu-i frumos. Nici tu, ce-i drept, nu eşti o minune de frumuseţe, Vînătorule, dar nu cred să fii chiar atît de neghiob ca să-mi porţi pică fiindcă mi-am îngăduit să ţi-o spun pe şleau.

— Sînt aşa cum m-a făcut dumnezeu şi nu doresc să mă vadă nimeni nici mai bun, nici mai rău decît sînt. N-oi fi eu prea chipeş, adică aşa cum socotesc fluşturaticii sau netoţii că trebuie să arate un om; nădăjduiesc totuşi că ştiu cît de cît cum trebuie să mă port. Voinici falnici ca tine, Pripitule, nu se găsesc chiar aşa pe toate drumurile şi niciodată nu m-am aşteptat să întoarcă lumea capul după mine, ştiind că sînt atîţia alţii mai chipeşi ca mine, la care ar avea ce vedea; nu înseamnă însă că un vînător mînuieşte mai stîngaci puşca şi nimereşte mai rar vînatul numai

din pricină că nu înțelege să se oglindească în fiece ochi de apă întîlnit în cale.

— Nu, nu, Vînătorule, într-adevăr, nu ești un făt frumos precum singur recunoști: e destul să te apleci puțin peste marginea bărcii și să te privești în apă — stărui Pripitul — Judith ar fi în stare să ți-o spună de la obraz, dacă s-ar întîmpla s-o necăjești cumva, căci nu cred să fie în toată colonia sau aiurea o limbă mai ascuțită ca a ei, dacă o zgîndărești; te-aș sfătui deci să n-o întăriți niciodată pe Judith. În schimb, soră-sa, Hetty, e-n stare să asculte orice-i spui, blîndă ca o mielușea. Nu, nici pe Judith, de altfel, n-o văd mărturisindu-ți cinstit ce crede despre mutra ta.

— Chiar dacă ar face-o nu știu ce-ar mai avea de spus după toate cîte mi le-ai înșirat tu pînă acum...

— Sper că nu te-ai supărat, Vînătorule, pentru o vorbă aruncată în vînt, zău, crede-mă, nu voiam să te jignesc. Și dacă nu ești făt frumos? O știi și tu doar prea bine și toate astea-s fleacuri peste care prietenii trebuie să treacă. Dacă erai un om chipeș, sau dacă știam că-ți face plăcere să te laude cineva că ești frumos, eu unul aș fi fost primul care aș fi căutat să te măgulesc. Nădăjduiesc că ești mulțumit acum. Ei bine, dacă Judith mi-ar spune cumva că sînt urît ca dracul aș fi convins c-o face numai dintr-o toană, fiindcă așa i-a cășunat ei și n-aș da nici o crezare vorbelor sale.

— Ce lesne le vine celor cu care natura a fost darnică să glumească cu lucrurile astea, Pripitule, fără să țină seama că glumele lor s-ar putea să stingherească pe cineva. Cine știe, poate că și mie mi-ar fi plăcut să fiu ceva mai arătos; mi-ar fi plăcut, firește, dar totdeauna am căutat să trec peste asta, gîndindu-mă la atîția oameni chipeși pe care i-am cunoscut și care cît erau de mîndri ca înfățișare, erau tot atît de găunoși pe dinăuntru. Nu tăgăduiesc, Harry, că au fost destule împrejurări în viața mea cînd mi-a părut rău că n-am avut și eu parte de un chip mai nurliu așa cum e al tău, ca după aceea tot eu să-mi spun că n-are a face și

că în multe privinţe mă pot socoti mai fericit decît alţi muritori. Puteam, de pildă, să mă nasc schilod, aşa încît să nu fiu în stare să vînez nici măcar o veveriţă sau orb ca să ajung o povară şi pentru mine şi pentru prietenii mei, sau surd şi atunci n-aş fi fost bun nici măcar de cercetaş.

Harry avea, la drept vorbind, o inimă tot atît de simţitoare pe cît era de falnic chipul său iar modestia tovarăşului său reuşi să biruie uşurătatea de o clipă pe care i-o prilejuise înfumurarea lui. Îi părea rău acum de tot ceea ce spusese despre înfăţişarea acestuia, lucru pe care încercă să-l mărturisească, deşi cu toată stîngăcia oamenilor născuţi şi crescuţi la fruntariile ţării, stîngăcie atît de caracteristică pentru felul lor de viaţă şi concepţiile lor.

— Nu voiam cîtuşi de puţin să te jignesc, Vînătorule — îi răspunse el împăciuitor — şi zău aş vrea să uiţi tot ce-am vorbit. Chiar dacă nu eşti făt frumos, chipul te arată a fi, mai lămurit decît ar putea să arate cuvintele, un om cinstit pînă în adîncul sufletului. De altfel, tu nici nu pui prea mare preţ pe frumuseţe ; de aceea, cred, o să treci mai uşor cu vederea faptul că mi-am îngăduit să glumesc pe socoteala mutrei tale. N-aş pune mîna în foc, firește, că Judith o să te soarbă din ochi, fiindcă nu vreau să-ţi dau speranţe deşarte, dar în afară de ea mai e şi Hetty, care sînt sigur c-o să fie încîntată să te vadă, cum de altminteri ar fi încîntată de orişice nou venit. Te ştiu însă prea serios şi prea chibzuit de felul tău, ca să te pierzi cu firea cînd vei da ochi cu Judith, care deşi este frumoasă de n-are pereche, e admirată de atîta lume încît n-ar avea nici un rost să-şi iasă din minţi cineva numai pentru că i-a zîmbit. Cîteodată chiar mă gîndesc că ştrengăriţa se iubeşte pe sine, aşa cum n-ar fi în stare să iubească pe nimeni altul pe pămînt.

— Chiar dacă ar fi aşa, Harry, crezi oare că e vreo deosebire, în privinţa asta, între ea şi reginele de pe tron ori cucoanele mari de la oraş ? răspunse Vînătorul de Cerbi,

întorcînd către tovarășul lui chipul său luminos și plin de onestitate, pe care nu se mai deslușea nici urmă de nemulțumire. N-am cunoscut încă pînă acum, nici chiar cît am trăit printre delawari, vreo femeie despre care n-aș putea spune același lucru. Dar iată c-am ajuns în sfîrșit la capătul acelei limbi de pămînt despre care vorbeai, așa că nu cred să mai avem mult de mers pînă la Văgăuna Sconcsului.

— Acum trebuie să se zărească și arca — spuse Pripitul, în timp ce barca ocolea promontoriul; apa era atît de adîncă, încît părea aproape neagră.

Moșneagului îi place să se înfunde în păpuriș; în cinci minute dăm și de bîrlogul lui, deși cred că la vremea asta unchiașul e plecat: s-a dus pesemne să-și cerceteze capcanele.

March se dovedi a fi un proroc mincinos. Barca făcuse ocolul capului și cei doi călători puteau acum să cuprindă cu ochii întreaga văgăună sau mai bine zis golful; în toată întinderea lui cît puteai cuprinde cu ochii nu se zărea nimic, adică nimic altceva decît ceea ce firea plăsmuise și sădise în locul acela. Apa, liniștită, se încrețea în cercuri unduitoare, păpurișul își pleca gingaș căpșoarele în apă și, ca peste tot, copacii își împleteau crengile într-o boltă; totul se odihnea în sînul neasemuitei, sublimei singurătăți a sălbăticiei.

Înaintarea luntrei era însoțită de un foșnet foarte slab, care adesea se stingea cu totul. Călătorii deprinși, ca mai toți oamenii de la frontieră, să fie cît se poate de prudenți în tot ce făceau, se străduiau să înăbușe zgomotele, așa că barca luneca pe apă ca și cum ar fi plutit în văzduh, contopindu-se cu tăcerea — atît de adîncă de puteai să-ți auzi răsuflarea — ce stăpînea întreaga fire.

În momentul acela, dinspre limba îngustă de pămînt ce despărțea golful de lac, le veni la ureche trosnetul unei crengi uscate. Cei doi vîntură-lume tresăriră și în aceeași

clipă amîndoi înșfăcară armele pe care le țineau totdeauna la îndemînă.

— Să fie vreo vietate măruntă din lumea pădurii? Era prea greu pasul pentru ea — șopti Harry — pare a fi fost mai degrabă pas de om!

— Nu, nu — se împotrivi Vînătorul de Cerbi — într-adevăr era prea greu pasul, așa cum ai spus, pentru o sălbăticiune măruntă, dar și prea ușor pentru a fi fost călcătură de om. Apucă vîslele și mînă barca spre butucul de colo ca să-mi fac vînt pe mal și să-i aținăm calea, oricine ar fi el, mingo sau guzgan de apă.

Harry se supuse și Vînătorul de Cerbi sări pe mal și o luă binișor prin hățișul încîlcit, fără să facă nici cel mai mic zgomot, datorită mocassinilor cu care era încălțat. Într-un minut ajunse la mijlocul fîșiei înguste de pămînt și îndrumîndu-se tiptil spre capătul ei, înaintă cu multă băgare de seamă prin tufărișul în care putea sta foarte bine la pîndă. În clipa cînd pătrunse în inima desișului, se auzi din nou un trosnet de crengi uscate ce se repetă iarăși și iarăși în răstimpuri scurte, ca și cum o ființă vie ar fi pășit agale spre capătul promontoriului. Harry prinse și el cu urechea zgomotele acelea și, împingînd barca în apă, puse mîna pe armă și așteptă să vadă ce se mai întîmplă. După un minut, în care abia își ținu răsuflarea, un falnic cerb ieși din desiș, pornind cu pas măreț spre capătul nisipos al curelușei de pămînt unde se opri să se adape în apa lacului. Pripitul stătu o clipă în cumpănă, apoi ducînd arma la umăr, ochi și trase. Efectul neașteptatei destrămări a liniștei solemne nu putea să treacă neobservat. Focul slobozit de armă fusese ca de obicei însoțit de o detunătură năprasnică și cutremurătoare ce după cîteva clipe de tăcere, răstimp în care se răspîndi în văzduh peste întinsul apelor, se lovi de steiurile de piatră ale muntelui de pe țărmul dimpotrivă, de unde, învălmășindu-se, zvonurile porniră a se rostogoli din văgăună în văgăună și din creastă în creastă, pînă la o

depărtare de cîteva mile, de ai fi zis că se treziseră toate vuietele adormite în adîncul pădurii. Auzind împușcătura și șuierul glonțului, cerbul, care niciodată pînă atunci nu avusese încă de-a face cu omul, se mulțumi să scuture ușor din cap; ecoul colnicelor îi dădu însă de bănuit și atunci luîndu-și vînt, cu cîteșipatru picioarele strînse sub el, sări în apa adîncă și începu să înoate spre celălalt țărm. Harry dădu un chiot și se năpusti după el; preț de vreo două minute apa se învolbură în jurul urmăritorului și a fugăritului. Tocmai cînd primul se pregătea să ocolească promontoriul, Vînătorul de Cerbi coborî pe prundiș și îi făcu semn să se întoarcă.

— Cine te-a pus, omule, să apeși pe trăgaci pînă n-am cercetat mai întîi țărmul să vedem dacă nu sînt niscai vrăjmași pitiți pe undeva? îl luă la rost pe tovarășul său care se întorcea agale înapoi plouat. Atîta doar am apucat și eu să învăț la școala delawarilor, și din obiceiurile lor, deși n-am fost încă în război. De altfel nici n-a început bine sezonul de vînătoare și nici merindea nu s-ar putea spune că ne lipsește. Am fost poreclit Vînătorul de Cerbi și pe drept cuvînt, cred, pe de o parte pentru că am ajuns să cunosc atît de bine deprinderile acestor vietăți încît pot ghici dinainte ce au să facă, pentru că ochiul meu nu dă niciodată greș; nimeni însă nu mă poate învinui că aș fi ucis vreodată o sălbăticiune decît dacă îmi era de trebuință carnea sau pielea ei. Poți să-mi spui că-s ucigaș, nu tăgăduiesc, în nici un caz, însă, casap.

— Ce ghinion nemaipomenit să nu nimeresc țapul! răbufni Pripitul, scoțîndu-și șapca și trecîndu-și degetele prin frumosul său păr inelat, dar fără luciu, ca și cum ar fi vrut să-și dărăcească ideile încîlcite din cap — atît de nedibaci nu mai țin minte să fi fost de cînd aveam cincisprezece ani.

— Nu face să te căiești pentru atîta lucru! Spune, la ce ne-ar fi folosit moartea acestei făpturi? Dimpotrivă, poate că ne-ar fi adus numai neajunsuri. Pe mine mă neliniștește

mai mult vîlva stîrnită de împușcătura ta, Harry, decît faptul că glonțul nu și-a nimerit ținta, pentru că mi-a sunat la ureche ca o chemare a firii împotriva unei fapte nechibzuite și pustiitoare.

— Și o să mai auzi încă asemenea chemări cu duiumul, dacă ai de gînd să mai zăbovești mult prin părțile astea, băiete — i-o tăie celălalt rîzînd.

— Ecoul îngînă atît de nostim fiece cuvînt rostit și fiece zvon de pe fața oglinzii lucitoare, într-o zi caldă de vară ca asta! Dacă îți scapă din mînă o vîslă o auzi uneori căzînd iarăși și iarăși, ca și cum dealurile și-ar bate joc de stîngăcia ta. Dacă rîzi sau fluieri, sunetele îți vin înapoi la ureche răsfrînte de pinii de colo, atunci cînd li se urăște cu singurătatea, încît îți vine a crede că au chef de stat la taifas.

— Cu atît mai mult deci, trebuie să tăcem din gură și să fim cu ochii în patru. N-aș crede ca dușmanul să fi dat vreo raită pînă acum prin coclaurii ăștia, fiindcă nu văd la ce ar fi folosit; delawarii, însă, mi-au deschis capul, spunîndu-mi că după cum prima virtute a unui războinic este curajul, cea de a doua nu poate fi decît băgarea de seamă. Ajunge o chemare ca asta buciumată de munții din preajmă, ca un trib întreg să prindă de veste c-am sosit.

— Dacă n-a făcut nici o scofală, cel puțin împușcătura asta îi va da de știre lui moș Tom să pună oala pe foc, că-i sosesc oaspeți de la drum. Hai, urcă-te în luntre, băiete, să căutăm arca, pînă nu începe a se întuneca.

Vînătorul de Cerbi se supuse și barca se urni din loc, întorcîndu-se în curmeziș, apoi se îndreptă spre sud-est, unde malul se arcuia. Ca să atingă țărmul în direcția spre care porniseră, cei doi prieteni aveau de străbătut mai puțin de o milă, și cum înaintau destul de repede, distanța scădea văzînd cu ochii cu fiecare bătaie a vîslelor mînuite cu iscusință dar și cu înlesnire. Pe la jumătatea drumului, un zgomot ușor îi făcu să se uite spre malul de care se apropia-

seră și atunci îl văzură pe cerb ieșind din apă și ducîndu-se întins spre prundiș. Un minut mai tîrziu falnicul animal scutură stropii ce-i picurau de pe trup și după ce aruncă o privire spre bolta frunzoasă, din cîteva salturi sprintene se mistui în adîncul pădurii.

— Vezi tu — zise Vînătorul de Cerbi — vietatea asta pleacă de aici cu inima împăcată, căci inima-i spune c-a scăpat dintr-o mare primejdie. Și tu ar trebui să simți același lucru, Harry, gîndindu-te că ochiul tău n-a țintit cum se cade și mîna ta a șovăit pe armă și că puteai mai curînd să te alegi cu neajunsuri decît cu vreun folos de pe urma unui foc de pușcă tras din nesăbuință, fără nici o socoteală.

— Afurisit ochi și afurisită mînă — se oțări March înciudat. Știu că ți-ai făcut oarecare faimă printre delawari pentru repeziciunea cu care nimerești cerbul la țanc, dar zău, tare aș vrea să te văd după vreun pin dintr-ăsta, avînd în față un mingo în carne și oase și în spatele lui încă unul și încă unul, fiecare cu pușca la ochi, pîndind momentul prielnic să tragă! Atunci să te văd, Nathaniel, încercîndu-ți ochiul și mîna fiindcă așa îți pui mai întîi la încercare nervii. Niciodată n-am socotit c-ar fi cine știe ce mare scofală să omori un animal. O să vină timpul să-ți dovedești și tu agerimea mîinii căci pe cît se pare va trebui să pornim iarăși la luptă și atunci o să ne lămurim noi cîte parale face pe cîmpul de bătaie faima de iscusit vînător. Nu, n-ai dreptate, nici ochiul și nici mîna n-au fost de vină; vinovat este numai cerbul care s-a oprit cînd nimeni nu s-ar fi așteptat, așa că glonțul a trecut peste el.

— Fie și așa, Pripitule; tot ce pot să-ți spun e că am avut noroc. Cred însă că n-ai putea să tragi asupra unui semen de-al tău, asupra unei ființe omenești la fel de liniștit, sau cu inima la fel de ușoară ca atunci cînd ațintești pușca asupra unui cerb.

— Dar cine a pomenit de ființe omenești, Vînătorule? Vorbeam, parcă, despre pieile roșii.

— Pentru mine pieile roșii sînt ființe omenești aidoma cu noi, Harry. E drept că au altă credință și alte însușiri; la urma urmei, însă, nu văd care poate fi deosebirea, dacă e vorba să judecăm oamenii după faptele lor și nu după culoarea pielii.

— Aici fiecare om e judecat după înfățișare. Altminteri cum ți-ai putea da seama cu cine ai de-a face? De aceea doar fiece ființă e îmbrăcată în pielea ei pentru ca în momentul cînd întîlnești o vietuitoare sau un muritor să știi de la început cum să te porți cu ei. Poți recunoaște bunăoară un urs după pielea pe care o poartă, la fel cum deosebești o veveriță roșcată de una neagră.

— Așa e, Harry — zîmbi celălalt, aruncînd o privire înapoi — totuși și una și cealaltă sînt veverițe.

— Dar cine zice că nu? În schimb nimeni n-ar putea spune că o piele roșie și un om alb sînt amîndoi indieni!

— Nu, în schimb ar putea spune că și unul și altul sînt oameni. Oameni de rase și culori diferite, cu obiceiuri și însușiri diferite, dar avînd în fond aceeași fire. Și unul și altul au suflet, și unul și altul vor avea de dat seama pentru faptele săvîrșite în viață.

Harry făcea parte din tagma acelor inși convinși de teoria inferiorității oricărei rase omenești a cărei piele nu era albă. Noțiunile sale în această problemă nu erau prea deslușite, nici definițiile destul de precise, ceea ce nu însemna însă că părerile lui ar fi fost mai puțin categorice sau mai puțin condamnabile. Conștiința sa era împovărată de o seamă de fapte nelegiuite săvîrșite împotriva pielilor roșii, dar găsise acest mijloc excelent de a și-o liniști, considerînd fără excepție întreaga semințe a pieilor roșii lipsită de orișice drepturi omenești. Nimic nu-l înfuria mai rău decît să-i spună cineva că nu are dreptate mai ales cînd cel care îl contrazicea se sprijinea pe argumente puternice, așa că

nici de astă dată nu putu să asculte prea liniștit observațiile prietenului său și nici să-și păstreze stăpînirea de sine.

— Prost te-a crescut cine te-a crescut, Vînătorule, și rău te-au îndrumat delawarii, fiindcă zici c-ai învățat la școala lor — răbufni el, vorbind cum îi venea la gură ca totdeauna cînd își ieșea din fire. N-ai decît să te socotești frate cu pieile roșii, dacă așa pofte ști; în ochii mei însă nu sînt decît niște sălbăticiuni ale codrilor. Sînt ceva mai vîrstnic decît tine și am trăit mai mult în pădure, mai bine zis toată viața mi-am trăit-o în pădure, și n-o să mă învețe nimeni pe mine ce e un indian și ce nu e. Dacă ai poftă să te ia lumea la ochi ca pe un sălbatic, n-ai decît să-mi spui, și am să te prezint așa moșneagului și fiică-si Judith; să vedem atunci dacă ți-o plăcea cum au să te primească.

Aici se vădi că imaginația lui Harry putea să aibă și ea unele scăpărări, căci gîndindu-se ce ochi ar fi făcut gazdele cînd le-ar fi adus la cunoștință că oaspetele de care venise însoțit era un sălbatic, Pripitul izbucni într-un hohot de rîs. Știind din capul locului că și-ar da zadarnic osteneala să-l convingă și că ideile amicului său nu erau decît niște prejudecăți lipsite de orice temei, Vînătorul de Cerbi nu mai avea nici un chef să continue discuția; nu-i păru de loc rău, așadar, cînd barca se apropie de scobitura dinspre sud-est a țărmului și convorbirea luă o altă întorsătură. Erau fără îndoială foarte aproape de locul unde, după spusele lui March, își avea obîrșia rîul pe albia căruia se scurgeau apele lacului. Amîndoi porniră în căutarea lui cu o însuflețire sporită, cu atît mai mult cu cît se așteptau din clipă în clipă să dea cu ochii de arcă.

— N-am mai fost prin locurile astea de acum două veri — zise Harry sculîndu-se în picioare ca să poată privi mai bine în jur. Da, uite acolo ieșind din apă un colț de stîncă; după cîte știu, pe aici, pe aproape trebuie să fie și rîul.

Călătorii se apucară să vîslească iarăși cu nădejde și, cînd ajunseră la cîțiva iarzi de stîncă, lăsară să plutească în voie

barca, frînți de oboseală. Era un stei de piatră nu prea înalt, așa ca de vreo cinci, șase picioare, cufundată pe jumătate în apă. Tălăzuirea neistovită a mării rosese cu trecerea timpului piatra ce acum semăna cu un stup uriaș de albine, avînd o formă geometrică. În timp ce lunecau așa, agale, Harry cel Pripit îi destăinui că stînca era bine cunoscută de pieile roșii din partea locului care o foloseau ca punct de reper cînd se răsăceau unii de alții la vînătoare sau în alte împrejurări.

— Uite și rîul, Vînătorule — răsări el deodată — atît de bine-i ascuns între copaci și tufișuri, încît ai zice că-i mai degrabă o tainiță decît gura prin care se scurge noianul de ape al Oglinzii Strălucitoare.

Harry zugrăvise destul de sugestiv locul cu pricina ce într-adevăr semăna cu o tainiță. Cele două maluri înalte se aflau la o distanță de vreo sută de picioare unul de altul : în partea de apus însă un grind lunguiet pătrundea adînc în apă, îngustînd albia rîului pe jumătate aproape. Cum tufărișurile creșteau pînă la marginea șuvoiului, iar pinii, adevărate turle de biserică, răsăreau drepți ca niște coloane înalte, lacomi de lumină, încîlcindu-și ramurile, iar ochiul, chiar de la distanță mai mică, nu putea deslușî lesne vreo spărtură în țărm, pe unde s-ar fi putut scurge apa. Privită de pe lac, pădurea nu lăsa în nici un chip să se vadă că acolo se afla o apă curgătoare, învеșmîntînd totul într-o uniformă, și la prima vedere o nemărginită pînză de verdeață. Pe măsură ce barca înainta purtată de curent, călătorii pătrundeau sub bolta crenguroasă prin care lumina abia se strecura, cernută prin ochiurile mărunte ale frunzișului, atîta doar cît să nu fie chiar întuneric beznă.

— Tainița asta s-a întocmit de la sine — spuse aproape în șoaptă Harry, ca și cum ar fi intrat într-un lăcaș al tăcerii și pîndei. Fără doar și poate moș Tom s-a aciuat cu arca lui pe undeva, pe aici. Să ne lăsăm așa, pe firul apei, o bucată

de drum și pînă la urmă nu se poate să nu-l dibuim în bîrlog.

— Dacă nu mă înșală ochiul, pe aici pare-mi-se nu poate să treacă nici un fel de vas, nici mare, nici mic — îi răspunse tovarășul său — abia o să avem loc, cred, să cîrmim barca.

Harry începu a rîde la auzul acestor cuvinte și, cîteva clipe mai tîrziu, se dovedi că avea dreptate, căci îndată ce reușiră să răzbată dincolo de zidul de verdeață de pe țărm, se pomeniră în mijlocul unei ape limpezi și repezi cu albia ingustă și destul de adîncă sub bolta frunzoasă rezemată pe coloanele arborilor bătrîni.

Călătorii nu mai foloseau acum vîslele decît spre a conduce luntrea ușoară pe firul apei, pîndind cu ochii în patru, înfrigurați, toate cotiturile riului, și erau berechet căci numai de-a lungul primilor cinci sute de iarzi întîlniră vreo două, trei. Cotiră astfel de cîteva ori și, purtată de curent, barca apucase să străbată o distanță destul de mărișoară, cînd deodată, fără un cuvînt, Harry se prinse de o cracă și făcu să se oprească luntrea în loc, semn că se întîmplase ceva care-l determinase să procedeze astfel.

— Aici trebuie să fie unchiașul! șușoti Harry și-i arătă ceva cu degetul, rîzînd mulțește, vesel nevoie mare — uite-l colo cum se bălăcește ca un guzgan, nu ți-am spus eu? S-a băgat pînă la genunchi în nămol să-și cerceteze capcanele și nada. Dar zău dacă văd arca pe undeva, deși pun rămășag pe orice vrei, bunăoară pe toate pieile cu care mă voi procopsi cît o ține timpul de vînătoare, că Judith în ruptul capului n-ar catadicsi să-și murdărească gingașele-i picioruțe prin noroaiele astea. Mai curînd aș crede că mîndra crăiasă șade la izvor și-și piaptănă cosițele, privindu-se în apă cît e de încîntătoare, ferecată ca într-o platoșă în nemăsuratul ei dispreț față de noi bărbații.

— Mă întreb dacă nu le judeci prea aspru pe bietele fete... da, da, cu tine vorbesc, Harry; nu știi ce cusururi

să le mai scornești. De ce vrei cu tot dinadinsul să mă convingi că n-au altceva mai bun de făcut decît să se minuneze de frumusețea ce le-a fost hărăzită? Dimpotrivă, îmi vine a crede că Judith nu poate fi chiar atît de înfumurată cum ți se pare ție și nici o ființă care să disprețuiască într-atîta bărbații. Mai mult chiar, sînt convins că îngrijește de dichisul casei părintești ori de cîte ori taică-său e plecat, așa cum și el are grijă de dînsa, căutînd acum prin capcane.

— Ce plăcere pentru o femeie să audă adevărul din gura unui bărbat, cu atît mai mult cu cît asta i se întîmplă pentru prima oară în viață — exclamă o voce încîntătoare, plină și totuși gingașă și suavă, atît de aproape încît amîndoi călătorii tresăriră. Cît despre dumneata, domnule Harry, știu că ți-e atît de greu să spui un lucru plăcut, încît nici nu m-aș aștepta la o vorbă dulce din partea dumitale, fiindcă ultima oară cînd ai încercat să rostești un cuvînt mai drăguț ți s-a pus în gît și era cît pe ce să te înec cu el. Mă bucur să te văd însă într-o tovărășie mai aleasă ca alte dăți, lîngă un om care știe să stimeze și să prețuiască femeile, și care totuși nu se rușinează să călătorească împreună cu dumneata.

Rostind aceste cuvinte o fată tînără și minunat de frumoasă scoase afară capul din frunziș, foarte aproape de ei, atît de aproape, încît Vînătorul de Cerbi ar fi putut să ajungă cu vîsla pînă la ea. Fata îi zîmbi grațios, iar pe Harry îl săgetă cu o privire cruntă, prefăcîndu-se mînioasă, o privire atît de fermecătoare totuși, încît nu făcea decît să scoată și mai mult în evidență trăsăturile desăvîrșit de frumoase ale chipului său expresiv pe care simțămintele lunecau, într-o capricioasă perindare, trecînd de la răsfăț la seriozitate, de la bucurie la mustrare, cu multă ușurință și un fel de detașare.

Uitîndu-se mai bine, călătorii se dumeriră în sfîrșit. Fără să-și dea seama, se opriseră chiar lîngă arca dosită cu grijă

printre crengile copacilor, anume tăiate și potrivite ca s-o ascundă, încît Judith Hutter nu avusese altceva de făcut decît să dea puțin la o parte ramurile ce spînzurau în fața ferestrei sale, ca să-și scoată la iveală chipul și să intre în vorbă cu ei.

Capitolul IV

Arca era destul de simplu construită. O barcă mare cu fundul plat forma carena vasului, la mijlocul căreia fusese înjgheb at un fel de adăpost nici prea scund, nici prea înalt, ce ocupa toată lățimea corăbiei și cam două treimi din lungimea ei, semănînd cumva prin alcătuirea lui cu castelul din mijlocul lacului, deși pereții erau făcuți dintr-un lemn extrem de ușor și doar atît de groși cît să nu poată răzbate gloanțele prin ei. Bordul fiind ceva mai ridicat decît la alte vase, iar cabina înaltă doar cît un stat de om, această construcție neobișnuită nu avea nimic curios totuși, nici bătător la ochi. Pe scurt, arca era ceva mai mare ca un vas modern folosit în navigația pe canale, deși croită mai din topor, și totodată mai lată ca ele ; judecînd după stîlpii și acoperișul cabinei, din lemn negeluit, se vedea că fusese destul de primitiv întocmită, cu toate astea părea să fi fost bine chibzuită fiind destul de ușoară comparativ cu rezistența ei și lesne de manevrat. Cabina era împărțită în două : într-una din încăperi se afla camera de primire și totodată dormitorul tatălui, iar în cealaltă era camera fetelor. Bucătăria, alcătuită pe sponci, se găsea la unul din capetele corăbiei, afară, sub cerul liber, deoarece arca era folosită doar în timpul verii.

Descoperirea pe care o făcuseră avu un efect cu totul diferit asupra fiecăruia din cei doi tineri exploratori. După ce ocoliră arca, în momentul cînd luntrea ajunse în dreptul ușii de la cabină, Pripitul, fără nici o vorbă, sări pe punte și o clipă mai tîrziu se află prins într-o însuflețită discuție cu Judith, de parcă uitase de toți și de toate, discuția presărată cînd și cînd cu înțepături și săgeți. Vînătorului de Cerbi însă nu-i era aminte de așa ceva. Pășind tacticos și cumpătat pe puntea arcei prietenul lui Harry începu a cerceta, cuprins de curiozitate, cu atenție, fiecare cotlon al ascunzișului. Îi aruncase, ce-i drept, o privire plină de admirație lui Judith, a cărei frumusețe strălucitoare și cu totul aparte nu se putea să nu-i farmece ochiul; cît era de încîntătoare însă Judith, nu reuși să-i abată mai mult de o clipă gîndul de la construcția aceea ciudată pe care Hutter o meșterise singur și pe care tînărul dorea s-o cunoască în amănunțime. Pas cu pas, deci, examină modul cum fusese întocmită corabia, cum fuseseră îmbinate diversele sale părți, controlînd rezistența și mijloacele ei de protecție și satisfăcîndu-și toate curiozitățile ce se nasc în mintea unui om preocupat de asemenea lucruri. Nici acoperișul nu-l trecu, firește, cu vederea. Cercetă totul pe îndelete, minunîndu-se de fiecare lucru în parte cu glas tare. Și cum obiceiurile locuitorilor de la frontieră îngăduie asemenea familiarități, intră pe rînd în amîndouă încăperile, așa cum vizitase mai înainte locuința lacustră. Deschizînd în sfîrșit o ultimă ușă, se pomeni în celălalt capăt al arcei, opus celui unde-l lăsase pe Harry împreună cu Judith. Acolo dădu cu ochii de mezină care ședea aplecată asupra unui lucru de mînă însăilat cu niște unelte destul de grosolane, sub perdeaua frunzoasă ce atîrna de pe acoperiș.

Întrucît investigațiile sale se isprăviseră aici, Vînătorul de Cerbi lăsă jos pușca și sprijinindu-se în ea cu amîndouă mîinile se uită la fată cu un interes pe care frumusețea atît de aparte a surorii ei nu i-l trezise. Din spusele lui

Harry aflase că Hetty, potrivit părerii tuturor, ar fi avut o inteligență mai slabă decît media inteligenței omenești. Vînătorul însă, care crescuse în mijlocul unui trib de indieni, învățase de la ei să se poarte cît mai omenos cu ființele vitregite de soartă. Iar înfățișarea copilei, așa cum se întîmplă adesea în asemenea împrejurări, nu era cîtuși de puțin făcută să scadă interesul pe care i-l trezise situația ei. Nu s-ar fi putut spune că Hetty Hutter era o ființă nătîngă și dacă lumea o socotea cam sărăcuță cu duhul, asta se datora în deosebi faptului că Hetty scăpa din vedere tot ce nu făcea parte din rînduielile firești ale vieții, pentru a-și păstra întreagă nevinovăția sufletească și dragostea ei de adevăr. Puținii oameni care avuseseră prilejul s-o cunoască mai bine și care nu erau lipsiți de discernămînt, fuseseră surprinși de felul său inutitiv de a pătrunde adevărul, în timp ce aversiunea pe care o mărturisea împotriva răului constituia o trăsătură de caracter atît de puternică încît o învăluia ca într-o aureolă de puritate morală; asemenea ciudățenii sînt deseori întîlnite la așa-numiții debili mintali, ca și cum dumnezeu ar fi oprit duhurile rele să se aciueze în niște locașuri atît de puțin păzite, luînd sub ocrotirea sa pe cei lipsiți de mijloacele obișnuite de apărare ale omului.

Altminteri ca înfățișare, Hetty nu era lipsită de farmec, semănînd mult cu Judith, ca o copie mai puțin reușită a ei. Dacă nu avea nimic din strălucirea surorii sale, în schimb liniștea, seninătatea, suavitatea chipului său cu trăsături gingașe, rareori se întîmplau să nu cîștige inima celui ce o privea, după cum rareori cei care aveau prilejul s-o cunoască mai îndeaproape nu simțeau o tainică înfiorare în adîncul inimii lor. Ce-i drept, nu avea obrajii prea rumeni, și simplitatea felului său de a fi nu-i îngăduia să umble cu dresuri ca să se înfrumusețeze, căci Hetty era o făptură nespus de sfioasă și sfiiciunea asta scotea și mai mult în valoare neînchipuita ei curățenie sufletească, făcînd-o să fie mai presus de orice slăbiciuni omenești. Nevinovată, inocentă, și cît se

poate de naturală în felul ei de a fi, însușire pe care o avea din născare și pe care și-o păstrase pe deplin datorită vieții pe care o ducea, providența o învești mîntase într-un nimb de puritate luminoasă pentru a îndepărta de ea orice umbră a răului sau cum se spune „ca nici măcar o floare să n-o vatăme".

— Dumneata ești Hetty Hutter, nu-i așa ? o întrebă Vînătorul de Cerbi cu un glas plin de bunăvoință și într-un chip menit să-i cîștige încrederea, deși părea că-și pusese mai degrabă sieși întrebarea de mai sus. Sînt sigur că dumneata ești persoana de care mi-a vorbit Pripitul.

— Da, eu sînt Hetty Hutter — răspunse ea cu un glas liniștit și dulce, pe care natura, ajutată de o spoială de educație pe care fata o primise, îl cruțase de orice urmă de vulgaritate în ton ca și în felul de a articula cuvintele. Sînt Hetty, sora lui Judith Hutter și fata mai mică a lui Thomas Hutter.

— Atunci îți cunosc povestea. Pripitul, cum îl știi, e guraliv din fire și cînd se pornește, nu-i chip să-l ții în frîu numai să aibă pe socoteala cui trăncăni. Ai trăit mai toată vremea aici, pe lac, nu-i așa, Hetty ?

— Întocmai. Biata mama s-a prăpădit, tata își vede toată ziulica de capcanele lui, iar Judith și cu mine stăm acasă. Dar pe dumneata cum te cheamă ?

— Lesne-i de întrebat, dar greu de răspuns, Hetty, căci deși sînt încă foarte tînăr, am purtat pînă acum o sumedenie de nume, mai multe chiar decît unii dintre oamenii de frunte ai Americii.

— Cumva totuși trebuie să te cheme, nu-i așa ? Fiindcă nimeni nu poate lepăda numele pe care-l poartă fără să capete în schimb altul, tot atît de cinstit.

— Cred și eu, copilă dragă, cred și eu. Toate numele pe care mi-a fost dat să le port pînă acum mi le-au născocit alții și mă tem că și cel pe care-l am astăzi n-o să-l păstrez prea mult, fiindcă rareori delawarii se întîmplă să nime-

rească porecla cea mai potrivită, pînă cînd omul nu-şi arată destoinicia, fie în război, fie în felul de a cumpăni lucrurile; eu însă n-am avut încă asemenea prilej, în primul rînd pentru că nefiind indian, nu puteam să iau parte la sfatul tribului, şi totodată sînt o persoană prea umilă pentru ca oamenii cu vază de aceeaşi culoare cu mine să-mi ceară cumva părerea; în al doilea rînd pentru că acesta este primul război care se desfăşoară sub ochii mei şi pînă în clipa de faţă nici un duşman n-a pătruns încă în colonie, spre a fi înşfăcat de o mînă chiar mai lungă decît a mea.

— Spune-mi toate numele pe care le-ai purtat — adăugă Hetty, uitîndu-se la el cu un aer plin de nevinovăţie — şi atunci am să-ţi pot spune şi eu ce fel de om eşti.

— Se poate să ai dreptate, nu zic nu, cu toate că de multe ori se întîmplă să dai greş. Oamenii se înşală cîteodată în părerile pe care şi le fac despre semenii lor, hărăzindu-le adeseori nişte nume ce nu li se potrivesc cîtuşi de puţin. Ca să-ţi dai seama de asta e destul să te gîndeşti că îndeobşte mingoşii poartă cam aceleaşi porecle ca şi delawarii, porecle care pe limba lor au acelaşi tîlc ca şi în graiul delawarilor, cel puţin aşa mi s-a spus, pentru că de ştiut nu ştiu prea mult despre acest trib, şi tot ce ştiu e numai din auzite; cu toate astea nimeni, cred, n-ar putea să dovedească în vreun fel oarecare că există neam de oameni mai cinstiţi sau mai iubitori de dreptate decît prietenii mei. De aceea mie, vezi, numele unui om nu-mi spune mare lucru.

— Spune-mi-le pe toate cîte le-ai avut — stărui cu tot dinadinsul fata, care, în simplitatea ei, socotea că numele unui om înseamnă foarte mult, fiind strîns legat de firea acestuia — ca să ştiu ce să cred despre dumneata.

— Sigur că da, n-am nimic împotrivă, am să ţi le înşir pe toate dacă ţii atît. În primul rînd să ştii că sînt creştin şi născut din părinţi albi, ca şi dumneata. Părinţii mei au purtat un nume moştenit din tată în fiu, ca şi o parte din bunurile lor. Tatăl meu se numea Bumpo şi bineînţeles că şi pe mine

mă cheamă tot așa. Iar numele meu de botez e Nathaniel sau mai pe scurt Natty ; așa îmi spune toată lumea.

— Aha — Natty și Hetty — îl întrerupse fata, ridicîndu-și, surîzătoare, privirile aplecate asupra lucrului — dumneata ești Natty și eu Hetty — cu toate că te cheamă Bumpo, iar pe mine Hutter. Bumpo sună mai puțin frumos ca Hutter, nu-i așa ?

— Depinde de gusturi. E adevărat că Bumpo nu pare să aibă un tîlc deosebit : pesemne că cei ce l-au purtat au fost niște oameni vijelioși care au vînturat lumea în lung și-n lat, de aceea s-au ales cu un nume atît de aprig. Trebuie să-ți spun totuși că eu nu l-am purtat prea mult, pentru că foarte curînd delawarii, descoperind sau închipuindu-și a fi descoperit că nu sînt omul căruia să-i placă minciuna, m-au botezat dintru început Vorbă Dreaptă.

— Frumos nume, într-adevăr — rosti grav Hetty, încuviințînd din cap — să nu mai spui că numele n-are și el rostul lui.

— Nici nu mă gîndesc să spun așa ceva, fiindcă în sinea mea cred că mi se potrivește ; nu-mi place să mint, zău dacă-mi place, deși sînt unii oameni care mint de îngheață apele. Puțin mai apoi delawarii văzînd că sînt iute de picior m-au poreclit Porumbelul, pasăre care, după cum știi, are zborul sprinten și fără ocolișuri.

— Ce nume nostim, zău — exclamă Hetty — porumbeii sînt atît de drăguți !

— Mai toate lucrurile plăsmuite de natură au, fiecare în parte, farmecul lor, blîndă copilă ; din păcate însă, au ajuns să fie schimonosite de om, care a schimbat nu numai înfățișarea dar și însușirile lor firești. Fiindcă o bucată de vreme am umblat cu ștafete și am dat întîmplător peste niște urme pe care ochiul aproape că nici nu le vedea, mi-au îngăduit să merg la vînătoare și atunci băgînd de seamă că dibuiam vînatul mai repede și mai fără greș decît mulți alți băietani de vîrsta mea, m-au poreclit Ureche Pleoștită,

întrucît dovedeam, ziceau ei, iscusința unui cîine de vînătoare.

— Asta nu mai e chiar așa nostim — spuse Hetty dezamăgită — sper că n-ai fost nevoit să-l porți cine știe cît.

— Curînd după aceea am strîns ceva bani și mi-am putut cumpăra o pușcă — urmă cu un pic de ifos Vînătorul care de obicei era un om modest și la locul lui — și atunci de-abia s-a văzut că eram în stare să îndestulez un wigwam[1] întreg cu vînat; cu timpul m-am pomenit că toată lumea îmi spune Vînătorul de Cerbi și așa am rămas pînă în ziua de azi deși numele ăsta nu înseamnă nimic în ochii celor ce pun mai mare preț pe un scalp de piele roșie decît pe niște coarne de cerb.

— Te-aș ruga, Vînătorule, să nu mă socotești și pe mine printre ei — îi spuse rituos Hetty — și dacă sorei mele îi plac militarii, hainele sclivisite și penele strălucitoare, pentru mine toate astea nu fac nici cît o ceapă degerată. Judith zice că ofițerii sînt aleși pe sprînceană, băieți veseli tot unul și unul care știu să vorbească frumos, dar eu mă cutremur numai cînd mă gîndesc că meseria lor e să-și ucidă semenii. Îmi plac poreclele dumitale, mai ales cea din urmă, mai mult decît Natty Bumpo.

— E și firesc pentru o fată ca dumneata, Hetty, nici nu m-aș fi așteptat la altceva. Am auzit că sora dumitale este o femeie foarte frumoasă, prea frumoasă chiar pentru o muritoare de rînd, și precum se știe frumuseții îi place să se oglindească în ochii celor ce o privesc.

— Cum, n-ai văzut-o încă pe Judith? se miră ea — dacă nu, du-te s-o vezi chiar acum. Nici Harry March cît e el de chipeș, nu-i mai frumos ca ea, deși dînsa-i femeie, iar el bărbat.

Vînătorul de Cerbi își ațintì o clipă privirea asupra ei. Obrazul palid al fetei se îmbujorase ușor, iar ochii, de obi-

[1] Colibă la indieni. (n.t.)

cei blînzi și senini, începură să-i sclipească, în timp ce vorbea, într-un fel care dădea în vileag imboldurile-i lăuntrice.

— Hm, Pripitule — murmură el trecînd prin cabină, în drum spre pupa vasului — așa se întîmplă cînd ești arătos, dacă nu cumva și-o fi băgat codița vreun drăcușor aici. Se vede cît de colo cui și-a hărăzit simțămintele biata fată, oricare ar fi cele ce sălășluiesc în inima Judithei tale.

Împrejurările ce se întreteseau pe arcă, cochetăria iubitei lui Harry, ochii dulci pe care i-i făcea Pripitul, gîndurile Vînătorului de Cerbi, gingașele sentimente ale mezinei fură tulburate de sosirea unei bărci în care se găsea stăpînul vasului și care se ivise pe neașteptate în dreptul deschizăturii lăsate în boltitura de crengi. Hutter sau Tom Corăbierul, cum îi spuneau familiar vînătorii ce îi cunoșteau obiceiurile, recunoscuse pare-se de la prima ochire luntrea lui Harry, pentru că nu se arătă cîtuși de puțin mirat văzînd-o legată de bordul corăbiei sale. Dimpotrivă se pregăti să-l întîmpine nu numai cu inimă bună, dar cu bucurie chiar, o bucurie pe care n-o adumbrea decît nemulțumirea că nu venise cu cîteva zile mai devreme.

— Te-am căutat săptămîna trecută — rosti el, cu un glas în care dojana se împletea cu voioșia unui bun sosit — nici nu știi ce rău mi-a părut că nu ți-am dat de urmă. Mai apoi a trecut pe aici o ștafetă să ne înștiințeze pe toți vînătorii și puitorii de capcane că s-au iscat iarăși frecușuri între colonie și cei din Canada, și abia atunci mi-am dat seama cît de singur sînt aici, în mijlocul munților, cu trei scăfîrlii de păzit, și numai aste două brațe să le apere.

— Te cred — îi răspunse March — ca orice părinte. Nici vorbă că și eu să fi avut două fete ca Judith și Hetty aș fi simțit același lucru, deși altminteri pentru mine-i tot una dacă vecinul meu cel mai apropiat se află la cincizeci de mile, sau la doi pași de mine.

— Oricum, văd că nu te-ai încumetat să baţi de unul singur pădurile, ştiind că triburile din Canada s-au pus în mişcare — zise Hutter, aruncînd o privire nedumerită şi totodată bănuitoare spre Vînătorul de Cerbi.

— De ce să umblu singur haihui? Nu ştii că un tovarăş de călătorie, fie oricine ar fi, te face să-ţi pară calea mai scurtă? Iar tînărul pe care-l vezi aici poate fi pe drept cuvînt socotit un minunat tovarăş de drum. Dumnealui, moş Tom, e Vînătorul de Cerbi, un vînător cu faimă printre delawari, născut şi crescut printre creştini ca dumneata şi ca mine.

— Bun sosit, voinice — mormăi Tom, întinzîndu-i o mînă puternică şi ciolănoasă ca să-i arate că-l primeşte cu inima deschisă — în timpurile de faţă, un prieten e orişicînd bine venit, şi mă bizui pe sprijinul dumitale. Uneori, vezi dumneata, copiii ajung să facă dintr-un om oţelit o fiinţă slabă de înger şi drept să-ţi spun, fetele astea două ale mele îmi dau mai multă bătaie de cap decît toate capcanele, pieile vînatului şi drepturile ce le am asupra acestor împrejurimi.

— Nici nu e de mirare — exclamă Harry. Tu şi cu mine, Vînătorule, n-am trecut încă prin asemenea încercări în viaţă; de fapt cred că aşa e legea firii. Să fi avut şi noi copii am fi simţit bineînţeles acelaşi lucru, şi nu pot decît să mă înclin pînă la pămînt în faţa unui om care are asemenea fete. În ce priveşte pe Judith, să ştii că mă înrolez pe loc, moşnege, în garda ei, iar Vînătorul de Cerbi la rîndul său cred c-o să aibă toată grija de Hetty.

— Îţi foarte mulţumesc, domnule March — grăi frumoasa Judith cu un glas ce semăna aidoma cu al mezinei, un glas atît de bogat, de armonios, cu asemenea modulaţii şi un fel atît de clar de a articula cuvintele, încît era destul să te uiţi la tatăl lor şi să vezi viaţa pe care era obişnuit s-o ducă, pentru a-ţi da seama numaidecît că surorile avuseseră parte de o creştere mai îngrijită — îţi mulţumesc din tot sufletul, dar Judith Hutter are destul experienţă şi tărie

sufletească pentru a se bizui mai mult pe sine decît pe sprijinul unor drumeți chipeși ca dumneata. Dacă ții cu tot dinadinsul să dai piept cu indienii atunci coboară la tata jos pe uscat, în loc să te înfunzi în casă ca să aperi, chipurile, două biete femei, și...

— Ho, fată, ho — îi tăie vorba taică-său — mai domolește-ți limba repezită și ascultă aici. Pe țărm au și început să bîntuie pieile roșii și nu e nimeni ca să ne spună cît de aproape sînt de noi în clipa de față, sau cînd au de gînd să ne dea vreun semn de viață.

— Dacă-i vorba așa, meștere Hutter — rosti Harry, schimbîndu-se la față, semn că privea cu toată gravitatea știrea pe care o aflase, deși nu părea alarmat-dacă-i vorba așa, să știi atunci că arca dumitale nu stă de fel bine unde-i acum; deși ascunzișul m-a înșelat și pe mine și pe Vînătorul de Cerbi, mă tem că n-o să poată scăpa ochilor unui indian pornit la vînătoare de scalpuri.

— Și eu tot așa cred, Harry, și aș dori din toată inima să fi fost acum oriunde într-altă parte, numai aici nu, pe albia asta îngustă și plină de cotituri, altminteri destul de prielnică, recunosc, dacă-i vorba să cauți o ascunzătoare; gîndește-te însă ce s-ar întîmpla dacă pieile roșii ar da peste noi aici! De altfel, simt că sînt pe undeva pe aproape și mă întreb ce o să fie cînd o să ieșim de pe matca rîului; o să fim seceraţi ca puii de căprioară cînd vin la adăpat.

— Sînteți sigur, domnule Hutter, că pieile roșii despre care vorbiți sînt canadieni get-beget? întrebă Vînătorul de Cerbi liniștit, dar cu toată seriozitatea. Ați văzut vreunul la față? N-ați putea să-mi spuneți ce fel sînt vopsiți?

— Am găsit destule semne care arată că sînt prin partea locului, dar de văzut, n-am văzut încă nici unul. Mă aflam mai încolo la vale, la vreo milă sau cam așa ceva, mă dusesem să cercetez capcanele, cînd am dat peste niște urme proaspete întipărite în nămol; urmele, precum se vedea, se îndreptau spre miazănoapte. Nu cred să fi fost

mai mult de un ceas de cînd trecuse cineva pe acolo, o piele roșie de bună seamă, judecînd după laba piciorului și după faptul că avea degetul mare încovoiat; puțin mai înainte găsisem un mocassin lepădat, o ciubotă spartă, pe care stăpînu-său o azvîrlise pesemne, văzînd că nu mai era bună de nimic. Am dat apoi și de locul unde se așezase să-și croiască alta nouă, cîțiva iarzi mai încolo de punctul unde o lepădase pe cea ponosită.

— Nu s-ar zice că sînt urmele unui indian cu gînduri vrăjmașe — răspunse Vînătorul clătinînd din cap. Un luptător încercat ar fi căutat să șteargă semnele trecerii lui; ar fi ars bunăoară sau îngropat ciubota spartă sau cel puțin ar fi aruncat-o în apă, așa că pîrtia lăsată de el, fii sigur că n-a fost croită cu gînduri războinice ci cu cele mai pașnice năzuințe. Dacă ai vrea să-mi arăți mocassinul m-aș putea dumeri pe deplin. Venisem încoace să mă întîlnesc cu un tînăr șef de trib, și drumul pe care trebuie să sosească el ar fi cam acela pe care l-ai arătat dumneata. Urmele puteau, așadar, să fie ale lui.

— Fă bine și spune-mi, Pripitule, cine-i tînărul ăsta care n-a găsit alt loc să-și dea întîlnire cu șefii de trib decît aici unde în viața lui n-a călcat? Îl cunoști bine? îl iscodi Hutter al cărui glas și a cărui privire vădeau lămurit pentru ce anume pusese această întrebare, căci rareori oamenii ca el, dintr-o bucată, ar șovăi din delicatețe să spună răspicat ce au pe inimă.

— Văd că vorbești ca din carte, moș Tom, numai că așa ceva nu stă în firea Vînătorului de Cerbi, care este fără doar și poate un om de bună credință, dacă nu are alte virtuți spre lauda lui. Mă pun chezaș pentru cinstea lui, deși nu știu încă ce ar fi în stare să facă în toiul unei bătălii.

— Și atunci ce caută aici?

— Am să vă spun îndată cinstit și adevărat, așa cum am vorbit și pînă acum. Sînt tînăr și nu mi-a fost dat încă

pînă acum să-mi pun la încercare curajul în luptă; cum însă s-a zvonit că tribul o să primească wampum[1] și o secure de război, delawarii au ținut morțiș să mă duc printre oamenii de aceiași culoare cu mine să văd cum stau de fapt lucrurile în privința asta. Zis și făcut. Și după ce le-am dat de știre șefilor împărtășindu-le tot ce aflasem, la întoarcere, pe rîul Schoharie în jos, am cunoscut un ofițer al coroanei, care avea de dus niște bani unor triburi prietene, undeva departe, spre vest. M-am gîndit atunci că ar fi un prilej nimerit pentru Chingachgook, un tînăr șef de trib care nu dăduse încă ochi cu dușmanul și pentru mine așișderea, să primim botezul focului, luînd parte la această campanie. Un delawar bătrîn ne-a sfătuit să ne dăm întîlnire în dreptul stîncii de la marginea lacului. Nu vă ascund că venirea lui Chingachgook mai are și un alt scop în afară de acesta; fiind însă o taină pe care ei ține s-o păstreze și fără nici o legătură cu persoanele de față, nu vă pot spune nimic mai mult.

— Trebuie să fie vorba de o fată — spuse tam-nisam Judith, care luîndu-și numaidecît seama începu a rîde singură ba chiar se îmbujoră puțin fiindcă o luase gura pe dinainte și se grăbise să pună în sarcina tînărului șef asemenea motiv. Dacă nu e vorba nici de război și nici de vînătoare, atunci nu mai rămîne decît dragostea.

— Bineînțeles, orișice om tînăr și bine făcut care aude mereu vorbindu-se de ea, e gata să creadă că se află la obîrșia tuturor faptelor noastre; cît despre mine mărturisesc că n-aș avea prea multe de spus în privința asta. Chingachgook și-a dat întîlnire cu mine în dreptul stîncii, pe mîine-seară, cu un ceas înainte de scăpătatul soarelui. După care ne-om vedea de drum fără să cășunăm vreun rău nimănui. Cum îl cunoșteam mai de mult pe Harry cel Pripit, de cînd venise odată să vîneze pe plaiurile noastre

[1] Numele dat de pieile roșii din America de Nord scoicilor sau mărgelelor folosite în chip de monedă. (n.t.).

și cum am dat iarăși de el în împrejurimile rîului Schoharie, tocmai cînd se pregătea să cutreiere ca-n fiecare vară pădurile, ne-am hotărît să facem împreună drumul, nu atît de frica mingoșilor, cît mai ales ca să ne ținem tovărășie și, cum zicea chiar el mai adineauri, să scurtăm o cale mult prea lungă.

— Și atunci urmele descoperite de mine crezi c-au fost lăsate cumva de prietenul dumitale care ți-a luat-o înainte? întrebă Hutter.

— Asta-i părerea mea; s-ar putea să greșesc, după cum s-ar putea tot așa să am dreptate. Arată-mi mocassinul și o să-ți spun îndată dacă e sau nu croit de mîna unui delawar.

— Privește-l — rosti isteața Judith, care între timp îl și adusese din barcă — și spune ce crezi: prieten să fie sau dușman? Pari un om cinstit și mă bizui pe vorba dumitale orice ar zice tata.

— Așa ești tu, vezi numai prieteni unde eu văd dușmani — bombăni moș Tom — hei, deschide gura, flăcăule, și spune al cui poate fi mocassinul?

— Ăsta nu-i croit de mîna unui delawar — răspunse Vînătorul de Cerbi cercetînd atent încălțarea veche și scorojită. N-aș putea pune mîna în foc că-i așa pentru că de abia am pornit acum de curînd la război, dar parc-aș zice că mocassinul ăsta vine de undeva din nord, de dincolo de lacurile cele mari.

— Dacă-i așa, nu mai are rost să zăbovim nici un minut măcar — spuse Hutter aruncînd o privire printre crengile ce acopereau vasul, ca și cum s-ar fi temut să nu fi ieșit cumva la iveală vreun dușman, pe malul dimpotrivă al rîului îngust și plin de cotituri. Mai avem un ceas pînă la căderea nopții și nu cred să putem face vreo mișcare pe întuneric; cine știe ce zgomot s-ar isca și ne-am da atunci de gol. Ați auzit acum vreo jumătate de oră o detunătură de armă atît de cumplită că s-au cutremurat munții?

— Ba am văzut, moşule, chiar şi arma — răspunse Harry simţindu-se vinovat ca unul ce făcuse boroboaţa — că doar o ţineam proptită de umăr.

— Mi-a fost teamă să nu fie a unui indian din Canada franceză; totuşi, vezi tu, s-ar putea ca împuşcătura asta să le fi trezit bănuielile şi dacă s-or pune la pîndă şi s-or apuca să ne caute, nu se poate ca, pînă la urmă, să nu dea peste noi că ai tras cînd ştii doar că sîntem în război, afară numai dacă n-oi fi găsit vreun chilipir.

— Şi mie îmi vine a crede c-am făcut rău, moş Tom, deşi dacă nu mai poate omul să tragă cu arma cale de cîteva mii de mile jur împrejur de frică să nu prindă de veste vreo piele roşie, mă întreb, zău, ce rost mai are să poarte puşca în spinare?

Hutter se sfătui îndelung cu oaspeţii săi, căutînd să-şi dea seama cît mai precis de situaţia în care se aflau. Tom Corăbierul le arătă greutăţile pe care le-ar avea de întîmpinat, dat fiind iuţeala curentului şi albia prea îngustă, în cazul cînd ar fi încercat să scoată arca în larg în toiul nopţii, fără să facă vreun zgomot care putea să ajungă la urechile pieilor roşii. Dacă împrejurimile erau cumva cutreierate de indieni, aceştia căutau probabil să nu se depărteze de malurile rîului ori ale lacului. Ţărmurile celui dintîi fiind însă mlăştinoase, întortocheate şi împînzite de hăţişuri, vasul putea fi mînat în bună pace pe firul apei, în sus, ziua nămiaza mare, fără să stai tot timpul cu frica în sîn că s-ar putea să fie descoperit. Trebuia să te fereşti mai degrabă să nu faci zgomot decît să fii văzut atîta vreme cît te aflai la adăpost, pe albia îngustă cu cotituri repezi, a rîului deasupra căreia tufişurile se întreţeseau, formînd un baldachin.

— Niciodată nu trec mai departe de văgăuna asta: mi-e şi mai la îndemînă pentru capcane şi mă simt totodată mai ferit decît pe lac de orice privire iscoditoare; nici măcar nu trebuie să-mi iau prea multe măsuri de pază în cazul cînd

aș vrea să plec din locul ăsta — spuse unchiașul cel năzdrăvan. Trebuie să știți însă un lucru și anume că vasul poate fi mult mai ușor scos de aici, trăgîndu-l cu funia pe rîu în sus decît împingîndu-l cu prăjinile. Ancora noastră zace pe fundul lacului dincolo de locul unde începe să se simtă curentul, așa că n-avem altceva de făcut decît să tragem de parîma — uite-o asta de aici — de care-i legată. Fără ajutorul ei nu știu cum aș fi răzbit, cu o singură pereche de brațe, să mîn pe rîu în sus înfruntînd curentul apei coșcogea corabie ; ar fi fost un adevărat chin. De altminteri am aici și un scripete, care, la nevoie, poate înlesni munca asta. Judith știe să mînuiască tot atît de bine ca și mine cîrma din spate, și dacă nu trebuie să ne ferim de nici un dușman, putem părăsi fără prea multă bătaie de cap matca.

— La ce bun, meștere Hutter, să schimbăm locul ? întrebă Vînătorul de Cerbi, cu un aer foarte serios. Aici avem un adăpost sigur și putem pune la cale temeinic apărarea, zăvorîndu-ne în cabine. Nu știu cum se duce o luptă decît din basme, dar bănuiesc că avînd asemenea parapete în față am putea înfrunta fără grijă douăzeci de mingoși.

— Va să zică așa, n-ai apucat încă să te războiești pînă acum decît în basme ? Se cunoaște, flăcăule ! Văzut-ai în viața dumitale o apă atît de mare ca aia de acolo, pînă a nu fi venit aici cu Harry ?

— N-aș putea spune, ce-i drept, că am văzut vreodată așa ceva — răspunse Vînătorul de Cerbi cu modestie — cît ești tînăr ai timp să înveți și deocamdată nu m-aș încumeta să-mi spun părerea într-un sfat, decît atunci cînd e vorba de un lucru pe care-l cunosc fiindcă l-am trăit.

— Bine, atunci să-ți arăt eu care sînt neajunsurile unei bătălii în locul ăsta, și ce cîștig am avea ieșind afară, pe lac. Aici, pieile roșii știu încotro să îndrepte arma ca nici o împușcătură să nu se irosească și ar însemna să ne facem speranțe deșarte, gîndindu-ne că s-ar putea ca nici unul

din gloanțele lor să nu se strecoare printre bîrnele pereților, nimerindu-și ținta. În schimb, gloanțele noastre au să ciuruiască, cel mult, copacii din pădure. Și pe urmă nu sîntem feriți nici de foc, fiindcă nimic nu se aprinde mai ușor ca scoarța de copaci cu care-s acoperite cabinele. Unde mai pui că-n lipsa mea castelul ar putea fi prădat și tot ce-am strîns acolo ar încăpea în mîinile jefuitorilor și s-ar prăpădi fără rost. Pe cînd dacă am ieși în larg n-ar mai avea cum să ne atace decît pe apă, cu barca sau cu plutele, și atunci toți sorții de izbîndă ar fi de partea noastră și în același timp putem apăra și castelul de aici, de pe punte. Pricepi acum ce socoteală mi-am făcut, flăcăule?

— Cred că da; e o socoteală sănătoasă și nici prin gînd nu mi-ar trece să cîrtesc împotriva ei.

— Păi atunci, moș Tom — strigă Harry — dacă-i vorba s-o ștergem să nu mai stăm pe gînduri; cu cît vom pleca mai degrabă, cu atît vom ști mai din vreme, dacă ne-o fi dat să rămînem cu scufița pe cap sau să umblăm cu scăfîrlia goală.

Întrucît propunerea de mai sus era la mintea oricui, nimeni nu avu nimic de zis. După o scurtă consfătuire, cei trei bărbați începură a se pregăti de zor să urnească vasul din loc. În doi timpi și trei mișcări legăturile fură desfăcute și în vreme ce ei trăgeau de funie, arca ieși, greoaie, la iveală de sub acoperămîntul de verdeață. Puțin mai apoi ajunse pe firul apei și, împinsă de curent spre țărmul apusean, prinse a înainta de-a lungul lui, pe rîu, în sus. Nu cred să fi fost cineva printre cei ce se aflau pe bord care să nu fi simțit o strîngere de inimă, auzind foșnetul crengilor, în momentul cînd vasul pătrunse sub tufișurile și arborii ce creșteau pe mal, fiindcă nimeni nu știa cînd sau de unde putea să se ivească vreun dușman neîmpăcat ce le ațina calea.

Totuși nimic nu opri vasul din mers; bărbații trăgeau mai departe de funie, în timp ce arca înainta măreață. Fundul

plat și lățăreț nu-i îngăduia să se cufunde prea mult în apă ca să aibă astfel de înfruntat iureșul șuvoiului repede. Cu vasta lui experiență, Hutter luase de asemenea o bine chibzuită măsură de precauție, ce ar fi făcut cinste și unui marinar încercat, și care îi dădea posibilitatea să preîntîmpine orice neajuns și totodată să ocolească obstacolele pe care cotiturile albiei înguste a rîului i le scoteau în cale. Atunci cînd coborîse cu arca pe rîu, în jos, cufundase, rînd pe rînd, în mijlocul șuvoiului niște pietroaie atîrnate pe parîmă, în chip de ancore secundare peste care undele lunecau fără să le poată clinti din loc; fiecare din aceste pietroaie era legat de precedentele și toate laolaltă de ancora principală azvîrlită în adîncul lacului. În felul acesta arca plutea nestingherită de crengile și tufișurile de pe maluri, care altminteri ar fi făcut-o să se poticnească la fiece cotitură, pricinuindu-i tot felul de buclucuri lui Hutter, și cine știe dacă unchiașul ar fi reușit să se descurce de unul singur.

Cu ajutorul acestui sistem ingenios, umblînd cu băgare de seamă ca să nu se dea de gol, Tom Corăbierul și cei doi tovarăși ai săi, croiți ca niște atleți, trăgeau mereu de parîmă, mînînd arca tot înainte cu o iuțeală frînată doar de rezistența odgonului. La fiece cotitură scoteau cîte un pietroi la suprafață și corabia își schimba direcția îndreptîndu-se spre locul unde se afla pietroiul următor. Avînd, așadar, în față un canal jalonat de geamanduri, cum ar spune un marinar, Hutter înainta mereu îndemnîndu-și uneori tovarășii cu un glas înfundat și cu toată prudența necesară să se grăbească, sau atrăgîndu-le atenția pe alocuri, cînd era cazul să-și mai domolească sforțările, ca nu cumva, din prea mult zel, să se ducă totul de rîpă. Deși erau destul de familiarizați cu pădurea, sumbra înfățișare a rîului întunecat sporea mereu neliniștea pe care o simțea fiecare din ei și cînd arca în sfîrșit ajunse în dreptul primului cot al rîului Susquehanna și ochiul descoperi întinderea scînteietoare

și aproape nețărmurită a lacului, simțiră cu toții o ușurare pe care, poate, nici unul n-ar fi îndrăznit s-o mărturisească. Acolo ridicară și ultima piatră de pe fund ; de aici funia ducea direct la ancora principală, care se afla, după cum le spusese Hutter, în locul unde lua naștere curentul rîului.

— Slavă domnului — exclamă Harry — am ieșit în sfîrșit la lumina zilei ! Încă puțin și o să putem da ochi cu dușmanul dacă om izbuti să-l dibuim.

— Nimeni nu știe — mormăi Hutter — pe aici nu e alt adăpost decît la gura rîului și momentul cel mai greu o să fie cînd o să trecem de copacii ăștia și o să ieșim în larg ; cum s-o încumeta dușmanul să-și părăsească ascunzătoarea, cum ne mătrășește pe toți. Voi, fetelor, lăsați cîrma slobodă și intrați înăuntru. Aveți grijă să nu vă arătați la fereastră, altminteri dacă v-o zări cineva mă tem că n-o să se mai urnească din loc, minunîndu-se cît sînteți de frumoase. Dumneata, Harry, vino cu mine în camera cealaltă ; o să tragem mai departe de funie prin deschizătura ușii, ca să nu ne pomenim și noi cu vreun plocon. Cît despre dumneata, prietene Vînător, dat fiind că aici apa curge mai domol și coarda e întinsă tocmai atîta cît trebuie, du-te și uită-te din fereastră în fereastră, fără să te vadă cineva de afară, dacă viața are vreun preț pentru dumneata. Cine știe cînd sau unde vom da de vecinii noștri.

Vînătorul de Cerbi se supuse poruncii lui Hutter cu un simțămînt ce n-avea nimic de-a face cu frica, păstrînd în schimb neștirbit interesul pe care i-l treziseră împrejurările de față cu totul excepționale. Pentru prima oară în viața lui, se afla sau cel puțin bănuia că se află, și cu destul temei, în preajma unor dușmani ; la asta se mai adăuga și situația critică în care se găseau întorsăturile neprevăzute ce se puteau ivi, precum și tertipurile de care indienii se foloseau adesea. Se așeză deci la una din ferestrele încăperii tocmai cînd arca străbătea partea cea mai dificilă a drumului, unde albia se îngusta și apele lacului se revărsau

în matca rîului. Copacii ce creşteau pe maluri îşi împleteau crengile pe deasupra şuvoiului aşa încît undele curgeau sub o boltă de frunzişuri, privelişte la fel de specifică pentru locurile acelea, ca în Elveţia, riurile ce ţîşneau din inima gheţarilor.

Arca tocmai trecea de ultimul cot al acestui portic de verdeaţă cînd Vînătorul de Cerbi, după ce cercetase ţărmul dinspre răsărit, atît cît putea cuprinde cu ochiul, se mută la altă fereastră, din partea opusă a încăperii ca să arunce o privire spre malul dinspre apus. Sosi acolo la ţanc, fiindcă abia se aplecă să se uite printr-o crăpătură a oblonului, că i se arătă în faţă un lucru ce ar fi putut stîrni panica unei străji atît de tinere şi lipsite de experienţă. În dreptul lui se afla un copac ce îşi desfăşura larg rămurişul deasupra apei alcătuind un semicerc; crescuse la început în sus, spre lumină, ca mai apoi, sub povara zăpezilor ce-l troieniseră ierni de-a rîndul să se încovoaie încetul cu încetul pînă ce căpătase forma aceea curioasă, ca atîţia alţi copaci din pădurile Americii. Iar pe trunchiul lui răsăriseră ca prin farmec nu mai puţin de şase indieni în timp ce alţii aşteptau jos, gata să le ia locul, pîndind de bună seamă clipa cînd vasul avea să treacă pe sub ei ca să se caţăre în fugă pe tulpina îndoită şi de acolo să sară pe arcă. Operaţia nu părea să prezinte vreo dificultate deosebită, întrucît aplecarea copacului le îngăduia să se caţăre cu destulă uşurinţă avînd la îndemînă o mulţime de crengi de care se puteau agăţa iar dacă s-ar fi întîmplat cumva să cadă de sus n-ar fi păţit nimic, deoarece nu s-ar fi prăvălit de la o înălţime prea mare. În momentul cînd Vînătorul de Cerbi zări pîlcul de indieni, aceştia abia începuseră să ia cu asalt trunchiul copacului, aflîndu-se încă la poalele lui unde urcuşul era mai greu şi din cîte ştia el despre obiceiurile pieilor roşii putu să-şi dea seama imediat că-şi vopsiseră trupul ca pentru război şi că făceau parte dintr-un trib duşman.

— Trage de funie, Harry! strigă el. Trage dacă ţii la viaţa ta şi la inima Judithei Hutter! Trage, omule, trage.

Îndemnul acesta era adresat unui ins a cărui uriaşă forţă tînărul o cunoştea prea bine. Şi era atîta înfrigurare în glasul lui şi în acelaşi timp atîta autoritate încît şi Hutter şi March simţiră că se întîmplă ceva neobişnuit. Amîndoi îşi încordară simultan puterile, trăgînd cu toată nădejdea de funie chiar în momentul critic. Arca îşi dublă viteza, şi lunecă pe sub arbore ca şi cum şi-ar fi dat seama de primejdia ce o pîndea de sus. Văzînd că fuseseră descoperiţi, indienii scoaseră un chiot năprasnic — semnalul lor de luptă — şi se repeziră valvîrtej pe trunchiul arborelui sărind toţi buluc, disperaţi, doar-doar vor ajunge la prada ce le scăpa din mînă. Erau şase cocoţaţi pe copac şi toţi făcură aceeaşi sforţare. Toţi, în afară de şeful lor, căzură în apă, care mai aproape, care mai departe de arcă, în ordinea în care săriseră. Şeful care se aşezase în fruntea pîlcului, în locul cel mai primejdios, făcîndu-şi vînt o clipă înaintea celorlalţi, se prăvăli chiar pe puntea de la pupa vasului. Căzătura fu mai grea decît se aşteptase, aşa că rămase o clipă năucit, fără să-şi dea seama ce se întîmplase cu el. În momentul acela Judith se năpusti afară din cabină, cu frumuseţea ei învîlvorată de actul de curaj pe care se încumetase să-l facă, roşie ca para focului în obraji şi, opintindu-se din răsputeri, îl îmbrînci peste balustrada corăbiei pe năvălitorul care alunecă în apă, cu capul înainte. După această eroică ispravă, fata îşi redobîndi calmul pe care-l avea de obicei. Se uită de sus, de pe punte, să vadă ce păţise adversarul biruit de ea şi în clipa aceea privirea i se îmblînzi deodată şi obrajii i se aprinseră şi mai tare de ruşine şi de surprindere, ca şi cum nu-i venea să creadă că fusese în stare de asemenea îndrăzneală. În cele din urmă începu a rîde drăgălaş şi dulce aşa cum ştia ea. Toate acestea se petrecură în mai puţin de un minut; deodată braţul Vînătorului de Cerbi o cuprinse de mijloc şi o trase

repede în cabină, la adăpost. Retragerea era, totuşi, cam tîrzie; cum dispărură cei doi de pe punte, pădurea se împînzi de urlete şi gloanţele începură să împroaşte arca.

Între timp, însă, vasul continuase să înainteze cu viteză, aşa că pericolul de a fi urmăriţi fusese îndepărtat. Îndată ce prima răbufnire de furie se domoli, pieile roşii încetară focul, dîndu-şi seama că îşi iroseau gloanţele fără rost. Ajungînd în locul unde aruncase ancora cu gheare, Hutter se grăbi s-o ridice spre a nu stăvili mersul corăbiei. Acum că nu mai avea de înfruntat curentul apei, arca îşi urmă drumul drept înainte, plutind spre mijlocul lacului; era totuşi încă destul de aproape de mal, ca să poată fi lovită de vreun glonţ slobozit din pădure. Hutter şi March apucară atunci fiecare cîte o vîslă cu coada scurtă şi, la adăpostul pereţilor cabinei, mînară vasul în larg pînă ce ajunse la o distanţă destul de mare de ţărm pentru ca mingoşii lor să nu se mai încumete a-l ataca din nou.

Capitolul V

La prova corăbiei avu loc o nouă consfătuire la care luară parte şi fetele: Judith şi Hetty. Cum nu-i mai ameninţa nici un pericol deocamdată, neliniştea făcu loc numai-decît convingerii ce se întărea pe fiece clipă că duşmanul avea forţe însemnate pe malurile lacului şi că aceste forţe nu se vor da în lături să folosească orice mijloc ca să le vină de hac. La drept vorbind Hutter era acela care îşi dădea mai bine seama de asta pentru că fetele se lăsau în nădejdea lui şi pe de altă parte se şi pricepeau prea puţin în asemenea treburi ca să fie într-adevăr conştiente de gravitatea situaţiei în care se aflau; cît despre cei doi

prieteni, aceştia erau liberi să-l părăsească, oricînd li s-ar fi năzărit. Primele lor cuvinte de altfel dovediră că se şi gîndiseră chiar s-o facă şi un ochi mai atent ar fi observat fără îndoială că în împrejurarea de faţă, tocmai de asta se temea în deosebi Hutter.

— Avem marele avantaj faţă de duşmani, oricine ar fi ei, irochezi sau alţii, că ne aflăm în mijlocul apei — zise el. Nu e barcă pe tot lacul să nu-i cunosc ascunzătoarea. În momentul ăsta, în afară de barca dumitale de aici, Pripitule, mai sînt încă trei pe mal, atît de bine dosite în nişte scorburi încît mai mult ca sigur că indienii oricît s-ar strădui n-au să fie în stare să dea peste ele.

— Nu se ştie... cine poate spune cu tot dinadinsul că-i aşa — interveni Vînătorul de Cerbi — nici cîinele nu adulmecă cu atîta rîvnă o urmă, ca pieile roşii, cînd trag nădejde să pună mîna pe ceva. Este destul să întrevadă mijind înaintea lor nişte scalpuri sau vreo altă pradă ori mai ştiu eu ce onoruri, aşa cum înţeleg ei onorurile, şi ar fi în stare să scotocească şi în gaură de şarpe pînă reuşesc să dea peste bărci.

— Aşa e, Vînătorule — exclamă Harry March — cuvîntul tău e literă de evanghelie. Îmi pare bine că avem la îndemînă o luntre pusă la adăpost. Mă tem, moş Tom, că pînă mîine seară au să le dibuiască pe celelalte dacă şi-au pus cumva în gînd să te înhaţe din birlog. Ei, da' n-ar strica să apucăm lopeţile şi să mînăm arca mai încolo.

Hutter nu-i răspunse imediat. Privi jur împrejur, fără să scoată o vorbă, apoi se uită preţ de un minut la cer, pe urmă cercetă din ochi lacul şi pădurea ce îl înconjura cu un brîu compact ca un zid, de parcă s-ar fi străduit să deslueşească cine ştie ce semne. Nu deosebi însă nimic care să-l pună pe gînduri. Pădurea nemărginită zăcea cufundată în somnul adînc ce cuprinsese toată firea ; cerul licărea blînd, luminat încă de razele soarelui ce asfinţea, în timp ce lacul părea mai liniştit şi mai plin de farmec decît peste

zi. Era o priveliște îmbietoare în stare să topească toate patimile, învăluindu-le într-o liniște divină. Întrucît această priveliște avu vreo înrurire asupra călătorilor de pe arcă, vom vedea mai încolo.

— Judith — strigă tatăl, după ce aruncase o privire atentă, deși fugitivă, asupra împrejurimilor — acum se înnoptează; vezi, pregătește ceva de mîncare pentru prietenii noștri; după ce bate omul atîta cale, i se face o foame de lup.

— Nu sîntem chiar așa lihniți, jupîn Hutter — îi întoarse vorba Harry — fiindcă ne-am pus stomacul la cale cînd am poposit în preajma lacului; eu unul să-ți spun drept mai mult aș vrea să rămîn aici, cu Judith, decît să mănînc. E atît de plăcut să stai lîngă ea într-o seară liniștită ca asta.

— Omu-i om, are nevoie de hrană, se împotrivi Hutter. Ai grijă de cină, Judith, și ia-o și pe sora ta să-ți ajute. Trebuie să stăm puțin de vorbă, prieteni — continuă el îndată ce surorile plecară — de asta le-am și trimis de aici pe fete. Vedeți în ce strîmtoare mă aflu, de aia aș vrea să știu ce credeți voi c-ar fi mai bine de făcut. De trei ori mi-au dat foc casei; asta însă s-a întîmplat pe vremea cînd locuiam pe țărm. M-am socotit în afara oricăror primejdii de cînd am clădit castelul și am dat drumul corăbiei pe apă. Celelalte bucluciri cîte le-am mai avut, s-au întîmplat în timp de pace și au fost iscate de niște ciorovăieli, lucruri pe care un om poate să le pățească și-n inima codrului. De astă dată, însă, gluma mi se pare că s-a îngroșat și părerile voastre au să-mi ușureze mult inima.

— Ca să-ți spun drept, moș Tom, cred că te paște o primejdie cumplită și pe dumneata, și capcanele, și castelul, și arca și toată averea dumitale — îi răspunse Harry, care nu voia să-i ascundă nimic din gravitatea situației. După mine, toate lucrurile astea laolaltă nu fac astăzi nici pe jumătate cît făceau ieri și n-aș da nici un bănuț mai mult, chiar de-aș fi să plătesc în piei de animale.

— Dar copiii mei l rosti tatăl cu subînțeles, într-un fel care ar fi pus în încurcătură chiar pe un om indiferent, fiindcă nu și-ar fi știut dacă era numai o momeală sau un strigăt de durere pornit din adîncul unei inimi de părinte — fetele mele pe care le cunoști prea bine, Pripitule, fete bune, de ce să n-o spun, deși sînt tatăl lor.

— Omul poate să spună orice, jupîn Hutter, mai ales cînd timpul sau împrejurările îl silesc. Ai două fete, cum zici, dintre care una e atît de frumoasă că nu-și află perechea nicăieri pe aceste plaiuri mărginașe, cu toate nazurile ei. Cît despre biata Hetty Hutter, zi-i Hetty și pace, altceva n-ai ce spune despre o ființă oropsită ca ea. Ce fată minunată ar fi Judith dacă s-ar purta așa cum i-e chipul.

— Hm, ce să zic, Harry March, văd că mă pot bizui pe prietenia dumitale cum m-aș bizui pe o vreme schimbătoare, și cred că și prietenul dumitale gîndește la fel — răspunse Hutter, cu un sarcasm ce nu s-ar fi putut spune că era lipsit de demnitate — bine, am să mă las în mîinile celui de sus, care poate că nu va rămîne surd la rugăciunile unui părinte.

— Dacă din cuvintele lui Harry March n-ai ales altceva decît c-ar vrea să dea bir cu fugiții și să te părăsească — rosti Vînătorul de Cerbi, simplu dar cu o gravitate care făcea ca vorbele lui pline de sinceritate să fie și mai convingătoare — sînt sigur că ești nedrept cu el, așa cum văd că ești și cu mine, crezînd că aș putea să mă iau după el, dacă ar avea inima să lase în voia soartei o familie de oameni albi ca și el, într-o împrejurare atît de grea cum e cea de față. Am venit, așa cum ți-am spus, jupîn Hutter, pe aceste meleaguri, anume ca să mă întîlnesc cu un bun prieten și acum abia aștept să-l văd sosind mai degrabă și cred că mîine seară cel mai tîrziu o să vină, și atunci o să fie aici încă o armă de strajă. Ce-i drept, nu prea are școala vieții, așa cum n-o am nici eu, în schimb

și-a dovedit îndeajuns destoinicia cu prilejul vînătorilor de capete mari și mici la care a luat parte, așa că mă pun chezaș că e-n stare să dea o mînă de ajutor semenilor săi.

— Pot să mă bizui pe dumneata, Vînătorule, c-o să rămîi tot timpul lîngă mine și lîngă fetele mele? întrebă moșneagul cu o îngrijorare părintească în glas.

— Sigur că poți, Tom Corăbierule, dacă așa ți-e numele; am să le apăr așa cum un frate își apără sora, un bărbat nevasta și un îndrăgostit iubita. Da, poți să te bizui oricînd pe mine la nevoie și cred că Harry și-ar da curajul de rușine dacă nu te-ai bizui și pe el.

— Vă spun eu ce are să se întîmple — sări cu gura Judith, scoțind pe ușă căpșorul ei frumos — cum e el pripit din fire, că doar nu degeaba i se și spune așa, îndată ce va simți că e în joc pielea lui gingașă o să-și ia tălpășița cît ai bate din palme. Nici moș Tom nici fetele lui n-au să pună prea mare temei pe jupîn March, căci acum știu cu cine au de-a face, în schimb în dumneata, Vînătorule, îmi pun toată nădejdea; chipul dumitale cinstit și inima curată arată lămurit că atunci cînd făgăduiești ceva înțelegi să te ții de cuvînt.

Vorbele ei cuprindeau un prefăcut dispreț față de Harry dacă nu cumva erau într-adevăr sincere. În orice caz se simțea în ele o pornire. Obrazul încîntător al Judithei confirma din plin această presupunere și dacă March își dădea seama că nici o dată pînă în clipa aceea nu citise în ochii ei atîta dispreț — sentiment care parcă îi sporea farmecul — ca atunci cînd se uita la el, rareori în schimb își amintea să fi deslușit în ochii ei albaștri, expresivi, mai multă gingășie feminină și mai multă duioșie ca în momentele cînd și-i ațintea spre tovarășul său de drum.

— Du-te de aci, Judith — îi porunci energic tatăl său înainte ca vreunul dintre cei doi tineri să fi apucat să răspundă ceva — du-te și să nu te prind că te întorci, decît atunci cînd o să isprăvești de gătit vînatul și peștele,

Fata asta a fost cam răzgîiată de ofiţerii care îşi făceau mereu drum pe aici, jupîn March, şi cred că n-o să iei seama la prostiile ei.

— Nici nu ştii ce bine ai grăit, moş Tom — se grăbi să-i ţină isonul Harry înciudat de cuvintele fetei — aşa e cum zici, numai de la filfizonii ăia din garnizoană, care-s nişte farfarale şi nişte clevetitori fără pereche, a învăţat Judith să-şi dea drumul la gură, fără să se gîndească. Zău dac-o mai recunosc! Ca mîine o să-mi iau seama şi o să mă uit la soră-sa: îmi vine a crede că-i mai potrivită pentru mine.

— Îmi pare bine că te aud vorbind aşa, Harry, asta înseamnă că eşti pe drumul cel bun. Hetty sînt sigur c-ar fi o tovarăşă de viaţă mai cuminte şi mai înţeleaptă decît Judith, şi cred că s-ar supune mai degrabă dorinţelor dumitale, căci tare mi-e teamă că ofiţerii i-au cam sucit minţile soră-si.

— Nimeni pe lume nu şi-ar putea dori o soţie mai potolită ca Hetty — răspunse Harry, rîzînd — deşi n-aş crede că e chiar aşa înţeleaptă cum zici dumneata. Dar asta n-are a face! Să ştii că Vînătorul de Cerbi nu s-a înşelat spunînd că am să rămîn neclintit la postul meu. N-o să te părăsesc în nici un caz, moş Tom, orice aş simţi şi orice aş gîndi despre dumneata.

Cum Harry era privit ca un om viteaz de prietenii săi, Hutter ascultă declaraţia lui cu o mulţumire pe care nu căută s-o ascundă.

— Se plăteşte din gros şi de o parte şi de alta pentru scalpuri, observă el cu un rînjet sinistru, ca şi cum ar fi simţit cît de puternică putea fi această ispită şi ar fi vrut să arate că nu rîvneşte cîtuşi de puţin să cîştige bani în felul ăsta prin mijloace atît de mîrşave pe care oamenii aşa-zişi civilizaţi le ocolesc, folosindu-le totuşi. N-o fi bine poate să iei bani pentru sînge de om, dar cînd vezi totuşi că oamenii se ucid unii pe alţii ca chiorii, mare lucru dacă

mai pui o bucată de piele lîngă alte prăzi ! Dumneata, Vînătorule, ce spui, despre toate astea ?

— Eu unul nu cunosc asemenea simțăminte și nici n-aș vrea să le cunosc vreodată — răspunse acesta. Îți mărturisesc că nu-mi stă în fire să-mi scalpez semenii și că imboldurile mele firești sînt aidoma celor cu care a fost înzestrat orice om de aceeași culoare cu mine. Am să stau tot timpul lîngă dumneata, moșnege, în arcă, în castel, în barcă sau în pădure, poți să mă crezi pe cuvînt ; nu înseamnă însă ca pentru asta să devin crîncen la suflet, apucînd-o pe un drum greșit. Dacă dumneata și cu Pripitul rîvniți atît de mult aurul Coloniei n-aveți decît să mergeți singuri să-l căutați ; puteți lăsa fetele în grija mea. Deși părerile noastre despre năzuințele ce trebuie să sălășluiască în sufletul unui om alb se deosebesc foarte mult, nu veți tăgădui, cred, că este de datoria celui tare să-i ocrotească pe cei slabi, mai ales cînd e vorba de niște ființe plăpînde pe care însăși rînduielile firii le-a lăsat în seama bărbatului să le apere cu tăria brațului și să le mîngîie cu duioșia sa.

— Asta-i o lecție pentru tine, Pripitule, pe care n-ar strica s-o înveți fiindcă, te rog să mă crezi, ți-ar prinde foarte bine — se auzi din cabină glasul dulce, dar plin de îndrăzneală al Judithei, care pesemne trăsese cu urechea la vorbele lor.

— Destul, Judith — strigă tatăl său miniat. Hai, pleacă de aci, astea nu-s lucruri în care să se amestece femeile.

Hutter nu se duse totuși să vadă dacă porunca lui fusese împlinită sau nu, mulțumindu-se să continue discuția cu o voce scăzută.

— Are dreptate flăcăul nostru, Harry, putem foarte bine lăsa copiii în paza lui — spuse dînsul. Uite ce zic eu : trebuie să fie aici pe mal un grup mai mare de piei roșii și nu numai bărbați, dar și femei ; de aceea m-am ferit să vorbesc de față cu fetele — minte de muiere, știi, mai mult încurcă lucrurile cînd e vorba să facă o treabă ca lumea.

Mi-am dat seama de asta după urmele mocassinilor. Probabil că-i vorba de o ceată de vînători plecați mai de mult de acasă, care habar n-au că ne aflăm în război, cum n-au habar nici de premiile hărăzite pentru scalpuri.

— Păi atunci, moș Tom, de ce ne-au primit așa și au tăbărît pe noi?

— De unde știi că voiau să ne facă de petrecanie? Mai curînd cred că voiau să pună piciorul pe vas și după aia să stea la tocmeală cu noi. Că unul din ei a tras de ciudă asupra noastră nu mă mir și nici nu vreau să-mi frămînt mintea degeaba.

— Bine, dar dacă erau vînători, nu și-ar fi vopsit trupul ca-n timp de război — îl contrazise Vînătorul de Cerbi.

— Bine-ai grăit — sări Harry. Eu unul mai repede mă încred în cuvîntul flăcăului nostru decît într-al celui mai vîrstnic dintre oamenii Coloniei. Dacă a spus el vopsiți, înseamnă că erau într-adevăr vopsiți.

— Atunci trebuie să fie o ceată care a plecat la vînătoare și pe drum s-a întîlnit cu altă ceată de indigeni, pentru că-n mijlocul lor se aflau și femei. Mai deunăzi ne-a venit la ureche zvonul că s-ar fi iscat iar tulburări. Să nu te miri, deci, dacă peste noapte au să-și trimită de aici femeile și copiii, ca să înceapă atacul în zori.

— Iată o judecată ce poate sta în picioare chiar în fața unui tribunal, exclamă Harry. Așa și este, moș Tom, ai nimerit-o, zău, dar aș vrea să-mi spui cu ce-ai să te alegi, pînă la urmă dintr-asta?

— Cu premiul — îi răspunse celălalt, ațintind asupra oaspetelui său care era numai urechi o privire încruntată; în clipa aceea în ochii lui se putea citi mai degrabă privirea sălbatică a unui om crud din fire, decît dorința de răzbunare sau vreun sentiment de dușmănie. Dacă sînt femei la ei, în tabără, trebuie să fie și copii. Mari sau mici, Colonia plătește același preț pentru orice fel de scalpuri.

— Cu atît mai mult atunci să le fie ruşine celor ce săvîrşesc asemenea cruzimi — îi tăie vorba Vînătorul de Cerbi — ruşine să le fie că nu-şi dau seama de rosturile omului pe lume, şi nesocotesc voinţa lui dumnezeu.

— Uite care-i socoteala, băiete, ascultă aici mai bine şi nu mai face gură degeaba pînă nu ştii cum stau lucrurile — răspunse fără să se tulbure Harry — de ce nu i-am scalpa de vreme ce ne-au primit aşa cum ne-au primit?

— Cum se poate, domnule Harry — se auzi din nou vocea lui Judith — nu cumva vrei să spui că religia ne învaţă să răsplătim răul cu rău?

— Cu nici un chip nu m-aş apuca să mă ciorovăiesc cu dumneata Judith; ştiu că pînă la urmă tot dumneata m-ai dovedi, prin frumuseţe cel puţin, dacă nu prin iscusinţă. Adu-ţi aminte că şi canadienii plătesc triburilor de indieni de la ei pentru fiecare scalp, de ce atunci nu le-am plăti şi noi...

— ...indienilor noştri! exclamă fata rîzînd cu amărăciune. Tată, tată! nu te mai gîndi la lucrurile astea şi ascultă mai bine sfatul Vînătorului de Cerbi, care într-adevăr are o conştiinţă; ceea ce n-aş putea spune şi nici gîndi despre Harry March.

De astă dată Hutter se ridică şi, intrînd în cabină, strigă la fete să treacă în camera alăturată, apoi zăvorî amîndouă uşile şi se întoarse, ca să continue discuţia începută cu Harry, discuţie care va mai reveni în cursul povestirii de faţă, aşa că nu are rost s-o redăm vorbă cu vorbă. Cititorul poate totuşi să-şi dea seama fără nici o greutate cît era de moral obiectul ei.

— Cînd lupţi împotriva unui om, trebuie să foloseşti mijloacele cele mai tari, Vînătorule — ridică glasul Harry. Asta-i calea cea mai potrivită pentru a răzbi pe cineva, fie creştin, fie sălbatic; luînd calea asta, ajungi mai repede la ţintă.

— Nu, Harry, în privința asta mi-am dat seama că lucrurile stau cu totul altfel. Ce ție nu-ți place altuia nu face. Coloniile nu fac bine împărțind premii pentru scalpuri.

Pripitul pufni cu atîta dispreț încît se vedea cît de colo că voia să pună capăt discuției; drept care se întoarse către Tom Hutter și amîndoi împreună porniră să desfășoare mai departe planurile lor, scăzînd glasul, ca și cum ceea ce puneau la cale trebuia să rămînă numai între ei. Convorbirea ținu pînă cînd se întoarse Judith aducînd o cină frugală, dar gustoasă. March observă cu oarecare mirare că bucățile cele mai bune fură puse înaintea Vînătorului de Cerbi, și că prin tot felul de atenții mărunte pe care le avea față de el, fata căuta în chip vădit să arate că-l socotea oaspetele cel mai de seamă. Obișnuit totuși cu nazurile și toanele frumoasei, March nu păru să se sinchisească prea mult de lucrul ăsta fiindcă începu să se ospăteze cu o poftă ce nu era cîtuși de puțin stînjenită de vreun inconvenient de ordin sufletesc. Mîncărurile gătite din vînat fiind ușor de mistuit și neridicînd nici un fel de obstacol în calea acestei satisfacții fizice, Vînătorul de Cerbi făcu cinste bucatelor ca să nu rămînă mai prejos decît tovarășul său, cu toată masa îmbelșugată pe care o luase înainte în pădure.

O oră mai tîrziu, priveliștea se schimbă pe de-a-ntregul. Lacul era tot atît de neted și liniștit ca și mai înainte; după amurgul molcom al unei zile de vară, începuse să coboare întunericul și totul în pădure zăcea cufundat în tihna repausului nocturn. Nici un cîntec sau vreun țipăt, ori măcar vreo șoaptă nu se auzea dinspre desiș; copacii priveau de pe deal în oglinda lacului pe care-l împresurau într-o liniște solemnă. Singurul zvon ce stăruia era zgomotul ritmic pe care-l făceau, cufundîndu-se în apă, vîslele mînuite agale de Harry cel Pripit și de Vînătorul de Cerbi, în timp ce arca se îndrepta spre castel. Hutter se dusese la pupa micii corăbii ca să stea la cîrmă, dar văzînd că amîndoi flăcăii

vîsleau în cadență, ținînd drumul drept, fără să mai fie nevoie de ajutorul lui, lăsă cîrma slobodă și se așeză pe balustradă să-și aprindă luleaua. Nu trecu mult și Hetty ieși tiptil afară din cabină, sau din casă, cum numeau ei îndeobște construcția de pe arcă, și se așeză la picioarele lui taică-său pe un scăunaș pe care-l adusese cu ea. Cum gestul fetei plăpînde la minte nu avea nimic neobișnuit, Hutter nu-i dădu nici o atenție ; îi puse doar mîna blînd pe cap, în semn de afecțiune și încuviințare, gest pe care fata îl primi în tăcere.

După ce stătură așa cîteva minute fără să spună nimic, Hetty începu să cînte. Avea o voce joasă, tremurătoare cu ceva grav, solemn în ea. Cuvintele și melodia erau cît se poate de simple, primele fiind ale unui cîntec religios pe care îl învățase de la mama ei, iar ultima fiind unul din acele cîntece ce umblă din gură în gură la toate popoarele și în orice vremuri, cîntece pornite din inimă și grăind către ea.

Puțin după ce melodia plăcută pe care începuse a o cînta Hetty cu vocea ei joasă își luă zborul, clipocitul vîslelor încetă și cîntecul religios se înălță singur în mijlocul tăcerii adînci ce domnea peste cuprinsurile sălbatice. Ca și cum pe măsură ce își desfășura glasul ar fi prins tot mai mult curaj, viersul său părea că-și sporește rezonanța și deși cîntecul nu avea nimic vulgar sau strident urechea deslușea în el o forță și în același timp o dulce melancolie ce clipă de clipă devenea mai stăruitoare, pînă cînd văzduhul ajunse să fie stăpînit de acest modest prinos al unui suflet ce părea fără prihană. Că oamenii de la pravă nu rămăseseră nesimțitori la auzul lui, se vedea după faptul că se opriseră din vîslit și lopețile nu se mai cufundară în apă, pînă cînd ultimul sunet plin de farmec nu se stinse plutind peste malurile, care, la această oră vrăjită, purtau mai departe de o milă jur împrejur, cele mai molcome zvonuri de glas omenesc. Hutter însăși se simți înduioșat, căci deși era un om aspru

în putere și-n vorbă, fiindcă așa se obișnuise a fi, ba chiar ursuz din pricina șederii îndelungate în inima codrilor, firea lui avea acel amestec de bine și rău, pe care îl întîlnești atît de des în alcătuirea sufletului omenesc.

— Ești tristă astă-seară, fetițo — grăi tatăl, cu un glas și un fel de a fi ce mai păstrau încă urmele vieții civilizate pe care o dusese în tinerețe, glas cu care de obicei îi vorbea mezinei. Ar trebui să ne bucurăm fiindcă de-abia am scăpat de dușmani.

— Să nu faci așa ceva, tată! rosti încet Hetty cu o mustrare în glas, luîndu-i mîna noduroasă între mîinile ei. Nici pe dumneata și nici pe Harry March, cred, n-o să vă lase inima să înfăptuiți ce spuneați azi, cînd vorbeați împreună!

— Ce te pricepi tu, copilă fără minte! Nu m-ai ascultat, văd, și ai tras cu urechea; altfel de unde puteai ști ce am vorbit noi?

— De ce dumneata și cu Harry vreți să luați viața bieților oameni și mai ales să ucideți femei și copii?

— Dă-mi pace, fetițo, dă-mi pace! Sîntem în război. Cineva tot trebuie să înceapă o dată și cine începe mai întîi are mai mulți sorți de izbîndă. Dar ce te pricepi tu în socotelile astea, Hetty, fetița tatii? Mai bine taci din gură.

— Judith zice că e rău, tată, și Judith știe să judece, dacă eu nu-s în stare.

— Judith înțelege mai bine lucrurile și niciodată n-ar sufla un cuvînt despre asta față de mine; e o fată cu judecată, așa cum ziceai chiar tu adineauri și își dă seama că nu i-aș îngădui. Spune, fată dragă, crezi că nu-i mai bine să dăm iama în vrăjmași, pînă nu apucă să ne facă vreun rău?

— Nu-i așa, tată! Nu-i ucide și nu te lăsa ucis de ei. Fă negoț cu piei de animale și cîștigă din gros, dar nu te apuca să faci negoț cu sînge de om.

— Lasă, fetițo, lasă, mai bine să vorbim despre alte lucruri mai apropiate de mintea ta. Nu-ți pare bine că-l

vezi pe vechiul nostru prieten Harry March iar în mijlocul nostru? Îți place Harry, nu-i așa? Gîndește-te că într-o bună zi s-ar putea să-ți fie frate dacă nu și mai mult.

— Cum se poate, tată — îi răspunse fata, după ce stătu în cumpănă un timp. Harry are și tată și mamă, unde s-a pomenit cineva care să aibă doi tați deodată?

— Ca să vezi ce înseamnă să n-ai scaun la cap. Cînd Judith o să se mărite, fetițo, tatăl bărbatului său o să fie și tatăl ei, iar sora lui și sora ei. Dacă o să se mărite cu Harry, înseamnă că Pripitul o să fie ca și fratele tău.

— Judith n-o să se mărite niciodată cu el — răspunse Hetty cu o voce liniștită, dar cu toată convingerea — fiindcă nu-i place Harry.

— De unde știi tu, Hetty? Harry March este cel mai chipeș, mai voinic și mai curajos băiat din cîți au fost vreodată jur împrejurul lacului și cum Judith e și ea o fată foarte frumoasă nu văd de ce nu s-ar lua. În cazul cînd ea îl vrea, Harry mi-a promis c-o să meargă cu mine în expediția pe care o punem acum la cale.

— Harry este într-adevăr un băiat frumos, tată — zise Hetty cu simplitate dar apăsînd pe cuvinte într-un fel pe care ar fi căutat să-l ocolească dacă și-ar fi dat seama de ceea ce puteau gîndi ceilalți despre ea.

— Păi eu ce-ți spuneam — bodogăni moș Hutter, fără să-și scoată luleaua dintre dinți — e cel mai chipeș flăcău de prin coclaurii ăștia; dar și Judith, ce-i drept, e ca o floare, atît de frumoasă cum n-am mai văzut alta ca ea, de cînd era maică-sa tînără.

— Ce vină are un om dacă-i urît, tată?

— Sînt alte păcate mai mari de care poate fi un om vinovat numai că tu nu ești de loc urîtă, fetițo, numai că n-ai pe vino-ncoace, ca sora ta mai mare.

— Și crezi, oare, că e Judith mai fericită fiindcă-i mai frumoasă?

— Poate că da, draga tatii, și poate că nu. Să vorbim însă despre altceva, Hetty. Ce te pricepi tu, biet copil oropsit, în lucrurile astea? Ia spune, îți place prietenul nostru cel nou, Vînătorul de Cerbi?

— Nu-i prea drăguț, tată. Harry strălucește ca soarele pe lîngă el.

— Așa e, dar i-a mers faima c-ar fi un vînător neîntrecut. Îl cunosc din auzite înainte de a-l fi văzut încă la față. Trag nădejde că se va dovedi tot atît de iscusit în bătălie pe cît este de ager cînd ia la ochi cerbul. Și pe urmă nu toți oamenii seamănă între ei, fetițo, și știu, fiindcă am trăit lucrul ăsta, că trebuie să treacă o bună bucată de vreme pînă să simți că-n pieptul tău bate într-adevăr inima codrilor sălbatici.

— Am și eu o inimă ca asta, tată? Dar Harry are și el?

— Ce întrebări curioase îmi pui tu cîteodată, Hetty! Tu ai o inimă bună ca pîinea caldă, draga tatii. Și, cu inima ta, ți-ar prii mai mult să trăiești printre oameni decît în mijlocul pădurilor; mintea ta însă se îmbină mai bine cu viața din codru decît cu traiul printre oameni.

— De ce Judith e mai isteață la minte ca mine, tată?

— Dumnezeu să te ocrotească, fetițo, ce pot să-ți răspund eu? Cel de sus hărăzește înțelepciune și frumusețe și toate celelalte cui socotește el de cuviință. Ai fi vrut să ai mai multă minte?

— Eu nu. Atîta cît am și tot îmi dă de ajuns de lucru, căci, cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît mă simt mai nefericită. Nu cred că-mi prieste să mă gîndesc, dar tare aș vrea să fiu frumoasă ca Judith.

— De ce? Frumusețea s-ar putea să-i aducă numai necazuri surorii tale, așa cum i-a adus maică-si. Nu este nici o fericire crede-mă, Hetty, să ispitești prin frumusețea ta dorințele tinerilor din jur, sau să fii mai căutată decît alte fete.

— Ce bună trebuie să fi fost mama, dacă era atît de frumoasă — răspunse Hetty căreia îi dădură lacrimile ca întotdeauna cînd își amintea de răposata maică-sa.

Moș Hutter, dacă nu se arăta la fel de îndurerat, rămase totuși tăcut și pe gînduri, cînd auzi pomenindu-se de soția sa. Continuă să fumeze, ca și cum n-ar fi avut chef să răspundă la ultimele-i cuvinte, pînă cînd fata le repetă din nou, vrînd parcă să-i arate că s-ar fi simțit mîhnită dacă taicăsău ar fi tăgăduit cumva spusele ei. Își scutură apoi scrumul din pipă și lăsîndu-și cu duioșie mîna în creștetul fetei îi răspunse.

— Mamă-ta era prea bună pentru lumea asta, deși poate că sînt unii care au altă părere. Marea ei frumusețe însă nu i-a fost de nici un folos, și nu trebuie să-ți faci inimă rea fiindcă nu semeni cu dînsa așa de mult cum seamănă sora ta. Gîndește-te mai puțin la frumusețe, fetițo, și mai mult la datoriile tale. Și atunci o să te simți tot atît de fericită în mijlocul acestui lac, ca în palatul regelui.

— Știu, tată, dar Harry spune că frumusețea e totul la o femeie.

Hutter bodogăni ceva nemulțumit, apoi, îndoindu-se din șale se ridică și intră în casă. Felul naiv în care Hetty dăduse în vileag slăbiciunea ei pentru Harry March îl neliniștea dintr-o pricină la care nu se gîndise niciodată pînă atunci, așa că se decise să descurce deîndată lucrurile cu oaspetele său, deoarece vorba fățișă și obișnuința de a stărui în hotărîrile sale erau cele mai de seamă însușiri ale acestei inimi colțuroase, în care urmele unei educații îngrijite încercau mereu să iasă la suprafață, fiind de fiecare dată împinse îndărăt de atîtea alte deprinderi dobîndite de-a lungul unei vieți în care lupta crîncenă pentru existență și pentru tihna ei se străduise să șteargă tot ce fusese mai înainte, înăsprindu-i sufletul. Ajungînd la prova corăbiei, spuse că ar dori să fie schimbat la cîrmă de Vînătorul de Cerbi, rugîndu-l pe acesta să se ducă să-i țină locul. În felul

acesta, bătrînul și Harry rămaseră din nou singuri, în timp ce tînărul vînător era la celălalt capăt al vasului.

Hetty se făcu nevăzută în clipa cînd Vînătorul de Cerbi își luă postul în primire; cîteva minute tînărul rămase singur să cîrmuiască, molcom, arca. Nu trecu mult însă și Judith ieși din cabină, vrînd parcă să-și îndeplinească îndatoririle de gazdă față de un străin ce se arătase gata să fie de ajutor familiei sale.

— Era să mor de rîs, Vînătorule — rosti tam-nisam, cochetînd, frumoasa — cînd l-am văzut pe mingos căzînd, bîldîbîc, în apă! Ce-i drept era chipeș sălbaticul, căci pentru ea îndeobște frumusețea unui om constituia un merit al lui, personal, dar puteam oare să nu mă gîndesc în clipa aceea dacă boielele cu care își dăduse pe trup au să iasă ori nu la spălat?

— Mi-era așa teamă să nu te ucidă, Judith — răspunse Vînătorul de Cerbi; gîndește-te ce primejdie cumplită pentru o femeie să dea așa buzna peste o duzină de mingoși!

— De aceea se vede c-ai ieșit și dumneata afară, deși stăteau toți cu muschetele la ochi? îl întrebă fata, cu un interes mai vădit decît ar fi vrut ea să arate, afectînd totuși o nepăsare ce părea să fie rodul unei îndelungate experiențe îmbinate cu o înnăscută dibăcie.

— Care bărbat ar putea sta cu mîinile în sîn cînd vede o femeie în primejdie? Atîta lucru cred că știe și un mingo.

Rosti aceste cuvinte cu aerul cel mai firesc din lume și Judith îl răsplăti cu un zîmbet atît de dulce, încît pînă și Vînătorul de Cerbi care era cumva pornit împotriva ei, datorită bănuielilor pe care Harry cel Pripit i le strecurase în legătură cu purtarea fetei, îi simți farmecul, deși întunericul nopții făcea ca jumătate din acest farmec să se piardă. Astfel se statornici de îndată un fel de înțelegere între ei și conversația continuă, fără ca în mintea vînătorului să mai stăruie părerile pe care le avusese la început

cînd schimbase primele cuvinte cu tînăra cochetă din inima sălbăticiei.

— Dumneata, Vînătorule, cum văd, eşti un om care se bizuie mai mult pe fapte decît pe vorbe — continuă frumoasa oprindu-se lîngă el — şi cred c-o să ne înţelegem de minune. Harry e meşter la vorbă şi, cum îl vezi aşa, un munte de om, mai mult gura-i de el.

— Te ştiam, parcă, prietenă cu el şi prietenii, nu-i aşa, se cuvine să fie cruţaţi cînd nu sînt de faţă.

— Lasă că ştim noi cîte parale face prietenia lui Harry March. Dacă-l laşi în plata lui nu există băiat mai de treabă în toată Colonia, dar cum încerci să-l contrazici cît de cît, ai să vezi ce păţeşti. Pripitul vrea să fie toată lumea la cheremul lui, numai el să facă ce vrea. Să nu crezi că mă prăpădesc chiar aşa de dragul lui Harry, Vînătorule, mai mult chiar, aş putea să-ţi spun că dacă ar ieşi în vileag adevărul, şi părerea lui despre mine ar ajunge la urechile altora, s-ar dovedi că nu crede lucruri prea bune despre mine, cum nici eu nu cred despre el.

— Aşa e el, îi place să trăncănească verzi şi uscate şi despre prieteni ca şi despre vrăjmaşi — rosti agale, pe gînduri, vînătorul. March e unul din oamenii aceia care cînd îşi dau drumul la gură spun vrute şi nevrute. Sînt sigur însă că ar vorbi cu totul altfel, dacă s-ar gîndi mai mult la ce spune. Uite, de pildă, delawarii, Judith, sînt într-adevăr nişte oameni care gîndesc şi care rumegă o idee. Vitregia împrejurărilor, vezi dumneata, i-a făcut să fie mai înţelepţi, şi dacă e vreunul care bate cîmpii să ştii că acela nu are nici un cuvînt de rostit cînd se adună la sfat în jurul focului.

— Cred că March bate cîmpii de cîte ori vorbeşte despre Judith Hutter şi sora ei — spuse Judith cu un dispreţ făţiş, ridicîndu-se în picioare. Ce altceva au de făcut decît să

vorbească pe socoteala cutărei sau cutărei fete unii domnișori care nici n-ar fi îndrăznit să deschidă gura dacă în familie ar mai fi fost și un frate. Domnului March i-o fi plăcînd poate să facă glume pe seama noastră, dar mai devreme sau mai tîrziu o să se căiască.

— Judith, prea iei și dumneata lucrurile în serios. Harry nu și-a îngăduit niciodată să spună nimic pe socoteala surorii dumitale, să știi...

— Va să zică așa — se repezi Judith, tăindu-i vorba — va să zică așa! Pe mine, deci, are obrazul să mă foarfece cu limba lui înveninată! Hetty! Sărăcuța de ea! urmă ea cu un glas scăzut și plin de amărăciune, tremurînd toată, încît abia mai putea rosti cum trebuie cuvintele — dînsa e deasupra oricăror clevetiri și răutăți! Bietul copil! Dacă dumnezeu a făcut-o slabă de minte, slăbiciunea asta e în pofida greșelilor de care ea parcă nici habar n-are. Nu cred să fi fost cîndva pe fața pămîntului suflet mai curat ca Hetty Hutter, Vînătorule!

— Sînt sigur de asta, și sper că în curînd o să se spună tot așa și despre sora ei cea frumoasă.

Era atîta duioasă sinceritate în glasul Vînătorului de Cerbi, încît inima tinerei fete se tulbură iar faptul că pomenise despre nurii ei, nu micșoră cîtuși de puțin plăcerea pe care o simți la auzul acestor cuvinte, deși Judith n-avea nevoie să-i spună cineva ca să-și dea seama cît de mare era farmecul său. Totuși vocea încă firavă a conștiinței nu fu înăbușită, poruncindu-i să răspundă, așa cum și făcu fără să stea prea mult pe gînduri.

— Mi se pare că Pripitul și-a îngăduit să spună unele necuviințe despre anumite persoane din garnizoană — adăugă ea. Știe că sînt niște oameni bine crescuți și nu poate să le-o ierte în ruptul capului, fiindcă își dă prea bine seama că n-o să ajungă niciodată ca ei.

— Firește că nu s-ar gîndi niciodată să ajungă în armata regală, înirucît March nu are asemenea inclinații, dar dacă e să judecăm lucrurile cu bun simț, de ce un vînător de castori n-ar putea să fie tot atît de vrednic de cinste ca și un guvernator? Și fiindcă dumneata ai deschis vorba, mi s-a plîns ce-i drept că o fată atît de săracă cum ești dumneata se învîrtește prea mult printre tunicile stacojii și cingătorile de mătase. Probabil însă că a făcut-o numai din gelozie; totuși nu-l cred în stare să se căiască de cuvintele lui și să-și frîngă mîinile de supărare, cum și le-ar frînge o mamă care și-a pierdut copilul.

Vînătorul de Cerbi probabil nici habar n-avea cît de bine țintiseră vorbele lui rostite cu atîta seriozitate. În orice caz nu văzuse bujorii ce înfloriseră în obrajii delicați ai fetei și nici tristețea adîncă, ce așternu, o clipă mai tîrziu, pe chipul ei o paloare mortală. Un minut, două stărui o liniște desăvîrșită; nu se auzea nimic altceva decît clipocitul apei. Pe urmă Judith se ridică și apucînd mîna Vînătorului i-o strînse cu toată puterea, aproape convulsiv.

— Îmi pare bine, Vînătorule — spuse ea învălmășit — că s-a spart în sfîrșit gheața dintre noi. Se zice că un prietășug legat prea ușor se termină cu o îndelungată vrăjmășie, dar nu cred c-o să pățim și noi așa. Nu știu cum se face, dar, zău, ești primul om în viața mea care nu caută nici să mă lingușească, nici nu vrea să mă poarte pe căi greșite, și nici nu se arată a fi taler cu două fețe. Oricum, să nu-i spui nimic lui Harry; o să mai vorbim noi altădată despre toate astea.

Îndată ce-i slobozi mîna din strînsoare, fata dispăru în casă lăsîndu-l pe flăcău mirat lîngă cîrmă și încremenit ca un pin în inima codrului. Atît de pierdut era în gînduri încît Hutter trebui să urle la el să țină direcția vasului drept înainte, ca să se dezmeticească, aducîndu-și aminte unde se află.

Puțin după plecarea lui Judith, o adiere ușoară se stîrni dinspre sud; Hutter înălță o velă mare pătrată, care fluturase cîndva pe bordul unei corăbii cu pînze din Albany. Drept aceea, vîslele se dovediră de prisos și în vreo două ceasuri ajunseră în dreptul castelului. Pînza fu coborîtă și barca pluti în derivă pînă lîngă casă, unde fu legată de ponton.

Nimeni nu mai călcase pragul castelului de cînd trecuseră pe acolo Harry și Vînătorul de Cerbi. Totul zăcea cufundat în liniștea ce domnește în miez de noapte, imagine a celei mai depline singurătăți în mijlocul sălbăticiei. Întrucît bănuia că în preajmă se aflau vrăjmași, Hutter le atrase atenția fetelor să nu aprindă cumva lumina, lux pe care și-l îngăduiau deseori în lunile călduroase, ca nu cumva să prindă de veste dușmanii unde se găseau.

— Ziua nămiaza mare nu m-aș teme nici de un trib întreg de piei roșii, păzit cum sînt de bîrnele astea groase, ei fiind în schimb cu totul descoperiți — spuse Hutter explicîndu-le oaspeților de ce le oprise pe fete să facă lumină — pentru că am întotdeauna la îndemînă, încărcate, trei sau patru arme de nădejde; îl am în primul rînd pe „Cerbucid", o flintă ce nu-și greșește niciodată ținta. Noaptea însă se schimbă socoteala. Așa cum e întuneric beznă, te pomenești cu vreo luntre că se apropie de noi pe nesimțite și cum știți pieile roșii umblă cu tot felul de șiretlicuri cînd vor să te atace, încît după mine e bucluc să ai de-a face cu ei chiar atunci cînd soarele-i sus pe cer.

— Am auzit că pe vremuri ai fost marinar, moș Tom — spuse Harry, izbit de unele cuvinte folosite de Hutter — și gura lumii zice că ai avea o mulțime de năzdrăvănii de povestit despre nu știu ce bătălii și vase scufundate în largul mării, dacă ai vrea să-ți deschizi inima.

— Sînt oameni pe lumea asta, Pripitule — vorbi pe ocolite prietenul său — care trăiesc din gîndurile altora, iar dintre ăştia sînt unii care iau drumul codrilor. Ce am tost sau ce am văzut în tinereţe, ne interesează mai puţin în momentul de faţă, decît irochezii ce ne înconjoară în carne şi oase. Ne-ar fi mai de folos să ştim ce o să se întîmple în următoarele douăzeci şi patru de ore, decît să vorbim despre ce s-a întîmplat acum douăzeci şi patru de ani.

— Iată ce înseamnă să fii om cu judecată, Vînătorule, da, da, cu o judecată sănătoasă. Avem aici de păzit pe Judith şi pe Hetty, ca să nu mai vorbim de chica noastră, iar cît despre dormit, eu pot dormi la fel de bine pe întuneric ca şi ziua nămiaza mare, la soare. Fie că-i lumină, fie că nu e, pentru mine-i totuna, oricum pot închide ochii.

Dat fiind că Vînătorul de Cerbi rareori se gîndea să răspundă la glumele nesărate ale lui Harry, şi cum pe de altă parte se vedea că Hutter nu avea nici un chef să stăruie asupra acestui subiect, discuţia se încheie cu aceste cuvinte. În momentul acela numai de povestit amintiri nu-i ardea lui moş Tom. Abia apucaseră fetele să plece de lîngă ei, zicînd că li s-a făcut somn şi vor să se ducă la culcare, că bătrînul îi pofti pe cei doi tovarăşi ai săi să vină cu el pe arcă. Şi acolo le împărtăşi planul său, fără a sufla un cuvînt despre ceea ce pusese la cale cu Harry.

— Înainte de toate trebuie să avem controlul asupra lacului — începu el. Atîta timp cît nu se află pe apă nici o corabie, un fleac de luntre din scoarţă de copac face cît un vas de război, întrucît castelul nu poate fi luat cu asalt prin înot. Acum ascultaţi aici: după cîte ştiu eu nu sînt decît cinci bărci prin partea locului, dintre care două ale mele, iar a treia a lui Harry. Astea trei le avem aici, una priponită în spatele castelului, iar celelalte două lîngă arcă. Restul sînt priponite de nişte copaci scorburoşi de pe ţărm, iar mingoşii, care ştii ce duşmani sînt, fii sigur că n-au să

lase nici un locșor necercetat, mîine dimineață ; și dacă s-or apuca să caute cu tot dinadinsul...

— Ascultă-mă pe mine, amice Tom — îi luă vorba din gură Harry — nici un indian n-o să poată descoperi o barcă bine dosită. Am mai făcut eu treaba asta și mai înainte și Vînătorul de Cerbi e aci de față și știe că mă pricep să ascund atît de bine o bărcuță încît mi s-a întîmplat odată să nu mai dau de ea.

— Ai dreptate, Harry — rosti cel de care pomenisè — uiți însă un lucru : dacă tu care ai săvîrșit isprava asta n-ai putut să-i dai de urmă, în schimb eu am putut. Sînt de aceeași părere cu jupîn Hutter că ar fi mult mai cuminte să nu ne bizuim pe nebăgarea de seamă a pieilor roșii și să nu ne culcăm pe-o ureche gîndindu-ne c-au să treacă pe lîngă ele, fără să le vadă. Dacă s-ar putea să aducem bărcile aici, la castel, ar fi bine s-o facem cît mai în pripă.

— Vii și tu să ne dai ajutor? îl întrebă Hutter, într-un fel care arăta că propunerea lui îl mulțumise și că o socotea bine venită.

— Sigur că da. Sînt gata să dau oricui și orișicînd o mînă de ajutor, bineînțeles numai dacă-i vorba de o treabă pe care năzuințele firești ale unui om civilizat îi îngăduie s-o facă. Firea ne îndeamnă să fim gata a sări într-ajutor cînd e în joc viața altora, căutînd totodată să scăpăm și noi cu viață. Pentru o ispravă ca asta, corăbierule, sînt în stare să merg cu dumneata chiar în mijlocul taberei mingoșilor și ai să vezi că știu să-mi fac datoria dacă s-ar întîmpla să fim atacați. Dat fiind că n-am avut încă prilejul să-mi încerc puterile în luptă, n-aș vrea să făgăduiesc un lucru pe care să nu fiu în stare a-l împlini. Năzuințele ni le știm fiecare din noi, nimeni însă nu-și cunoaște puterile pînă ce nu și le-a pus la încercare.

— Ești într-adevăr modest, băiete, și la locul tău — îl luă peste picior Harry cel Pripit. Pesemne că nu ți-a fost dat încă să auzi cum detună o armă, cînd se oțărăște ; dă-mi

voie să-ți spun că sună cu totul altfel decît glasul tău pătrunzător cînd te apuci să ne ții vreo cuvîntare de a ta vînătorească, așa cum rîsul fetei lui Hutter, Judith, cînd e-n toane bune, sună cu totul altfel decît hălăiala unei cumetre olandeze de pe Mohawk. Nu prea te văd eu dînd piept cu războinicii, Vînătorule, deși, ce-i drept, nimeni nu se poate măsura cu tine cînd e vorba de cerbi și căprioare. Zici că vrei să ne dai o mînă de ajutor, dar tare mă tem c-o să rămîi undeva, mai la coadă.

— Vom vedea Harry, vom vedea — îi răspunse celălalt fără supărare — deocamdată n-aș putea să-ți spun nimic, deoarece încă nu mi-am pus brațul la încercare; trebuie să mai am răbdare pînă să-mi pot face singur o părere.

— În orice caz am băgat de seamă că ești destul de destoinic să minuiești o vîslă, flăcăule — zise Hutter — și mai mult decît atîta nici nu-ți cer astă-seară. Să nu mai pierdem vremea, deci! Haidem în barcă, să facem o treabă cu rost, în loc să stăm la taifas.

Hutter luă conducerea expediției, aducînd la îndeplinire planul stabilit; coborîră îndată în barcă și Harry împreună cu Vînătorul de Cerbi puseră mîna pe vîsle. Înainte de plecare bătrînul stătu cîtva timp de vorbă cu Judith în casă, apoi ieșind afară, coborî la rîndul său în luntre; o clipă mai tîrziu, barca se dezlipi de coasta stîngă a vasului de care fusese priponită.

Dacă s-ar fi aflat pe acele îmbietoare meleaguri un locaș ridicat spre slava celui de sus, orologiul său ar fi bătut miezul nopții, în momentul cînd cei trei porniră în expediție. Hutter era singurul care cunoștea precis ascunzișurile bărcilor așa că avu grijă tot timpul să indice direcția atleticilor săi vîslași care ridicau și cufundau ritmic lopețile în apă cu cea mai mare băgare de seamă, de teamă ca zgomotul lor să nu răzbată cumva pînă la urechile dușmanului, peste întinsul undelor molcome, prin beznă.

Întunericul se învîrtoșase; cu toate astea noaptea era încă străvezie și licărul stelelor destul de luminos ca să vadă pe unde mergeau.

Luntrea era și așa prea ușoară ca să se opintească prea mult asupra lopeților și folosind iscusința în locul vînjoșiei, în mai puțin de jumătate de oră ajunseră la țărm, într-un punct ce se afla cam la o leghe depărtare de castel.

— Lăsați puțin vîslele, băieți — le șopti Hutter și să luăm aminte. Trebuie să fim numai ochi și urechi, căci mingoșii ăștia au un miros de copoi.

Se apucară așadar să cerceteze din ochi pe îndelete malurile, doar, doar vor descoperi vreo lumină ce ar fi dat în vileag așezarea unei tabere. Nu văzură însă nimic deosebit. Întrucît locul unde poposiseră se afla la oarecare distanță de obîrșia rîului, sau de punctul unde se întîlniseră cu pieile roșii, socotiră că puteau acosta fără teamă acolo. Hutter și Harry cel Pripit coborîră imediat din barcă, primul ducînd pușțile amîndurora, și a lui și a însoțitorului său, în timp ce Vînătorul de Cerbi rămase de pază lîngă luntre. Copacul scorburos se găsea puțin ceva mai încolo spre poalele munților; bătrînul mergea înainte cu cea mai mare atenție, oprindu-se la fiecare trei, patru pași și ciulind urechea să audă dacă nu cumva dușmanul era pe aproape. Aceeași tăcere de moarte domnea însă în adîncul nopții așa că ajunseră la tainița cu pricina fără să se fi întîmplat nimic.

— Aici e — murmură Hutter, punînd piciorul pe trunchiul unui tei prăvălit — dă-mi mie vîslele și trage după aceea binișor barca afară. Știu eu dacă afurisiții n-or fi lăsat-o anume aici, ca pe o momeală?

Luntrea ușoară fu scoasă cu multă grijă din scorbura copacului, și puțin mai apoi începu să plutească pe apă, alături de cealaltă.

Hutter le mînă pe amîndouă spre mijlocul lacului. După ce se depărtară destul de mult de țărm, lăsă slobodă barca pe care o luase de pe mal, gîndindu-se că va aluneca agale

pe apă, în larg, împinsă de briza uşoară dinspre sud, şi că, deci, o vor găsi la întoarcere. Acum că scăpaseră de o grijă îşi croiră mai departe drum, cîrmind spre punctul unde Pripitul îşi încercase fără succes iscusinţa, vrînd să-i vină de hac cerbului. Întrucît distanţa de la locul acela pînă la obîrşia rîului era mai mică de o milă, însemna că pătrunseseră pe teritoriul duşmanului şi prin urmare trebuiau să-şi sporească atenţia. Ajungînd în sfîrşit acolo, coborîră tiptil pe prundişul peninsulei despre care a fost vorba ceva mai înainte.

Nu avură mult de căutat ca să descopere trunchiul scorburos de unde scoaseră iarăşi la iveală o barcă; pe aceasta însă, în loc s-o care pînă în punctul unde-i aştepta Vînătorul de Cerbi, îi dădură drumul pe apă undeva, într-un cotlon mai ferit. Imediat Harry se urcă în ea şi începu să vîslească, ocolind mica peninsulă, în timp ce Hutter mergea pe jos, de-a lungul ţărmului pe prundiş. Acum că se aflau în posesiunea tuturor bărcilor de pe lac, prinseră mai mult curaj; nu mai aşteptau cu atîta înfrigurare să părăsească mai degrabă uscatul, nici nu mai simţeau nevoia să fie tot timpul cu ochii în patru. Şi cu atît mai mult se simţeau în siguranţă cu cît ajunseseră la capătul limbii de pămînt; în momentul acela duşmanii îi puteau ataca numai dintr-o direcţie, adică din faţă, şi dat fiind vigilenţa lor obişnuită şi poziţia pe care o ocupau, nu se putea să nu-i vadă venind. Coborîră aşadar cîteşitrei din barcă şi ţinură sfat.

— Le-am jucat un renghi — spuse Pripitul, chicotind bucuros de isprava săvîrşită — dacă le-o veni chef cumva să viziteze castelul, n-au decît să înoate sau să caute un vad. Ce idee grozavă ai avut moş Tom, să faci curăţenie pe lac, genială idee! Asta dovedeşte că ai într-adevăr scaun la cap. Una lume zice că eşti mai la adăpost pe uscat decît pe apă, dar eu am destule temeiuri să cred că nu-i aşa; castorul, sconcsul şi alte făpturi înţelepte se aruncă în apă cînd sînt la ananghie. Fără doar şi poate că în momentul

de față sîntem stăpîni pe situație ; să poftească numai mingoșii să vină !

— Eu zic să vîslim de-a lungul țărmului dinspre sud — chibzui Hutter — să vedem dacă nu se găsește ceva, poate dăm de urma taberei lor. Mai întîi, însă, cred c-ar fi bine să cercetăm îndeaproape golful, pentru că nici unul dintre noi nu s-a urcat încă pe mal, să-și dea seama dacă ne pîndește vreo primejdie.

Dîndu-i ascultare lui Hutter, o porniră cîteșitrei în direcția indicată de el. Abia apucaseră să se depărteze puțin de țărm că tresăriră deodată cu toții, ațintindu-și ochii în același punct. Nu era decît o grămăjoară de jeratic care abia mai licărea, răspîndind o lumină din ce în ce mai firavă ; la ora aceea, însă, și locul acela era ceva tot atît de surprinzător ca și o faptă bună într-o lume nărăvită. Nu mai încăpea nici o îndoială că era focul unei tabere de indieni. Poziția, ferită din toate părțile în afară de una singură, și chiar acolo putînd fi atacată numai de la o foarte mică distanță, dovedea că pieile roșii căutaseră cu tot dinadinsul un sălaș cît mai bine adăpostit, ceea ce nu s-ar fi întîmplat într-o împrejurare obișnuită. Hutter care știa că undeva pe aproape se afla un izvor, precum și un loc foarte bun pentru pescuit, se gîndi numaidecît că de bună seamă se aflau acolo și femei și copii.

— Asta nu-i tabără de război — îi șopti lui Harry — am putea face avere, nu glumă, cu scalpurile ce moțăie acolo, în jurul focului. Știi ce ? Trimite-l de aici pe băiatul ăsta să păzească bărcile, pentru că nu-l văd ieșind cu fața curată din istoria asta, iar noi să ne apucăm de treabă ca niște oameni serioși ce sîntem.

— Îmi place cum le chibzuiești dumneata pe toate cu șart, moș Tom. Vînătorule, fă bine, măi băiete, și te du de scoate bărcile în larg. Ai grijă : să fii cu ochii în patru. Dă-i drumul celei goale pe lac așa cum am făcut mai înainte, pe urmă vino înapoi și caută să rămîi cît mai

aproape de mal, undeva mai încolo de obîrşia rîului, numai bagă de seamă să nu intri în stufăriş. Dac-om avea nevoie de tine o să-ţi dăm de veste, iar dacă vezi că trece o bucată de vreme să ţivleşti ca un cufundar — ăsta să fie semnalul. Dacă însă s-o întîmpla să auzi împuşcături, şi simţi în tine o inimă de voinic, n-ai decît să sări din barcă şi să vii încoace să-ţi încerci iscusinţa mîinii şi atunci om vedea dacă nimereşti la ţanc pielle roşii aşa cum nimereşti cerbii.

— Dacă ar fi să mă ascultaţi, zău, aţi face mai bine să vă lipsiţi de asemenea isprăvi, Harry...

— Ai dreptate, băiatule, nimeni nu tăgăduieşte, numai uite că nu vrem să te ascultăm şi cu asta am încheiat discuţia. Dă drumul, cum ţi-am spus, bărcii pe la mijlocul lacului, şi cînd o să vii înapoi, ai să găseşti toată tabăra în picioare.

Cu inima grea şi scîrbit pînă în adîncul sufletului, tînărul plecă să îndeplinească poruncile pe care le primise. Cunoştea îndeajuns de bine prejudecăţile oamenilor de la frontieră ca să nu mai încerce să-i înduplece. În situaţia în care se găseau, ceea ce puseseră ei la cale era un lucru destul de primejdios, care pe de altă parte nu putea să aibă o urmare fericită. Aşa că vîsli pe tăcute, cu cea mai mare băgare de seamă, pînă aproape de mijlocul lacului, lăsînd slobodă barca să plutească spre castel, minată de briza din sud. Şi de astă dată ca şi mai înainte se gîndiseră să folosească acest mijloc, bizuindu-se că undele nu puteau să poarte bărcuţele uşoare mai mult de o leghe sau două, pînă la răsăritul soarelui, şi că atunci, pe lumină, le vor găsi fără nici o greutate. Şi pentru ca nu cumva vreo piele roşie să pună mîna pe ele, ducîndu-se înot pînă acolo — lucru posibil, dar prea puţin probabil — luă toate vîslele la el în barcă.

Isprăvind treaba după cîteva clipe, Vînătorul de Cerbi cîrmi lunirea în care se afla el spre punctul indicat de Harry pe ţărm. Şi cum bărcuţa uşoară plutea ca fulgerul pe apă, iar vîslele erau mînuite cu spor, nu trecură nici zece minute

și Vînătorul se apropie iar de mal, după ce străbătuse mai bine de o jumătate de milă. Cum zări trestiile ce creșteau la marginea apei, alcătuind un brîu lat de vreo sută de picioare de-a lungul malului, se opri din vîslit și priponi barca legînd-o de tulpina mlădie dar rezistentă a uneia dintre aceste plante de apă. Rămase apoi locului, așteptînd cu o încordare lesne de închipuit, sfîrșitul acestei primejdioase expediții.

Trecuse mai bine de o oră și jumătate de cînd tovarășii săi îl părăsiseră, cînd Vînătorul de Cerbi auzi un zvon ce-i stîrni mirarea și-l făcu să se neliniștească. Era țivlitul strident al unui cufundar ce venea dinspre partea opusă a lacului, la oarecare distanță de locul unde apele lacului începeau să se reverse în albia rîului. Nu se putea să nu recunoască țipătul acestei păsări ca orice om familiarizat cu sunetele ce se auzeau în preajma lacurilor americane. Ascuțit, tremurător, puternic și prelung ca o chemare. Deseori țipătul acesta se înalță chiar în toiul nopții, spre deosebire de viersul păsărilor din pădure ce răsună numai la lumina zilei, de aceea îl alesese Harry în chip de semnal. Trecuse, fără îndoială, destulă vreme pentru ca cei doi aventurieri să fi apucat a străbate pădurea, din punctul unde se despărțiseră de dînsul pînă în locul de unde se auzise țivlitul, deși n-avea nici un rost să fi ales calea asta. Dacă tabăra ar fi fost pustie, l-ar fi chemat pe Vînător pe țărm, iar dacă se aflau oameni în ea, pentru ce ar fi făcut un ocol atît de mare ca să se îmbarce? Dacă s-ar fi hotărît să se ia după semnal, depărtîndu-se de țărm, cele două vieți omenești ce erau la cheremul său puteau să se afle în mare primejdie, dar pe de altă parte dacă nesocotea chemarea, zicîndu-și că era un țipăt de pasăre, consecințele puteau fi la fel de cumplite. Rămase astfel în cumpănă așteptînd să se repete chemarea. Speranțele sale nu fură înșelate. Cîteva minute mai apoi țipătul de alarmă izbucni din nou, din același loc. De astă dată fiind cu urechea ciulită, sim-

țurile nu-l mai puteau înșela. Avusese prilejul să audă oameni care imitau de minune țivlitul cufundarului ba chiar el însuși se pricepea să scoată din gîtlej niște sunete piți-găiate aidoma pasărei cu pricina și în sinea lui se gîndi cu mulțumire că Pripitul, la ale cărui încercări asistase adesea, nu izbutise niciodată să imite atît de perfect și cu atîta precizie natura. Se hotărî deci să nu ia în seamă țipătul și să aștepte unul mai puțin reușit, mai pe măsura prietenului său.

Abia apucă Vînătorul de Cerbi să ia hotărîrea aceasta că liniștea adîncă a nopții și a pustietății înconjurătoare fu brusc sfîșiată de un răcnet pătrunzător atît de năprasnic, încît făcu să se șteargă din mintea tînărului vînător țipătul pasărei. Era răcnetul unei făpturi omenești în luptă cu moartea, o femeie sau vreun adolescent al cărui glas nu ajunsese încă să capete timbrul bărbătesc. Nu mai încăpea nici o îndoială. În țipătul acela înfiorător se simțea tremurînd spaima de moarte, dacă nu era cumva un geamăt de agonie, și o groază cumplită făcu să înghețe deodată sîngele Vînătorului de Cerbi. Flăcăul ieși din stufăriș și cufundă lopețile în apă; nu știa ce cale să aleagă, încotro să vîslească. Cîteva clipe mai tîrziu, însă, îi pieri orice umbră de șovăială. Se auzeau acum lămurit trosnete de crengi și de vreascuri călcate în picioare și un ropot de pași. Zvonurile păreau că se apropie de marginea apei, cu toate că veneau de undeva mai încolo de locul unde i se spusese Vînătorului de Cerbi să aștepte. Luîndu-se după zgomot tînărul se îndreptă într-acolo, fără a mai căuta să se ferească și se pomeni în dreptul unui mal înalt și rîpos. Fără doar și poate fugarii își croiau drum printre copaci și tufișuri, la marginea rîpei, ca și cum ar fi căutat un loc pe unde să poată coborî. În aceeași clipă, fulgerară cinci sau șase focuri de armă și ca de obicei malul opus răsfrînse detunăturile puternice în ecouri prelungi, ce se rostogoleau în văzduh, repetîndu-se. Pe urmă izbucni un răcnet de groază, răcnet

pe care orice om, fie el cît de curajos, îl scapă în clipa cînd se trezește în fața unei primejdii neașteptate. După care se auzi iarăși pocnind în hățiș, ca și cum s-ar fi luptat doi oameni corp la corp.

— Alunecă al dracului! strigă Harry, turbînd de necaz. Are pielea unsă! Nu pot să-l apuc! Na, să te înveți minte, pezevenghiule!

Cuvintele lui fură urmate de o bușitură greoaie printre copăceii firavi de pe mal și Vînătorul de Cerbi își dădu seama că prietenul său, voinic cît un munte, trîntise jos fără nici un fel de menajamente un indigen ce-l încolțise. Din nou se auzi un ropot de fugă și o clipă mai apoi tînărul zări o mogîldeață coborînd coasta și intrînd în apă. În momentul acela critic barca se afla destul de aproape de locul unde se petrecuseră cele de mai sus, iscînd atita zgomot, încît nu se putea să nu-i atragă atenția Vînătorului. Dumerindu-se în sfîrșit unde se aflau prietenii săi, Vînătorul de Cerbi începu a vîsli în direcția aceea, grăbindu-se să le vină în ajutor. Nu apucă să ridice, însă, de două ori lopețile, că glasul lui Harry făcu să vuiască văzduhul de înjurături și Pripitul se rostogoli pe prundiș îngropat aproape sub iureșul dușmanilor săi. Cum stătea așa cît era de lung pe prundiș, strivit de trupurile lor, vînjosul cercetaș de la frontieră scoase un țivlit de cufundar care, în alte împrejurări mai puțin dramatice, ar fi stîrnit desigur rîsul. Mogîldeața din apă se opri locului brusc și dădu să sară în ajutorul însoțitorului său, dar un pîlc de urmăritori care răsăriseră chiar în clipa aceea, cu forțe proaspete, pe muchea rîpei, îi ieșiră înainte, doborîndu-l la pămînt.

— Lăsați-mă să mă scol, lighioane spoite, lăsați-mă să mă scol! strigă Harry, fiind prea vîrtos stîlcit ca să-și mai dea seama ce vorbea. Nu-i de ajuns că m-ați legat burduf, mai vreți să mă și înăbușiți.

Cuvintele acestea îi dădură de veste Vînătorului de Cerbi că prietenii săi căzuseră prizonieri și că n-ar avea nici un

rost să debarce fiindcă ar însemna să pățească la fel ca ei.

— Rămîi acolo, flăcăule — îi strigă Hutter — soarta fetelor e în mîna ta acum; cată să fii cît mai isteț să poți scăpa de sălbaticii ăștia. Nu te apropia! Dumnezeu să te ocrotească, așa cum îmi ocrotești tu copilele.

— Fii pe pace, jupîn Hutter — îi răspunse Vînătorul — o să am grijă și de copile și de castel. Cerul ia seama la toate, și nimeni nu poate ști ce-o să fie mai tîrziu, dar dacă străduința mea poate fi de vreun ajutor, vă puteți bizui din plin pe ea. E drept, nu prea sînt eu priceput, în schimb am o voință de fier.

— Da, da, Vînătorule de Cerbi — îi răspunse Harry — știm că nu-ți lipsește bunăvoința, dar ce poți să faci tu singur? Nici așa nu-i vreo scofală de tine, chiar atunci cînd lucrurile merg de minune, cu atît mai puțin un om ca tine nu poate săvîrși minuni cînd e la ananghie. Dacă aici pe țărm se află vreun irochez, atunci nu poate fi de unul singur, ci cu încă patruzeci după el, cu o ceată întreagă adică, pe care nu văd cum ai s-o poți birui. Lucrul cel mai bun, după mine, ar fi să te duci imediat la castel, să iei cu tine fetele în luntre și cu ceva merinde și calabalîc și să faci calea întoarsă spre locul de unde am plecat, iar de acolo s-o pornești mai departe, spre Mohawk.

— Vezi-ți de treabă, flăcăule, că n-o să izbutești — îi strigă Hutter. În momentul ăsta dușmanul a trimis iscoade pretutindeni, după bărci; o să te ia la ochi și o să te înhațe. Pune-ți toată nădejdea în trăinicia castelului, și mai ales nu te apropia sub nici un cuvînt de țărm. Caută să reziști o săptămînă; fii sigur că pînă atunci o să vină un detașament din garnizoană să-i gonească pe năvălitori.

— Află că în mai puțin de douăzeci și patru de ore vulpoii ăștia, moș Tom, au să mestereasă niște plute să ia castelul cu asalt, îi tăie vorba Pripitul. Sfatul dumitale o fi el sănătos, dar nu știi ce poate să se întîmple. Dacă dumneata sau eu am fi fost în casă, am fi putut rezista cîteva

zile, dar nu uita că băiatul ăsta n-a dat, pînă în noaptea asta, ochi cu dușmanul; în schimb are, cum ai spune dumneata, simțămîntul răspunderii față de ai săi, simțămînt pe care-l întîlnești cîteodată și aici în inima codrilor. Mingoșii ăștia îmi tot dau ghes, Vînătorule, să te ademenesc să vii încoace cu barca, dar zău nu te-aș sfătui s-o faci; nu mă lasă nici inima și nici cugetul să te îndemn la una ca asta. Cît privește soarta lui moș Tom și a mea, dacă au de gînd să ne scalpeze la noapte, pe urmă probabil au să ne țină să ne canonească la lumina focului dacă nu cumva ne-or duce cu ei în Canada, cine poate să știe ce or fi clocind în mintea lor decît dracul care le suflă tot felul de năzbîtii la ureche. Am o chică așa de mare încît mă prind c-au să se străduiască să scoată două scalpuri de pe tivga mea, pentru că-i momește premiul; banul, vezi tu, e ochiul dracului, altminteri moș Hutter și cu mine n-am fi dat de bucluc. Aha, iar îmi dau ghes să te chem încoace, dar n-au decît să mă prăjească de viu pe jeratic și să mă înghită pe nemestecate că tot n-am s-o fac. Nu, nu, Vînătorule, stai pe loc, iar cînd s-o lumina de ziuă, nu cumva să te apropii de țărm, în nici un caz la o distanță mai mică de două sute de iarzi...

Pripitului i se opriră vorbele în gît, înăbușite de o mînă ce-i astupă gura fără veste, ceea ce dovedea de bună seamă că se afla de față cineva care cunoștea destul de bine limba engleză ca să priceapă tîlcul acestui original discurs. Îndată după aceea tot grupul se afundă în pădure; Hutter și Harry nu încercară pare-se nici o împotrivire. Cu toate astea, după ce foșnetul tufișului aproape că încetase să se mai audă, glasul tatălui mai răzbătu pînă la el pentru ultima oară:

— Ai grijă de copilele mele, flăcăule, să-ți ajute Dumnezeu! apucă să deslușească Vînătorul de Cerbi; pe urmă tînărul se văzu nevoit să procedeze așa cum îl tăia capul.

Timp de cîteva minute după ce grupul de pe țărm se mistui în desiș, stărui o tăcere de moarte. Cu toate că

Vînătorul stătea încordat, cu răsuflarea oprită, lungind gîtul, doar, doar va mai auzi ceva, nu-i mai ajunse la ureche nici un zvon care să-i dea de ştire că se afla vreo fiinţă omenească în preajma lui. S-ar fi spus că nicicînd liniştea nu fusese tulburată pe acele meleaguri; Vînătorul era atît de abătut, încît o clipă i se păru că dacă ar mai fi auzit măcar ţipătul ascuţit sau ocările lui Harry, ar fi simţit o uşurare.

Totuşi, starea aceea de toropeală a trupului şi a minţii, nu putea să dureze prea mult la un ins alcătuit aşa cum era Vînătorul de Cerbi. Cufundîndu-şi vîslele în apă tînărul cîrmi barca pe loc şi o porni încet, încet, îngîndurat, ieşi în largul apei. Cînd socoti că ajunsese aproape de locul unde lăsase să plutească în voie ultima barcă, schimbă direcţia spre nord, căutînd să aibă tot timpul în spate briza uşoară ce începuse să adie. Vîsli aşa cale de vreun sfert de milă tot înainte, pînă ce desluşi în dreapta sa ceva ca o umbră şi cîrmind într-acolo, după cîteva minute reuşi să anine barca găsită de cea pe care o mîna el. Vînătorul de Cerbi cercetă mai întîi cu atenţie cerul, pe urmă poziţia celor două bărci şi căută să-şi dea seama dincotro bătea vîntul. Cum nu constată nimic care să-l oblige a-şi schimba planul, se întinse în luntre şi încercă să rupă cîteva ore de somn, ca a doua zi să fie odihnit pentru tot ce avea de făcut de aci încolo.

Cu toate că de obicei un om călit de viaţă, cînd e răpus de oboseală, doarme buştean, chiar în toiul unei primejdii, trecu o bucată de vreme pînă ce somnul se lipi de el. Se gîndea necontenit la întîmplările ce se petrecuseră sub privirile lui; subconştientul i le aducea mereu în faţă ca şi cum ar fi visat cu ochii deschişi. La un moment dat se trezi şi-şi aţinti urechea: i se păru că auzise undeva, pe ţărm, semnalul stabilit cu Harry. Totul însă zăcea cufundat într-o linişte mormîntală. Bărcile pluteau încetişor spre nord, stelele îngîndurate scînteiau, nepăsătoare în măreţia lor, deasupra capului său, iar pădurea ce înconjura pînza netedă de

apă se aşternea între munţi melancolică şi liniştită ca şi cum niciodată n-ar fi fost înfiorată de vînturi sau bătută de soarele amiezii. Ţipătul modulat al cufundarului răsună iar undeva, la marginea lacului; misterul semnalului de alarmă se lămurise în sfîrşit. Vînătorul de Cerbi îşi potrivi sub cap perna tare, îşi întinse mădularele pe fundul bărcii şi adormi.

Capitolul VII

Zorile începuseră a mijl înainte ca tînărul, pe care în capitolul precedent l-am lăsat dormind în barcă, să fi deschis din nou ochii. Cu toate că soarele nu răsărise încă, boarea molcomă ce aduce şi goneşte ziua împînzise bolta cerească, iar văzduhul răsuna de trilurile păsărelelor, de imnurile de slavă ale vieţuitoarelor cu pene.

Tocmai aceste îmbietoare viersuri erau menite să-i amintească Vînătorului de Cerbi de primejdia ce-l pîndea. Deşi mult prea lină ca să poată fi numită vînt, briza ce adia pe lac abia se simţea în momentul acela, în schimb peste noapte se întetise, mînînd bărcile, care pluteau ca nişte coji de nucă pe apă, la o distanţă de două ori mai mare decît chibzuise tînărul. Primejdia era însă sporită de faptul că luntrele se apropiaseră prea mult de malul abrupt ce se înalţa din apă în partea de răsărit a lacului, atît de mult încît se auzea desluşit ciripitul păsărilor. Lucrul cel mai supărător nu era însă acesta. Cea de-a treia barcă o pornise şi ea în aceeaşi direcţie, plutind agale spre ţărm, şi fără îndoială că ar fi acostat singură dacă un vînt potrivnic sau o mînă omenească n-ar fi cîrmit-o intr-altă parte. În afară de asta nu mai era nimic care să-i atragă atenţia sau să-l neliniştească. Cît priveşte castelul, acesta se ridica ceva

mai încolo, din mijlocul lacului, unde apa era mai mică, nu prea departe de bărcile care peste noapte străbătuseră cîteva mile, iar arca adăsta și ea, priponită de pilonii castelului, așa cum o lăsaseră cu cîteva ceasuri în urmă.

Continuîndu-și drumul, barca ce se răzleți se propti în cele din urmă într-un colț de stîncă scăldat de valuri, la o depărtare de vreo trei, patru iarzi de țărm. Vînătorul de Cerbi care se afla destul de aproape întoarse cu botul spre mal luntrea condusă de el și, pentru a nu fi stingherit în mișcări, desfăcu funia ce o ținea legată de perechea ei. Barca răzleață rămase o clipă înțepenită în vîrful stîncii, apoi săltată în sus de o undă aproape imperceptibilă se răsuci în loc și o porni mai departe, slobodă, spre țărm. Tînărul observă toate astea, fără ca inima lui să-și fi întețit bătăile sau mîinile să i se fi încordat mai tare pe vîsle. Dacă stătea cineva la pîndă, așteptînd să se apropie barca, nu mai era încă nici o îndoială că-l luase la ochi, așa că mînă luntrea privind tot timpul cu mare băgare de seamă spre țărm. Dacă însă nu se afla prin partea locului nici o iscoadă, nu avea rost să se grăbească. Oricine de pe orice dîmb sau creastă și-ar fi aruncat privirea asupra lacului, putea să vadă ca-n palmă cel mai mic obiect de pe suprafața acestuia. Slabă nădejde, așadar, ca vreuna din bărci să treacă neobservată. Pieile roșii erau destul de agere ca să poată spune pe de rost, fără să-i fi învățat nimeni, încotro va pluti o barcă sau un trunchi de copac, cunoscînd direcția vîntului. Pe măsură ce Vînătorul de Cerbi se apropia de țărm, își încetinea vîslitul, ciulind urechea și umflînd nările, doar, doar va descoperi vreo primejdie tăinuită.

Cînd mai avea cam o sută de iarzi pînă la mal, Vînătorul se ridică în picioare în mijlocul bărcii și lovind vîrtos de cîteva ori apa cu vîsla, făcu vînt luntrei spre țărm, după care se grăbi să lase din mînă uneltele pașnice, luînd în schimb unealta de război — pușca. Tocmai cînd dădea să ridice arma, însă, izbucni o detunătură năprasnică și-n

acelaşi moment glontele trecu şuierînd pe lîngă el. Vînătorul de Cerbi tresări, se clătină pe picioare şi dintr-o dată se întinse cît era de lung pe fundul bărcii. Cineva scoase un chiot şi o clipă mai apoi un irochez ţîşni din hăţiş pe prund, tăbărînd asupra luntrei. Asta şi aştepta flăcăul. Cît ai bate din palme se sculă de jos şi aţinti puşca asupra duşmanului ieşit la iveală. Degetul său însă pregetă să apese pe trăgaci şi să ucidă un om fără apărare aflat la cheremul său. Datorită acestei şovăieli indianul scăpă cu viaţă, zbughind-o înapoi în desiş, ca fulgerul de repede, aşa cum ţîşnise afară. Între timp Vînătorul de Cerbi se apropia din ce în ce de mal; barca atinse uscatul chiar în clipa cînd duşmanul său se făcea nevăzut în lăstăriş. Nefiind cîrmuită, luntrea acostă la o distanţă de cîţiva iarzi de prima. Vînătorul nu mai avea însă răgaz s-o priponească undeva, mai departe de locul cu pricina, deşi duşmanul trebuia să zăbovească puţin ca să-şi încarce puşca, înainte de a trage iarăşi asupra lui. În faţa acestei situaţii, tînărul nu stătu nici o clipă pe gînduri şi se grăbi să intre în pădure să-şi caute un adăpost.

Vînătorul de Cerbi chibzui că duşmanul era ocupat în momentul acela să-şi încarce arma, dacă nu cumva o rupsese la fugă. Şi într-adevăr, abia apucă să se ascundă după un copac, că şi zări mişcîndu-se în dreptul unui stejar braţul indianului care tocmai îşi pregătea puşca. Nimic mai uşor în clipa aceea decît să iasă la iveală şi să tabere pe nepusă masă asupra potrivnicului punînd astfel capăt încăierării. Vînătorul de Cerbi se cutremură tot, însă, la gîndul că ar putea face un lucru ca ăsta, deşi puţin mai înainte, fusese la rîndul său atacat pe furiş. Nu cunoştea grozăviile ce se săvîrşesc îndeobşte în toiul unui război pe viaţă şi pe moarte, decît teoretic, din auzite, dar socotea un lucru neloial să profite de situaţia lui, atacînd un duşman lipsit de apărare. Se îmbujoră tot şi, cu buzele strînse, se vedea că-şi încorda toate forţele, pregătindu-se de luptă. Totuşi,

în loc să facă un pas înainte și să slobozească pușca, o lăsă să-i lunece în jos, întocmai ca un vînător care a simțit că se apropie vînatul și-l așteaptă să iasă la iveală ca să ochească, și murmură ca pentru sine:

— Nu, nu, om fi în război cu pieile roșii, dar asemenea faptă nu e creștinească. Să-și încarce tartorul pușca, și ne-om răfui atunci ca niște bărbați; numai pe barcă să nu pună mîna, și n-are să pună. Nu, nu, lasă-l să-și încarce arma și dumnezeu o să aibă, el, grijă de cel drept.

Isprăvind cu dichisul puștii, indigenul aruncă o privire în jur și o porni printre copaci fără să aibă habar unde se găsea în momentul acela inamicul său, mergînd tiptil de cîte ori își închipuia că luntrașul s-ar afla undeva pe aproape, pînă ce în cele din urmă rămase cu totul descoperit. Atunci Vînătorul de Cerbi ieși din adăpost, strigîndu-i:

— Vino-ncoace, stacojiule, vino-ncoace, dacă pe mine mă cauți, cumva. Nu m-oi pricepe eu la război, dar nici chiar așa de nepriceput nu sînt ca să stau proțăpit pe plajă, în bătaia puștii, ca o bufniță, ziua nămiaza mare. Să te vedem ce vrei să alegi — pace sau război? Obiceiurile mele sînt ale unui om civilizat, și nu-s dintre cei care socot o vitejie a tăbări asupra unui călător stingher în inima pădurii.

Indianul se opri ca fulgerat, cînd își dădu seama prin ce primejdie trecuse. Cunoștea puțin engleza, atîta cît să poată înțelege ce i se spusese. Cum însă știa prea bine să se stăpînească, ca să dea în vileag spaima pe care o trăsese, își sprijini patul armei în pămînt, plin de încredere în sine, cu un gest ceremonios și trufaș în același timp. Toate astea fură săvîrșite cu demnitatea și calmul unui om convins că nu există nimeni pe lume mai presus decît el. În vremea asta însă vulcanul ce clocotea înăuntrul lui, făcea să-i scapere ochii și să-i freamăte nările ca la o sălbăticiune silită să se înfrîneze tocmai cînd se pregătea să se năpustească.

— Dou barcile — rosti el, scoțind niște sunete guturale atît de caracteristice pentru felul de a vorbi al pieilor roșii și ridică în sus tot atîtea degete ca să preîntîmpine orice neînțelegere — una tu, una eu.

— O, nu, mingo, așteaptă tu mult și bine. N-ai avut nici o barcă, și nici n-o să ai atîta timp cît mi-o sta în putere să te împiedic. E drept că neamul meu e în război cu al tău dar asta nu înseamnă că oamenii trebuie să se omoare unul pe altul, ca jivinele din pădure. Vezi-ți de drum deci și lasă-mă să-mi văd și eu de drumul meu. Lumea-i destul de largă pentru amîndoi; totuși, dacă ne-o fi dat să ne întîlnim piept în piept, în toiul unei lupte, atunci dumnezeu o să hotărască soarta fiecăruia din noi.

— Bun — făcu indianul. Frate meu misionar... mult vorbești mult cum manitu[1] vorbești.

— Nu, nu așa, nu așa, voinice! N-oi fi eu destul de bun pentru un frate moravian, dar nu mă dau pe nici unul din terchea-berchea ăia care țin predici în pădure. Pînă una, alta, nu-s decît vînător de sălbăticiuni pădurești, dar fii sigur că pînă s-o potoli vrajba, o să mai fie încă prilejuri berechet să vă răfuiesc socotelile. Aș vrea totuși să ne măsurăm puterile în luptă dreaptă, nu să ne ciorovăim pentru o păcătoasă de barcă.

— Bun! Frate al meu mult tînăr, dar el mult înțelept. Război meșter mic. El bun șef ești sfat, una și alta ori.

— Ei, lasă, lasă asta, stacojiule — îi taie vorba Vînătorul de Cerbi, roșindu-se puțin din pricina ironiei înțepătoare a celuilalt. Nu doresc altceva decît să bat în voie cărările codrilor și sper să-mi trăiesc viața în tihnă. E adevărat că toți tinerii sînt datori să meargă la război în vremuri de cumpănă, dar războiul nu înseamnă neapărat măcel. Nu mai departe decît astă-noapte, mi-a fost hărăzit să văd din prisos o mulțime de fapte cumplite, prea multe chiar ca

[1] Duh sau obiect de veneraţie pentru indienii din America. (n.t.).

să nu-mi dau seama că pronia le privește încruntată. Acum te poftesc să-ți vezi de drum, iar eu o să-mi urmez de asemenea mai departe calea și nădăjduiesc să ne despărțim prieteni.

— Bun! Frate meu dou scalpare — una carunt sub alta. Minte batrin ești, limba tinar.

Încrezător, indianul făcu un pas spre el, cu mîna întinsă și fața zîmbitoare, arătînd prin felul său de a fi că-i cîștigase prietenia și respectul. Vînătorul de Cerbi primi cum trebuia gestul acesta prietenos și amîndoi își strînseră mîinile cu căldură, căutînd să se asigure unul pe altul că erau însufleți de cele mai pașnice năzuințe.

— Fiecare una — îi propuse indianul. Barca mea una — barca tău, una. Uite, vezi, barca tău nu eu luat, barca mea nu tu luat.

— Bine ai chitit, stacojiule, numai că nu-ți fie cu supărare, greșești matale cînd îți închipui că vreuna din bărci s-ar putea să fie a ta. Totuși vorba aia, văzînd și făcînd, să mergem pe plajă ca să te încredințezi cu ochii matale. Asta, fiindcă de bună seamă nu te bizui pe ai mei.

Indianul încuviință, rostind ca de obicei „bun", după care coborîră împreună pe prundiș. Judecînd după purtarea lor, nu părea să mai fi rămas nici umbră de neîncredere între ei. Indianul mergea înainte ca și cum ar fi vrut să-i arate însoțitorului său că nu se temea cîtuși de puțin să-i întoarcă spatele. Cînd ieșiră în sfîrșit la lumină, irochezul arătă spre barca Vînătorului de Cerbi și spuse apăsînd pe cuvinte:

— Nu meu barca, asta fața palida ești. Alta barca piele roșie ești. Nu trebuie barca tău... vreau... meu barca mergi.

— Te înșeli, băiete, te înșeli cu desăvîrșire. Barca asta i-a fost lăsată în păstrare lui moș Hutter, și deci e a lui după toate legile omenești, fie că sînt făcute de pieile roșii sau de fețele palide, pînă ce stăpînul ei o veni să și-o ia. Privește numai băncile și usna luntrei, care vorbesc de la sine. Niciodată o piele roșie n-a moștenit asemenea barcă.

— Bun ! Frate meu ani puțin — mult minte. Nu este făcut piele roșie. Asta meșter fața palida.

— Îmi pare bine că te-ai convins, căci dacă te-ai încăpățîna să tăgăduiești, ne-am face singe rău degeaba. Fiecare e îndreptățit să-și ia ce-i al lui. Așa că uite, chiar acum am să-i fac vînt bărcii în apă, fiindcă numai așa cred, o să punem capăt mai curînd gîlcevii.

Spunînd acestea, Vînătorul de Cerbi își propti piciorul în botul bărcii ușoare și, făcîndu-i vînt cu putere, o repezi cît colo, cam la vreo sută de picioare sau poate și mai bine, de țărm, unde începu să plutească purtată de valuri, îndepărtîndu-se de mal, așa încît nu mai era nici o primejdie să se întoarcă îndărăt. În fața acestui gest hotărît, irochezul tresări și tînărul îl văzu aruncînd în fugă o privire înciudată spre cealaltă luntre în care se găseau vîslele. Această răbufnire de necaz nu ținu mai mult de o clipă, după care indianul își ticlui din nou o mutră prietenoasă, zîmbind mulțumit.

— Bun ! repetă dînsul cu rîvnă, ca de obicei. Fața tinara, minte batrina. El știi cum sfîrșit asta cearta. Drum bun, frate meu. El mergi asta casa sconcs lac, piele roșie tabara el merg. Spui șef barca nu găsit.

Vînătorul de Cerbi se bucură auzind aceste cuvinte, întrucît și el de-abia aștepta să se înapoieze acasă la cele două surori. Strînse deci cu inimă bună mîna indianului și se despărțiră schimbînd saluturi prietenoase. În timp ce indianul se afunda liniștit în pădure, purtîndu-și pașnic arma, fără să arunce îndărăt măcar o privire stingherită sau bănuitoare, flăcăul alb se îndreptă spre unica luntre de pe mal, ținînd arma în aceeași poziție, fără să-l scape totuși o clipă din ochi pe celălalt. Cum însă neîncrederea lui părea să fie cu totul neîntemeiată, puțin rușinat de bănuielile lui, se grăbi să-și întoarne privirea și își văzu de drum mai departe fără să se mai sinchisească de nimic. Și, opintindu-se să împingă barca în apă, se pregăti de

plecare. Să tot fi trecut un minut între timp, cînd, la un moment dat, întorcîndu-se întîmplător cu fața spre țărm, ochiul său ager și încercat îi dezvălui dintr-o dată primejdia ce-l păștea. Printr-o răritură în tufăriș, irochezul îl pîndea, gata să se năpustească, în timp ce țeava puștii lui părea ațintită în direcția Vînătorului.

În momentul acela, îndelungata-i experiență de om călit în lupta cu jivinele pădurii îi fu într-adevăr de mare ajutor. Obișnuit să nimerească cerbul în plin salt, de multe ori silit să ghicească dinainte cu exactitate poziția animalului la un moment dat, își folosi dibăcia cîștigată și-n împrejurarea de față. Cît ai clipi, dintr-o singură mișcare ridică cocoșul și propti arma în umăr; ochind apoi aproape fără să se uite, slobozi glontele în desiș, în direcția unde bănuia că trebuie să fie trupul adversarului. Nu avusese timp să-și potrivească mai bine pușca nici să ia la ochi mai atent ținta. Totul se petrecu atît de repede încît amîndoi potrivnicii își descărcară armele în aceeași clipă. Pocnetele acestora se contopiră astfel într-o singură detunătură. Pînă și munții răspunseră doar cu un singur ecou. Vînătorul de Cerbi lăsă carabina în jos și stătu așa în picioare, cu fruntea sus, drept ca un brad, în liniștea dimineții de iunie, așteptînd să vadă efectul loviturii. Deodată, scoțînd urletul binecunoscut al mingoșilor, urletul acela fioros ce te bagă în sperieți, adversarul ieși la iveală din hățiș și o porni întins spre el, în salturi mari, fluturîndu-și tomahawkul[1] deasupra capului. Vînătorul de Cerbi nici nu se clinti din loc, ținînd mai departe pușca descărcată la umăr, în timp ce, în virtutea deprinderii vînătorești, mîinile lui căutau instinctiv cornul cu pulbere și punga cu plumbi. Ajungînd la vreo patruzeci de picioare de potrivnicul său, războinicul aruncă asupra lui securea. Făcînd această mișcare, însă, ochiul lui se dovedi a fi într-atîta lipsit de agerime și mîna

[1] Securea de război a indienilor din America. (n.t.).

atît de şovăielnică şi de slăbită, încît Vînătorul de Cerbi prinse din zbor tomahawkul de coadă, în timp ce indianul se clătina pe picioare, ca să se întindă apoi, cît era de lung, la pămînt.

— Ştiam eu, ştiam! spuse Vînătorul de Cerbi, care se pregătea să-şi încarce din nou puşca. Ştiam eu c-o să se întîmple aşa cînd am zărit scăpărarea din ochii zurbagiului ăstuia. Cînd viaţa ta atîrnă de un fir de păr, ochiul ţi-e mai ager şi mîna mai sprintenă. Da, da, ştiam c-o să se întîmple aşa! Am fost cu o sutime de secundă mai uite de mînă ca el, altminteri cine ştie ce s-ar fi ales de mine! Glontele lui mi-a şuierat pe la ureche. Orice s-ar spune, pieile roşii nu se pricep să umble cu plumbii şi cu praful de puşcă ca feţele palide. Nu prea au aplecare pentru asemenea îndeletniciri. Pînă şi Chingachgook, care e atît de iscusit într-altele, abia dacă ştie să ţină puşca în mînă.

Între timp îşi umpluse iarăşi arma cu plumbi. Vînătorul de Cerbi azvîrli securea în barcă şi o porni spre locul unde zăcea victima sa. Proptindu-şi carabina în pămînt, se aplecă asupra războinicului şi stătu aşa, privindu-l cu melancolie.

Pentru prima oară în viaţa lui îi era dat să vadă un om căzut în luptă. Era prima făptură omenească împotriva căreia ridicase arma. Ceea ce simţea în momentul acela era cu totul nou pentru el. O părere de rău, spontană cum sînt mai toate bunele simţăminte, amestecată cu bucuria izbînzii. Omul nu murise încă deşi fusese lovit în plin. Zăcea nemişcat, pe spate; dar ochii lui în care licărea acum din nou conştiinţa pîndeau fiece mişcare a învingătorului, aşa cum pasărea căzută în laţ se uită la păsărar, urmărindu-i cu încordare fiecare gest. Aştepta probabil lovitura de graţie, care trebuia să vină înainte de scalpare, sau îşi închipuia poate că această crîncenă operaţie avea să fie făcută pe viu. Vînătorul de Cerbi îi citi temerile în ochi. Şi simţi o tristă mulţumire la gîndul că va putea cel puţin să alunge spaima din inima rănitului lipsit de apărare.

— Nu, nu trebuie să-ți mai fie frică de mine — căută el să-l liniștească — nici nu-mi trece prin minte să te jupoi. Mă duc întîi după armă să nu mi-o ia cineva și la întoarcere am să văd cum te-aș putea ajuta. De stat însă n-am să pot sta prea mult aici, să nu mă pomenesc cumva cu vreun împielițat de-ai voștri, stîrnit de cele trei bubuituri.

Cuvintele din urmă le rosti mai mult pentru sine, în timp ce se ducea să caute arma căzută. O găsi în locul unde stăpînul ei o scăpase din mînă, și se și grăbi s-o pună în barcă. Lăsîndu-și și el pușca tot acolo, Vînătorul se întoarse iarăși lîngă rănit.

— S-a isprăvit cu vrăjmășia dintre noi — îi spuse el — fii pe pace, n-am de gînd să te jupoi, nici să-mi bat joc de tine. Sînt om civilizat, și înțeleg să mă port ca atare.

— Apa ! strigă nefericitul, chinuit de sete. Dai apa piele roșie saracu !

— N-avea grijă că-ți dau cîtă vrei, poți să bei și toată apa din lac. Te duc chiar acum jos, să te adapi cît poftești. Toți răniții simt nevoia să bea — numai apa le mai potolește și le ușurează suferința.

Zis și făcut ; Vînătorul de Cerbi îl luă în brațe și îl purtă binișor pînă la marginea lacului. Acolo îl ajută să-și potolească setea mistuitoare, apoi îl întinse pe o piatră și luînd pe genunchi capul dușmanului rănit, încercă să-i aline chinurile pe cît îi stătea în puteri.

— Mi-aș face un păcat cu tine dacă nu ți-aș spune că ți se apropie sorocul — începu el — și nu vreau să-l fac. Ai trecut de cumpăna vieții și privindu-te îmi dau seama cam în ce fel ți-ai petrecut zilele și cred c-ai trăit cu vîrf și îndesat. Acum, rămîne să privești în față ce-o să fie după aceea. Nici o piele roșie și nici un om alb nu-și închipuie c-au să trăiască o veșnicie. Și unul și altul sînt convinși că-i așteaptă o nouă viață pe lumea cealaltă. Și fiecare va fi judecat după apucăturile lui. Bănuiesc că ai rumegat îndeajuns lucrurile astea și că nu mai e nevoie

să te dăscălească nimeni cînd o sosi clipa să dai socoteală. Dacă ai fost om drept, vei sălăşlui pe fericitele cîmpuri de vînătoare, iar dacă ai fost cumva nedrept în viaţă, vei avea parte de o cumplită pustietate pe tărîmul celălalt. Am eu părerile mele în privinţa asta. Eşti destul de copt însă şi trecut prin ciur şi prin dîrmon ca să mai fie nevoie să te lumineze un ţîngău ca mine.

— Bun! suspină rănitul din adîncul pieptului, în timp ce viaţa se stingea în el. Faţa tinar, batrin minte!

— Uneori, vezi, tu, în pragul morţii, simţim o mîngîiere să ştim c-am fost iertaţi de cei cărora le-am făcut vreun rău sau am vrut numai să le facem rău. Ce uşurare e să ştii în clipa din urmă că ai dobîndit iertarea cuiva. Aici cred, e tot secretul. Dinspre partea mea, să ştii, am şi uitat c-ai vrut să-mi faci de petrecanie, întîi şi întîi fiindcă n-ai apucat să-mi căşunezi nici un rău, apoi pentru că aşa ţi-e firea şi astea îţi sînt apucăturile — de altminteri n-ar fi trebuit să am nici o încredere în tine — şi în sfîrşit pentru că nu m-ar lăsa inima să doresc răul vreunui semen de al meu care-i pe moarte, fie el păgîn sau creştin; poţi fi pe pace, deci, în ce mă priveşte. Ştii mai bine decît mine ce alte păcate ar putea să te frămînte sau de unde ar trebui să-ţi vină iertarea în aceste clipe de cumpănă.

— Bun! rosti rănitul cuvîntul englezesc atît de des întîlnit în gura pieilor roşii. Bun... tinar faţa, inima tinar şi ea. Batrin inima, piatra eşti, nu asta ştii plingi. Aici piele roşie murit, nu vrei asta minţeşti. Cum tu chemat?

— Deocamdată mi se spune Vînătorul de Cerbi, dar delawarii mi-au făgăduit că după ce m-oi întoarce din război, o să capăt un alt nume mai bărbătesc, firește dacă mi s-o cuveni.

— Asta bun nume baiat, nu asta voinic. Repede alt capatat mai bun. Tu nu frica avut aici. Întorcîndu-se tot, irochezul mai avu încă putere să ridice mîna şi să atingă cu ea pieptul flăcăului. Ager ochi, repede mare, mare făcut viteaz.

Vînator de Cerbi nu bun. Ochi de Şoim. Ochi de Şoim. Ochi de Şoim ! Dai mîna !

Vînătorul de Cerbi sau Ochi de Şoim cum fusese poreclit din nou tînărul nostru, poreclă a cărei faimă era sortită să dăinuie de-a rîndul în ţinut, cuprinse mîna rănitului care-şi dădu sufletul, minunîndu-se în faţa stăpînirii de sine a unui străin care dovedise atîta sînge rece, iscusinţă şi fermitate, într-o împrejurare pe cît de nouă pentru el, pe atît de grea. Dacă cititorul îşi va reaminti că, aşa cum am spus undeva mai înainte, cea mai mare satisfacţie pe care o poate simţi o piele roşie este să vadă pe cineva dîndu-şi în vileag slăbiciunile, va putea să înţeleagă mai bine de ce purtarea Vînătorului de Cerbi îl făcuse pe rănit să-l privească cu asemenea ochi în momentele acelea.

— Şi-a dat sufletul — murmură trist Vînătorul de Cerbi. Firește că odată şi odată trebuia să se întîmple şi asta. Leşul ce zace aici e de bună seamă al unui vajnic luptător. Şi-n vremea asta sufletul lui zboară zborul spre raiul sau spre iadul său, spre fericitele cîmpuri de vînătoare, sau spre nesfîrşite pustietăţi fără urmă de viaţă. La fel e în toate ! Uite, de pildă moş Hutter şi cu Pripitul, şi-au făcut-o singuri cu mîna lor. Poate că în momentul de faţă s-or fi luptînd şi ei cu moartea. Şi toate astea pentru a dobîndi o răsplată pe care norocul mi-a pus-o la îndemînă într-un fel cinstit şi cuviincios, dac-ar fi să judec şi eu ca alţii. Mie, însă, mi-ar arde mîinile banii cîştigaţi prin asemenea mijloace.

Spunînd acestea, Vînătorul de Cerbi se ridică de jos, aşeză trupul războinicului în capul oaselor, rezemat de un bolovan, aşa ca să nu cadă cumva ori să se clintească din loc, luînd o poziţie pe care, cu firea lor sensibilă deşi primitivă, pieile roşii ar fi putut-o socoti necuviincioasă. Îndeplinind această datorie, tînărul zăbovi un timp să privească întristat expresia crudă întipărită pe chipul duşmanului răpus. Şi începu iar să vorbească singur, mărturi-

sindu-şi cu glas tare gîndurile şi simţămintele, ca omul care a trăit stingher ani de zile în inima codrului.

— Nu ţi-am dorit moartea, crede-mă — spuse el — dar n-am avut de ales, trebuia să ucid ori să mă las ucis. Fiecare din noi, de bună seamă, s-a purtat după cum i-e felul şi nimeni, deci, nu este vinovat. Ai umblat cu vicleşuguri; la rîndul meu şi eu am fost cam nesocotit, aşa cum mi se întîmplă uneori, cînd mă încred prea lesne în alţii. Dacă m-aş fi născut ca tine, piele roşie, ţi-aş fi jupuit acum tivga de piele şi m-aş fi lăudat după aceea cu isprava mea povestind în faţa întregului trib cum s-a întîmplat. Dacă aş fi doborît un urs, nu era oare firesc şi cu cale să spun tuturor ce-am făcut? Atunci nu văd, zău, cum aş putea să destăinui cuiva întîmplarea de faţă, fie chiar lui Chingachgook, fără să mă laud? Dar la urma urmei am oare cu ce să mă laud? Am ucis un om. De unde pot să ştiu că n-a fost un om de ispravă care s-a dus acum să colinde fericitele cîmpuri de vînătoare? Cînd nu eşti sigur că ai săvîrşit o faptă bună sau rea, lucrul cel mai înţelept nu este, firesc, lauda de sine, şi totuşi parcă mi-ar plăcea ca Chingachgook să afle că nu i-am făcut de ruşine pe delawari şi că îndrumările pe care le-am primit de la ei au fost folosite cum trebuie.

Unele din aceste cuvinte fură rostite cu glas tare, iar restul numai îngînate printre dinţi, părerile mai temeinice fiind dezvăluite în primul chip, iar îndoielile în cel de al doilea. Monologul şi gîndurile lui fură, însă, brusc întrerupte de un nou incident; pe ţărmul lacului, la cîteva sute de iarzi de locul de unde se afla, ieşise ca din pămînt o altă piele roşie. Era, pesemne, o iscoadă atrasă de zgomotul împuşcăturilor. Ieşise din pădure fără să se tupileze pe sub copaci, aşa că Vînătorul de Cerbi prinse de veste numai-decît, înainte ca pielea roşie să-l fi zărit. Dînd cu ochii de el, o clipă după aceea, irochezul scoase un chiot ascuţit la care răspunseră pe loc o duzină de glasuri răzleţe din

împrejurimi. Vînătorul de Cerbi nu mai avea nici un moment de pierdut; cît ai bate din palme, luntrea se desprinse de țărm, mînată de zor cu lovituri puternice de vîsle.

Îndată ce Vînătorul socoti că se depărtase destul ca să nu mai fie în primejdie, se opri din vîslit și lăsă bărcuța să lunece lin pe fața apei; avea acum răgaz să vadă în tihnă ce se petrecea pe țărm. Luntrea cealaltă pe care se apucase s-o dezlege de perechea ei, în momentul cînd acostase, plutea împotriva brizei la un sfert de milă de barca lui, ceva mai aproape de mal decît ar fi dorit el, acum cînd știa că erau atîția mingoși acolo. Cît privește cea de-a treia luntre, căreia îi făcuse vînt de pe plajă înainte de a schimba locuri de armă cu potrivnicul său, se găsea la cîțiva iarzi mai încolo. Cadavrul războinicului zăcea cufundat într-o liniște sumbră, așa cum îl lăsase. Iscoada ce ieșise la iveală din pădure se făcuse nevăzută și desișul părea mut și cu desăvîrșire pustiu, ca în primele zile ale creației. Tăcerea aceea de moarte nu ținu decît o clipă. Cum între timp iscoadele dușmanului avuseseră destulă vreme să pornească în recunoaștere, mingoșii năvăliră buluc pe țărm, umplînd văzduhul de urletele lor mînioase cînd descoperiră că unul din ei fusese ucis. Urletele acestea fură urmate îndată de chiote de bucurie, în momentul cînd ajunseră lîngă cadavru, înconjurîndu-l din toate părțile. Vînătorul de Cerbi, care cunoștea destul de bine obiceiurile băștinașilor, pricepu numaidecît care era pricina acestei întorsături. Urletul era un fel de bocet cu care întîmpinau îndeobște moartea unui luptător iar chiotul un semn de bucurie că învingătorul nu reușise să-l scalpeze, luînd acel trofeu fără de care niciodată, pentru ei, o biruință nu putea fi deplină. Distanța la care se aflau bărcile îi făcuse pesemne să se răzgîndească și să nu mai încerce a tăbărî asupra celui ce ieșise biruitor din lupta desfășurată puțin mai înainte. Rarcori un indian din America,

întocmai ca pantera ce bîntuie pădurile de pe coclaurii aceia, va încerca să-şi atace duşmanul, cînd nu este absolut sigur de izbîndă.

Întrucît tînărul nu mai avea de ce să zăbovească în împrejurimile peninsulei, se pregăti să strîngă laolaltă bărcile şi să le remorcheze pînă la castel. După ce ajunse în dreptul celei mai apropiate şi o legă de luntrea lui, porni s-o vîneze şi pe cealaltă care plutea în voie pe lac. Cînd se uită mai atent, însă, îşi dădu seama că se apropiase prea mult de ţărm ca să fi fost mînată într-acolo de briza uşoară ce adia.

Închipuindu-şi că probabil fusese tîrîtă de un curent, vîsli mai cu nădejde ca să poată pune mîna pe ea, înainte de a fi pătruns în zona periculoasă, adică în preajma hăţişurilor. Cînd se mai micşoră întrucîtva distanţa, i se păru că luntrea pe care o urmărea brăzda uşor de tot, abia vizibil, apa şi, brăzdînd-o, se îndrepta, încetul cu încetul, spre ţărm. Din cîteva lovituri temeinice de lopată ajunse şi mai aproape, şi atunci misterul se lămuri. Se vedea fără doar şi poate mişcîndu-se ceva în partea cealaltă a bărcii. Aţintindu-şi ochiul se dumeri că era pur şi simplu un braţ omenesc gol. Pesemne că o piele roşie stătea întinsă pe fundul ei şi o mîna încetişor, dar sigur spre ţărm, folosind mîna drept vîslă. Vînătorul de Cerbi dibui tot şiretlicul dintr-o privire. Un mingos înotase pînă în dreptul luntrei, în timp ce el nu slăbea din ochi duşmanul de pe mal, şi, făcîndu-se stăpîn pe ea, întrebuinţase singurul mijloc ce-i stătea în putere, ca s-o mîne spre ţărm.

Chibzuind că omul culcat în barcă nu avea probabil nici o armă asupra lui, Vînătorul de Cerbi nu pregetă să se apropie de el fără să-şi mai încarce puşca spre a se apăra la nevoie. Mingosul auzi în cele din urmă clipocitul apei şi sări năprasnic în picioare, dînd un ţipăt ce arăta că nu se aşteptase la aşa ceva.

— Ei, acu' te-ai jucat destul cu ea — spuse Vînătorul de Cerbi cu sînge rece, oprind în loc barca la ţanc, tocmai cînd era gata să se ciocnească cu cealaltă — fă bine şi ia-ţi tălpăşiţa aşa cum ai venit. Sînt un om destul de înţelegător în asemenea împrejurări şi crede-mă că nu-ţi vreau răul. Să fi fost alţii în locul meu te-ar fi scalpat pe loc ca să aibă la îndemînă o chitanţă să-şi încaseze premiul, n-ar fi văzut în tine o fiinţă omenească. Hai, ţuşti în apă, chiar acum, şi întoarce-te înot la ai tăi, nu mă face să te iau la ocară.

Deşi nu înţelegea o boabă englezeşte gesturile şi expresia atît de grăitoare a ochilor Vînătorului de Cerbi îl ajutară pe mingos să priceapă tîlcul adevărat al cuvintelor lui. Se ghemui întocmai ca un tigru gata să se repeadă şi, scoţînd un urlet, în clipa următoare, gol puşcă cum era, se afundă în apă. Cînd ieşi la suprafaţă ca să tragă aer în piept, se afla la vreo cîţiva iarzi de barcă. Privirea grăbită pe care o aruncă în urmă arăta că-i era frică să nu se pomenească cumva cu un glonte în ceafă. Tînărul însă nu făcu nici un gest care să arate că ar fi avut vreun gînd rău. Se apucă să lege pe îndelete şi cea de-a treia barcă de suratele ei şi începu să vîslească, depărtîndu-se de mal. În momentul cînd indianul puse piciorul pe prundiş, scuturîndu-se ca un cîine cînd iese din apă, temutul său duşman nu se mai afla în bătaia puştii; era departe, în drum spre castel. Vînătorul de Cerbi începu iar să comenteze de unul singur aşa cum îi era obiceiul în timp ce vîslea mai departe spre ţinta sa, întîmplările prin care trecuse.

— Da, da — sporovăia el — n-ar fi păcat să iau viaţa unei făpturi omeneşti, aşa, de florile mărului? În ruptul capului nu m-aş gîndi să scalpez pe cineva. Viaţa este atît de frumoasă, de ce să fie curmată aşa, fără milă şi tocmai de cine — de un om civilizat! E drept că acesta era din tribul mingoşilor. Asta nu înseamnă că aş putea să uit cumva ce fel de om sînt şi ce năzuinţe am. Nu, nu, lasă-l

să plece. Iar dacă o fi să ne mai întîlnim vreodată cu arma în mînă, atunci s-o vedea cine are sufletul mai oțelit și ochiul mai ager. Ochi de Șoim! Nu sună prea rău. E un nume mai bărbătesc decît Vînător de Cerbi, un nume de viteaz. La drept vorbind, nu e, zău, de lepădat și pe urmă l-am dobîndit în luptă dreaptă. Să fi fost Chingachgook în locul meu, cred că s-ar fi dus acum întins în tabără să se laude cu isprăvile lui, iar șefii l-ar fi botezat pe loc Ochi de Șoim. Mie însă nu-mi place să mă fălesc, așa mi-e felul; totuși nu văd cum istoria asta o să poată ieși în vileag, decît doar dacă am să deschid eu gura. Lasă, toate sînt în mîna proniei cerești și întîmplarea asta ca și celelalte. Am cel puțin mîngîierea că sînt răsplătit cu bucurii mai mărunte.

Pe măsură ce se apropia de casa lui moș Hutter, Vînătorul de Cerbi se gîndea, sau mai bine zis simțea că, așa cum arăta ea, era într-o deplină armonie cu priveliștea înconjurătoare. Cu toate că cel care o ridicase nu avusese altceva în vedere decît rezistența și temeinicia construcției, bușteniii masivi cu coaja groasă, acoperișul înalt și întreaga ei alcătuire o făceau să iasă și mai mult în relief, sporindu-i păstorescul și originalitatea de care nici altminteri nu era lipsită.

Cînd se apropie și mai mult de castel, Vînătorul de Cerbi observă o seamă de lucruri care-i atraseră atenția, eclipsînd cu totul minunata priveliște a lacului și a straniului edificiu din mijlocul apei. Judith și Hetty stăteau pe puntea din fața ușii așteptîndu-l cu o vădită îngrijorare; prima se uita din cînd în cînd la el și la bărci cu ocheanul despre care am pomenit ceva mai înainte. Niciodată parcă fata asta nu i se păruse atît de orbitor de frumoasă ca în clipa aceea. Neliniștea și temerile ce-o stăpîneau îi îmbujoraseră obrajii, iar vraja ochilor, accentuată de o adîncă tulburare, îi dădea un farmec pe care pînă și biata Hetty îl căpătase în momentul acela. Cel puțin așa socotea tînărul nostru, fără să-și fi dat seama sau să fi pretins cumva că descoperise cu

adevărat pricinile acestui lucru ori să fi căutat cu tot dinadinsul să stabilească vreo legătură de la cauză la efect.

Între timp bărcile ajunseseră în dreptul arcei și Vînătorul se apucă să le lege cu grijă una de alta, înainte de a pune piciorul pe punte.

Capitolul VIII

Nici una dintre fete nu scoase o vorbă, atunci cînd Vînătorul de Cerbi se înfățișă înaintea lor; chipul său părea să adeverească bănuielile cu privire la soarta celorlalți doi părtași ai expediției care nu se înapoiaseră acasă.

— Tata! exclamă în cele din urmă Judith, smulgîndu-și parcă din piept într-un efort desperat strigătul acesta.

— S-a întîmplat o nenorocire, de ce să vă mint — îi răspunse Vînătorul de Cerbi, pe șleau și fără ocolișuri, așa cum vorbea îndeobște. Amîndoi, el și cu Harry, au căzut în mîinile mingoșilor; numai cerul știe ce-o să se întîmple de aci înainte cu ei. Am reușit să strîng cu chiu cu vai toate bărcile; tot e ceva și asta, fiindcă așa irochezii n-au cum să ne atace decît cu plutele. După ce o asfinți soarele o să-l avem și pe Chingachgook alături de noi, dacă voi reuși să-l aduc aici cu barca. Și atunci cred că amîndoi o să putem apăra și arca și castelul, pînă ce ofițerii din garnizoană vor prinde cumva de veste că se dă o luptă aici; nu se poate să nu afle, mai curînd sau mai tîrziu, și atunci nu mai încape îndoială c-o să ne sară într-ajutor, fie ei, fie alții.

— Ofițerii! izbucni Judith nerăbdătoare, în timp ce obrajii i se împurpurau și mai tare și ochii își întețeau strălucirea, dezvăluind o emoție puternică, deși trecătoare. Dar

cine se gîndește sau cine se poate bizui pe filfizonii ăștia, fără pic de suflet în asemenea împrejurări? Putem să apărăm și singuri castelul; dar ce s-a întîmplat cu bietul tata și cu Harry, sărmanul băiat?

— Îmi dau seama că te doare inima pentru tatăl dumitale cum e și firesc, Judith, și cred că-ți pare rău și de Harry.

Și Vînătorul de Cerbi se apucă să povestească în puține cuvinte, dar cuprinzătoare, peripețiile de peste noapte, fără a căuta să ascundă pățania însoțitorilor săi și urmările pe care bănuia c-au să le aibă toate astea. Care nu-i fu mirarea Vînătorului de Cerbi cînd văzu că dintre cele două surori Judith părea mai abătută; Hetty, care asculta cu atenție, părea mai degrabă că meditează în sinea ei asupra celor întîmplate decît c-ar fi răscolită de o suferință prea mare ca să nu i se oglindească pe față. Nici una nu spuse mai nimic, Judith și sora sa fiind amîndouă ocupate cu pregătirea bucatelor de prînz și de obicei omul cînd are ceva de făcut, își vede mai departe de treabă ca un automat, chiar dacă sufletul îi este covîrșit de tristețe. Masa alcătuită din mîncăruri frugale, dar hrănitoare, se desfășură în mijlocul celei mai depline tăceri. Fetele abia gustară din bucate, în schimb Vînătorul de Cerbi, ca un brav ostaș, se dovedi înzestrat cu o strașnică poftă de mîncare pe care și-o păstra intactă oricît de grea și de încurcată ar fi fost situația în care se afla. Isprăvirăși masa aproape fără să fi schimbat un cuvînt; în sfîrșit Judith începu să vorbească, precipitat și nervos, trădînd suferința lăuntrică a unei firi simțitoare incapabilă să se stăpînească, și pentru care e mai chinuitor să ascundă o emoție, decît s-o dea în vileag.

— Ce mult i-ar fi plăcut tatei peștele ăsta — suspină Judith — somonul de apă dulce, spune dînsul, e aproape tot atît de bun ca și cel de mare.

— Am auzit că dînsul cunoaște marea ca-n palmă, Judith — îi răspunse tînărul, uitîndu-se la ea pe furiș, curios, ca

toată lumea care avusese de-a face cu Hutter, să afle mai multe lucruri din tinerețea acestuia. Harry cel Pripit mi-a spus că ar fi fost cîndva marinar.

— Dacă Harry știe cîte ceva din viața tatei, abia aștept să-mi povestească și mie! exclamă Judith. Cîteodată îmi vine și mie să cred că a fost marinar, ca după aceea să stau la îndoială și să-mi spun că nici vorbă nu poate să fie. Vezi cufărul acela mare? Dacă ar fi deschis sau dacă ar avea glas să vorbească mi-ar dezvălui poate toată viața lui. Din păcate e încuiat și lacătele sînt atît de zdravene încît, oricum, nu pot fi rupte chiar așa, ca o sfoară.

Vînătorul de Cerbi se întoarse spre cufărul de care vorbea fata, și pentru prima oară îl cercetă cu atenție. Cu toate că i se luase vopseaua și purta o mulțime de semne ce dovedeau că fusese adus acolo în condiții destul de vitrege, încă se mai cunoștea că fusese lucrat cu meșteșug dintr-un material de calitate superioară cum nu mai văzuse pînă atunci. Era făcut din lemn masiv de culoare închisă, și fusese cîndva lustruit oglindă. Datorită vicisitudinilor prin care îi fusese dat să treacă, i se ștersese luciul, iar nenumăratele zgîrieturi și urmele loviturilor pe care le suferise arătau că în peregrinările lui venise de multe ori în contact cu corpuri mai dure. Colțurile erau ferecate iar lacătele. trei la număr, și balamalele, erau lucrate cu meșteșug într-un fel cu totul aparte, încît ar fi atras privirile chiar într-un magazin cu mobilă de stil. Era coșcogea cufărul și cînd vînătorul de Cerbi încercă să-l ridice apucîndu-l de toartele masive, constată că era într-adevăr foarte greu, așa cum și arăta.

— Nu l-ai văzut niciodată deschis, Judith? întrebă tînărul, obișnuit să vorbească fără ocolișuri, ca toți locuitorii de pe frontieră; delicatețea neavînd nici o căutare în mijlocul unor oameni ce trăiau la marginea civilizației, atunci ca și acum.

— Niciodată. Tata nu l-a deschis niciodată în fața mea, mă întreb chiar dacă l-o fi deschis vreodată? Nimeni de aici n-a apucat nici pînă în ziua de azi să vadă capacul ăsta ridicat, în afară, poate, de tata, dacă cumva și-o mai fi adus aminte să-l descuie.

— Te înșeli, Judith — rosti liniștită Hetty. L-am văzut eu pe tata ridicîndu-l.

— Cînd și unde l-ai văzut, Hetty?

— Uite, chiar aici și în cîteva rînduri. Tata îl deschidea ori de cîte ori erai tu plecată; parcă nici habar n-avea că eram și eu de față și vedeam tot ce face, ori îl auzeam cum boscorodește.

— Și ce făcea sau ce boscorodea, cum zici tu, în momentele acelea?

— Mai mult decît atît nu pot să-ți spun, Judith — răspunse soră-sa cu o voce calmă însă hotărîtă. Secretele tatei nu sînt și ale mele.

— Secrete! Nu ți se pare totuși ciudat, Vînătorule, că tata le-a dezvăluit soră-mi și mie nu?

— Avea un motiv temeinic, Judith, pe care tu n-ai de unde să-l știi. Din păcate dînsul nu e aici să te poată lămuri, iar de la mine n-ai să scoți un cuvînt.

Judith și Vînătorul de Cerbi se uitară la ea mirați și în clipa aceea o umbră de tristețe parcă trecu peste chipul sorei mai mari. Pe urmă, însă, redobîndindu-și dintr-o dată cumpătul, se întoarse cu spatele la Hetty, ca și cum i-ar fi fost milă de ea că era atît de săracă cu duhul, și adresîndu-se tînărului:

— Nu mi-ai povestit încă toate peripețiile — îi aminti ea. Începuseși tocmai să spui cum te pregăteai să te culci în barcă, ba nu, cum te-ai trezit, ațintind urechea la țipătul cufundarilor. Și noi i-am auzit țipînd și credeam că vine vreo furtună, deși nu țin minte să se fi stricat vreodată vremea în anotimpul acesta, pe lac.

— Vînturile se înfoaie și furtunile buciumă, după cum e voia celui de sus, în orișicare anotimp, Judith — îi întoarse vorba Vînătorul de Cerbi — iar cufundarii glăsuiesc pe limba lor. Bine ar fi să știm că și oamenii sînt tot atît de cinstiți și fără ocolișuri ca pasărea asta. Trezindu-mă în larma zburătoarelor și văzînd că nu era vorba de semnalul lui Harry, m-am culcat la loc și am adormit. Cînd s-a luminat de ziuă eram în picioare, gata să m-apuc de lucru ca de obicei, și am plecat să pescuiesc celelalte două bărci, să nu pună cumva mingoșii mîna pe ele.

— Nu ne-ai spus tot, Vînătorule — sări Judith tăindu-i vorba. Am auzit niște împușcături pe malul dinspre răsărit; atît de puternic și prelung a răsunat ecoul, repetîndu-se de cîteva ori în șir, încît nu încape nici o îndoială că focurile au fost trase aproape de țărm, dacă nu chiar la marginea apei. Urechile noastre sînt deprinse cu asemenea zgomote și nu ne înșală niciodată.

— Mărturisesc că de astă dată și-au făcut cinstit datoria, dragă fată, zău și-au făcut-o cinstit. Azi-dimineață, într-adevăr, niște arme au fost duse la ochi și trăgacele apăsate, nu însă chiar de atîtea ori cum ți s-a părut matale. Un irochez și-a luat calea spre fericitele cîmpuri de vînătoare, și-atîta tot. Un om civilizat și care înțelege să se poarte ca atare nu se apucă să se laude cu isprăvile lui, nici să fluture scalpul dușmanului.

Judith îl ascultă aproape cu suflarea tăiată și cînd Vînătorul de Cerbi, cumpănit și modest cum îi era felul, păru gata să părăsească acest subiect, fata se sculă în picioare și se duse lîngă el, în capătul celălalt al încăperii. Gestul ei nu avea nimic îndrăzneț ci era doar mărturia spontană a duioșiei și bunătății unei inimi de femeie plină de solicitudine. Mai mult chiar Judith cuprinse mîna puternică a Vînătorului strîngîndu-i-o într-ale ei, fără să-și dea seama, și-i privi cu interes sau, poate, cu dojană, fața arsă de soare.

— Cum, te-ai luptat cu mingoșii, așa singur, fără nici un ajutor, Vînătorule? se minună ea. Vrînd să ne ocrotești pe noi, pe Hetty, pe mine, poate, ai dat piept vitejește cu dușmanul, fără să fi avut alături pe cineva care să te îmbărbăteze sau să fie martor la înfringerea dumitale, dacă cerul ar fi îngăduit asemenea nenorocire.

— M-am luptat, Judith, da; m-am luptat cu dușmanul — auzi? Pentru prima oară în viața mea. Sînt lucruri care trebuie să se întîmple odată și odată, și care îți trezesc în suflet o tristețe amestecată cu un simțămînt de izbîndă. Ce-am făcut pînă acum încă nu înseamnă nimic, dar dacă Chingachgook o să vină astă-seară la întîlnire, în dreptul stîncii, așa cum ne-am înțeles, și izbutesc să-l aduc încoace, fără să simtă indienii — căci dacă prind cumva de veste, că am reușit să le trag clapa, să știți că ne putem aștepta la o bătălie în lege — noi doi împreună n-o să le dăm pas mingoșilor să pună mîna nici pe castel, nici pe arcă și nici pe voi.

— Dar cine mai e și Chingachgook ăsta, de unde vine și de ce tocmai aici?

— E o întrebare firească și la locul ei, deși tînărul care trebuie să vină are de pe acum un nume strălucit pe care nu e om să nu-l cunoască pe meleagurile unde sălășluiește. Chingachgook este mohican și trăiește în mijlocul delawarilor, ca mai toți din tribul său, care a fost de mult nimicit de năvălirea celor albi la față ca și noi. Se trage dintr-o viță de mari căpetenii; taică-său, Uncas, a fost cel mai de seamă războinic și îndrumător al tribului său. Pînă și moș Tamenund îi dă cinstea cuvenită lui Chingachgook, cu toate că-l socotește încă necopt pentru a merge la război. Pe de altă parte neamul ăsta s-a împuținat într-atîta și s-a risipit, încît titlul de șef abia dacă înseamnă ceva mai mult decît un nume oarecare. Ei, bine! Delawarul și cu mine ne-am dat întîlnire aici, astă-seară, la apusul soarelui, în dreptul unei stînci de la marginea lacului, hotărîți să chibzuim

prima noastră expediție împotriva mingoșilor. De ce am ales calea asta, e un secret ce ne privește numai pe noi, dar trebuie să știi, n-o fac fără un motiv bine întemeiat.

— Nu crezi că un delawar ar fi în stare să ne facă vreun rău? întrebă Judith după o clipă de șovăială. Știm, însă, că ne ești prieten.

— Trădarea e ultima crimă de care m-ar putea învinui cineva — rosti Vînătorul de Cerbi, jignit de umbra de neîncredere ce trecuse parcă o clipă peste cugetul fetei — cu atît mai mult trădarea față de niște oameni albi ca și mine.

— Nimeni nu te-ar putea bănui de așa ceva, Vînătorule — protestă Judith cu înfocare. Nu, nu, chipul tău deschis e chezășia cea mai puternică a unui suflet cinstit cît o mie de suflete la un loc! Dacă toți oamenii ar fi așa cinstiți, și nu s-ar apuca să făgăduiască lucruri pe care știu dinainte că nu le vor îndeplini, ar fi mai puține rele pe lume, și nimeni n-ar mai socoti că un mănunchi de pene frumoase și o tunică stacojie îți dau dreptul să săvîrșești tot felul de ticăloșii și fapte înjositoare.

Fata vorbea cu pornire, ba mai mult chiar, cu toată înverșunarea simțămintelor ce o frămîntau; și ochii săi minunați, de obicei atît de blînzi și de îmbietori, păreau că aruncă văpăi.

— Nu am nici un drept să scormonesc secretele dumitale ori secretele prietenului dumitale, Vînătorule — continuă ea, și sînt gata să cred tot ce-mi spui. Dacă am putea într-adevăr găsi încă pe cineva, un bărbat care să fie de partea noastră, în impasul ăsta, firește că ne-ar fi de mare folos. Eu tot mai trag nădejde că, văzîndu-ne atît de hotărîți să rămînem stăpîni pe lac, mingoșii au să se înduplece să dea libertate prizonierilor în schimbul cîtorva piei sau, la urma urmei, în schimbul unui butoiaș cu pulbere, din cele pe care le avem aici.

Tînărul tu cît pe ce să spună ceva despre „scalpuri" și „premii", dai teama de a nu neliniști cumva sufletul celor două fiice îl opri să sufle vreun cuvînt în legătură cu soarta pe care s-ar fi putut s-o aibă tatăl lor. Totuși, atît de puțin știa să se prefacă, încît o singură privire aruncată asupra chipului său expresiv ajungea pentru mintea ageră a lui Judith, a cărei inteligență se ascuțise călită în focul primejdiilor și al vieții pe care o ducea.

— Bănuiesc ce voiai să spui — se repezi ea să-i ia vorba din gură — dar te-ai oprit, ca nu cumva să mă sperii, să nu ne sperii, vreau să zic fiindcă și Hetty ține tot atît de mult la tata ca și mine. Numai că noi avem altă părere despre pieile roșii. Niciodată, să știi, o piele roșie n-o să scalpeze un prizonier care n-a fost rănit. Mai curînd va căuta să-l păstreze teafăr, numai dacă, bineînțeles, gîndul crîncen al torturii nu va încolți în minte. Nu mi-e teamă de loc că tata s-ar putea să fie scalpat, și cu atît mai puțin nu mi-e teamă pentru viața lui. Dacă s-ar întîmpla cumva să le încăpem în mînă la noapte, de bună seamă am fi cu toții supuși la aceleași chinuri; oamenii prinși însă în luptă rareori sînt vătămați, în orice caz nu înainte de a sosi clipa să fie legați la stîlpul de tortură.

— Ce-i drept așa e datina lor pe care îndeobște pieile roșii înțeleg s-o respecte, numai că aș vrea să-mi spui, Judith, cunoști cumva motivul pentru care tatăl dumitale și cu Harry i-au atacat?

— Îl cunosc, și-mi dau seama că era din cale-afară de crud! Dar ce să-i faci? Omul e om și sînt unii care se scaldă în aur și-n argint și poartă în buzunar patalamale cu semnătura regelui și care totuși s-au făcut și ei vinovați de asemenea cruzimi. Ochii fetei scăpărară din nou aruncînd fulgere, dar Judith se sili să se stăpînească. Simt cum clocotește sîngele în mine cînd mă gîndesc la tot răul pe care sînt în stare oamenii să-l facă, adăugă, încercînd de bine, de rău, să schițeze un zîmbet. Toate astea însă nu-s decît

vorbe deșarte. Ce a fost, s-a făcut. Tînguirile nu pot îndrepta nimic. Pieile roșii nu sînt chiar așa iubitori de vărsări de sînge și pun atît de mare preț pe oamenii ce săvîrșesc fapte de curaj, încît, chiar dacă vor fi cunoscînd motivul pentru care prizonierii lor au debarcat, cred totuși că au să le dea cinstea cuvenită, în loc să-i umilească.

— Deocamdată, da, Judith, se poate să fie așa, dar numai deocamdată. După ce însă simțămîntul ăsta se va șterge, atunci o să se aprindă în ei dorința de răzbunare. Trebuie să ne batem capul, Chingachgook și cu mine, să vedem cum am face să-i scoatem din impasul ăsta pe Harry și pe tatăl dumitale; mingoșii au să dea, fără îndoială, tîrcoale încă cîteva zile pe aici, ca izbînda lor să fie cît mai deplină.

— Ești sigur că te poți bizui întru totul pe delawar, Vînătorule? întrebă îngîndurată fata.

— Așa cum mă bizui pe mine însumi. Parcă ziceai că n-ai nici o bănuială în privința mea, Judith?

— A *dumitale!* protestă ea luîndu-i din nou mîna și strîngîndu-i-o cu o căldură ce ar fi trezit vanitatea unui om mai puțin simplu ca alcătuire sufletească și mai înclinat să tragă foloase de pe urma avantajelor sale. Mai curînd m-aș putea îndoi de un frate. Nu te cunosc decît de o zi, Vînătorule, dar simt cum s-a sădit în mine o încredere atît de temeinică de parcă te-aș cunoaște de un an. Totuși, să știi că numele tău nu mi-e străin, deoarece filfizonii din garnizoană mi-au povestit ce lecții de iscusință le-ai dat adesea la vînătoare, și toți te lăudau că ești un om cinstit.

— Dar despre trageriile la țintă nu ți-au vorbit niciodată? se grăbi el să întrebe, rîzînd molcom, cum îi era felul, dar cu dragă inimă. Să-ți spun drept, nu-mi place să mă laude nimeni, căci dacă iscusința nu a ajuns să fie cunoscută de toată lumea prin partea locului, înseamnă că degeaba mai am o mînă care nu tremură și un ochi sigur. Dar despre ei ce au spus, mă rog, domnii ofițeri, zău, ce-au spus? Ar-

mele sînt cică meseria lor, şi totuşi mă tem că nu sînt mulţi printre ei care se pricep într-adevăr să le mînuiască.

— Nădăjduiesc că nu tot aşa stau lucrurile şi cu prietenul dumitale Chingachgook, cum zici că-l cheamă ; dar ce înseamnă pe englezeşte numele ăsta ?

— Şarpele cel Mare — aşa a fost poreclit pentru înţelepciunea şi şiretenia lui. De fapt îl cheamă Uncas, aşa cum s-au numit toţi la ei în familie, dar l-au numit aşa pentru isprăvile sale.

— Dacă într-adevăr e înzestrat cu asemenea însuşiri o să fie un prieten bine venit în mijlocul nostru, firește în cazul cînd scopul pentru care s-a abătut prin partea locului o să-i lase răgaz să ne dea o mînă de ajutor.

— La urma urmelor nu văd ce mare păcat aş face dacă am să vă destăinuiesc pricina ce l-a mînat încoace ; poate c-o să găsiţi chiar vreun mijloc să ne fiţi de folos, aşa că am să-ţi spun şi dumitale şi lui Hetty cum stă toată tărăşenia, fiind încredinţat c-o să păstraţi cu străşnicie taina ca şi cum ar fi a voastră. Trebuie să ştiţi că Chingachgook este un flăcău chipeş căruia toate fetele din trib îi fac ochi dulci şi nu numai pentru că e de neam ales. Pasămite, însă, tot acolo în trib e un şef a cărui fată, Wah-ta-Wah, adică pe limba noastră Susur Blînd, e cea mai frumoasă dintre fetele delawarilor, atît de frumoasă că mai toţi tinerii îi dau tîrcoale, nădăjduind s-o ia de nevastă. Ei bine, de la o vreme, Chingachgook a început şi el să ofteze ca atîţia alţii după Wah-ta-Wah, care la rîndul său îl privea cu ochi galeşi. Vînătorul de Cerbi se opri o clipă, deoarece, cînd ajunse cu povestea aici, Hetty Hutter se ridică de la locul său şi veni lîngă el, aţintind urechea, întocmai ca un copil care se apropie tiptil de maica lui să asculte poveştile pe care le înşiră. Da, şi ea a început să suspine după el — rezumă Vînătorul de Cerbi, aruncîndu-i o privire prietenoasă şi binevoitoare fetei aceleia ciudate. Aşa stînd lucrurile şi cum părinţii nu aveau nimic împotrivă, mai toată

vremea tinerii erau împreună. Chingachgook nu putea să ajungă la bun sfîrşit cu asemenea giuvaer de fată, fără să-şi facă duşmani printre cei care puseseră ochii pe ea. Un oarecare Scaete, cum i-am spune pe limba noastră, sau Yocommon, în graiul indian, îi purta pică din pricina asta, de aceea îl şi bănuim că a fost cumva amestecat în cele ce am să vă povestesc. Acum două luni, Wat-ta-Wah a plecat cu părinţii ei la pescuit spre riurile din vest, care, după cum merge zvonul prin părţile astea, sînt împînzite de somoni. Pe drum, însă, fata a dispărut. Cîteva săptămîni în şir n-a fost chip să-i dăm de urmă; abia acum zece zile a sosit o ştafetă de la care am aflat că Wah-ta-Wah fusese răpită de lîngă ai săi — prin vicleşugurile Scaetelui, bănuim noi, dar nu ştim încă nimic sigur — şi că se află acum în mijlocul duşmanilor, care o înfiaseră şi voiau s-o mărite cu unul din flăcăii lor, un mingo. Ştafeta mai spunea că un pîlc de mingoşi din care face parte şi ea trebuie să vină prin aceste coclauri după vînat şi ca să strîngă nutreţ pentru vite şi că după ce vor hălădui aici timp de o lună, două, îşi vor lua tălpăşiţa înapoi, spre Canada; aşadar, dacă reuşim cumva să dăm de urma ei, vom avea poate norocul s-o scăpăm din mîinile lor.

— Bine, dar dumneata, Vînătorule, ce legătură ai cu toate astea? îl întrebă oarecum tulburată Judith.

— Mă privesc doar şi pe mine, fiind vorba de un prieten al meu. De aceea am ţinut să-l însoţesc pe Chingachgook, ca să-i dau o mînă de ajutor; nici nu-ţi închipui ce fericit aş fi dacă vom izbuti s-o scăpăm pe aleasa inimii lui, atît de fericit ca şi cînd aş fi salvat-o pe iubita mea.

— Dar iubita dumitale unde este, Vînătorule?

— E în pădure, Judith, în fiecare creangă de copac, în stropii molcomi de ploaie, în roua ce poleieşte fiece firicel de iarbă, în norii ce plutesc pe cerul ca sineala, în păsările care ciripesc prin rămurişuri, în izvoarele cu unda proaspătă care îmi potolesc setea.

— Nu cumva vrei să spui că pînă acum n-ai iubit încă nici o fată și că ți-a fost mai dragă viața pe care o duci?

— Întocmai. Necazurile lui Chingachgook îmi dau prea multă bătaie de cap ca să mă mai gîndesc la mine, pînă cînd nu s-o sfîrși toată povestea asta.

— Fata care o să-ți cîștige odată și odată inima, Vînătorule, o să cîștige, să știi, o inimă cinstită, o inimă în care nu se află nici urmă de înșelăciune ori de vicleșug și cred că multe fete ca mine ar rîvni asemenea biruință.

Spunînd aceste cuvinte, pe chipul fermecător al Judithei trecu parcă o umbră, în timp ce un zîmbet amar flutura pe buzele ei, care la orișice unduire păreau și mai ispititoare. Observînd această schimbare, Vînătorul de Cerbi, deși părea puțin priceput să citească în inima unei femei, dintr-o delicatețe înnăscută, căută să aducă vorba despre altceva.

Întrucît ora la care trebuia să sosească Chingachgook era încă destul de departe, Vînătorul avu răgaz să chibzuiască în voie asupra mijloacelor de apărare și să facă preparativele de rigoare, adică cele ce îi stăteau în putință și care erau cerute de împrejurări. Experiența lui Hutter și firea lui prevăzătoare îi lăsaseră însă prea puține lucruri de făcut în această privință; totuși unele măsuri de precauție îi veniră de la sine în minte tînărului vînător. Distanța la care se afla castelul de cel mai apropiat punct de pe țărm înlătura orice teamă privitoare la gloanțele ce puteau fi trase de pe mal. La drept vorbind, locuința nu se găsea la o distanță mai mare de o bătaie de pușcă, totuși pentru cineva de pe țărm era cu desăvîrșire imposibil să ochească pe vreunul din locuitorii castelului; pînă și Judith declară că nu exista nici un fel de primejdie dinspre partea asta. Atîta timp, deci, cît micul lor grup rămînea stăpîn pe fortăreață, erau la adăpost, doar dacă năvălitorii n-ar fi găsit un mijloc să-i răzbească, fie prin foc, fie luîndu-i cu asalt, fie folosind cine știe ce altă stratagemă născocită de viclenia și iscusința mingoșilor. Împotriva pri-

mei eventualități, Hutter luase măsuri temeinice; casa, în afară de acoperiș, nu putea să se aprindă chiar atît de lesne. Podeaua avea o serie de trape și o mulțime de găleți legate cu frînghii se aflau la tot pasul, anume pregătite pentru asemenea împrejurare. O singură fată putea să stingă fără multă bătaie de cap un incendiu ce s-ar fi iscat, bineînțeles dacă focul nu se întindea prea mult. Judith, care părea inițiată în planurile de apărare ale tatălui ei și care știa că avea și ea de jucat un rol important în cazul cînd aceste planuri trebuiau să fie puse în practică, îi explică în amănunțime Vînătorului totul, cruțîndu-i osteneala și timpul pe care l-ar fi pierdut în cazul cînd ar fi trebuit să-și bată capul singur.

Pe măsură ce ziua își depăna orele, apărătorii castelului puneau totul la punct, făcînd pregătirile necesare. Judith era harnică foc și se părea că simte o mare plăcere să se sfătuiască și să îndrumeze pe noul său prieten, al cărui sînge rece în fața pericolului și nobil devotament față de soră-sa și de ea, și a cărui fire deschisă și spontaneitate în simțăminte, îi cuceriseră repede simpatia și-i vrăjiseră închipuirea. Ceasurile treceau nespus de încet pentru Vînătorul de Cerbi, nu însă și pentru Judith. Cînd soarele începu a scăpăta spre culmile învestmîntate în brădet ale dealurilor dinspre apus, fata își dădu seama cu mirare că ziua era pe sfîrșite. Cît despre Hetty, stătuse tot timpul ferecată într-o muțenie posomorîtă. De felul ei nu era prea guralivă, iar dacă uneori avea chef de vorbă, asta se întîmpla numai datorită vreunei emoții trecătoare ce înviora mintea ei plăpîndă. În ziua aceea, însă, atît de hotărîtoare pentru toată lumea, ore întregi Hetty nu scoase un cuvînt, ca și cum i-ar fi pierit graiul. De altfel, judecînd după felul lor de a fi, cele două fete nu păreau chiar atît de îngrijorate de soarta lui Hutter. Nici una nu se gîndea că i s-ar putea întîmpla vreo nenorocire, de vreme ce fusese luat prizonier. O dată sau de două ori, cînd se îndură să deschidă

și ea gura, Hetty își dădu cu părerea, zicînd că nu se poate ca pînă la urmă Hutter să nu găsească mijlocul de a scăpa. Deși Judith nu avea asemenea speranțe, se bizuia totuși că mingoșii vor face propuneri de răscumpărare, cînd își vor da seama că apărătorii castelului sînt în stare să zădărnicească toate uneltirile și vicleșugurile lor. În sinea lui Vînătorul de Cerbi socotea nădejdile celor două fete lipsite de orice temei și continua să se pregătească și să ia măsuri pentru viitor, ca și cum n-ar fi auzit nimic.

În sfîrșit, sosi și momentul plecării, căci se gîndiseră să meargă cîteșitrei la întîlnirea cu mohicanul, sau mai bine zis cu delawarul, așa cum lui Chingachgook însuși îi plăcea să se considere. După ce planul de acțiune fu bine cumpănit de Vînătorul de Cerbi și împărtășit celor două surori, tustrei se străduiră să-l pună în aplicare cît mai inteligent cu putință. Hetty coborî în arcă și după ce legă două din bărci împreună, se instală într-una din ele și începu s-o mîne cu vîslele spre un fel de poartă făcută în gardul ce împrejmuia locuința, intrînd înăuntru cu ambele bărci odată. Pe urmă le încătușă pe amîndouă cu lanțurile fixate în pereții clădirii. Gardul era întocmit din trunchiuri groase de copaci, înfipte adînc în mîlul de pe fundul lacului, și avea un îndoit rost: în primul rînd să separe un ocol folosit în scopul pentru care venise și Hetty acolo; în al doilea rînd să țină la distanță pe oricare dușman ce-ar fi încercat să se apropie cu barca. Luntrele depozitate acolo se aflau la adăpost, și după ce poarta era închisă și bine zăvorîtă, nu i-ar fi fost nimănui la îndemînă să le scoată afară, în cazul cînd le-ar fi descoperit. Înainte de a trage zăvorul însă, Judith se strecură și ea în ocol, aducînd cea de a treia barcă, în timp ce Vînătorul de Cerbi se muncea să baricadeze ușa și ferestrele casei, ce depășeau înălțimea gardului. Întrucît totul era masiv și rezistent, și cum stăpînul castelului întrebuințase în chip de drugi trunchiuri întregi de copaci tineri, ar fi trebuit

cel puțin o oră, două, ca să poată răzbate cineva în castel, după ce Vînătorul de Cerbi își va fi isprăvit roboteala. Și asta dacă asediatorii ar fi folosit și alte unelte în afară de securi și n-ar fi avut de întîmpinat nici o împotrivire. Grija cu care Hutter se ocupase de apărarea castelului se datora faptului că în vreo două rînduri fusese prădat de niște răufăcători albi de la frontieră în lipsa lui de acasă și se întîmpla destul de des să plece de acasă.

După ce totul fu încuiat și ferecat pe dinăuntru, Vînătorul de Cerbi coborî prin gîrliciul unei trape în barca adusă de Judith. Pe urmă zăvori și chepengul cu un drug masiv de lemn și cu un lacăt solid. În sfîrșit Hetty luă și ea loc în luntrea pe care o scoaseră afară din ocol. Ultima măsură de precauție fu să încuie poarta și să ia cheile cu ei, în arcă. Cei trei părăsiseră acum castelul bine ferecat, în care nimeni n-ar fi putut răzbate decît cu forța ori folosind drumul urmat de flăcău spre a ieși din cetate.

Vînătorul de Cerbi luă ocheanul, adus din timp pe bordul vasului cu care trebuiau să plece, și cercetă cu luare-aminte coasta lacului, atît cît putea să-i permită poziția în care se afla. În afară de cîteva păsări, nu se vedea nici urmă de viețuitoare, iar zburătoarele se vînturau de colo, colo, la umbra copacilor de pe țărm, căutînd parcă să se adăpostească de arșița după-amiezii. Mai ales examină cu mare atenție malurile mai apropiate, ca să se încredințeze că mingoșii nu se apucaseră să înjghebeze vreo plută. Pretutindeni însă întîlni aceeași pustietate. Vom lămuri în cîteva cuvinte cititorilor situația neprielnică în care se găseau cei trei tineri. Putînd fi tot timpul urmăriți de niște ochi ascunși, la rîndul lor nu aveau posibilitatea să observe mișcările inamicilor din pricina desișului pădurii.

— Nu se vede nicăieri țipenie de om — spuse în sfîrșit Vînătorul de Cerbi, lăsînd în jos ocheanul și pregătindu-se să intre în arcă. Dacă împeliții pun cumva la cale vreo pehlivănie, sînt prea șmecheri ca să se dea de gol. E drept

că ar fi putut meşteri o plută în pădure, dar pînă una, alta, precum se vede, nu i-au dat încă drumul pe apă. Deocamdată n-au de unde să ştie că sîntem pe cale să părăsim castelul, iar dacă prind de veste, nu pot să ghicească încotro avem de gînd să mergem.

— Aşa e — întări Judith. Acum că totul e gata, putem, cu fruntea sus, fără nici o teamă că s-ar putea să ne ia urma, să plecăm, altminteri o să întîrziem.

— Nu, nu, lucrul ăsta trebuie făcut cu chibzuială, căci deşi mingoşii habar n-au de venirea lui Chingachgook şi nici de întîlnirea pe care ne-am dat-o, totuşi au şi ei picioare şi ochi să vadă încotro ne îndreptăm şi poţi fi sigură c-au să ne ia urma. O să încerc să-i amăgesc, însă, schimbînd de cîteva ori direcţia vasului; o să-l cîrmesc cînd într-o parte, cînd într-alta, pîn-or să cadă de-a-n-picioarele de oboseală şi s-or sătura să se mai ţină după noi.

Pe cît îi stătea în putere, Vînătorul de Cerbi îşi respectă făgăduiala. Nu trecuseră nici cinci minute de cînd rostise aceste cuvinte şi tustrei erau îmbarcaţi pe vasul ce plutea pe lac. Bătea un vînt uşor dinspre nord. Tînărul întinse pînza şi îndreptă în aşa fel prova corăbiei, încît după cîteva ocoluri line, impuse de direcţia vîntului, vasul să poată acosta pe malul de răsărit al lacului. Arca nu avea de loc alura unui vas obişnuit cu pînze, totuşi aşa cum luneca pe faţa apei, se deplasa cu vreo trei-patru mile pe oră. Distanţa dintre castel şi stîncă era ceva mai mare de două leghe. Ştiind cît era de punctual mohicanul, Vînătorul de Cerbi îşi făcu în aşa fel socoteala, ca să aibă răgaz să ajungă la ţanc, chiar dacă s-ar fi întîmplat ceva ce l-ar fi silit să întîrzie cumva pe drum.

Era o după-amiază senină de iunie, şi niciodată parcă pînza aceea netedă de apă nu semănase mai puţin cu o arenă ce avea să fie curînd stropită cu sînge. Briza uşoară abia îndrăznea să coboare pe oglinda apei, fluturînd plăcut pe deasupra ei, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i tulbure liniş-

tea adîncă sau să-i încrețească suprafața scînteietoare. Pînă și copacii păreau că picotează la soare, iar cîteva ghemotoace de nori stăteau de cîteva ceasuri suspendate spre nord, în zare, împietrite în văzduh, parcă anume puse acolo să înfrumusețeze priveliștea. Cîteva păsări de apă înfiorau din cînd în cînd cu aripa unda lacului ; nu se zărea decît un singur corb ce zbura peste creștetele copacilor, cercetînd cu un ochi atent desișul de sub el, ca și cum ar fi căutat vreun stîrv de vieţuitoare pe care adîncurile pădurii i l-ar fi oferit pentru ospăț.

Cititorul poate a băgat de seamă că lăsînd de o parte felul de a fi puțin cam brusc, cam repezit al lui Judith, care se datora faptului că trăise într-un ținut de graniță, graiul său era mai ales decît acela folosit de bărbații din preajmă, chiar și decît acela al tatălui său. Deosebirea consta nu atît în modul cum rostea cuvintele, cît mai ales în alegerea lor și în alcătuirea frazelor. Judith și cu sora ei erau astfel niște excepții, într-adevăr remarcabile, printre fetele de teapa lor, pe toată întinderea frontierei, de aceea ofițerii din garnizoana învecinată căutau s-o măgulească pe sora mai mare spunîndu-i că nici domnișoarele de la oraș nu s-ar fi priceput să vorbească mai frumos ca ea, și că asta era, bineînțeles, o mare calitate. Ceea ce era departe de a fi adevărul adevărat, nu chiar așa departe însă, ca să nu poată prilejui un compliment. Și această calitate fetele și-o însușiseră de la mama lor, încă de mici copile. Cine era mama asta sau mai bine zis cine fusese, nu știa nimeni în afară de Hutter. Murise cu două veri în urmă, și, după spusele Pripitului, fusese înmormîntată în lac ; dacă Hutter făcuse asta din superstiție sau numai pentru a scăpa de o belea cu săpatul gropii, era un subiect ce dăduse din prisos apă la moară gurilor rele de prin partea locului.

— Trebuie neapărat să ajungem în dreptul stîncii la scăpătatul soarelui ? întrebă Judith pe tînărul vînător, lîngă

care se așezase; Vînătorul de Cerbi mînuia vîsla de la cîrmă, în timp ce ea lucra cu acul nu știu ce găteli femeiești, ce nu păreau a fi cîtuși de puțin potrivite cu starea ei; era chiar curios, într-adevăr, să vezi așa ceva, acolo, în mijlocul codrilor.

— Ce o să se întîmple dacă sosim ceva mai devreme sau mai tîrziu? Ar fi o nesocotință din cale-afară de mare să zăbovim prea mult lîngă mal, în preajma stîncii!

— Ai dreptate, Judith, aici e toată încurcătura! Stînca se află la o bătaie de pușcă de țărm, și nu cred c-ar fi bine nici să-i dăm prea mult tîrcoale, și nici să ne apropiem mai mult decît trebuie. Cînd ai de-a face cu pieile roșii trebuie să chibzuiești bine lucrurile și să-ți iei tot felul de măsuri; și știi de ce? Pentru că pieile roșii adulmecă repede orișice șiretlic. După cum vezi, Judith, în momentul ăsta nu ne îndreptăm nicidecum spre țelul nostru, ci ne-am abătut puțin spre est, ca să le dăm de furcă mingoșilor și să-i facem să-și osteneaască zadarnic picioarele.

— Dar ce, nu cumva crezi, vînătorule, că sînt cu ochii pe noi și ne pîndesc fiece mișcare? Și eu care speram că s-au retras în pădure și ne-au lăsat pentru cîteva ceasuri în pace.

— Așa ceva numai o femeie își putea închipui. Nu există răgaz pentru o piele roșie cînd se află pe picior de război, și trebuie să stea necontenit la pîndă; în momentul ăsta, de pildă, să știi că nu ne slăbesc o clipă din ochi, deși între noi și ei se află atîta apă. Trebuie neapărat să ajungem în dreptul stîncii, așa cum am plănuit, și să facem ce-om face ca becisnicii ăștia să ne piardă urma. Am auzit că mingoșii au un miros de copoi, dar chibzuiala unui om alb poate foarte bine să se măsoare cu ascuțimea simțului lor.

Între timp, Judith începuse să stea mai nestingherit de vorbă cu Vînătorul de Cerbi, dînd în vileag interesul sporit pe fiece clipă, pe care i-l trezise acesta; datorită însă firii simple a tînărului vînător și caracterului ei hotărît, precum și faptului că fata era pe deplin conștientă de farmecele ei,

Judith nu se străduia să-şi ascundă simţămintele aşa cum ar fi făcut în alte împrejurări. Nu s-ar fi putut spune că avea o fire prea zvăpăiată, deşi adesea privirile ei erau poate cam îndrăzneţe şi numai datorită frumuseţii ei deosebite nu dădeau loc unor bănuieli supărătoare în privinţa cuviinţeniei, dacă nu chiar a purtării sale. Nimeni totuşi nu s-ar fi gîndit s-o judece cu asprime, fiindcă Judith se uita cu aerul cel mai firesc la Vînătorul de Cerbi şi cu o sinceritate pe care o au îndeobşte cele mai curate simţăminte ce sălăşluiesc în inima unei femei. Un lucru vrednic de remarcat e faptul că deşi tatăl lor se afla de atîta timp în mîinile mingoşilor, nici una dintre fete nu dădea semne de nelinişte; dimpotrivă, după cum spuneam mai înainte, experienţa vieţii le sporea încrederea şi amîndouă erau atît de convinse că vor reuşi pînă la urmă să-l răscumpere, încît numai aşa ne putem explica aparenta lor indiferenţă. Odată, mai de mult, cînd Hutter căzuse în mîinile irochezilor, fusese destul să le aducă plocon cîteva piei ca să-i dea drumul fără multă vorbă. Asta se întîmpla însă pe vremea cînd Franţa şi Anglia se aflau în raporturi paşnice, lucru despre care fetele habar n-aveau. Pe atunci, indienii erau strînşi în chingi de politica celor două guvernări coloniale şi nu erau încurajaţi să se războiască între ei.

În timp ce Judith turuia mereu din gură, încîntătoare ca de obicei, Hetty stătea mai departe tăcută, preocupată. O singură dată, numai, se apropiase de Vînătorul de Cerbi ca să-l întrebe ce are de gînd şi prin ce mijloace chibzuia să-şi pună planul în aplicare. Limbuţia ei însă se mărgini doar la atîta. Îndată ce întrebările scurte pe care i le adresă Vînătorului căpătară un răspuns precis şi cît se poate de binevoitor, se reîntoarse la locul ei şi continuă să lucreze la o haină groasă pentru taică-său, înginînd molcom o melodie întreruptă în răstimpuri de cîte un oftat.

Aşa trecu timpul şi în momentul cînd soarele începu să coboare după culmea zimţată a brădetului ce înveşmînta

coastele dealurilor dinspre apus, sau mai bine zis cu vreo douăzeci de minute înainte de a fi scăpătat de tot, arca se găsea în dreptul locului unde Hutter și Harry căzuseră prizonieri. Cîrmind mereu vasul cînd încolo, cînd încoace, Vînătorul de Cerbi reușise să stîrnească nedumeriri printre mingoși asupra țelului călătoriei sale. Pieile roșii care urmăreau cu atenție fiece mișcare a lui își închipuiau probabil că voia să intre cumva în legătură cu prizonierii și abia așteptau să coboare pe mal, gata oricînd să se năpustească asupra lui. Era un tertip destul de bine ticluit, întrucît lărgimea golfului, cotul pe care-l făcea lacul în partea aceea și țărmul scund și mlăștinos îi dădeau posibilitatea arcei să se apropie de stîncă, fără să lase în schimb răgaz urmăritorilor, dacă într-adevăr aveau tabăra acolo unde bănuia el, să-l atace, dat fiind că aveau atîta drum de făcut. Pentru ca stratagema să prindă și mai bine, Vînătorul de Cerbi dădea mereu tîrcoale țărmului apusean, atîta cît îi îngăduia prudența. La un moment dat le spuse fetelor să intre în casă, adică în cabină, se pitulă apoi și el după parapetul arcei și cîrmi brusc vasul, silindu-l să se răsucească în loc, ca pe urmă s-o pornească în direcția obîrșiei riului. Împinsă de vîntul ce se înteți se, arca înainta tot mai repede, așa încît planul ticluit părea să aibă sorți de izbîndă, cu toate că mersul ăsta cîrmiș, ca de crab, al vasului, îl silea pe conducător să țină capul întors mereu într-altă direcție decît aceea spre care se îndrepta de fapt.

Capitolul IX

Cititorul ar fi destul de mult ajutat în înțelegerea peripețiilor pe care le vom povesti mai departe, dacă ar avea în fața ochilor un plan cît de sumar al locurilor unde se

petrece acțiunea, în așa fel încît să le poată cuprinde dintr-o privire. Reamintim că bazinul lacului avea un contur neregulat, mai mult sau mai puțin oval, dar cu o sumedenie de golfuri și peninsule ce-i înfrumusețau țărmurile. Întrucît mai peste tot, cu mici excepții, malul se ridica, abrupt, din apă, chiar dacă nu era peste tot chiar atît de înalt ca să acopere zarea, peste undele liniștite spînzura o perdea de frunze aproape neîntreruptă, deoarece arborii ce creșteau pe coastele rîpoase, perpendicular pe țărm, își întindeau cu atîta rîvnă brațele lungi spre lumină încît pe alocuri trunchiurile drepte își răsfirau rămurișul pînă la o distanță de patruzeci ori cincizeci de picioare de țărm.

Din punctul unde se afla arca în momentul acela, castelul nu se putea vedea din pricina unui promontoriu de la extremitatea nordică a lacului. Era un dîmb împădurit, mai înalt decît celelalte, dar tot așa rotunjit ca și ele, ce îngrădea orizontul în partea aceea, dominînd semeț minunata priveliște și lungind conturul bazinului cu mai bine de o milă. Am arătat mai înainte cum se scurgea apa din lac, trecînd pe sub bolțile de frunziș ale copacilor ce creșteau pe amîndouă malurile rîului. Am spus apoi că stînca unde Vînătorul de Cerbi urma să-și aștepte prietenul era locul predilect de întîlnire al oamenilor din împrejurimi și se afla chiar la obîrșia rîului, nu prea departe de țărm. Era un bolovan mare, stingher, scăldat de undele lacului, rămas acolo probabil de pe vremea cînd apele înecaseră pămîntul din preajmă, săpîndu-și un făgaș de scurgere în rîu, și căpătase cu timpul o anumită formă sub acțiunea exercitată veacuri de-a rîndul de elementele naturii. Înalt de aproape șase picioare, și după cum am mai spus semăna cu un stup de albine sau cu o căpiță de fin. Comparația din urmă este mai apropiată de realitate nu numai în ce privește forma, dar și dimensiunile stîncii care se afla acolo — și se mai află încă și acum pentru că locurile înfățișate de noi există cu adevărat — la vreo cincizeci de picioare de mal;

adîncimea apei în punctul acela nu trecea de două picioare, cu toate că erau perioade în care creştetul, ca să zicem aşa, rotunjit al stîncii era acoperit cu totul de valuri. Crengile copacilor din apropiere crescuseră atît de lungi încît, privite de departe, păreau să alcătuiască un fel de punte între mal şi steiul de piatră. Un falnic brad, mai cu seamă, îşi desfăşura larg rămurişul închipuind un baldachin deasupra unui jilţ pe care stătuseră o mulţime de căpetenii din inima codrilor, atîta amar de ani.

Cînd ajunseră la vreo două-trei sute de picioare de mal, Vînătorul de Cerbi se grăbi să strîngă pînzele şi să arunce ancora, constatînd că arca derivase într-o direcţie paralelă cu a vîntului ce bătea spre stîncă. Deplasarea vasului fu stăvilită în momentul cînd, împinsă de vînt, corabia se întoarse cu prova în bătaia acestuia. Imediat, Vînătorul de Cerbi lăsă să lunece în apă parîma ancorei şi aşteptă pînă ce vasul ajunse să se proptească în stîncă, pe cît putea de repede să-l mîne într-acolo suflarea vîntului. Întrucît arca plutea la suprafaţa apei, treaba asta nu ceru prea mult timp, aşa că tînărul opri deriva, de îndată ce fetele îi dădură de veste că prova corăbiei se află la vreo cincisprezece sau optsprezece picioare de ţinta propusă.

Toată această manevră Vînătorul de Cerbi o executase cu cea mai mare iuţeală, căci, deşi n-avea nici o îndoială că duşmanul fusese la pîndă tot timpul, neslăbindu-l din ochi, nădăjduia totuşi că reuşise să-l pună în încurcătură prin mişcările aparent şovăitoare ale vasului. Mingoşii — se gîndea el — n-aveau cum să-şi dea seama că stînca era ţelul unde voia să ajungă, numai dacă vreunul din prizonieri nu-l trădase cumva; ceea ce era atît de puţin probabil încît n-avea de ce să fie îngrijorat. Cu toată repeziciunea şi energia manevrelor executate, nu se încumetă să se apropie prea mult de ţărm, înainte de a-şi fi luat toate precauţiile ca să-şi asigure la nevoie retragerea. Rămăsese cu parîma ancorei în mînă, în timp ce Judith stătea la

fereastra cabinei și observa malul și stînca, ca să-i poată da de știre în cazul cînd ar fi ieșit la iveală vreun prieten sau vreun dușman. Hetty stătea și ea la pîndă, avînd îndatorirea să nu scape din ochi rămurișul ce se boltea deasupra capetelor lor, ca nu cumva să fie vreun inamic cățărat într-un copac, de unde putea să țintească în orice punct de pe arcă, așa încît vasul cu cabină cu tot era la cheremul lui.

— Nu e nimeni pe stîncă? întrebă, în momentul cînd arca se opri din derivă, Vînătorul de Cerbi, socotind că ar fi o imprudență fără rost să se apropie mai mult de mal. Judith, îl vezi cumva pe șeful delawar?

— Nu văd nimic, Vînătorule. Nici stînca, nici prundișul, nici copacii și nici lacul nu par să fi văzut de cînd sînt ele pe lume țipenie de om.

— Fii atentă, Judith, fii atentă și dumneata, Hetty, să știi că orișice pușcă e ageră foc, iute de picior și are o limbă înveninată a dracului. Așa că fiți cu ochii în patru, gata să dați alarma și luați seama să nu rămîneți descoperite. Mi s-ar rupe inima dacă vreuna din voi ar păți ceva.

— Și dumneata, Vînătorule! exclamă Judith care se uita pe ferestruică afară, întorcîndu-și spre el chipul încîntător și aruncîndu-i o privire recunoscătoare și plină de gingășie flăcăului. Fii atent și ai grijă să nu te vadă mingoșii! Un glonte poate fi la fel de vătămător pentru dumneata, ca și pentru noi, și dacă s-ar întîmpla cumva să fii rănit, am suferi și noi la fel ca dumneata.

— Să nu-ți fie teamă pentru mine, Judith, n-avea nici o grijă, fetițo dragă, și nu te mai uita așa la mine, deși, ce-i drept, privirea dumitale e atît de dulce, de îmbietoare; ai face mai bine să nu scapi din ochi stînca, țărmul și...

În momentul acela Vînătorul de Cerbi fu întrerupt de un țipăt ușor; în timp ce el o judeca așa cu vorbe repezite, gesticulînd de zor, fata își aruncase deodată ochii pe fereastră.

— Ce e? Ce s-a întîmplat, Judith? se grăbi el să întrebe. Se vede ceva?

— E un om pe stîncă! Un indian înarmat și boit din cap pînă-n picioare!

— Unde poartă pana de vultur? se interesă Vînătorul de Cerbi, dînd drumul parîmei din mîini, ca să se apropie încă puțin de locul întîlnirii. În creștetul capului, cum o poartă de obicei războinicii, ori la urechea stîngă?

— Chiar așa, la urechea stîngă. Îmi zîmbește și murmură ceva: parc-ar vrea să spună „mohican"!

— Slavă domnului; în sfîrșit, e Șarpele cel Mare! exclamă tînărul, lăsînd funia să-i lunece din mînă pînă cînd auzi o izbitură ușoară în capătul celălalt al vasului, după care apucă iar parîma și începu s-o tragă în sus, fiind sigur că își atinsese scopul.

În momentul acela ușa cabinei se dădu de perete și un irochez străbătu în fugă încăperea îngustă cu brațele întinse spre Vînătorul de Cerbi, strigînd: „Hugh"! Judith și Hetty scoaseră amîndouă deodată un țipăt și în aceeași clipă văzduhul clocoti de urletele a douăzeci de indieni, care dăduseră buzna, sărind printre crengi, pe malul lacului; ba încă unii dintre ei, făcîndu-și vînt prea tare, căzură în apă.

— Trage parîma, Vînătorule! strigă Judith, repezindu-se să zăvorască ușa cabinei, ca nu cumva inamicul să năvălească înăuntru, așa cum făcuse puțin mai înainte delawarul. Trage, e vorba de viață și de moarte, lacul este împînzit de băștinași care ne urmăresc!

Tinerii, pentru că Chingachgook se grăbi să vină imediat în ajutorul prietenului său, nu așteptară să fie rugați de două ori și se apucară de treabă, cu o sîrguință ce vădea că-și dădeau bine seama cît de gravă era situația.

— Trage, Vînătorule! Pentru numele lui dumnezeu, trage odată! strigă din nou Judith din dreptul ferestrei. Afurisiții se azvîrle în apă ca niște copoi după vînat! Ah! uite cum se clatină vasul! Cei din față au intrat în apă pînă la sub-

suori, și tot nu se lasă: acum, acum au să se agațe de arcă.

Fata dădu iar un țipăt ușor, urmat de un chiot de bucurie, primul fiind prilejuit de strădaniile desperate ale năvălitorilor care se sileau să-i ajungă, iar celălalt, de zădărnicia acestor strădanii. Arca se pusese, încet, încet, în mișcare, ieșind în larg și începuse a cîștiga în viteză, așa că dușmanii rămaseră cu buzele umflate. Întrucît cei doi tineri nu puteau să vadă ce se întîmpla îndărăt din pricina cabinei ce le astupa vederea, le întrebau mereu pe fete:

— Ei, ce se mai întîmplă? Care mai e situația? Tot se mai țin după noi? Ori s-au lăsat păgubași?

— S-au topit, de parcă nici n-ar fi fost. Ultimul tocmai se afundă acum în pădure, gata, a dispărut și el în desiș! Bine c-ai reușit să dai de prietenul dumitale și am scăpat teferi cu toții!

Tinerii se mai opintiră o dată, mînînd degrabă arca spre ancora pe care o ridicară sus, ca după o bună bucată de drum s-o lase iarăși să lunece în apă; și atunci abia, pentru prima oară de cînd se regăsiseră, se opriră să mai răsufle. Întrucît corabia se găsea în acel moment la cîteva sute de picioare de țărm, ieșind cu totul din bătaia puștii, nu mai exista nici o primejdie și, deci, puteau să-și îngăduie un răgaz înainte de a trece la acțiune.

. Felul în care se desfășură întîlnirea celor doi prieteni, fu într-adevăr, foarte original. Chingachgook, tînăr indian, înalt, chipeș și cu înfățișare atletică, întîi și-ntîi avu grijă să-și cerceteze arma, ridicîndu-i cocoșul să vadă dacă nu se umezise cumva pulberea. După ce se asigură în privința acestui lucru deosebit de important pentru el cercetă din ochi, pe furiș, cu o privire ageră interiorul ciudatei cabine de pe bord și pe cele două fete. Nici după aceea însă nu deschise gura, căutînd parcă să evite cu tot dinadinsul curiozitatea femeilor și întrebările pe care de bună seamă voiau să i le pună.

— Judith și Hetty — făcu Vînătorul de Cerbi prezentările cu o politețe firească, cîtuși de puțin convențională — dînsul e șeful mohican despre care v-am vorbit, îl cheamă Chingachgook, adică pe limba noastră Șarpele cel Mare, poreclit așa pentru înțelepciunea, cumpătul și dibăcia sa, cel mai bun și cel mai vechi prieten al meu. Mi-am dat seama că el trebuie să fie, după pana de vultur de la urechea stîngă, întrucît de obicei irochezii o poartă înfiptă în smocul de păr din creștetul capului.

Deși Chingachgook înțelegea și știa să vorbească limba engleză, nu-i plăcea s-o folosească pentru a-și exprima gîndurile, ca de altminteri majoritatea pieilor roșii. Primi politicos, așa cum îi șade bine unui șef de trib, strîngerea cordială de mînă a Judithei și salutul sfios al celeilalte surori, apoi se întoarse din nou către prietenul său, ca și cum ar fi așteptat să-i împărtășească în sfîrșit proiectele sale, și să-i povestească ce se mai întîmplase de la ultima lor întîlnire. Ghicindu-i gîndul, Vînătorul le explică fetelor cum stăteau lucrurile :

— Acum că soarele a scăpătat, o să înceteze și vîntul, așa că nu mai e nevoie să vîslim. Peste vreo jumătate de oră sau și mai puțin chiar n-o să mai fie nici o suflare de vînt sau o să adie briza dinspre sud, și atunci o să ne putem întoarce la castel. Pînă una-alta, delawarul și cu mine mai avem cîte ceva de discutat, să vedem ce putem face de aci înainte.

Nu mai este necesar să intrăm în amănuntele celor povestite de Vînătorul de Cerbi, care făcu o scurtă recapitulare a peripețiilor cunoscute cititorilor noștri. Oricum n-ar strica să arătăm că istorisindu-i aceste întîmplări, Vînătorul se mulțumi să le cuprindă pe toate într-un mic rezumat, ferindu-se să pomenească ceva despre incidentul cu irochezul, incident din care ieșise biruitor, și despre strădaniile pe care le făcuse de hatîrul celor două fete părăsite. După ce prietenul său isprăvi, delawarul începu a povesti la rîn-

dul său, sentențios și cu solemnitate. Înfățișă lucrurile precis și în puține cuvinte, fără să se piardă în amănunte ce nu aveau nimic de-a face cu plecarea lui din satul de baștină, drumul pe care-l făcuse, despărțindu-se de ai săi și sosirea sa în valea rîului Susquehanna. În timp ce se afla pe malul acestei ape, descoperise la o distanță de aproape o milă de locul de vărsare o urmă ce-i dăduse de știre că dușmanii săi erau în preajmă. Cum se pregătise din vreme pentru această împrejurare, dat fiind că plecase anume de acasă în căutarea unei cete de irochezi despre care aflase că băteau pădurile după vînat sau poate cu gînduri războinice, în loc să se înspăimînte în fața acestei descoperiri, așa cum ar fi fost de așteptat, o socoti dimpotrivă un prilej norocos, căutînd totuși să-și ia măsurile de precauție necesare în asemenea cazuri. La început o pornise pe valea rîului în sus spre obîrșie și tot căutînd din ochi stînca, găsise o nouă urmă. Ceasuri întregi dăduse tîrcoale cetei dușmane, doar, doar îi va ieși în cale iubita sau va înhăța vreun dușman pe care să-l scalpeze; la drept vorbind, nici el nu știa care din aceste dorințe era mai arzătoare. Adăstase așa, pitulat, în preajma lacului, ieșind doar cînd și cînd din ascunziș, ca să arunce o privire peste întinsul apei, să vadă ce se mai întîmplă. Din clipa cînd zărise arca, n-o mai scăpase din ochi, deși tînărul șef n-avea de unde să știe că vasul cu pricina avea să-i dea în sfîrșit prilejul mult așteptat să-și întîlnească prietenul. Faptul că plutea așa, fără nici o țintă pe lac și că era cîrmuită de albi, îl făcuse să-și dea seama pînă la urmă de adevăr. Din clipa aceea nu se mai gîndise decît cum să facă să se urce pe bord, așteptînd doar momentul prielnic. Și în vreme ce soarele scăpăta în zare, căutase să repereze cît mai bine stînca, apoi ieșise din pădure și văzuse corabia zăbovind în dreptul pietrei scăldate de undele lacului, gata să-l primească pe bord. Se știe ce s-a întîmplat mai departe, cum li se arătase celor de pe vas și în ce fel ajunsese pe punte.

Deşi Chingachgook stătuse ore întregi la pîndă, supraveghindu-şi inamicii, faptul că se năpustiseră după el, din senin, abia în clipa cînd pusese piciorul pe vas, şi-l urmăriseră cu atîta înverşunare, fusese o surpriză tot atît de mare pentru el, ca şi pentru prietenul său.

— Ascultă, Şarpe — îl descusu Vînătorul de Cerbi, după ce amicul său îşi încheie scurta dar inteligenta sa povestire; trebuie să spunem că Vînătorul folosea şi el graiul delawarilor, dar că noi vom tălmăci vorbele lui spre a veni în ajutorul cititorului. Ascultă, Şarpe, ia spune, în timp ce iscodeai aşa, dînd tircoale mingoşilor, n-ai văzut cumva ce se întîmplă cu prizonierii lor — tatăl celor două fete şi încă un bărbat care pare-mi-se că-i iubitul uneia dintre ele?

— Chingachgook i-a văzut, cum să nu. Un moşneag şi un indian în floarea vîrstei, ca un brad scorburos lîngă un pin falnic.

— N-ai brodit-o rău, delawarule, zău n-ai brodit-o rău. Moş Hutter, ce-i drept, a început să se cam usuce, deşi s-ar putea scoate destui butuci zdraveni din trunchiul său, iar cît priveşte pe Harry cel Pripit, înalt cum e, vînjos şi chipeş, poate fi într-adevăr socotit o mîndrie a pădurii omeneşti. Erau cumva legaţi fedeleş sau puşi la cazne? Te întreb, fiindcă fetele ar fi fericite să afle veşti mai bune despre ei.

— Nici gînd, Vînătorule. Mingoşii sînt prea mulţi ca să-şi vîre prada în cuşcă. Unii stau la pîndă, în timp ce alţii dorm; unii sînt iscoade, iar alţii vînează. Astăzi fetele palide sînt găzduite frăţeşte; ca mîine, cine ştie, s-ar putea totuşi să le jupoaie scăfîrliile.

— Da, aşa sînt mingoşii, au toanele lor, n-ai ce să le faci. Judith şi Hetty, am să vă spun noutăţi, delawarul tocmai îmi povestea că nici tatăl vostru şi nici Harry n-au păţit nimic, dimpotrivă o duc la fel de bine ca şi noi, atîta numai că nu-s liberi.

— Mă bucur să aud asemenea veşti, Vînătorule — răspunse Judith — şi acum că a venit prietenul dumitale, trebuie să găsim pînă la urmă un mijloc să-i răscumpărăm. Dacă în tabăra duşmană s-ar afla cumva şi femei, am nişte gătelі după care sînt sigură că le-ar lăsa gura apă, ba, la nevoie, am putea deschide şi cufărul şi acolo cred c-o să găsim destule lucruri care i-ar ispiti pe şefi.

— Judith — spuse zîmbitor flăcăul, sorbind-o din ochi, ceea ce cu tot întunericul ce coborîse între timp nu scăpă privirii agere a fetei — crezi oare c-o să te rabde inima să te desparţi de asemenea scumpeturi ca să-i slobozeşti pe prizonieri, chiar dacă unul dintre ei ţi-e tată, iar celălalt ţi-a jurat iubire veşnică şi vrea să se însoare cu tine?

Fata se îmbujoră toată, de ciudă, firește, dar mai ales din pricina unui gingaş şi proaspăt simţămînt ce-i încolţise în piept şi care datorită toanelor năstruşnice ale inimii o făceau să ţină mai mult la buna părere a tînărului, decît la părerea oricărui alt om de pe lume. Instinctiv căută să alunge pornirea de ciudă, şi-i răspunse atît de prompt şi de hotărît, încît mezina se simţi îndemnată să se apropie şi să tragă cu urechea, deşi mintea ei mărginită nu putea să înţeleagă ce se petrecea într-o inimă atît de vicleană, de nestatornică şi de pătimaşă ca a surorii sale, inima unei frumuseţi răsfăţate şi măgulite de toată lumea.

— Uite ce e, Vînătorule — rosti Judith după o clipă de cumpănire — vreau să fiu cinstită cu dumneata. E adevărat, a fost un timp cînd ceea ce numeşti dumneata „scumpeturile" mele îmi erau dragi ca ochii din cap; acum însă simt că s-a schimbat ceva. Cu toate că Pripitul nu înseamnă nimic pentru mine, şi nici nu poate să însemne vreodată, aş da tot ce am să-l ştiu liber. Şi dacă aş face una ca asta pentru un fanfaron, un zurbagiu şi o gură spartă ca Harry, care n-are spre lauda sa decît un chip arătos, îţi dai seama, cred, ce aş fi în stare să fac pentru cel care mi-e tată.

— Sună frumos tot ce-mi spui și e pe măsura sufletului femeiesc. Cunosc aceste simțăminte, fiindcă le-am întîlnit adesea și la fetele delawarilor. Am avut prilejul să le văd, și nu numai o singură dată, jertfindu-și dorințele deșarte pentru imboldurile inimii lor. La fel trebuie să fie, cred, și cele albe la obraz. Femeia e dăruită cu o inimă simțitoare și ascultă aproape întotdeauna ceea ce-i șoptește ea!

— Crezi că mingoșii l-ar lăsa slobod pe tata dacă eu și Judith le-am da tot ce avem mai de preț? întrebă Hetty, naivă și blajină cum îi era firea.

— Femeile lor poate că ar avea un cuvînt de spus, Hetty dragă, în privința asta. Am uitat să te întreb, Șarpe, ce e cu femeile înverșunaților ăstora. Și-nu adus mulți din ei nevestele în tabără?

Delawarul auzise și pricepuse tot ce se vorbise pînă atunci, însă stătuse nemișcat cu aerul acela solemn și plin de distincție al pieilor roșii, ținînd capul întors ca și cum n-ar fi fost cîtuși de puțin atent la discuție, de care era cu totul străin. La întrebarea prietenului său, însă, răspunse rituos, ca de obicei.

— Șase — precizează el, ridicînd în sus toate degetele de la una din mîini, și degetul mare de la cealaltă — în afară de ea. Se gîndea la draga lui, pe care o înfățișă cu poezia și sinceritatea unui om al naturii, punînd mîna pe inimă.

— Ai văzut-o așadar, Șarpe, ai putut să-ți arunci ochii asupra gingașei sale făpturi, ori să te apropii de ea și să-i cînți la ureche cîntecul mult dorit?

— Nu, Vînătorule, erau prea mulți copaci între noi și prea dese frunzele de pe crengi, ca norii ce acoperă cerul în preajma furtunii. În schimb Chingachgook a putut să audă rîsul lui Wah-ta-Wah. A știut să-l deosebească de rîsul celorlalte femei irocheze și i-a sunat la ureche ca un ciripit de pitulice.

— Într-adevăr poți să te bizui pe auzul unui îndrăgostit și mai ales al unui delawar care cunoaște fiece șoaptă a

pădurii. Nu știu de ce, Judith, dar atunci cînd în inimile a doi tineri, un băiat și o fată, încolțesc anumite sentimente ce-i leagă unul de altul ți-e mai mare dragul să vezi cu cîtă desfătare își pleacă fiecare dintre ei urechea la rîsul sau vorbele celuilalt. Am văzut astfel războinici fioroși ascultînd cu sfințenie trăncăneala și chicotelile unor fetișcane ca și cum ar fi ascultat un cîntec.

— Dar dumneata, Vînătorule — sări de colo Judith, cu o pasiune pe care n-o punea de obicei în vorbele sale — n-ai simțit niciodată ce vrăjit sună în auz rîsul fetei pe care o iubești ?

— Dumnezeu să-ți dea sănătate, fată dragă ! Dar ce să-ți spun, n-am avut parte să trăiesc prea mult în mijlocul oamenilor albi ca să simt așa ceva. Nu cunosc deci acest simțămînt care de bună seamă e firesc și îndreptățit, dar crede-mă, pentru mine nu există zvon mai dulce decît suspinele vîntului prin rămurișul copacilor și murmurul unui izvor ce țîșnește rece și proaspăt, în afară de — continuă el, lăsînd capul în jos și gîndindu-se o clipă — desigur, în afară de răsuflarea unui copoi pe care-l cunosc cînd adulmecă urmele unui cerb dolofan.

Judith se îndepărtă gînditoare, agale ; nu era nici umbră de cochetărie premeditată în oftatul ușor, puțin tremurat ce-i scăpă în clipa aceea din piept. La rîndul ei Hetty asculta cu o neprefăcută curiozitate, deși, în simplitatea ei, nu se putea dumeri de ce flăcăului îi plăcea mai mult freamătul pădurilor decît viersul unei fete, ori clinchetul vesel al unui ris nevinovat. Obișnuită totuși să se bizuie pe judecata surorii sale, intră și ea îndată după Judith în cabină, unde se așeză pe un scaun și căzu pe gînduri, rumegînd în minte cine știe ce întîmplare, hotărîre sau părere, care pentru toți ceilalți în afară de ea era o taină. Rămînînd singuri, Vînătorul de Cerbi și cu prietenul său reînnodară firul conversației.

— Tînărul vînător cu fața palidă se află de mult aici pe lac? întrebă delawarul după ce aşteptă politicos un timp să deschidă celălalt vorba.

— Numai de aseară, Şarpe dragă; am avut totuşi timp berechet ca să văd şi să fac o mulţime de lucruri.

Privirea pe care indianul o aţinti asupra prietenului său era atît de pătrunzătoare, încît parcă nici nu se sinchisea că afară era noapte. Uitîndu-se la el, Vînătorul întîlni doi ochi arzători ca de panteră sau de lup căzut în capcană. Înţelegînd tîlcul acestei priviri adînci, răspunse într-o doară, aşa cum îşi închipuia el că ar fi mai potrivit cu modestia de care trebuia să dea dovadă un om civilizat.

— E chiar aşa cum bănuieşti, Şarpe. Ba, cam aşa. E adevărat, m-am întîlnit cu inamicul. mai mult încă, aş putea spune că am şi dat piept cu el.

Delawarul scoase un strigăt de bucurie şi de triumf. Apoi, punînd mîna pe braţul prietenului său, îl întrebă nerăbdător dacă făcuse cumva rost de nişte scalpuri.

— Îţi spun să ştii şi am s-o spun sus şi tare în faţa întregului trib delawar cu Tamenund şi cu tatăl tău, marele Uncas, în faţa lumii întregi, că e un lucru împotriva obiceiurilor unui om civilizat! După cum vezi, pielea de pe ţeasta mea a rămas la locul ei, Şarpe; cînd unul dintre luptători e şi creştin şi alb, numai scăfîrlia lui poate fi în primejdie.

— Şi cum, nici un irochez n-a fost răpus? Socot că Vînătorul de Cerbi n-a fost numit aşa pentru că nu vede nici la doi paşi sau că nu ştie să tragă cu puşca!

— În privinţa asta, şefule, eşti aproape de adevăr, aş putea spune chiar că ai dreptate. Mărturisesc că totuşi un mingo s-a prăpădit.

— Un şef? întrebă celălalt cu un aprig interes.

— Ei, asta nu mai am de unde să ştiu! Era şmecher şi viclean dar inimos, şi poate că era destul de bine privit de ai săi ca să fi dobîndit acest rang. Omul ce-i drept s-a luptat cu iscusinţă, deşi ochiul său n-a fost destul de ager

pentru un om ca mine care a învățat să mînuiască arma alături de tine, delawarule.

— Prietenul și fratele meu l-a sfîrtecat?

— La ce bun, cînd a murit în brațele mele? Trebuie odată și-odată să-ți spun adevărul. A luptat, iar eu i-am ținut piept. Am biruit, dar nu puteam să săvîrșesc o nelegiuire.

— Bine! Vînătorul de Cerbi este o față palidă, delawarul însă o să caute învinsul să-i ia scalpul ca să-l spînzure de un stîlp, cîntînd un cîntec în cinstea Vînătorului, cînd ne-om întoarce acasă. Căci cinstea e a tribului și nu trebuie lăsată să se piardă.

— Lesne de spus, dar greu de făcut. Leșul mingosului se află acum în mîinile alor săi, dacă nu cumva a și fost îngropat undeva, unde un delawar, cît ar fi el de viclean, nu va izbuti să-l descopere niciodată, ca să-i jupoaie țeasta.

Era întuneric beznă, cerul fiind înnourat și stelele învăluite. Vîntul din nord se astîmpărase, ca întotdeauna după apusul soarelui și o briză ușoară începuse să bată dinspre sud. Schimbarea aceasta fiind prielnică planurilor sale, Vînătorul de Cerbi, ridică ancora, și arca se urni din loc imediat, deplasîndu-se cu oarecare viteză spre mijlocul lacului. Pînza fu întinsă în momentul cînd iuțeala vasului spori pînă la aproape două mile pe oră. Întrucît nu mai era nevoie să vîslească, treabă cu care o piele roșie nu se împacă de loc, Vînătorul de Cerbi, Chingachgook și Judith ieșiră cîteșitrei pe punte, primul la cîrmă, conducînd corabia, să chibzuiască pe îndelete ce măsuri de apărare să ia și cum să facă să-i elibereze pe captivi.

Judith luă și ea parte la discuție. Delawarul înțelese fără multă bătaie de cap tot ce spunea dînsa, iar Vînătorul avu grijă să tălmăcească în englezește răspunsurile și observațiile sale, puține dar pline de miez. Judith crescu mult în ochii tovarășului ei, în următoarea jumătate de oră. Sigură pe tot ce spunea și fermă în păreri, sugestiile și sfaturile

ei purtau pecetea isteţimii sale şi erau pline de perspicacitate, însuşiri ce se aflau la mare preţ printre oamenii de la frontieră. Peripeţiile prin care trecuse din momentul cînd se întîlniseră, izolarea în care se afla şi situaţia ei dependentă o făcuseră să-l privească pe Vînătorul de Cerbi ca pe un vechi prieten iar nu ca pe un om cunoscut abia în ajun. Candoarea şi sinceritatea felului de a fi a sentimentelor acestuia, o candoare şi o sinceritate pe care Judith n-o mai întîlnise pînă atunci la un bărbat, o cuceriseră cu totul, stîrnindu-i curiozitatea şi sădind totodată în sufletul ei o încredere pe care nu o avusese pînă în momentul acela în nimeni şi niciodată. Onestitatea şi prospeţimea firii sale, poezia şi spontaneitatea simţămintelor lui, pînă şi felul lui cu totul deosebit de a vorbi, toate acestea avuseseră, fiecare în parte, o anume influenţă, reuşind să-i trezească un interes pe care îl considera pe cît de firesc, pe atît de sincer şi de adînc. Chipul frumos şi statura falnică a lui Harry March nu izbutiseră niciodată să compenseze în ochii ei purtarea lui zgomotoasă şi vulgară cu atît mai mult cu cît societatea ofiţerilor îi dăduse prilejul să facă o comparaţie ce nu era de loc în avantajul Pripitului, cu toate calităţile pe care i le recunoştea. Totuşi în pofida ofiţerilor ce se abăteau din cînd în cînd pe acolo să vîneze şi să pescuiască, simţămintele ei înclinau acum spre flăcăul străin sosit în ajun. Deşi în societatea celor dintîi se simţea măgulită în vanitatea ei, iar amorul său propriu devenea din ce în ce mai puternic aţiţat, Judith avea destule motive să regrete asemenea relaţii, dacă nu chiar să fie mîhnită în sinea ei, deoarece nu se putea ca o fată atît de ageră la minte să nu-şi dea seama pînă la urmă cît de penibile erau raporturile de la superior la inferior, şi că în ochii admiratorilor săi în tunici stacojii, oricît de bune ar fi fost intenţiile lor şi oricît de dezinteresaţi, ea trecea drept un mijloc de a petrece în mod agreabil o oră de răgaz, decît o fiinţă de aceeaşi condiţie ca ei sau cu care puteau fi prieteni cu

adevărat, în vreme ce Vînătorul de Cerbi avea ca o fereastră în piept prin care lumina inimii sale cinstite se vedea pururea strălucind; pînă și faptul că rămînea atît de nepăsător la farmecele ei, ceea ce rareori i se întîmplase pînă atunci fetei, îi zgîndărea orgoliul, făcînd-o să-l privească cu un interes, pe care altul, poate mai înzestrat de natură, nu i l-ar fi trezit.

— Ce noapte întunecoasă — spuse fata, după o tăcere de cîteva minute. Sper că pînă la urmă vom nimeri la castel.

— N-avea nici o teamă că nu ne rătăcim, atîta vreme cît ținem drumul drept spre mijlocul lacului — îi răspunse flăcăul. Natura ne-a deschis de la sine un făgaș pe care, cu tot întunericul, nu ne vine greu să-l urmăm.

— N-auzi nimic, Vînătorule? S-ar zice că freamătă apa aici, lîngă noi.

— Pesemne că s-o fi mișcat cine știe ce lighioană în apă. Vreun pește, probabil. Ia stai! Parcă ar fi un foșnet de vîslă minuită cu multă băgare de seamă.

În momentul acela, delawarul se aplecă peste bord, arătîndu-le cu degetul în noapte ceva ce părea să-i fi atras deodată atenția. Vînătorul de Cerbi și Judith se uitară în direcția aceea, întrezărind amîndoi în aceeași clipă umbra unei bărci. Silueta acelui oaspete nepoftit era destul de șterșă, și pentru un ochi mai puțin încercat putea să pară o nălucire. Totuși, pentru cei din arcă, nu mai încăpea nici o îndoială că era vorba de o luntre cu un singur vîslaș care stătea în picioare. Cîți erau însă tupilați pe fund, nimeni, bineînțeles, nu putea să-și dea seama.

— Aș putea să dobor cu ușurință luntrașul — șopti Vînătorul de Cerbi — dar mai întîi să-l strigăm, să vedem ce caută pe aici. Apoi, ridicînd glasul, spuse cu oarecare solemnitate: Stai! Dacă te apropii mai mult sînt nevoit să trag, deși n-aș vrea, fiindcă ar însemna să te trimit pe lumea cealaltă. Lasă vîslele și răspunde!

— Trage dacă vrei să lovești o biată fată fără apărare — îi răspunse o voce tremurată de femeie — niciodată n-o să afli îndurare pentru fapta asta în fața celui de sus! Vezi-ți de drum, Vînătorule, și lasă-mă să-mi văd și eu de drumul meu.

— Hetty! exclamară flăcăul și Judith într-un glas, apoi Vînătorul se duse întins la locul unde priponiseră mai înainte barca. Văzu că nu mai era acolo, și atunci se dumeri. Cît despre fugară, speriată poate de amenințare, se oprise din vîslit, și abia se mai zărea în întuneric ca o fantomă cu contur omenesc ce plutea peste unde.

— Ce o mai fi și asta, Judith? întrebă Vînătorul de Cerbi. De ce o fi luat sora ta barca și a fugit?

— Știi doar că biata de ea nu e în toate mințile și cînd îi intră în cap ceva, n-o scoți din ale ei. Ține la tata așa cum nici un copil, cred, nu-și iubește părintele, și atunci...

— Și atunci, ce? Sîntem în grea cumpănă și trebuie să știm adevărul adevărat!

Ca orice ființă cu adevărat generoasă, Judith pregeta să-și dea de gol sora, așa că zăbovi un timp pînă să se hotărască a vorbi. Văzînd însă stăruințele Vînătorului și dîndu-și pe de altă parte și ea seama de primejdiile pe care le-ar fi avut de înfruntat cîteșitrei, în cazul cînd Hetty ar fi scăpat vreun cuvînt, nu mai avu încotro.

— Uite ce e — spuse ea, în sfîrșit — bănuiesc că biata Hetty, fără minte cum e, n-a putut să-și dea seama de înfumurarea, zăpăceala și nesocotința pe care o ascunde mutra chipeșă a Pripitului.

— Crezi cumva că sora ta e-n stare să facă cine știe ce neghiobie spre a veni în ajutorul tatălui vostru și al lui Harry, dîndu-le astfel prilej mingoșilor să pună mîna pe barcă?

— Tare mă tem că așa o să se termine aventura asta, Vînătorule. Hetty, sărăcuța de ea, nu e destul de isteață ca să poată zădărnici vicleșugurile unui mingos.

In timp ce ei discutau așa, fantoma mezinei, ce stătea în picioare la un capăt al bărcii, încă se mai zărea; deriva din ce în ce mai rapidă a vasului o făcea să se topească, însă, încetul cu încetul în negura nopții. Nu mai aveau nici un moment de pierdut, pînă nu pierea cu totul din ochii lor. Cei doi flăcăi lăsară deoparte armele care nu mai aveau acum nici un rost și apucară vîslele, opintindu-se să întoarcă vasul cu prova în direcția unde se afla luntrea. Cuprinsă de panică în fața acestor pregătiri, ce nu se puteau face, bineînțeles, pe tăcute, Hetty o rupse din loc ca o pasăre speriată de cine știe ce primejdie nebănuită.

Întrucît Vînătorul de Cerbi și tovarășul său vîsleau de zor, încordîndu-și toate puterile și cum slabele forțe ale fugarei nu erau susținute decît de dorința ei aprigă de a scăpa, urmărirea s-ar fi terminat curînd, și Hetty ar fi încăput desigur în mîinile urmăritorului, dacă nu i-ar fi dat prin gînd să cîrmească scurt, de cîteva ori, pe neașteptate, barca. Ocolurile astea o ajutară să mai cîștige timp, în vreme ce se afunda împreună cu vasul ce se ținea după ea în întunericul tot mai adînc, cu cît se apropiau de țărmul abrupt. Cum distanța dintre fugară și gonaci sporise între timp, Judith le strigă tovarășilor ei să se oprească din vîslit, pentru că pierduse cu totul din vedere barca.

În momentul cînd le împărtăși această veste tristă, Hetty se afla de fapt încă destul de aproape ca să audă fiece cuvînt rostit de sora ei, cu toate că, din prudență, Judith vorbea încet de tot, nu chiar atît de încet, totuși, ca să nu se poată deslușì ce spunea. În aceeași clipă Hetty încetă să mai vîslească și aștepta nerăbdătoare să vadă ce o să se mai întîmple, ținîndu-și răsuflarea; se simțea istovită de atîtea sforțări, și totodată se gîndea cum să facă să debarce. Apoi coborî o tăcere mormîntală, în timpul căreia cei trei călători de pe arcă își încordară simțurile, străduindu-se fiecare în felul său, să descopere luntrea. Judith se aplecase peste bord, ciulind urechea, doar, doar, va auzi

ceva, un foşnet cît de uşor care să-i arate încotro se furişase sora ei, pe cînd Vînătorul de Cerbi şi prietenul său îşi ţintiră privirile cam pe unde bănuiau că e faţa apei, în nădejdea că vor zări ceva plutind pe lac. Degeaba însă: nici un zvon şi nici o nălucire nu veni să le răsplătească străduinţele. În tot acest timp, Hetty, nefiind destul de şireată ca să se întindă pe fundul bărcii, rămase în picioare, cu degetul la buze şi privirea îndreptată în direcţia de unde se auzeau glasurile, aidoma unei statui ce ar fi înfăţişat încordarea şi sfiiciunea unui om la pîndă. Atîta o tăiase capul să facă: să ia luntrea şi să părăsească pe nesimţite vasul aşa cum am arătat mai înainte şi acum părea sleită de puteri. Mişcările dezordonate ale bărcii păreau mai degrabă să se datoreze faptului că nu mai avea nici o siguranţă în mîini şi zbuciumului ei nervos, decît vreunui şiretlic sau calcul pe care şi-l făcuse.

Răgazul acesta ţinu cîteva minute, în care timp Vînătorul de Cerbi şi prietenul său se sfătuiră în graiul delawarilor. Apoi lopeţile fură din nou cufundate în apă, şi arca porni mai departe, amîndoi vîslaşii silindu-se să înăbuşe pe cît se putea zgomotul. Vasul se îndreptă spre sud-vest, adică în direcţia taberei inamice. Ajungînd într-un punct unde întunericul părea şi mai adînc, din cauză că malul era aproape, zăboviră acolo aproape un ceas, doar-doar vor vedea-o pe Hetty ieşind la iveală; chibzuiră că fata avea să încerce probabil să acosteze acolo, îndată ce va fi socotit că scăpase de urmăritori. Totuşi încercarea de a-i tăia drumul nu fu sortită să izbîndească; nici o umbră şi nici un zvon nu-i încunoştiinţă de sosirea bărcii. Necăjit că dăduseră greş şi înţelegînd cît era de important pentru ei să ocupe fortăreaţa înainte de a fi apucat inamicul să pătrundă cumva înăuntru, Vînătorul de Cerbi se îndreptă spre castel, gîndindu-se în sinea lui că toate precauţiile pe care le luase ascunzînd bărcile s-ar putea să fie zădărnicite de nesăbuinţa îngrijorătoare a zănaticei Hetty.

De teamă, dar totodată şi din chibzuinţă, Hetty se oprise din vîslit, în momentul cînd observase că urmăritorii ei nu ştiau încotro s-o apuce. Rămase deci locului, fără să se clintească, pînă cînd arca ajunse în dreptul taberei, aşa cum am arătat în capitolul precedent; abia atunci începu să vîslească din nou, cu multă băgare de seamă, îndreptîndu-se spre vest, cu gîndul să iasă la liman. Totuşi, ca să se ferească din calea urmăritorilor ei, care, după cum prea bine îşi făcuse ea socoteala, aveau s-o pornească şi ei probabil de-a lungul ţărmului, cîrmi atît de mult barca spre nord, încît ajunse să acosteze pe o limbă de pămînt ce pătrundea adînc în lac, la o distanţă de aproape o leghe de obîrşia rîului.

Locul cu pricina era singurul punct în partea aceea de unde o barcă mînată în derivă de vîntul dinspre sud avea sorţi să iasă în larg, ba poate să şi ajungă la castel, acesta din urmă aflîndu-se chiar în direcţia în care bătea vîntul. Asta şi voia Hetty care debarcă la capătul grindului, sub ramurile răsfirate ale unui stejar, cu gîndul de a împinge luntrea înapoi, în apă, silind-o să ia calea locuinţei lacustre clădite de tatăl ei.

Fata rătăci aproape o oră pînă să ajungă acolo, dar cum puse piciorul pe prundiş se şi grăbi să facă vînt bărcii, în scopul mai sus pomenit. Tocmai cînd se pregătea s-o împingă, însă, auzi un murmur de glasuri, ce păreau că vin dinspre arborii din spatele ei. În faţa acestei nebănuite primejdii, Hetty, speriată, fu cît pe ce să sară înapoi în barcă şi s-o şteargă spre a se pune la adăpost, cînd i se păru că recunoaşte glasul melodios al surorii sale. Întinse gîtul ca să audă mai bine şi sunetul acela îi izbi mai tare auzul, de astă dată adiind pe faţa lacului. Atunci se dumeri că arca venea dinspre sud, plutind destul de aproape de ţărmul

vestic, pentru ca în clipa cînd avea să treacă prin dreptul grinduluî, să se afle la vreo douăzeci de iarzi de locul unde stătea ea. Totul se potrivea cum nu se poate mai bine. Făcu deci vînt bărcii care începu a pluti pe lac părăsindu-şi stăpîna pe fişia îngustă de prundiş.

După ce îşi jertfi astfel luntrea, Hetty tot nu se îndură să plece. Frunzişul ramurilor ce se plecau deasupra sa şi tufişurile din preajmă ar fi ascuns-o chiar şi ziua nămiaza mare, cu atît mai mult în toiul nopţii ar fi fost imposibil să vezi ceva, în întuneçimea aceea, fie chiar la o distanţă de cîteva picioare. Fuga ei devenise acum un lucru simplu, întrucît era destul să facă douăzeci de paşi ca să pătrundă în pădure. Rămase deci locului, privind cu inima strînsă urmările isprăvii sale. Arca se îndrepta într-acolo cu pînzele întinse ; Vînătorul de Cerbi stătea la prova cu Judith, iar delawarul ţinea cîrma. Pe cît se părea, după ce dăduse o raită prin golful vecin, se apropiase şi mai mult de ţărm ca să taie drumul fugarei, pentru că pe măsură ce distanţa se micşora, Hetty putea deslusi perfect instrucţiunile pe care tînărul vînător le dădea prietenului său, sfătuindu-l să ocolească grindul.

— Pune capul pe drum, delawarule ! repetă Vînătorul de Cerbi pentru a treia oară, vorbind englezeşte ca să înţeleagă şi frumoasa lui însoţitoare. Cît mai departe de mal. Ne-am cam împotmolit aici ; trebuie să păzim catargul să nu se încurce cumva în rămurişul copacilor. Uite o barcă, Judith !

Nici nu apucă bine să spună, dintr-o suflare, ultimele cuvinte şi Vînătorul de Cerbi se şi grăbi să înşface arma. Isteaţă cum era, Judith ghici însă numaidecît adevărul şi-i explică tovarăşului său că nu putea să fie decît luntrea cu care fugise soră-sa.

— Ţine-o drept înainte, delawarule, drept înainte, cum zboară glontele cînd iei la ochi cerbul ; aşa... acum e bine !

Barca fu pescuită şi legată din nou de arcă. O clipă după

aceea pînza fu coborîtă şi vasul oprit în loc cu ajutorul vislelor.

— Hetty! strigă în gura mare Judith, în vocea căreia se simţea fremătînd dragostea şi îngrijorarea. Mă auzi, surioară? Răspunde-mi, pentru numele lui dumnezeu, lasă-mă să-ţi mai aud măcar o singură dată glasul! Hetty! Dragă Hetty!

— Sînt aici, Judith — aci pe mal; nu încercaţi să vă ţineţi după mine, fiindcă o să mă ascund în pădure.

— Ce vrei să faci, Hetty? Gîndeşte-te că este aproape miezul nopţii, şi-n pădure mişună fiarele.

— Fii sigură că n-au să se atingă de o biată fată neajutorată ca mine. Dumnezeu mă ocroteşte deopotrivă aici ca şi pe arcă sau acasă. Mă duc să-l scap pe tata şi pe Harry, săracul, să nu-i canonească ori să-i omoare, dacă nimeni n-are grijă de ei.

— Toţi le purtăm de grijă, surioară; mîine dimineaţă vrem să înălţăm un steag alb în semn de pace, ca să-i putem răscumpăra. Aşa că vino înapoi, surioară. Trebuie să ai încredere în noi care sîntem ceva mai luminaţi la minte ca tine; fii sigură c-o să facem tot ce ne-o sta în putere să-l scăpăm pe tata.

— Ştiu că eşti mai isteaţă ca mine, Judith, fiindcă mintea mea e tare plăpîndă, dar trebuie să-l văd pe tata şi pe bietul Harry. Voi doi, tu şi cu Vînătorul de Cerbi, aveţi grijă de castel; pe mine lăsaţi-mă în paza domnului.

— Domnul ne ocroteşte pe toţi, Hetty, fie că sîntem în castel ori pe ţărm, pe tata ca şi pe noi ceilalţi. E păcat să nu te încrezi în bunătatea lui. Vino înapoi, măcar noaptea asta; mîine dimineaţă, uite, o să te aducem chiar noi pînă la ţărm şi o să te lăsăm să faci cum crezi tu de cuviinţă.

— Spui numai din gură aşa şi poate că şi crezi treaba asta, Judith, dar de făcut n-o să faci aşa. O să te apuce frica şi n-o să mai vezi în faţa ochilor decît tomahawkuri şi cosoare de scalpat. Şi pe urmă, vreau să stau de vorbă

cu şeful tribului, am să-i spun ceva care o să facă să ni se împlinească toate dorinţele. Mi-e frică să nu uit, dacă nu-i spun chiar acum. Ai să vezi c-o să-i dea drumul tatei, cum o să audă despre ce-i vorba!

— Biata Hetty! Ce poţi tu să-i spui unui irochez, ca să-l înduplece să-şi schimbe gîndurile?

— Să vezi c-o să se sperie de ce-o să-i spun eu şi o să-i dea drumul tatei — îi răspunse fata cu toată convingerea. Ai să vezi, surioară, ai să vezi ce repede o să-l aduc înapoi, ca pe un copil cuminte!

— N-aş putea să ştiu şi eu, Hetty, ce vrei să-i spui? întrebă Vînătorul de Cerbi. Îi cunosc bine pe mingoşi, şi sînt în stare să-mi dau seama în ce măsură nişte cuvinte frumoase ar putea să-i înduplece. Dacă nu-s în stare să le înţeleagă, n-au să fie de nici un folos.

— Ei bine — rosti molcom Hetty, coborînd glasul ca pentru o tainică mărturisire — dumitale, Vînătorule, am să-ţi spun, fiindcă te văd om cinstit şi cumsecade. Nu scot o vorbă faţă de ei pînă nu apuc să dau ochi cu şeful lor, oricît m-ar hărţui cu întrebările. O să-i explic atunci, Vînătorule, că dumnezeu nu iartă nici omorul şi nici furtul, şi că deşi tata şi cu Harry au pornit cu gîndul să-i scalpeze pe irochezi, el ar trebui să le întoarcă răul cu bine, aşa cum scrie în biblie, altfel o să aibă parte de osînda veşnică. Cînd o să audă una ca asta şi o să-şi dea seama că-i adevărat, căci nu se poate să nu-şi dea seama, crezi c-o să mai stea la gînduri oare? O să ne scoată pe cîteşitrei, adică pe mine, pe tata şi pe Harry, pe ţărm, în dreptul castelului, spunîndu-ne să mergem în pace!

Vorbele din urmă le rosti cu un glas triumfător; apoi, în simplitatea ei, Hetty începu a chicoti închipuindu-şi mutra pe care, fără îndoială, o făcuseră ascultătorii ei, cînd le destăinuise ce pusese la cale. Vînătorul de Cerbi rămase mut de mirare văzînd cît de naivă putea fi biata fată; Judith însă găsi numaidecît mijlocul să-i schimbe intenţiile, făcînd

apel chiar la sentimentul din care izvoriseră. Fără să ia în seamă ultimele cuvinte și nici chicotul de rîs de la sfîrșit, o strigă din nou pe soră-sa stăruitor, ca și cum ar fi avut să-i spună un lucru foarte important. Chemarea ei însă nu mai primi nici un răspuns.

Trosnetele crengilor și un foșnet de frunze le arătară că Hetty se depărtase de țărm afundîndu-se în pădure. Degeaba ar fi încercat să se țină după ea ; era atît de întuneric și pădurea atît de deasă, încît ar fi fost aproape imposibil să-i dea de urmă, lăsînd deoparte faptul că puteau să cadă la fiecare pas în mîinile vrăjmașilor. După cîteva cuvinte pline de tristețe schimbate între ei, pînza fu ridicată din nou, și arca își văzu mai departe de drum, îndepărtîndu-se spre castel. În sinea lui, Vînătorul de Cerbi se felicita că reușise să găsească luntrea și rumega în gînd fel de fel de planuri pentru a doua zi. În momentul cînd vasul se urni din loc, vîntul se înteți se, așa că ajunseră la castel în mai puțin de o oră. Acolo nimic nu se clintise din loc, toate erau așa cum le lăsaseră ; repetînd, de astă dată într-o ordine răsturnată, operațiunile pe care le făcuseră la plecare, intrară în sfîrșit în casă. În noaptea aceea, Judith se culcă singură în pat și udă perna cu lacrimi gîndindu-se la ființa nevinovată alături de care trăise și pe care poate n-o luase îndeajuns în seamă pînă atunci. Părerile de rău o năpădiră, prilejuite de atîtea și atîtea amintiri, și somnul nu se lipi de ea decît în faptul zilei. Vînătorul de Cerbi și delawarul se odihneau pe bordul vasului, unde îi vom lăsa să se bucure de somnul adînc al oamenilor cinstiți, sănătoși și neînfricați, pentru a ne întoarce la fata pe care am lăsat-o mai înainte la marginea pădurii.

Părăsind malul lacului, Hetty pătrunse fără să mai stea la gînduri în desiș, tremurînd încă de teamă să nu fie urmărită. Din fericire, drumul pe care îl alese era cel mai prielnic ca să-și aducă la îndeplinire planul, fiind de altminteri

singurul care pornea din dreptul grindului. Era o beznă atît de adîncă sub rămurișul copacilor, încît cu chiu cu vai putea să înainteze, mergînd mai mult la întîmplare de la primii pași. Două ore încheiate biata fată, săracă cu duhul, dar curată la suflet, osteni rătăcind pe căile încîlcite ale pădurii, ieșind cîteodată din nou pe malul apei, alteori încercînd să urce cîte o costișă pe o cărăruie ce se dovedea pînă la urmă că nu-i putea fi de nici un folos întrucît era perpendiculară pe direcția în care voia să meargă. Adesea îi scăpătau picioarele și cădea jos, fără să pățească însă nimic; totuși după trecerea celor două ceasuri se simți atît de istovită, că nu mai avu putere să facă un singur pas. Trebuia neapărat să se odihnească și Hetty se apucă să-și încropească la iuțeală un culcuș, cu o liniște pe care spaimele pădurii nu păreau s-o poată nicidecum tulbura. Știa că jur împrejur printre copaci mișunau fiare sălbatice, dar prea puține dintre ele se dădeau la oameni, iar șerpii veninoși nu bîntuiau coclaurii aceia. Toate astea le aflase de la tatăl ei, și puținele lucruri ce reușiseră să pătrundă în mintea ei mărginită le primișe cu o încredere ce nu îngăduia nici umbră de îndoială sau de scepticism.

După ce strînse destule vreascuri ca să-și cruțe trupul de umezeala pămîntului, îngenunche lîngă grămăjoara aceea amărîtă de găteje și împreunîndu-și mîinile cu adîncă evlavie înșină cu o voce gingașă, joasă, dar deslușită, o rugăciune. Îndeplinind această datorie, se întinse pe jos și se pregăti să doarmă. Deși potrivită cu anotimpul, îmbrăcămintea fetei era destul de călduroasă, în împrejurări obișnuite; iar nopțile în această parte a țării situată la oarecare altitudine sînt de cele mai multe ori reci, de aceea în pădure totdeauna e răcoare chiar în miez de vară și un călător trebuie să se îmbrace mai gros decît în regiunile de șes. Hetty avusese în vedere lucrul acesta și luase cu ea o manta groasă, grea, cu care se acoperi în loc de pătură. Astfel învelită, în cîteva minute adormi împăcată, ca și cum ar fi

stat de veghe la căpătîiul ei, grijulie şi ocrotitoare, maică-sa care fusese nu de mult răpită pe veci de lîngă ea.

Ceasurile trecură, unul după altul, şi liniştea pădurii rămase netulburată, iar odihna ei fu nespus de dulce, ca şi cum îngerii trimişi anume din cer ar fi stat de strajă în jurul culcuşului său. Ochii ei frumoşi nu se deschiseră măcar o singură dată pînă cînd lumina sură a zorilor nu se strecură prin frunzişul copacilor, cernîndu-i-se peste pleoape, o dată cu răcoarea dimineţii de vară, şi nu-i dădu de ştire ca-n fiecare zi că trebuie să se scoale. Fata murmură ceva prin somn, întinse o mînă, zîmbind gingaş ca un prunc în leagăn, şi rămase mai departe în culcuşul ei. Făcînd fără să-şi dea seama gestul acesta, atinse cu mîna un obiect călduţ şi, ca prin vis, căută să lege cumva senzaţia asta de obiceiurile sale zilnice. O clipă mai apoi se simţi îmboldită vîrtos în coaste, ca şi cum un animal rîmător ar fi scurmat pămîntul cu botul vrînd s-o clintească cu sila din loc. „Judith", şopti ea şi se trezi speriată, ridicîndu-se în capul oaselor ; o mogîldeaţă o zbughise de lîngă ea, împrăştiind frunzele uscate şi călcînd zorită peste crenguţele de pe jos. Care nu-i fu mirarea cînd se dezmeteci în sfîrşit, şi zări ceva mai încolo un ursuleţ din specia urşilor bruni din America, care se legăna pe labele dinapoi, uitîndu-se la ea, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă ar fi cuminte să mai încerce să se apropie o dată. În prima clipă, Hetty, care avusese cîţiva ursuleţi dintr-ăştia, fu gata să se scoale de jos şi să ia în braţe mototolul acela viu, cînd un mormăit vajnic îi făcu îndată cunoscut cam ce-ar putea să-i pată pielea dacă ar pune mîna pe ursuleţ. Fata se dădu îndărăt, şi aruncînd o privire în jur, văzu în apropiere o ursoaică ce aţintise o pereche de ochi fioroşi asupra ei, pîndindu-i fiece mişcare. Un arbore scorburos în care îşi făcuse stup un roi de albine se prăbuşise de curînd şi ursoaica se înfrupta împreună cu doi pui ai săi din bunătăţile pe care întîm-

plarea i le scosese în cale. Sălbăticiunea însă nu scăpa din ochi ursuleții care se zbenguiau nepăsători.

Nimeni nu poate pretinde că ar fi în stare să spună cu precizie care împrejurări anume și în ce fel exercită vreo influență asupra comportării animalelor inferioare. În împrejurarea de față, ursoaica, deși toată lumea știe ce furie năprasnică o apucă atunci cînd își închipuie că puii ei sînt în primejdie, nu dădu nici un semn că s-ar pregăti cumva să tabere asupra fetei. Părăsind scorbura cu miere, fiara se apropie la vreo douăzeci de pași de Hetty ; acolo se ridică în două picioare și începu să se legene, mîrîind nemulțumită, supărată, fără să facă însă un pas mai mult. Spre norocul ei, însă, Hetty n-o rupse la fugă ; dimpotrivă, deși nu fără teamă, îngenunche cu fața spre ursoaică, împreună mîinile și, cu ochii la cer, repetă rugăciunea pe care o spusese la culcare. În momentul cînd Hetty se ridică în picioare, fiara se așeză din nou în patru labe și-și strînse ursuleții pe lîngă ea, lăsîndu-i să sugă hrana lor de fiece zi. Mișcată de această dovadă de duioșie la o lighioană care nu avea de loc reputația de a fi prea simțitoare, băgînd de seamă că un ursuleț se depărtase de maică-sa ca să zburde în voie, Hetty simți iarăși o dorință irezistibilă să-l ia în brațe și să se joace cu el. Prevenită însă de mormăitul ursoaicei, avu destulă minte ca să nu aducă la îndeplinire un gînd atît de primejdios ; amintindu-și apoi deodată pentru ce anume venise pe aceste meleaguri, se despărți de cele trei sălbăticiuni și-și văzu mai departe de drum, apucînd-o de-a lungul țărmului, pe lîngă apa care se întrezărea licărind printre copaci. Văzu atunci cu mirare, fără să se neliniștească totuși, că familia de urși se sculase de asemenea de jos și se ținea după ea, la cîțiva pași, neslăbind-o parcă din ochi, atentă la orice mișcare, ca și cum ar fi vrut să afle cu tot dinadinsul ce voia să facă.

Astfel escortată de ursoaică și de puii săi, Hetty merse cale de aproape o milă, adică de trei ori mai mult decît ar

fi putut să facă pe întuneric, în același răstimp. Drumul ei ducea de-a lungul unei largi terase aproape netede, apoi cobora de sus, de pe mal, într-o vîlcea, care se zărea mai încolo, formînd un alt tăpșan ceva mai accidentat. În partea aceea, înălțimile începeau să se teșească și la poalele lor începea cîmpia ce se desfășură pînă hăt departe, la sudul lacului. Hetty socoti atunci că se apropiase probabil de tabăra pieilor roșii; chiar dacă nu și-ar fi dat seama de asta, ursii i-ar fi atras atenția asupra unei vecinătăți omenești. Adulmecînd aerul, ursoaica se opri locului și nu mai voi să facă un singur pas mai departe, cu toate că fata se uita mereu îndărăt, îmbiind-o prin semne copilărești să vină după ea, ba chiar chemînd-o cu glasul ei dulce. În timp ce își croi astfel drum prin tufărișuri, uitîndu-se mereu înapoi la fiarele ce nu voiau să se clintească din loc, fata simți deodată o mînă omenească pe umărul ei.

— Unde merge? murmură o voce îngrijorată de femeie, vorbind întretăiat. Asta mingo... piele roșii... salbatic, razboinic rau... acolo, na, acolo.

Întîlnirea aceasta neprevăzută n-o neliniști pe Hetty mai mult decît apropierea fioroșilor locuitori ai pădurii. Ce-i drept, în primul moment tresări mirată, însă era pregătită din vreme pentru asemenea împrejurare; iar cît privește făptura ce-i ațînuse calea nu era nici ea făcută s-o bage în răcori, fiind mai puțin înspăimîntătoare decît oricare alta din neamul pieilor roșii. Era o fată ceva mai mare ca vîrstă decît ea, cu un zîmbet însorit ca al lui Judith în zilele ei bune, un glas melodios și o gingășie sfielnică în vorbă ca și în gesturi, proprie femeilor născute în mijlocul unor popoare pentru care partea femeiască îndeobște e o simplă anexă a bărbatului, menită să-i slujească pe aceștia. Frumusețea nu este un lucru rar în rîndul fetelor indigene din America, cîtă vreme mai sînt cruțate încă de greutățile pe care le au de înfruntat mai apoi, ca soții și ca mame. Din acest punct de vedere, primii locuitori ai țării nu se

deosebeau prea mult de urmaşii lor mai civilizaţi, ca şi cum natura ar fi hărăzit femeilor de pe acele meleaguri o delicateţe deosebită, trăsăturile feţii fiind tot atît de gingaşe ca şi talia lor; din păcate însă femeile indigene pierd de timpuriu subţirimea trupului ce face farmecul lor în tinereţe, fie din pricina greutăţilor vieţii de familie, fie din cine ştie ce alte motive.

Fata care o oprise pe Hetty în loc era îmbrăcată cu un fel de mantie de stambă, ce-i acoperea aproape tot bustul şi cu o cămaşă scurtă din pînză albastră, tivită cu dantelă de aur, ce nu-i trecea de genunchi; nişte jambiere din acelaşi material şi o pereche de mocassini din piele de căprioară îi întregeau costumul. Părul împletit în cosiţe lungi, negre, îi cădea pe umeri şi pe spate, fiind despărţit în două deasupra frunţii joase şi netede, într-un fel ce îndulcea expresia strengărească a ochilor ei plini de gingăşie. Faţa îi era ovală, cu trăsături subţiri, dinţii ca două şiraguri de mărgăritare, iar pe buzele ei flutura o blîndă melancolie, ca şi cum ar fi intuit în chip ciudat destinul său de fiinţă ce trebuia să îndure suferinţele hărăzite femeii în sînul tribului său, suferinţe îndulcite cumva de duioşia pe care natura a dăruit-o femeii. Glasul său, după cum am mai spus, era molcom, ca surîsul brizei nocturne, tot o însuşire proprie femeilor din rasa ei, dar care la ea avea ceva atît de deosebit, încît fata fusese poreclită Wah-ta-Wah, adică Susur Blînd.

Nu e prea uşor de spus care dintre ele se dovedi mai stăpînă pe sine cu prilejul acestei neaşteptate întîlniri: faţa palidă ori pielea roşie. Cu toate că şi ea era destul de mirată, Wah-ta-Wah avea mai mult chef de vorbă şi îşi dădea şi mai bine seama de consecinţele pe care le putea avea această împrejurare, după cum tot atît de bine cunoştea şi mijloacele de a le ocoli. Pe cînd era copilă, taică-său fusese o bună bucată de vreme angajat în armată, făcîn-

du-şi serviciul în garnizoana din colonie ; cum locuise cîţiva ani în preajma forturilor, fata începuse s-o rupă binişor pe englezeşte, vorbind prescurtat, aşa cum obişnuiesc pieile roşii, dar curgător şi fără acea silnicie pe care o manifestă îndeobşte indigenii cînd sînt nevoiţi să folosească limba aceasta.

— Unde merge ? repetă Wah-ta-Wah, zîmbindu-i şi ea lui Hetty, drăguţă şi îmbietoare cum îi era felul. Războinic rau, acolo ; războinic bun — na, departe.

— Cum te cheamă ? o întrebă simplu Hetty, ca un copil.

— Wah-ta-Wah. Eu nu mingo — eu delawar adevărat — prieten yankei. Mingo mult crud, jupoaie om, place sînge — delawar jupoaie om, cinste place el. Vine tu aici, nu este ochi pîndeşte.

Wah-ta-Wah se duse cu ea spre marginea lacului şi coborîră împreună în rîpă, să se ascundă sub tufişurile şi copacii ce-şi plecau crengile pînă la pămînt, ferindu-le de ochii vreunei iscoade. Acolo se aşezară una lîngă alta, pe trunchiul unui copac prăbuşit, ce zăcea pe jumătate cufundat în apă.

— De ce tu aici vine ? o întrebă fata cu însufleţire. De unde vine tu ?

Hetty îi povesti din fir-a-păr totul, simplu şi cu inima deschisă, cum îi era felul. Îi arătă în ce impas se află taicăsău, mărturisindu-i c-ar vrea din toată inima să-i fie de folos sau dacă s-ar putea chiar să-l elibereze.

— De ce tata vii noaptea mingo tabără ? întrebă Wah-ta-Wah care era deprinsă ca şi Hetty să spună cinstit adevărul fără ocolişuri. Ştie noi razboi sîntem... el nu copil — barba crescut — trebuie ştiut irochezii tomahawk poartă şi cuţit şi puşca. De ce venit noapte — apucat păr fata delawar şi vrut jupoaie cap la mine ?

— Pe tine ? făcu Hetty înmărmurită de groază. Te-a apucat de păr şi a vrut să te scalpeze ?

— De ce nu? Scalp delawar plateşte tot aşa scalp mingo. Guvernator nu zice altfel este. Asta faţa palida jupoaie om. Nu el este cum asta Vînător Cerbi spus faţa palida eşti.

— Îl cunoşti pe Vînătorul de Cerbi? întrebă Hetty îmbujorîndu-se de bucurie şi mirare, ceea ce o făcu să uite pe loc părerile de rău. Şi eu îl cunosc. E la noi acum, în arcă împreună cu Judith şi cu un delawar care se numeşte Şarpele cel Mare. Chipeş şi neînfricat, Şarpele ăsta!

Cu tot coloritul închis şi paşnic pe care natura îl hărăzise acestei frumuseţi indigene, sîngele ce-i năvăli în obraji în momentul acela îi rumeni şi mai tare chipul, dînd în vileag emoţia puternică ce o cuprinsese şi înteţind strălucirea ochilor ei inteligenţi, negri ca tăciunele. Ridicînd un deget, ca şi cum ar fi vrut să-i spună lui Hetty să ia seama, coborî şi mai mult glasul ei molcom şi dulce şi continuă să vorbească în şoaptă.

— Chingachgook! murmură gingaş tînăra delawară, mai mult suspinînd numele acesta cu sunete aspre, guturale, ce pe buzele ei părea atît de melodios. Tata lui asta Uncas eşti, mare şef mohican, nu aşa mare cum Tamenund moşul! Războinic eşti, puţin carunt, şi mai puţin cînd foc faci sfat. Cunoaşte tu, Şarpe Mare?

— A sosit la noi aseară abia, cu vreo două-trei ore înainte de plecarea mea. Mi-e teamă, Susur Blînd — neputînd să pronunţe numele noii sale prietene în graiul tribului ei, Hetty îşi amintise deodată că Vînătorul de Cerbi o numise aşa, mai familiar şi se grăbise să-l imite, fără să ţină seama de eticheta de rigoare în lumea civilizată. Mi-e teamă Susur Blînd să nu umble şi el după scalpuri ca tata şi ca Pripitul.

— De ce nu, ha? Asta Chingachgook războinic eşti delawar scalp cinste faci, sigur, el jupoi.

— Atunci e tot atît de crud ca şi ceilalţi — zise repede Hetty — nici delawarul n-o să găsească îndurare în faţa lui dumnezeu pentru o faptă ca asta, cum n-o să găsească nici faţa palidă.

— Nu adevărat — răspunse impetuos, aproape cu patimă fata delawară — nu adevărat, zic. Manitu bine parut vede voinic venit război, douăzece, suta scalp în par! Tata Chingachgook jupuit scalp, bunicul jupuit scalp, toți șef batriu jupuit scalp, și asta Chingachgook el jupoi scalp mult, cît el duce poate.

— Atunci, mă întreb cum mai doarme noaptea. Mă apucă groaza numai cînd mă gîndesc. Un om crud nu mai poate trage nădejde să i se ierte păcatele.

— Nu crud, el tot iertat tot, tot — protestă Wah-ta-Wah, bătînd cu piciorul în pămîntul pietros și scuturînd din cap, ceea ce dovedea că una din formele de manifestare ale sensibilității ei feminine fusese covîrșită de un alt aspect al aceleiași sensibilități. Zic asta Șarpe curajos ești, merge el acasă patru sau doi scalp.

— De aia a venit încoace? Ba nu, zău, a făcut atîta drum trecînd peste munți și văi, peste rîuri și lacuri ca să nu dea pace semenilor săi și să săvîrșească asemenea neomenii?

Întrebarea asta domoli îndată mînia clocotitoare a frumoasei delaware ce se simțise jignită, biruind prejudecățile în mijlocul cărora crescuse și îndreptîndu-i gîndurile pe un făgaș mai potrivit cu inima ei de femeie și mai senin. Mai întîi aruncă împrejur o privire bănuitoare, ca și cum i-ar fi fost frică să nu tragă cineva cu urechea, pe urmă se uită drept în ochii prietenei sale, și după aceste nevinovate mărturii de sfiiciune feminină, își acoperi fața cu mîinile și izbucni într-un hohot de rîs care, pe bună dreptate, s-ar fi putut asemăna cu cîntarea pădurii. Teama de a nu se da în vileag însă înfrînă numaidecît această copilăroasă manifestare a simțămintelor ei, și luînd mîinile de la ochi, gingașa făptură, încîntător de spontană, se uită din nou cu un zîmbet șăgalnic în ochi la Hetty, ca și cum s-ar fi întrebat în ce măsură putea să aibă încredere într-o femeie, încă străină pentru ea, împărtășindu-i taina

inimii ei. Cu toate că Hetty nu era chiar atît de frumoasă ca sora ei, multă lume o socotea mai atrăgătoare decît Judith prin felul său de a fi. Hetty lăsa să se vadă fără nici un ascunziș sufletul său cinstit și în același timp nu purta pe față nici unul din semnele ce trădează de obicei debilitatea mintală. Este adevărat că un om înzestrat cu un spirit de observație mai dezvoltat ar fi putut să descopere unele indicii în expresia ochilor ei cîteodată pustii, dar aceste mărturii erau mai curînd menite să-i atragă simpatiile, dovedind nu atît lipsa unei conștiințe mai adînci, cît mai ales lipsa oricărei umbre de vinovăție. Impresia pe care Hetty o făcu asupra fetei delaware fu cît se poate de bună, și într-un elan de afecțiune, Susur Blînd, ca să folosim și noi acest nume mai ușor de pronunțat, se repezi s-o cuprindă în brațe, strîngînd-o cu o impetuozitate ce nu putea fi întrecută decît de căldura ei sufletească.

— Tu bun — murmură tînăra indigenă. Tu bun, știu, mult este de cînd Wah-ta-Wah nu prieten ai, nu sora, nu cine ea spui inima! Tu prieten este Wah-ta-Wah, nu?

— Niciodată n-am avut o prietenă, îi răspunse Hetty, întorcîndu-i calda îmbrățișare din toată inima. Am o soră, ce-i drept, dar n-am nici o prietenă. Judith mă iubește, e adevărat, și eu o iubesc pe ea, dar așa e dat să se iubească surorile. Aș vrea să am însă o prietenă. Să știi că am să-ți fiu prietenă, cu tot sufletul, pentru că îmi place și glasul, și zîmbetul, și felul cum gîndești tu, numai cu scalpurile nu mă pot împăca.

— Nu mai tu gîndește asta, Wah-ta-Wah nu mai spui scalp, gata — o întrerupse, duioasă, Susur Blînd — tu este fața palidă, eu piele ești roșie, tu crescut unu fel, eu altu fel crescut. Vînătorul de Cerbi și Chingachgook prieten bun; tu, Wah-ta-Wah prieten bun... cum tu cheama, draga?

— Mă cheamă Hetty, dar numele meu adevărat este Esthera.

— De ce? Tot asta ești. De ce trebuie nume citești? Moravieni zis Wah-ta-Wah trebuie citești, Wah-ta-Wah nu citești vrut. Nu bine fata delawar știe mult prea decît voinic. Mult rușine. Eu chemat Wah-ta-Wah, Susur Blînd ei zis, așa cum vorbește voi. Spune tu Wah-ta-Wah, spui eu Hetty.

După ce chestiunile acestea preliminare fură în sfîrșit rezolvate spre mulțumirea amîndurora, cele două fete se apucară să-și împărtășească năzuințele și planurile lor. Hetty îi destăinui fetei delaware ce voia să facă pentru tatăl ei, iar la rîndul său Wah-ta-Wah îi mărturisi noii sale prietene, care nu prea era curioasă de felul ei să afle secretele altora, gîndurile pe care le urzise în legătură cu un tînăr din tribul său. Deși își dezvăluiseră sufletul îndeajuns ca să-și poată da fiecare seama de părerile celeilalte, le mai rămăsese totuși încă multe lucruri tăinuite în adîncul inimii, prilej pentru alte întrebări și răspunsuri, cu care de altfel se și încheie convorbirea. Fiind mai isteață, Wah-ta-Wah începu ea s-o descoasă. Înlănțuind mijlocul lui Hetty își dădu capul pe spate și se uită în sus spre prietena ei cu o scînteiere jucăușă în ochi, rîzînd ca și cum veselia asta se răsfrîngea din priviri și o întrebă răspicat:

— Hetty frate are, cum tata are? întrebă ea. De ce Hetty nu vorbește frate, cum vorbește tata?

— N-am nici un frate, Susur Blînd. Se zice că aș fi avut cîndva, dar s-a prăpădit de mult, și acum se odihnește pe fundul lacului, lîngă mama.

— Nu frate are, atunci tînar războinic are, mult el iubește cum tata, nu? Mult frumos el ești, viteză el ești, șef mare ești. Cum el arată ești?

— Ar fi păcat să iubesc pe altcineva, așa cum îl iubesc pe tata. Nici nu mă gîndesc la așa ceva, protestă Hetty, care nu știa cum să-și ascundă mai bine emoția și să ocolească o mărturisire, cu toate că, datorită acestei stîlciuni

atît de femeiești, era pe cale să tăinuiască față de prietena sa adevărul, deși mă tem uneori că ispita o să fie mai tare ca mine, dacă Harry o să vină mai des pe la noi. Uite, ți-am mărturisit cinstit totul, pentru că m-ai întrebat, dar să știi că m-aș prăbuși de rușine în mijlocul pădurii, dacă el ar afla vreodată!

— De ce nu el întrebi tu? Nu el îndrăznești? Voinic trebuie întrebi fata, nu trebuie aștept fata vorbește el. Fetele mingo rușine faci asta.

— Ce să mă întrebe? spuse Hetty cu sufletul la gură, ca și cum s-ar fi temut grozav de lucrul acesta. Dacă-l iubesc așa cum îl iubesc pe tata? Oh! Sper că niciodată n-o să-mi pună astfel de întrebări, pentru că atunci ar trebui să-i răspund și sînt sigură că aș muri de rușine!

— Nu, nu, nu murit — rosti cealaltă, rîzînd fără să vrea. Face roșu obraz, face rușine, dar asta nu mult, pe urma fericit este, niciodată așa mult fericit. Voinic spui trebuie fata el nevasta iei, el nu luat, el nu ai, poate, wigwam unde stați.

— Harry nu vrea să se însoare cu mine și nimeni n-o să-și lege vreodată viața de a mea, Susur Blînd.

— Cum tu asta știe? Poate unu om și altu om însurat tu; așa încetul, încetul, limba spus, inima simțit. De ce nimeni legi viața tine?

— Fiindcă nu-s întreagă la minte, zic ei. Și tata tot așa zice de multe ori, și Judith la fel, cînd e supărată, dar nu-mi pasă mie de ce spun ei, cît mi-a păsat de vorbele mamei. Și dînsa mi-a spus odată așa, pe urmă a început să plîngă de parcă i-ar fi zdrobit cineva inima. Atunci mi-am dat seama și eu că nu-s întreagă la minte.

Wah-ta-Wah rămase un timp cu ochii la ea fără să scoată un cuvînt privind-o cît era de simplă și drăguță, și deodată i se dezvălui tot adevărul. Mila, respectul și duioșia păreau că dau o luptă în inima ei; în cele din urmă se ridică brusc, dîndu-i să înțeleagă lui Hetty că-i gata s-o

conducă pînă în tabăra mingoșilor, care se afla destul de aproape. Faptul că Wah-ta-Wah, care mai înainte se ferise cu atîta grijă să nu fie văzute cumva împreună, acum își schimbase atitudinea, se datora convingerii sale că nici o piele roșie n-ar fi fost în stare să căşuneze cel mai mic rău unei ființe pe care marele spirit o lăsase atît de neajutorată în viață, lipsind-o de cel mai temeinic mijloc de apărare al unui om — judecata.

Hetty o urmă pe noua sa prietenă fără pic de teamă și fără nici o umbră de dispreț. Ținea cu orice preț să ajungă în tabără și avînd motivele ei pentru asta, care-i sporeau curajul, era tot atît de puțin îngrijorată de ceea ce ar putea să i se întîmple ca și însoțitoarea sa care știa că prin firea lucrurilor fata albă avea să fie cruțată de orice neajuns. Mergînd așa amîndouă de-a lungul țărmului împînzit de tufișuri, Hetty, căreia i se dezlegase limba, nu mai tăcea o clipă, punînd tot felul de întrebări tinerei delaware, în vreme ce Wah-ta-Wah renunțase la orice discuție din clipa cînd băgase de seamă cu cine avea de-a face.

— Bine, dar tu nu ești mărginită ca mine — spunea Hetty — ce-l împiedică atunci pe Șarpe să te ia de nevastă.

— Wah-ta-Wah prizonier ești și mingo urechi mari ai. Nu vorbește Chingachgook aici. Tu asta făgăduit Wah-ta-Wah, Hetty bun, da?

— Lasă că știu eu, știu — se grăbi s-o liniștească Hetty, vorbind aproape în șoaptă, ca să-i arate că își dădea și ea seama de necesitatea acestor precauții. Știu, Vînătorul de Cerbi și Șarpele au pus la cale să te scape din mîinile irochezilor, și ți-e teamă — nu-i așa? — să nu prindă cineva de veste.

— De unde tu știe? se repezi Wah-ta-Wah, contrariată, parcă, o clipă, că Hetty nu era chiar atît de nătîngă pe cît își închipuise. De unde tu știe? Nu spus nimeni, auzi?

Numai tata și Harry. Mingo ţelegi poate asta. Tu făgăduit nu vorbeşte ce asta nu ţelege.

— Dar eu înţeleg foarte bine, Susur Blînd. De ce n-aş vorbi atunci? Vînătorul de Cerbi i-a spus tatei de faţă cu mine, şi cum nimeni nu m-a oprit să nu ascult, am auzit tot ce-au vorbit, aşa cum am auzit şi ce-a vorbit tata cu Harry despre scalpuri.

— Nu bine faţa palidă vorbit scalp, nu bine asta fetiţa ascultat Wah-ta-Wah ştii cum iubeşti Hetty. Delawar cînd mult iubeşti, puţin vorbeşti.

— Numai că, vezi tu, feţele palide au alt obicei: cînd li-e drag ceva, tot timpul nu vorbesc decît despre asta. Pesemne că nu mă taie pe mine capul, dar zău dacă înţeleg de ce la pieile roşii trebuie să fie altfel.

— Asta Vînător Cerbi zice aşa piele roşie făcut eşti. Unul făcut vorbeşti eşti, altul făcut ţii gura închide. Cînd venit mingo trebuie ţii gura închide. Dacă Şarpe vrei vezi Wah-ta-Wah, Hetty vrei asta vezi Harry. Fetiţa bun Hetty, nu dai gol prieten secret.

Hetty înţelese rugămintea ei şi-i făgădui să nu sufle o vorbă cuiva că Chingachgook se afla acolo şi de ce venise.

— Poate el scapi Harry şi tata şi Wah-ta-Wah, dacă lăsat el faci cum asta trebuie — îi şopti dulce şi tainic fata delawară prietenei sale, cînd ajunseră destul de aproape de tabără ca să audă vocile femeilor care roboteau ca toate femeile ce împărtăşeau soarta lor. Asta tu gîndeşte, Hetty, pune douăzeci degete peste gura. Prieten nu scape, dacă Şarpe nu ele scape.

Wah-ta-Wah nici nu putea găsi argument mai bun ca să pecetluiască gura lui Hetty, făcînd-o să păstreze secretul. Cum tocmai pentru asta fugise de pe arcă, anume ca să-l scape şi pe taică-său şi pe tînărul de pe frontieră din mîinile celor ce-i luaseră prizonieri, Hetty se dumeri în sfîrşit că exista o strînsă legătură între ţelul ei şi hatîrul pe care i-l ceruse delawara să i-l facă. Chicotind fără rost,

fata dădu din cap în semn c-a înțeles și tot așa, cuminte, făgădui să respecte dorințele prietenei sale. Fiind în sfîrșit liniștită în această privință, Wah-ta-Wah nu mai zăbovi o clipă și o porni întins spre tabăra celor ce o țineau zălog.

Capitolul XI

Îndeletnicirea de căpetenie a cetei din care, vrînd-nevrînd, făcea parte și Wah-ta-Wah nu era de obicei, cum s-ar putea crede, războiul; asta se vedea mai cu seamă din faptul că în tabără se aflau și femei. De fapt ceata aceea nu era decît o mică parte dintr-un trib din Canada și atunci cînd începuseră ostilitățile venise tocmai pe teritoriul englez, la vînătoare și la pescuit. După ce o iarnă întreagă și o primăvară trăiseră numai din prăzile luate de la inamicii lor, puseseră la calé o ultimă lovitură înainte de a se retrage. În același timp faptul că pătrunseseră atît de adînc pe teritoriul dușman mai avea o explicație care dovedea ascuțita istețime a pieilor roșii. În momentul cînd sosise ștafeta cu vestea că izbucnise războiul între englezi și francezi, conflict care angajase implicit și triburile aflate sub influența celor doi beligeranți, ceata de irochezi tocmai tăbărise pe malurile lacului Oneida, ce se afla cu vreo cincizeci de mile mai aproape de frontiera lor, decît de locul unde se desfășoară acțiunea povestirii noastre. Ca să se refugieze pe teritoriul Canadei ar fi însemnat să înfrunte riscul de a fi hărțuit de inamic, de aceea conducătorii grupului se gîndiseră la o altă soluție și căutaseră să pătrundă și mai adînc într-o regiune unde-i pîndeau primejdii la tot pasul, în speranța că, luînd calea asta, se vor putea retrage prin spatele inamicului, în loc să fie fugăriți de el. Fuseseră

nevoiți să recurgă la acest vicleșug din pricină că în mijlocul lor se aflau și femei și cu slabele forțe de care dispuneau componenții grupului ar fi fost peste putință să facă față efortului necesar pentru a scăpa de urmăritori.

Deoarece tabăra fusese așezată acolo vremelnic, avea înfățișarea austeră a unui bivuac, îndulcită într-o oarecare măsură de o seamă de mijloace ingenioase pe care numai inventivitatea unor oameni obișnuiți să trăiască în asemenea vitrege condiții le puteau născoci. Focul aprins la rădăcina unui stejar verde era folosit de toți laolaltă, vremea fiind prea frumoasă ca să aibă altă întrebuințare decît la gătitul bucatelor. În jurul acestui centru de gravitate se aflau împrăștiate vreo cincisprezece sau douăzeci de colibe scunde — cuvîntul bordeie ar fi poate mai potrivit — unde la căderea nopții locuitorii taberei intrau în patru labe să se odihnească sau, pe timp de furtună, pentru a se adăposti. Colibele scunde erau înjghebate din crengi îmbinate laolaltă cu destulă iscusință și acoperite toate cu scoarță de copac desfăcută de pe arborii căzuți, căci în orice pădure virgină se găsesc bușteni cu duiumul, care mai de care mai putregăioși. Cît privește mobilierul era aproape inexistent. Unelte de bucătărie cît se poate de rudimentare zăceau risipite în jurul focului. Se vedeau și cîteva lucruri de îmbrăcăminte înăuntru, ca și în preajma colibelor. Erau și pușți, lireșe, și cornuri cu pulbere și cartușiere care atîrnate de ramurile cele mai de jos ale copacilor, care azvîrlite la poalele acestora, iar scheletele a doi sau trei cerbi rămăseseră întinse la vedere, chiar pe locul unde vînatul fusese căsăpit.

Ajungînd împreună cu prietena ei la marginea taberei, Hetty scoase un țipăt cînd dădu cu ochii de tatăl ei. Ședea pe jos la rădăcina unui arbore sprijinindu-se cu spatele de el, lîngă Harry care ascuțea tacticos o surcică. Văzîndu-i ai fi zis că erau la fel de slobozi ca toată lumea din tabără, ba încă cineva care n-ar fi cunoscut obiceiurile pieilor roșii ar fi putut chiar să creadă că erau niște oaspeți ; nici prin

gînd nu i-ar fi trecut că se afla în fața unor prizonieri. Watta-Wah își conduse prietena pînă aproape de ei, apoi se retrase cuminte, ca nu cumva din pricina ei aceștia să se simtă cumva stingheriți. Hetty nu era obișnuită cu alintările, sau cu alte mărturii de afecțiune ca să-și manifeste prea impetuos simțămintele. Se mulțumi, deci, să se ducă la taică-său și să se oprească în fața lui, fără un cuvînt, aidoma unei statui a dragostei filiale. Bătrînul nu se sperie și nici nu se arătă mirat cînd o văzu răsărind așa, din senin. În această privință își însușise stoicismul indienilor, știind prea bine că nu există mijloc mai sigur să le cîștige respectul, decît împrumutînd stăpînirea lor de sine. Irochezii, la rîndul lor, nu manifestară nici o surpriză, în fața apariției neașteptate a unui chip necunoscut în mijlocul lor. Într-un cuvînt, sosirea aceasta stîrni aparent mai puțină vîlvă, deși împrejurările erau atît de curioase, decît sosirea unui călător la cel mai arătos han dintr-o localitate cu pretenții de civilizație. Stăpînirea de sine este o trăsătură caracteristică pieilor roșii din America de Nord, trăsătură pe care unii pretind că ar fi avînd-o și succesorii lor albi ; în cazul de față, însă, lucrul acesta mai putea fi explicat și prin situația avantajoasă pe care o avea ceata de indigeni. Se știa, astfel, ce forțe se aflau pe arcă, după cum se știa faptul că Chingachgook era așteptat ; nici un trib sau vreun detașament armat nu se bănuia c-ar fi prin apropiere, și pretutindeni, de jur împrejurul lacului, stăteau de strajă ochi vigilenți, pîndind zi și noapte orișice mișcare a celor de pe vas care, pe drept cuvînt, se puteau socoti asediați.

În sinea sa Hutter era mișcat pînă în fundul inimii de fapta copilei sale, Hetty, cu toate că părea atît de indiferent. Își amintea de rugămintea duioasă pe care fiică-sa i-o făcuse în ziua cînd părăsise arca și nenorocirea îi coborî pe inimă o povară pe care n-ar fi simțit-o în vîltoarea triumfală a unei victorii. Pe urmă cunoștea devotamentul

curat, desăvîrșit, al copilei sale și-și dădea seama pentru ce venise și de cîtă abnegație putea fi în stare Hetty.

— N-ai făcut bine, fetițo — o dojeni taică-său, gîndul cel mai chinuitor pentru el în momentul acela fiind ca nu cumva biata copilă să aibă de suferit de pe urma faptei sale. Irochezii ăștia sînt niște ființe aprige și nu-mi vine a crede că se pot socoti măguliți cînd cineva i-a jignit așa cum am făcut noi.

— Spune-mi, tată — îl întrebă fata, uitîndu-se pe furiș în jur, ca și cum i-ar fi fost teamă să n-o audă cineva — dumnezeu v-a îngăduit cumva să săvîrșiți fapta sîngeroasă pentru care ați venit încoace? Aș vrea să știu asta, ca să pot vorbi slobod și deslușit cu pieile roșii, dacă cel de sus nu v-a lăsat s-o faceți.

— Nu trebuia să vii aici, Hetty. Ăștia n-au să înțeleagă nici felul tău de a fi, nici gîndurile ce te-au adus încoace.

— Cum s-a întîmplat asta, dragă tată? Nici tu, nici Harry, după cîte știu, n-aveți asupra voastră ceva care să semene cu un scalp.

— Dacă asta te liniștește, draga tatii, uite, am să-ți răspund. În momentul cînd am prins-o pe fata care te-a însoțit pînă aici, a început să țipe și atunci a ieșit ca din pămînt și a tăbărît pe mine toată liota asta de pisici sălbatice, prea mulți ca un singur creștin să le poată ține piept. Ca să fii împăcată, află că de astă dată nu ne știm vinovați să fi luat nici un scalp, după cum de bună seamă n-o să ne știm vinovați nici de a fi încasat vreun premiu pentru asta.

— Îți mulțumesc, tată! Acum pot să le vorbesc de sus irochezilor cu inima împăcată. Sper că nici pe Harry nu l-a lăsat cugetul să lovească pe vreunul din ei?

— Ai vorbit întocmai ca o femeie bisericoasă, Hetty, așa cum te-am știut totdeauna. Ai dreptate, nici pe Harry nu l-a lăsat cugetul. Ăsta-i adevărul adevărat!

— Eşti liber acum, Harry — spuse Hetty aruncînd o privire sfioasă spre picioarele neferecate în lanţuri ale namilei de flăcău. N-ai nici frînghii, nici cătuşe care să-ţi rănească mîinile sau gleznele.

— Nu, Hetty. Firea îşi are cerinţele ei şi libertatea este şi ea ceva firesc. Picioarele par slobode, dar numai atît, fiindcă nu mă pot folosi de ele aşa cum aş vrea. Pînă şi copacii ăştia au ochi, da, chiar şi gură, căci dacă unchiaşul de lîngă mine ori eu am încerca să facem un singur pas peste graniţele închisorii noastre, nici n-am apuca bine să ne luăm tălpăşiţa, că toată tabăra ar fi în picioare, şi, fie că ne place sau nu, patru sau cinci gloanţe ar zbura după noi, poftindu-ne cu tot dinadinsul să ne ţinem în friu nerăbdarea.

— Cu atît mai bine, Harry — răspunse fata — e mai cuminte ca dumneata şi tata să staţi liniştiţi şi paşnici pînă ce voi apuca să vorbesc cu irochezii, pe urmă ai să vezi că totul o să meargă strună şi o să fim fericiţi. Aş vrea să nu mă însoţească nimeni, nici dumneata, nici tata. Lăsaţi-mă singură. Cînd o să pun toate lucrurile la cale şi o să fiţi liberi să plecaţi, viu eu să vă dau de ştire.

Hetty vorbea cu un aer atît de firesc şi de serios, părea atît de convinsă c-o să reuşească, şi pe faţa ei se oglindea seninătatea unui suflet atît de curat şi de cinstit, încît amîndoi ascultătorii se simţiră înclinaţi să-şi pună toată nădejdea în demersul ei, aşa cum nu s-ar fi întîmplat în alte împrejurări. De aceea nu încercară cîtuşi de puţin s-o oprească, atunci cînd se hotărî în sfîrşit să se despartă de ei, îndreptîndu-se spre grupul căpeteniilor ce ţineau ceva mai la o parte sfat, chibzuind în fel şi chip, de unde şi cu ce scop anume picase aşa din senin străina aceea în mijlocul lor.

După ce Susur Blînd, pentru că e mai nostim, credem noi, să-i spunem aşa, se desprinsese de lîngă prietena ei, Wah-ta-Wah se dusese lîngă doi mingoşi mai în vîrstă, care

se purtaseră mai frumos cu ea de cînd irochezii o luaseră zălog, ba unul din ei, mai cu vază, se arătase gata s-o înfieze, dacă ar fi primit cumva să intre în rîndul huronilor[1]. Alăturîndu-li-se celor doi, şireata delawară ştia c-au să caute s-o tragă de limbă. Wah-ta-Wah îşi însuşise prea bine obiceiurile poporului său, ca să-şi dea în vileag faţă de nişte bărbaţi străini părerile pe care o fată la vîrsta ei putea să le aibă; natura o înzestrase cu un tact şi o abilitate datorită cărora reuşea să fie luată în seamă atunci cînd voia, fără a răni cumva mîndria unor oameni cărora le datora supunere şi respect. Pînă şi indiferenţa ei simulată izbutea să stîrnească curiozitatea, aşa că Hetty abia apucase să ajungă lîngă tatăl ei, că fata delawară se şi văzu chemată cu un semn discret, dar plin de tîlc în mijlocul grupului de irochezi. Aceştia începură s-o descoasă, întrebînd-o cine era însoţitoarea ei şi ce caută în tabără. Fata le împărtăşi faptul că, după cît îşi putuse da seama, Hetty nu era întreagă la minte, căutînd mai curînd să exagereze meteahna ei decît s-o micşoreze, apoi le spuse într-o doară motivul pentru care se încumetase a pătrunde în mijlocul duşmanilor. Cuvintele ei avură efectul aşteptat, urzind în jurul străinei un nimb de respect şi de sfinţenie, care, după cum constatase chiar ea, era cea mai bună pavăză pentru Hetty. Văzînd că-şi atinsese scopul, Wah-ta-Wah se retrase deoparte şi, cu o duioşie de soră şi o grijă plină de gingăşie, se apucă să pregătească ceva de mîncare, s-o poată ospăta pe noua sa prietenă, atunci cînd Hetty va fi avut în sfîrşit răgaz să îmbuce. Tot timpul, însă, cît roboti, fata nu slăbi din ochi grupul celor strînşi la sfat, înregistrînd orice schimbare în atitudinea căpeteniilor, orişice gest al lui Hetty şi cele mai neînsemnate împrejurări ce ar fi putut avea vreo înrîurire asupra propriei sale soarte ori a prietenei ei.

[1] Ramură a poporului irochez. (n.t.).

Îndată ce Hetty se apropie de grup, căpeteniile, cu un aer degajat şi politicos, vrednic de nişte oameni dintr-o lume mult mai aleasă, desfăcură cercul lor restrîns, ca s-o primească. Şi cum în preajmă se afla un copac prăbuşit, cel mai vîrstnic dintre ei îi făcu liniştit semn, fetei, poftind-o să şadă, după care luă şi el loc lîngă ea, binevoitor ca un părinte. Ceilalţi se rînduiră în jurul lor, demni şi plini de solemnitate. Fata care avea oarecare spirit de observaţie îşi dădu seama dintru început că abia aşteptau să le spună pentru ce venise. În momentul cînd deschise gura însă, bătrînul şef îi făcu semn părinteşte să mai zăbovească o clipă şi-i spuse unui subaltern mai tînăr s-o cheme şi pe Wah-ta-Wah în mijlocul lor, apoi rămase tăcut, în aşteptare. Întreruperea se datora faptului că şeful se dumerise dintr-o dată că aveau nevoie de un tălmaci, deoarece prea puţini dintre huronii de faţă înţelegeau de bine, de rău, limba engleză.

Wah-ta-Wah nu era de loc supărată că fusese chemată şi ea la discuţie, mai ales că i se încredinţase asemenea misiune. Îşi dădea seama c-ar fi fost vai de ea dac-ar fi încercat să înşele pe vreuna dintre căpetenii, dar era hotărîtă să folosească orice prilej, să recurgă la oricare din vicleşugurile ce şi le însuşise în mijlocul pieilor roşii, ca să le ascundă faptul că iubitul ei se afla pe aproape şi pricina pentru care acesta bătuse atîta cale. Cineva care n-ar fi fost familiarizat cu obiceiurile şi mijloacele unor oameni ce duceau o viaţă sălbatică nici n-ar fi bănuit măcar, sub privirile sfioase, ochii blînzi şi zîmbetul luminos al acestei tinere frumuseţi indigene, prezenţa de spirit, prudenţa, fermitatea, imboldurile nobile, profundul devotament şi abnegaţia de care este în stare o femeie cînd e în joc dragostea ei. În timp ce se îndrepta spre ei, bătrînii, de felul lor ursuzi, o priveau cu drag, întrucît nutreau ambiţia tainică de a altoi acest minunat lăstar pe trunchiul propriei lor seminţii, adopţiunea fiind deopotrivă recunoscută

și practicată de triburile din America, așa cum a fost totdeauna în țările unde națiunea se supune unor legi de organizare civică.

Îndată ce Wah-ta-Wah se așeză lîngă Hetty, bătrînul șef o rugă s-o întrebe pe „frumoasa și tînăra față palidă" ce anume o adusese printre irochezi și cu ce puteau să-i fie de folos.

— Spune-le, Susur Blînd, cine sînt ; mezina lui Thomas Hutter, cel mai vîrstnic dintre cei doi prizonieri, stăpînul castelului și arcei și omul cel mai îndreptățit, totodată, să se socotească stăpîn peste uscatul și apele acestor coclauri, ca unul ce a trăit, a vînat și a pescuit o viață întreagă pe meleagurile astea. Împărtășindu-le tot ce ți-am spus, au să-și dea seama cine e Thomas Hutter. Arată-le apoi că am venit aci să-i conving că nu trebuie să se răzbune nici pe tata și nici pe Harry, ci să-i lase mai bine să plece nestingheriți și să se aibă cu ei ca frații, iar nu ca niște dușmani. Spune-le lămurit toate astea, Susur Blînd, nu-ți fie teamă nici pentru mine, nici pentru tine, dragă fată, pentru că dumnezeu ne are în paza lui.

Wah-ta-Wah îi împlini întocmai dorința, avînd grijă să tălmăcească vorbele ei cît mai exact în graiul irochez, pe care îl vorbea tot atît de bine ca și limba maternă. Șefii ascultară gravi toate lămuririle preliminare. Doi dintre ei, care știau puțin englezește, confirmară prin ocheade pline de înțeles aruncate pe furiș celorlalți că tălmaciul își făcuse conștiincios datoria.

— Și acum, Susur Blînd — rosti Hetty, cînd îi făcură semn să urmeze — te-aș ruga să le împărtășești, cuvînt cu cuvînt, tot ce am să-ți spun. Întîi și întîi arată-le că tata și cu Harry au venit aici ca să adune cît mai multe scalpuri, deoarece precum se știe cîinele de guvernator și colonia plătesc cu bani gheață orișice scalp, fie de bărbați, fie de femei, de oameni în toată firea sau de copii, și lăcomia lor de bani a fost atît de puternică, încît inimile lor slabe

nu li s-au putut împotrivi. Spune-le toate astea, dragă fată, așa cum le-ai auzit din gura mea, vorbă cu vorbă.

Wah-ta-Wah pregetă să tălmăcească aidoma cuvîntarea ei, așa cum fusese rugată, însă observînd privirile schimbate de cei doi războinici care știau ceva englezește și temîndu-se ca nu cumva cunoștințele lor în această privință să fie mai întinse decît și-ar fi putut închipui ea, se văzu nevoită să se supună dorinței lui Hetty. Împotriva așteptărilor unui om civilizat, mărturisirea motivelor și intențiilor cu care veniseră cei doi prizonieri, nu avu nici un efect deosebit asupra ascultătorilor, cel puțin judecînd după expresia lor. Probabil că pentru dînșii era o faptă lăudabilă, și cum nici unul dintre ei n-ar fi pregetat s-o săvîrșească, nu puteau, desigur, s-o condamne nici cînd o făcea altcineva.

— Și acum, Susur Blînd — rosti Hetty, băgînd de seamă că prima parte a cuvîntării ei fusese pe deplin înțeleasă de căpetenii — aș vrea să le mai spui ceva. Dînșii știu că tata și cu Harry n-au apucat să-și aducă planurile la îndeplinire, așa că n-au de ce să fie supărați pe ei, de vreme ce n-au făcut nimănui nici un rău. Dacă le-ar fi uciș femeile și copii lor, am impresia că situația nu s-ar fi schimbat cu nimic, ba chiar îmi vine a crede că ceea ce mă gîndesc să le spun acum ar fi avut poate mai mare greutate dacă răul ar fi fost săvîrșit. Mai întîi întreabă-i dacă știu că există un dumnezeu care domnește peste tot pămîntul?

Auzind această întrebare, Wah-ta-Wah o privi puțin nedumerită, întrucît ideea existenței marelui spirit sălășluia în mintea oricărei fecioare indigene. Fata repetă la rîndul ei întrebarea silindu-se s-o tălmăcească vorbă cu vorbă, și primi un răspuns afirmativ, rostit cu gravitate.

— Bine — se arătă mulțumită Hetty — atunci îmi va fi mai ușor să-i conving. Marele spirit, cum îi spuneți voi lui dumnezeu, a poruncit să se scrie o carte pe care noi o numim biblia. Uite, am adus cu mine una din aceste

cucernice cărți și te-aș ruga să le spui căpeteniilor că vreau să le citesc din sfînta scriptură.

Isprăvind de vorbit, Hetty scoase cu evlavie o mică biblie englezească din învelitoarea ei de pînză groasă, umblînd cu ea cu acel adînc respect pe care un catolic l-ar fi manifestat față de o relicvă sfîntă. În timp ce ea era ocupată cu treaba asta, mingoșii n-o slăbiseră o clipă din ochi pîndindu-i fiece mișcare și cînd volumașul ieși în sfîrșit la iveală, doi, trei dintre ei scoaseră un strigăt ușor de uimire. Hetty îl flutură triumfătoare sub ochii lor, ca și cum s-ar fi așteptat ca vederea lui să facă o minune. Apoi, fără să se arate cumva nedumerită, ori dezamăgită de scepticismul huronilor, se întoarse din nou spre Wah-ta-Wah spre a-i tălmăci mai departe vorbele.

— Asta-i o carte sfîntă, Susur Blînd — îi explică ea — și fiece cuvînt, fiece rînd, verset ori capitol vine de la dumnezeu!

— De ce Mare spirit nu asta trimis carte piele roșie? întrebă îndrăzneață Wah-ta-Wah, cu aerul cel mai firesc din lume.

— De ce? răspunse Hetty, oarecum încurcată de întrebarea aceasta la care nu se aștepta. De ce?... Ah! Uite de ce: pentru că piele roșii nu știu să citească.

Chiar dacă Wah-ta-Wah nu va fi găsit explicația satisfăcătoare nu stărui totuși, gîndindu-se că nu e ceva prea important. Dînd din cap în semn de încuviințare aștepta liniștită înlănțuirea argumentelor inimoasei fețe palide.

— Poți să le spui căpeteniilor că pretutindeni în cartea asta stă scris să fim iertători față de dușmanii noștri, să ne purtăm cu ei ca și cum ne-ar fi frați buni și să nu lovim niciodată în semenii noștri, nici din răzbunare nici din vrec altă pornire pătimașă. Te simți în stare să le spui toate astea în așa fel ca să înțeleagă?

— Spui bine eu tot, dar asta nu ușor țelegi.

Wah-ta-Wah împărtăşi cît putu mai deslușit tîlcul cuvintelor rostite de Hetty indigenilor care ascultau numai urechi, în timp ce pe fața lor se zugrăvea o uimire egală cu surpriza pe care ar manifesta-o un american din timpurile noastre cînd i-ar spune cineva că marele conducător modern, a cărui fire din păcate e atît de schimbătoare, al destinelor omenești, opinia publică, s-ar putea să greșească. Totuși, unul sau doi dintre ei, care avuseseră prilejul să stea de vorbă cu misionarii, le dădură cîteva lămuriri, după care grupul aşteptă din nou cu toată atenția încordată să vadă ce voia să le mai spună fata. Înainte de a lua iarăși cuvîntul, Hetty o întrebă stăruitor pe Wah-ta-Wah dacă într-adevăr căpeteniile o înțeleseseră pe deplin și primi un răspuns în doi peri cu care trebui să se mulțumească.

— Acum aș vrea să le citesc acestor irochezi cîteva versete din carte, pe care cred că-i bine să le cunoască și ei — spuse ea, care luă dintr-o dată un aer grav și plin de solemnitate în momentul cînd începu lectura, și să ia seama că vorbele astea sînt rostite chiar de marele spirit. Întîi și-ntîi iată ce vă poruncește el: „Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuți". Tălmăcește-le asta, Susur Blînd.

— Pentru piele roșie asta fața palida nu aproapele ești — îi întoarse vorba tînăra delawară cu o fermitate pe care n-o pusese niciodată pînă atunci în răspunsurile ei. Nu trebuie spune altceva șef.

— Nu trebuie să uiți, dragă fată, că astea sînt cuvintele marelui spirit, și că șefii sînt datori să le dea ascultare, la fel ca toată lumea. Iată a doua poruncă: „Dacă te lovește cineva peste obrazul drept, întoarce-l și pe celălalt".

— Asta cum? se repezi să întrebe Wah-ta-Wah.

Hetty o lămuri, spunîndu-i că potrivit acestei porunci niciodată nu trebuie să primești cu inimă rea o jignire, ci mai curînd să fii oricînd gata de a suferi și alte neajunsuri din partea celui care te-a lovit.

Nu mai e nevoie, credem, să-i arătăm cititorului ce vîlvă stîrniră aceste îndatoriri printre indigeni pentru care era lege sfîntă să nu uite niciodată o binefacere, nici să ierte cumva o insultă. Din fericire, explicațiile pe care le dăduse mai înainte Wat-ta-Wah pregătiseră cugetul huronilor, făcîndu-i să se aștepte în fiece clipă să audă numai lucruri cu totul neobișnuite, și dacă multe din aceste lucruri li se părură paradoxale și lipsite de orice temei, ele își aflară, totuși, justificare în ochii lor în faptul că fata era înzestrată cu o minte cu totul deosebită de a majorității ființelor omenești. Printre ei însă erau vreo doi mai în vîrstă care mai auziseră asemenea cuvîntări din gura misionarilor și care ar fi dorit să aibă un pic de răgaz să continue discuția asta pentru ei atît de curioasă.

— Asta este cartea cea înțeleaptă a fețelor palide? întrebă unul dintre șefi, luînd volumul din mîinile lui Hetty care i-l dădu fără nici o împotrivire. Asta este legea după care frații noștri albi se bat cu pumnii în piept, în tăcere?

Wah-ta-Wah, căreia îi fusese adresată întrebarea, răspunse că da, așa era, adăugînd apoi că atît francezii sau canadienii, cît și englezii din provinciile britanice recunoșteau deopotrivă autoritatea ei și ziceau, chipurile, că îi păzesc rînduielile.

— Spune tinerei mele surori — grăi huronul uitîndu-se în ochii fetei delaware — că voi dezlega limba, spre a rosti cîteva cuvinte.

— Șef irochez vrei vorbești prieten, fața palidă asculți, tălmăci Wah-ta-Wah.

— Mă bucur să-l ascult! exclamă Hetty. Dumnezeu i-a înmuiat inima și poate c-o să-i dea drumul tatei și lui Harry să plece.

— Asta este legea — urmă șeful huron — care poruncește fețelor palide să facă bine celor ce-i lovesc iar dacă unul din frații lor le cere pușca, să fie gata să-i dea și cornul cu pulbere.

— Nu, nu așa — protestă cu aprindere Hetty, cînd i se tîlcuiră spusele lui. Nicăieri în cartea asta nu se pomenește un cuvînt despre asemenea arme; praful de pușcă și gloanțele sînt lucruri nelegiuite înaintea marelui spirit.

— Atunci, de ce fețele palide se folosesc de ele? Ei vin din zarea lui soare răsare, cu scripturile lor în mînă și învață fețele roșii să citească; cum se întîmplă atunci că ei sînt cei dintîi care uită vorbele rostite de gura lor? Niciodată nu sînt mulțumiți cu ce le dau pieile roșii: ei plătesc cu aur scalpurile femeilor și copiilor iar dacă noi luăm cumva scalpul unui războinic ucis pe cîmpul de bătaie, în luptă dreaptă, sîntem niște fiare. Numele meu este Rivenoak[1].

Nu mai e nevoie să spunem că auzind această zdrobitoare întrebare rostită lămurit în graiul său, căci și de astă dată Wah-ta-Wah își făcu datoria conștiincios, ba chiar cu mai multă sîrguință ca înainte, Hetty rămase încremenită de uimire.

— Ce să le spun, Susur Blînd? o rugă ea cu lacrimi în ochi. Știu bine că tot ce le-am citit din carte e adevărat, și totuși, s-ar părea că nu-i așa, judecînd după faptele celor cărora cartea asta le-a fost dată?

— Asta dreptate la fețe palide — îi răspunse Wah-ta-Wah ironică — bun ești numai unu oameni, rea ești alt oameni.

— Nu, nu, adevărul nu poate să aibă două chipuri. În vecii vecilor, nu, Susur Blînd.

— Fata delawara, saraca, ea parut totul poate ești la fețe palide — îi întoarse vorba cealaltă cu răceală. Una dată spus ești alb, una dată spus ești negru.

Hetty era din ce în ce mai încurcată, și pînă la urmă, cuprinsă de spaimă la gîndul că viața tatălui ei și a lui Harry s-ar putea să fie la ananghie din vina ei, izbucni în lacrimi. Asta reuși să alunge orice urmă de neîncredere

[1] Stejarul Despicat (n.t.)

ori de ironie din inima delawarei. Îmbrățișînd-o pe Hetty care plîngea cu hohote, Wah-ta-Wah se sili să-i aline supărarea cu duioasele ei dovezi de compătimire, balsam pe care numai o femeie știe să-l folosească.

— Nu plîns, tu, asta, nu plîns — murmură ea, ștergîndu-i lacrimile de pe față. De ce așa tu necăjit ? Nu tu asta carte facut daca ea nu drept spui ; și nu tu facut fețe palide, daca ei dracului ești ; și piele roșie dracului ești și fața palidă dracului ești, nu asta unu bun și asta altu rău. Șef el asta știi.

Hetty se potoli curînd după acel potop de lacrimi și începu iarăși a chibzui, cu toată osîrdia inimii sale curate, cum să facă să-și atingă scopul. Văzînd că șefii indieni, cu mutrele lor morocănoase, stăteau mai departe strînși în jurul ei fără s-o slăbească o clipă din ochi, se gîndi că poate dacă ar încerca din nou să le deschidă capul și să le arate unde-i dreptatea, s-ar putea ca de astă dată încercarea ei să fie încununată de succes.

— Ascultă, Susur Blînd — rosti ea, silindu-se să-și stăvilească lacrimile. Explică-le căpeteniilor că orișice ar face oamenii răi, dreptatea rămîne dreptate și nimeni nu poate să săvîrșească o ticăloșie fără să-și primească pedeapsa, sub cuvînt că asemenea ticăloșii ar mai fi făptuit și alții, mai înainte. Așa spune scriptura și legea asta are același temei și pentru pieile roșii ca și pentru fețele palide.

— Asta lege nu eu auzit niciodată delawari ori irochezi — răspunse Wah-ta-Wah căutînd s-o mîngîie. Nu bine spus șef asta lege, spus tu alta ei poți crezi.

Wah-ta-Wah se pregătea totuși să tălmăcească mai departe cuvintele ei, cînd simți c-o bate pe umăr cineva și întorcîndu-se dădu cu ochii de cel mai vîrstnic dintre șefi. Abia atunci băgă de seamă că Hutter și Harry se apropiau de grup escortați de unul dintre războinici, care la un moment dat se desprinsese din cerc. Înțelegînd că fețele palide urmau să ia de asemenea parte la discuție, Wah-ta-

Wah își înghiți vorbele, obișnuită să se supună fără a crîcni, ca toate femeile pieilor roșii. Cîteva clipe mai tîrziu cei doi prizonieri stăteau față în față cu căpeteniile irochezilor.

— Fata mea — spuse cel mai bătrîn dintre șefi întorcîndu-se către delawară — întreabă-l pe omul ăsta cu barba sură de ce a venit la noi în tabără?

Wah-ta-Wah tălmăci întrebarea, în englezeasca ei cam scîlciată, nu chiar atît de scîlciată totuși ca Hutter să n-o înțeleagă. Bătrînul era un om dintr-o bucată și prea dîrz din fire ca să caute a scăpa de urmările faptelor sale, și cunoștea prea bine părerile mingoșilor, ca să nu-și dea seama că n-ar fi avut nimic de cîștigat vorbindu-le, după cum nu era nici lipsit de bărbăție ca să tremure în fața mîniei lor. Așa că fără să stea mult în cumpănă mărturisi cinstit cu ce gînduri debarcase, justificînd încercarea lui numai prin faptul că autoritățile plăteau din gros pentru scalpuri. Această sinceră mărturisire fu primită cu vădită satisfacție de irochezi, nu atît pentru că în felul acesta ieșea în vileag superioritatea lor din punct de vedere moral, cît mai ales fiindcă reușiseră să captureze un om care merita într-adevăr atîta osteneală și pe care-l puteau lua drept țintă a răzbunării lor.

După ce toate întrebările lor primiră un răspuns, căpeteniile se îndepărtară fără un cuvînt, ca și cum ar fi socotit răfuiala încheiată. Toate dogmele despre care le vorbise Hetty nu avuseseră nici o înrîurire asupra acestor oameni. Hetty și Wah-ta-Wah rămaseră, așadar, singure cu Hutter și Harry; nimeni nu și-ar fi închipuit în momentul acela că s-ar fi aflat în preajmă vreo pereche de ochi la pîndă, cînd, de fapt cîteșipatru erau păziți cu cea mai mare strășnicie. Amîndoi bărbații se gîndeau tot timpul cum să facă să găsească un mijloc de scăpare, și, fără să se fi schimbat vreo vorbă între ei, fiecare își dădea prea bine seama de zădărnicia oricărei tentative în cazul cînd n-ar fi fost bine chib-

zuită și pusă în aplicare cu cea mai mare promptitudine. Și cum stăteau de o bucată de vreme în tabără și aveau amîndoi un spirit de observație destul de ascuțit, observaseră, bineînțeles, că Wah-ta-Wah era și ea într-un fel ostatică. Bizuindu-se pe acest lucru, Hutter își îngădui să vorbească de față cu ea mult mai deschis decît ar fi făcut-o altminteri, lăsînd deoparte prudența. Harry îi urmă exemplul și nu se mai osteni să-și pună lacăt la gură.

— N-am să te cert, Hetty, pentru că ai venit aici cu gînduri bune, dar nu prea înțelept cumpănite, spuse moș Hutter, așezîndu-se lîngă copila lui și luîndu-i mîna, cu o duioșie pe care omul ăsta de obicei ursuz o avea numai față de ea. Spune-mi mai bine dacă Vînătorul de Cerbi ne-a trimis vorbă cumva sau dacă a pus ceva la cale să ne scape?

— Da, asta ne interesează în primul rînd! se amestecă și Harry. Dacă ai putea să ne ajuți, fetițo, să ne depărtăm așa, la vreo jumătate de milă de tabără ca să meargă treaba strună sau măcar la un sfert de milă, încolo las' pe mine. Poate că unchiețul o fi avînd nevoie de mai mult, dar pentru un găligan ca mine în floarea tinereții ajunge și atît.

Hetty se uita mîhnită cînd la unul cînd la celălalt, gîndindu-se că n-are ce să răspundă la întrebarea nesinchisitului Harry.

— Tată — rosti ea, în cele din urmă — nici Vînătorul de Cerbi și nici Judith habar n-au avut că vreau să vin aici, pînă în clipa cînd am părăsit arca. Atîta pot să vă spun că se temeau ca nu cumva irochezii să-și întocmească o plută pentru a încerca să ia cu asalt castelul; așadar, deocamdată se gîndesc mai mult cum să-l apere decît să vină în ajutorul vostru.

— Nu, nu, nu — protestă Wah-ta-Wah, cu jumătate de voce însă și cu capul în pămînt, ca nu cumva cei ce stăteau la pîndă să observe că vorbea. Nu, nu, nu, Vînător

de Cerbi nu asta om eşti. El nu asta gîndeşti apărat, cînd prieten primejdie eşti. Întîi el ajute altu om, pe urmă ajute castel.

— Sună frumos, moş Tom, nu-i aşa ? prinse a rîde Harry, făcîndu-i unchiaşului cu ochiul ; el însă nu era atît de prudent ca să coboare glasul. Daţi-mi o indigenă ageră la minte cum e fata asta şi vă spun drept, aş fi în stare să mă iau la trîntă şi cu dracul, dacă nu cumva m-aş lua mai întîi la trîntă cu un irochez.

— Nu tare vorbit — interveni fata — mult irochez vorbeşti englezesc, toţi avut urechi englezesc.

— Ne eşti prietenă, copilă ? o întrebă Hutter care lua parte la discuţie cu tot mai multă însufleţire. Dacă da, fii sigură că vei fi din plin răsplătită ; nimic n-o să fie mai lesne decît să te trimitem înapoi, acasă, dacă vom izbuti să te luăm cu noi. Să avem numai la îndemînă arca şi bărcile şi ai să vezi că tot noi o să fim mari şi tari peste lac, oricîţi indieni ar veni din Canada să ne ia cu asalt. Numai cu tunurile ne-ar mai putea scoate din castel, după ce ne vom fi întors acolo.

— Tată — spuse Hetty — Judith se gîndea să spargă cufărul cel mare, crezînd c-o să găsească înăuntru ceva cu care să-ţi poată răscumpăra libertatea.

O umbră învălui ochii lui Hutter la auzul acestui lucru ; bătrînul începu să bombăne supărat.

— De ce nu el cufar spart ? se amestecă în vorbă delawara. Viaţa scump mai cufar vechi, scalp scump mai cufar vechi, vechi. Dacă nu asta cufar spargi, Wah-ta-Wah nu ajuţi el fugi.

— Habar n-ai ce-mi ceri. N-aveţi nici un dram de minte amîndouă, mai bine nu vă băgaţi nasul unde nu vă fierbe oala. Ascultă, Harry, ştii că nu-mi plac de loc mutrele astea liniştite ale irochezilor. Tare mă tem c-or fi clocind ceva în mintea lor, aşa că de vrem să facem o treabă, s-o facem

cît mai repede. Ce crezi, ne putem bizui pe fata asta irochează ?

— Uite ce — îi tăie îndată vorba Wah-ta-Wah, cu o mutră încruntată ce arăta cît de mult cîntăreau pentru ea spusele astea. Wah-ta-Wah nu irochez eşti, delawar eşti tot, inima delawar, simţeşti delawar. Şi ea prizonier eşti. Prizonier ajuţi prizonier. Nu bun acum vorbeşti mult. Fata stai tata, Wah-ta-Wah vii asta prieten vezi, el tot om cum trebuie părut, spus atunci cum faci.

Cuvintele de mai sus fură rostite în şoaptă dar deslușit şi într-un fel care îi tulbură pe toţi. Isprăvind, Wah-ta-Wah se ridică şi se depărtă de ei, îndreptîndu-se spre coliba în care locuia, ca şi cum puţin i-ar fi păsat de soarta celor trei feţe palide.

Capitolul XII

I-am părăsit pe locatarii castelului şi ai arcei cufundaţi într-un somn adînc. E drept că peste noapte şi Vînătorul de Cerbi şi delawarul se sculară în vreo două rînduri să-şi arunce ochii peste faţa liniştită a lacului şi văzînd că nu se simte nimic, se băgară iar în culcuş şi dormiră tun ca unii ce nu se puteau lipsi chiar atît de uşor de repaosul firesc. La revărsatul zorilor, Vînătorul se trezi cel dintîi şi începu să se pregătească pentru ziua ce se înfiripa lăsîndu-l pe prietenul său, care în ultima vreme nu avusese de loc parte de nopţi tihnite şi întremătoare, să doarmă netulburat pînă ce soarele se ridică de o suliţă pe cer. Judith se sculă şi ea mai tîrziu ca de obicei întrucît în primele ceasuri din noapte nu prea apucase să închidă ochii nici să se odihnească. Înainte ca astrul zilei să fi împrînzit cu razele sale colinele

din vest, toată lumea fu în picioare; nici chiar pe tînărul delawar care se dedulcise cu somnul nu-l mai răbdă inima să lenevească în așternut după ce uriașul izvor de lumină cuprinse toată zarea.

Chingachgook se dichisise tocmai îmbrăcînd costumul cu care bătea de obicei potecile pădurii, cînd Vînătorul de Cerbi intră în cabină și-i aruncă niște haine de vară de-ale lui Thomas Hutter, croite fără nici un șart, însă ușoare.

— Mi le-a dat Judith să ai cu ce să te îmbraci, Șarpe — spuse el azvîrlindu-i gherocul și pantalonii la picioare — să nu te ia la ochi cînd te-or vedea așa împopoțonat și spoit ca pentru război.

Chingachgook se uită scîrbit la straiele pe care i le adusese, dar își dădu numaidecît seama că-i mai cuminte să umble așa travestit, chiar dacă nu părea convins că era într-adevăr necesar s-o facă. Prezența unui indigen în castel sau în preajma acestuia, firește că le-ar fi dat de gîndit irochezilor care ar fi început s-o bănuiască pe ostatica lor. Mai bine îmbrăcat așa, chibzui el, decît să dea greș cumva încercarea de a-și scăpa logodnica, și după ce răsuci un timp în mîini veșmintele aduse, cercetîndu-le cu un fel de ironie, deși părea cît se poate de serios, șeful delawar se apucă să le îmbrace cu o stîngăcie simulată, îndărătnic așa cum poate fi un tînăr indian cînd se vede nevoit să-și schimbe costumul cu straiele lumii civilizate, fără a pregeta totuși să asculte îndrumările prietenului său; în cele din urmă, așa cum arăta înțolit, numai culoarea pielii îi mai putea da în vileag obîrșia. Aerul stîngaci pe care-l avea delawarul în straiele de împrumut aduse de cîteva ori peste zi un surîs pe buzele Vînătorului de Cerbi care abia se stăpîni să nu facă vreo glumă pe socoteala acestui lucru așa cum de bună seamă ar fi făcut orice om alb într-o împrejurare ca asta; demnitatea unui șef de trib, mîndria lui de indigen ce intra pentru prima oară în foc ar fi fost rănită de asemenea glumă

care în orice caz nu-şi avea locul în impasul în care se aflau cu toţii.

Cînd se întîlniră la gustarea de dimineaţă, cei trei insulari, dacă-i putem numi aşa, erau tăcuţi cîteşitrei, încruntaţi şi gînditori. Judith se vedea după ochi că petrecuse o noapte agitată, iar cei doi bărbaţi priveau în faţă viitorul, căutînd să ghicească întîmplările nebănuite pe care le vor mai avea de întîmpinat. Tot timpul mesei fata şi Vînătorul de Cerbi abia dacă schimbară cîteva cuvinte politicoase, fără să sufle însă nici un cuvînt în legătură cu situaţia în care se găseau. Pînă la urmă, totuşi, Judith, care era peste măsură de îngrijorată şi care tocmai de aceea căuta să fie mai drăguţă cu însoţitorii săi ca de obicei, aduse vorba despre ceea ce o frămîntă, mărturisindu-le astfel fără să vrea că toată vremea se gîndea numai la asta aşa, încît nici somnul nu se mai lipea de ea.

— Ar fi îngrozitor, Vînătorule — rosti din senin Judith — dacă tata sau Hetty ar păţi ceva ! Nu putem sta aşa cu mîinile în sîn, lăsîndu-i la cheremul irochezilor, fără să facem nimic ca să le venim în ajutor.

— Sînt gata, Judith, să le vin în ajutor şi nu numai lor ci oricărui om care ar fi la ananghie, dacă aş vedea vreun mijloc s-o fac. Ştii foarte bine, poate mai bine ca oricine chiar, că nu-i glumă să încapi în mîinile lor, cînd ai pus la cale un plan cum e cel pe care îl aveau Hutter şi Harry atunci cînd au debarcat pe ţărm. Nu i-aş dori nici celui mai crîncen duşman al meu să ajungă într-o situaţie ca asta, cu atît mai puţin unor oameni cu care am călătorit, am mîncat şi am dormit împreună. Ai cumva vreo idee pe care Şarpele şi cu mine s-o putem aduce la îndeplinire ?

— Nu cunosc alt mijloc să-i scăpăm decît cumpărînd bunăvoinţa irochezilor. Sînt slabi de înger cînd e vorba de daruri şi cred că avem cu ce-i îmbia, ca să le dăm de gîndit că ar fi totuşi mai bine să plece de aici încărcaţi cu tot felul de lucruri ce în ochii lor au mare preţ, decît cu nişte bieţi

prizonieri săraci; bineînțeles dacă vor fi vrînd cumva să-l ia cu ei.

— Ideea dumitale e foarte bună, Judith, într-adevăr, dacă dușmanul poate fi cumpărat, și cred că am putea găsi și lucrurile cu care să-l cîștigăm. Tatăl dumitale are o casă iscusit întocmită și cu toate înlesnirile trebuincioase deși mă tem că nu prea sînt multe scule de preț cu care să putem acoperi răscumpărarea. De pildă arma asta căreia dînsul îi spune „Cerbucid". Îmi închipui că face destule parale, și bănuiesc că s-o fi găsind pe aci și vreun butoiaș cu pulbere, care ar trage greu la cîntar, însă, vezi dumneata, nu-i chiar așa ușor să răscumperi doi ostatici cu cîteva fleacuri... În afară de asta...

— În afară de asta? îl zori Judith nerăbdătoare, observînd că celălalt șovăia de teamă, probabil, să nu-i zdrobească inima sub o povară și mai mare.

— Vezi dumneata, Judith, francezii au pus și ei premii pe scalpuri, întocmai ca și autoritățile noastre și prețul ce-l plătesc pentru două scalpuri e destul de mare ca să-ți poți cumpăra o pușcă și un corn cu pulbere, deși nu cred să fie pe undeva o armă atît de grozavă cum e „Cerbucid". Oricum, de cumpărat tot au să-și poată cumpăra o pușcă și pulbere din prisos, și cum pieile roșii nu se pricep la arme de foc, nu sînt în stare să deosebească o flintă de soi de o rablă.

— Îngrozitor! murmură Judith, înspăimîntată de sîngele rece cu care Vînătorul privea de obicei lucrurile. Dar ai uitat rochiile mele. Vînătorule, cred că văzîndu-le, femeilor irocheze le-ar lăsa gura apă.

— Nici vorbă că s-ar uita cu jind la ele, Judith, nu mă îndoiesc — îi răspunse tînărul. Ești chiar așa sigură însă c-o să te poți despărți cu inima ușoară de gătelile dumitale atît de mîndre? Mulți s-au crezut viteji pînă în clipa cînd au dat ochi cu primejdia. Am mai cunoscut apoi alții care se socoteau milioși, în stare să-și dea și cămașa de pe ei ca să îmbrace un om sărac, lăcrămînd numai cît auzeau pome-

nindu-se de necazurile altora, dar ai căror pumni s-au strîns ca o nucă atunci cînd a fost vorba să renunțe la un lucruşor cît de mic. Şi pe urmă dumneata, Judith, eşti o fată frumoasă, ca o zînă de frumoasă, aşa cum oricine îşi poate da seama de la prima vedere şi toată lumea ştie că de obicei făpturile încîntătoare ca dumneata ţin la dichisurile lor cu care îşi împodobesc frumuseţea.

Cuvintele măgulitoare pe care tînărul le spusese despre farmecele fetei erau bine venite pentru a şterge cumva impresia lăsată de neîncrederea lui în devotamentul filial al lui Judith. Să fi fost altcineva în locul Vînătorului de Cerbi, complimentul ar fi trecut probabil nebăgat în seamă, covîrşit de indignarea pe care ar fi stîrnit-o asemenea îndoieli ; sinceritatea neşlefuită cu care Vînătorul îşi mărturisea îndeobşte gîndurile avea însă un farmec al ei pentru Judith, şi cu toate că i se aprinseră obrajii şi-n ochii săi scăpăraseră fulgere o clipă, fata nu găsi în inima ei destulă tărie ca să poată fi cu tot dinadinsul supărată pe tînărul vînător al cărui suflet părea atît de curat şi plin de omenie.

— Pesemne că părerile bune le păstrezi pentru fetele delaware, Vînătorule, dacă gîndeşti într-adevăr aşa despre oamenii albi la faţă ca şi dumneata — zise dînsa, în glumă. Pune-mă însă la încercare : dacă o să observi cumva că-mi pare rău după niscai panglici sau pene, mătăsuri ori mai ştiu eu ce alte scumpeturi, atunci n-ai decît să crezi ce vrei despre mine, şi să spui rituos ce gîndeşti.

— Aşa e şi drept ! Nu există lucru mai rar pe lume decît un om cu adevărat drept ! Aşa spune Tamenund cel înţelept profet al delawarilor şi probabil că asta e şi părerea tuturor celor ce au ocazia să vadă, să vorbească şi să trăiască în mijlocul oamenilor. Îmi place omul drept, Şarpe ; ochii lui nu sînt niciodată întunecaţi cînd îşi priveşte duşmanii, iar faţă de prieteni sînt totdeauna luminoşi şi strălucitori. El ştie să-şi folosească mintea pe care i-a hărăzit-o dumnezeu, şi o foloseşte cunoscînd datoria ce-o are de a vedea şi des-

luşi lucrurile aşa cum sînt ele, şi nu cum ar dori să fie. Găseşti la tot pasul oameni care singuri se socotesc drepţi, dar ce lucru rar, ce lucru minunat e să te întîlneşti cu cei ce sînt cu adevărat drepţi.

— Aşa e, Vînătorule — încuviinţă Judith — şi sper ca în părerea pe care ţi-o vei face despre mine să te ştiu călăuzit de dragostea dumitale de dreptate. Şi mai ales aş vrea să judeci totul cu mintea dumitale, iar să nu dai crezare născocirilor pe care un palavragiu ca secătura de Harry ar putea să ţi le îndruge, ca să ponegrească faţă de dumneata o fată ale cărei păreri în privinţa persoanei şi chipului dumitale întîmplător nu se potrivesc cu părerile unui zevzec înfumurat ca el.

— Părerile lui Harry cel Pripit nu sînt pentru mine literă de evanghelie, Judith, dar atît mai rău pentru el dacă nu are ochi să vadă şi urechi să audă — răspunse grav Vînătorul.

— Ajunge! exclamă Judith cu o privire încărcată de fulgere, roşindu-se pînă în vîrful urechilor. Mai bine să vorbim despre tata să vedem cum am putea să-l scăpăm. Aşa e cum ai spus dumneata, Vînătorule. Mă tem că pieile roşii n-au să le dea drumul cu una, cu două prizonierilor, decît momindu-i cu ceva mai de preţ decît podoabele mele, puşca tatei şi cornul cu pulbere, luate la un loc. Mai e, însă, şi cufărul.

— Da, mai e şi cufărul, cum zici, Judith. Tatăl tău ţi-a spus vreodată ce trebuie să faci cu el?

— Niciodată. S-o fi gîndit pesemne că lacătele şi ferecătura lui de oţel sînt destul de solide ca să nu mai fie nevoie să fie păzit.

— N-am mai văzut încă un cufăr ca ăsta, atît de meşteşugit lucrat — spuse Vînătorul de Cerbi, apropiindu-se de obiectul cu pricina pe care se aşează ca să-l poată cerceta mai amănunţit. Chingachgook, ăsta nu cred să fie lemn din pădurile cutreierate de noi! Nu pare să fie nuc negru, deşi e la

fel de arătos, ba poate chiar mai mult, să nu fi fost afumat şi lovit peste tot.

Delawarul se apropie şi el, pipăi cufărul, cercetă fibrele lemnului, încercă să-l zgîrie cu un cui şi-şi trecu mîna, curios, peste benzile de oţel, lacătele grele şi peste toată ferecătura atît de ciudată a lăzii masive, care pentru el erau tot atîtea lucruri noi.

— Nu, aşa ceva nu se pomeneşte în pădurile de pe aceste plaiuri — continuă Vînătorul de Cerbi. Am văzut stejari, cunosc două soiuri de paltini, ulmi, tei, mai multe neamuri de nuci, şi tot ce se cheamă copac are o culoare şi poate fi lemn meşterit în fel şi chip, niciodată însă nu mi-a fost dat să întîlnesc un lemn ca ăsta! Judith, ajunge cufărul, cred, ca să răscumperi libertatea tatălui dumitale, căci irochezii nu-s chiar atît de curioşi cum se arată a fi îndeobşte celelalte piei roşii, cu atît mai puţin ar fi curioşi să ştie din ce fel de lemn e făcut.

— Mă gîndesc că am putea încheia tîrgul la un preţ mai potrivit, Vînătorule. Lada e ticsită cu lucruri şi cred că-i mai bine să dăm jumătate din ea decît să dăm tot. Şi pe urmă tata, nu ştiu pentru ce, dar ţinea ca la ochii din cap la cufărul ăsta.

— Cred că ţine mai mult la ce se află înăuntru, decît la cufăr în sine, judecînd după felul cum l-a ferecat pe dinafară ca să-l păzească. Văd că are trei lacăte, Judith; unde sînt cheile?

— Nu-mi amintesc să fi dat de ele vreodată şi totuşi trebuie să fie pe undeva, fiindcă Hetty spune că l-a văzut de multe ori deschis.

— Cheile nu stau în aer, fată dragă, şi nici nu plutesc pe apă; nici oamenii nu sînt în stare de aşa ceva; din moment ce există o cheie, trebuie să fie şi un loc unde-i păstrată.

— Ai dreptate şi nu se poate să nu-l găsim, dacă vom căuta cu tot dinadinsul.

— Asta cred c-ar fi mai degrabă datoria dumitale, Judith, numai şi numai a dumitale. Cufărul este al dumitale sau al tatălui dumitale, şi după cît ştiu, Hutter e părintele dumitale nu al meu. Cînd stăpînul unei capcane, al unui cerb sau al unei bărci lipseşte, ruda sa cea mai apropiată trebuie să-i ţină locul, după toate legile pădurii. Aşa că te lăsăm pe tine să hotărăşti dacă ne este îngăduit sau nu să deschidem cufărul.

— Nu-ţi închipui, cred, sau cel puţin nădăjduiesc lucrul ăsta, că aş putea sta în cumpănă cînd e în cumpănă viaţa tatei, Vînătorule?

— De ce? Ai de ales între mustrările pe care le-ai primi de bună seamă şi hainele cernite şi jalea ce s-ar putea să te aştepte. Ţi-e teamă poate că moş Tom o să se burzuluiască de ciudă cînd s-o întoarce la el, în bîrlog şi o vedea ce ispravă i-am făcut. De cîte ori nu se întîmplă să te ia la rost cineva pentru cine ştie ce lucru pe care de fapt l-ai făcut spre binele său. Cred că pînă şi luna pare altfel decît o vezi acum, privită din partea cealaltă.

— Dacă vom găsi totuşi cheia, Vînătorule, îţi dau voie, cu de la mine putere, să deschizi cufărul şi să iei dinăuntru tot ce socoteşti că ar putea răscumpăra libertatea tatălui meu.

— Găseşte mai întîi cheia, fată dragă, şi pe urmă stăm noi de vorbă. Şarpe, tu care ai nişte ochi ageri de muscă şi o judecată ce rareori dă greş, n-ai vrea să ne ajuţi să dibuim unde ar fi putut Tom Navigatorul să ascundă cheia cufărului ăstuia pe care văd că-l păstrează cu grijă numai pentru folosinţa lui?

Delawarul nu se amestecase în discuţie pînă în momentul cînd nu i se ceru rituos să-şi spună cuvîntul; abia atunci se dezlipi de lada care-i ţinuse atenţia prinsă tot timpul şi se uită în jur căutînd cotlonul unde putea fi ascunsă o cheie, într-o împrejurare cum era cea de faţă. Întrucît nici Judith şi nici Vînătorul de Cerbi nu se gîn-

deau să stea cu mîinile încrucișate, cîteșitrei se apucară să cotrobăiască de zor peste tot. Fiind siguri că în orice caz cheia nu se găsea într-un sertar sau în vreunul din numeroasele dulapuri aflate în casă, nici unuia nu-i trecu prin minte să caute acolo, dimpotrivă toți umblau cu ochii după locurile unde li se părea c-ar fi cele mai bine păzite și mai iscusite tainițe. Începură deci prin a scotoci camera din față, fără nici o scofală însă, după care trecură în odaia lui Hutter. Din toate încăperile ce alcătuiau locuința aceea atît de rudimentar construită, camera bătrînului era cea mai elegant mobilată, adăpostind diferite lucruri de care se folosise cîndva răposata lui soție ; cum însă Judith avea toate cheile în mînă răscoliră și acolo fără a reuși să dea de urma obiectului căutat.

În sfîrșit intrară și în camera fetelor. De la prima vedere, pe Chingachgook îl izbi contrastul dintre lucrurile și felul cum erau ele așezate în ungherul care, să zicem așa, era al lui Judith, și cel unde-și ținea puținele ei lucrușoare Hetty. Lăsînd să-i scape un strigăt ușor de mirare, Chingachgook îi arătă amicului său cele două cotloane și-i împărtăși în șoaptă, bineînțeles în graiul delawar, observația pe care o făcuse.

— Ai dreptate, Șarpe — întări Vînătorul de Cerbi — ai dreptate, se vede cît de colo. Fiecare om cu firea lui. Uneia dintre surori îi plac mult gătelile, poate chiar prea mult, pe cînd cealaltă s-a născut smerită și supusă.

— Și cea plăpîndă la minte a văzut cufărul deschis ? se interesă Chingachgook, cu o scăpărare de curiozitate în ochi.

— Întocmai. Am auzit-o chiar din gura ei, ca și tine de altminteri.

— Atunci cheia înseamnă c-a fost ascunsă numai de privirea Trandafirului Sălbatic ? pentru că așa îi spunea galant Chingachgook lui Judith, cînd ședea de vorbă între patru ochi cu prietenul său.

— Să știi că-i așa! Nici vorbă! Într-una are încredere și în cealaltă nu.

— Unde poate fi pusă o cheie, ca să bată cît mai puțin la ochi dacă ar căuta-o Trandafirul Sălbatic, decît printre straie groase?

Vînătorul de Cerbi se întoarse către prietenul lui privindu-l cu admirație și începu a rîde pe tăcute, așa cum rîdea de obicei, dar din toată inima, de iscusința și promptitudinea acestei socoteli.

— Îți meriți cu prisosință numele, Șarpe. Sigur că da: unde nu s-ar gîndi să umble o femeie care îndrăgește lucrurile subțiri decît printre boarfele aspre și sărăcăcioase ale soră-si Hetty? Cred că degetele gingașe ale lui Judith n-au atins niciodată de cînd se învîrtește în mijlocul ofițerimii o țesătură atît de groasă și urîtă cum e cea din care-i croită cămașa asta a surorii ei! Totuși, cine știe? Cheia s-ar putea să se găsească uite colo, în cui, tot atît de bine ca și-n altă parte. Scoate lucrurile astea afară, delawarule, să vedem dacă ești cu adevărat profet.

Chingachgook făcu așa cum i se ceruse, dar nu găsiră nici urmă de cheie. Mai rămăsese doar o pungă destul de grosolan lucrată ce părea goală, agățată într-un cui. Venise și rîndul ei să fie cercetată. În momentul acela Judith își aruncă și ea ochii într-acolo și se grăbi să le spună, ca și cum ar fi vrut să-i scutească de o osteneală zadarnică:

— Acolo-s niște lucruri de-ale bietei Hetty, mititica de ea! Degeaba scotociți acolo.

Abia apucaseră să iasă aceste cuvinte din gura ei fermecătoare, că Chingachgook scoase din pungă cheia mult căutată. Judith avea o minte prea isteață ca să nu-și dea seama de ce anume fusese aleasă ascunzătoarea aceea în văzul și la mintea oricui. Se făcu roșie ca focul, probabil de ciudă dar și de rușine și își mușcă buzele, fără să spună un cuvînt. Vînătorul de Cerbi și prietenul său vădiră cu acest prilej o delicatețe vrednică de niște oameni cu o

noblețà sufletească înăscută: nici unul dintre ei nu zîmbi nici nu schimbă cu celălalt o privire ca să arate că înțelegea prea bine motivul și dibăcia acestui iscusit tertip. Luînd cheia din mîinile amicului său, Vînătorul de Cerbi trecu în camera alăturată și încercă să descuie unul din lacăte cu ea și astfel se convinse că în sfîrșit descoperiseră ceea ce căutau. De fapt erau trei lacăte, dar toate se deschideau ușor cu aceeași cheie. Vînătorul de Cerbi le desferecă pe cîteșitrele, trase zăvoarele, săltă puțin capacul să vadă dacă era într-adevăr deschis, apoi se trase cîțiva pași îndărăt făcîndu-i semn lui Chingachgook să vină lîngă el.

— Ăsta-i un cufăr de familie, Judith — spuse el — și s-ar putea să aibă înăuntru cine știe ce secrete. Șarpele și cu mine o să ne ducem pe arcă, să cercetăm bărcile, vîslele și cîrma, iar dumneata între timp o să poți scotoci în voie, să vezi dacă se află sau nu înăuntru vreun lucru de preț ca să-l putem răscumpăra pe tatăl dumitale.

— Stai aici, Vînătorule — îl strigă Judith, în clipa cînd dădea să plece — să știi că nu mă ating de nici un lucru, nici capacul măcar nu-l ridic, dacă nu ești și dumneata de față. De vreme ce tata și Hetty au socotit de cuviință ca tot ce se află aici în ladă să rămînă un secret pentru mine, sînt mult prea mîndră ca să cotrobăiesc prin comorile lor păzite cu atîta grijă, decît cu gîndul c-o fac spre binele lor. Pentru nimic în lume însă nu vreau să deschid cufărul singură. Te rog deci să stai cu mine. Vreau să am martori la tot ce se întîmplă.

— Așa e, are dreptate fata, Șarpe! Încrederea îți dă o siguranță, în timp ce bănuiala te îndeamnă să umbli cu fereală. Judith e în dreptul ei să ne ceară să rămînem și dacă s-o întîmpla ca în ladă să fie niscai secrete de-ale lui jupîn Hutter, cel puțin aceste secrete vor cădea în mîinile a doi tineri care știu să-și pună lacăt gurii, cum puțini știu pe lume.

Judith nu reușise să se dezbare de o mică superstiție în legătură cu lada, care stătuse tot timpul sub ochii săi ca o relicvă păstrată cu grijă, un lucru tabu, din copilărie și pînă atunci. Sosise totuși momentul cînd misterul avea să fie dezlegat, datorită unei împrejurări, în care Judith nu putea proceda altfel.

Văzînd că tovarășii ei așteptau să vadă ce face, Judith puse solemn mîna pe capac și încercă să-l ridice. Cum însă puterile ei erau prea slabe ca să-l urnească, fetei i se păru că, deși încuietorile fuseseră desferecate, o forță supranaturală o împiedica să săvîrșească asemenea profanare.

— Nu pot să ridic capacul, Vînătorule — zise ea — poate c-ar fi bine să ne lăsăm păgubași și să căutăm alte mijloace ca să-i eliberăm pe ostatici?

— Nu, Judith, nu, fată dragă. Nu există mijloc mai sigur decît plătind din gros — îi răspunse tînărul — cît despre capac, să știi că nu e tras în jos decît de greutatea lui, destul de mare pentru o biată bucată de lemn, cît ar fi ea de încărcată cu ferecături.

Spunînd acestea, Vînătorul de Cerbi, voinic cum era, se opinti o dată și săltă în sus capacul pe care-l rezemă de perete, avînd grijă să-l înțepenească bine. Tremurînd vargă, Judith aruncă o privire înăuntru și parcă se mai ușură puțin cînd văzu bucata de pînză așezată cu băgare de seamă deasupra, ce ascundea privirilor tezaurul tăinuit. Pe cît se părea lada era înțesată cu lucruri, întrucît învelitoarea se găsea chiar la nivelul capacului.

— E plină ochi — spuse Vînătorul de Cerbi, privindu-i dichisul — și trebuie să lucrăm pe îndelete și nestingheriți. Adu cîteva scaune, Șarpe, în timp ce eu am să întind pătura asta pe jos, și atunci o să ne putem vedea de treabă în voie și cu rînduială.

Delawarul se supuse. Politicos, Vînătorul de Cerbi îi oferi un scaun lui Judith, se așeză și el pe un altul și se apucă să ridice învelitoarea de pînză. După ce o dădu la o

parte, primele lucruri ce ieşiră la iveală fură nişte haine bărbăteşti. Erau făcute din stofe fine şi croite după moda altor timpuri, înzorzonate şi bătătoare la ochi. Mai ales, o haină stacojie cu găetane de fir. Nu era totuşi o haină militară, ci făcea parte din garderoba unui civil înstărit, într-o vreme cînd rangul social era respectat cu stricteţe în îmbrăcăminte. Chingachgook nu-şi putu stăpîni un strigăt uşor de încîntare în clipa cînd Vînătorul de Cerbi despături haina şi o întinse la vedere, strălucirea veşmîntului biruind stăpînirea de sine ce de mic îi fusese sădită în inimă delawarului. Vînătorul de Cerbi întoarse capul spre el, privindu-l o clipă, mirat de slăbiciunea pe care fără să vrea prietenul său o dăduse în vileag, apoi începu a comenta incidentul, ca totdeauna cînd era impresionat de cîte ceva.

— Vezi, e-n firea lui asta! Aşa sînt toţi indigenii, se dau în vînt după orişice fel de zorzoane, nu poţi să le-o iei în nume de rău. De altfel, în viaţa mea n-am văzut o haină ca asta, e ceva neobişnuit pentru noi şi, deci, ca orice lucru nemaivăzut, e firesc să dea naştere la simţăminte nebănuite încă. Eu cred că haina asta ar ajunge, Judith, pentru că nu ştiu, zău, dacă există pe tot întinsul Americii o inimă de indigen care să nu se topească văzînd-o atît de bătătoare la ochi şi încărcată de fireturi. Dacă tatăl dumitale şi-o fi făcut-o cumva pentru dînsul, îmi dau atunci seama de ce eşti atît de ahtiată de lucruri alese şi scumpe.

— Cum o să fie a tatei? îi întoarse ea vorba numaidecît. Nu vezi ce lungă e, cînd tata e scurt şi îndesat?

— Stofă se găsea berechet pe atunci, dacă haina a fost făcută pentru dînsul; cît despre fireturi erau pe toate drumurile şi la un preţ de nimic — răspunse Vînătorul de Cerbi rîzînd pe tăcute, cum rîdea el de obicei. Şarpe, costumul ăsta, pare-mi-se, a fost croit pe măsura unui om de talia ta; ia, să vedem cum îţi vine.

Chingachgook îi împlini fără să crîcnească rugămintea şi lepădînd de pe el jacheta lucrată de mîntuială şi roasă a

lui Hutter, îmbrăcă haina ce părea să fi fost purtată cîndva de un gentleman. Schimbarea se dovedi comică într-adevăr, rareori însă întîlnești un om care să-și dea seama de ceea ce este ridicol în înfățișarea sau în apucăturile lui. Delawarul se privi îndelung într-o oglinjoară, de care Hutter se folosea la bărbierit. În momentul acela îi zbură gîndul la Wah-ta-Wah și, ca să spunem adevărul curat, deși s-ar putea să nu-l pună într-o lumină prea măgulitoare, că ar fi dorit din toată inima ca logodnica lui să-l poată vedea măcar o clipă, așa ferchеș cum arăta acum.

— Dă-o jos, Șarpe, dă-o jos — se grăbi să-i spună Vînătorul de Cerbi stricîndu-i tot cheful — nu-s pentru noi asemenea marafeturi. La mutra ta nu merg decît vopselele și penele de vultur, păturile și wampum[1]; iar la a mea hainele de piele, pantalonii groși și mocassinii trainici.

— Nu înțeleg pentru ce cutare om poate să umble într-o haină stacojie și altul nu, Vînătorule? se amestecă fata. Aș vrea să văd cum te prinde pe dumneata.

— Să mă vezi îmbrăcat ca un domn! Poți să aștepți mult și bine, Judith, pînă o veni ziua aceea! O să tot aștepți pînă ți s-o slăbi și ținerea de minte și judecata. Ce ți-am făcut, de vrei să mă vezi așa înzorzonat din cap pînă-n picioare?

— Dar ce crezi că numai filfizonii din garnizoană, inimile astea fățarnice și gurile astea clevetitoare merită să umble cu panașe scumpe? Sinceritatea și cinstea nu se cuvine oare să fie și ele răsplătite și lăudate?

— Și ce laudă ar fi pentru mine, Judith, să mă pot înțoli ca un șef de trib mingo ce a primit plocon din Quebec, o haină stacojie? Nu, nu, mie îmi stă bine așa cum sînt; mai frumos decît atît, crede-mă, n-o să pot arăta niciodată. Întinde haina jos pe pătură, Șarpe, și hai să vedem ce mai e în cufăr.

---

[1] Colier de scoici (n.t.)

Veşmîntul ademenitor, care fără doar şi poate nu fusese făcut pentru Hutter, fu pus de o parte şi se apucară să scoată alte lucruri din ladă. Rînd pe rînd le trecură prin mînă toate costumele bărbăteşti pînă la ultimul, şi trebuie să spunem că toate erau la fel de scumpe ca şi haina de deasupra, după care urmară veşmintele femeieşti. În sfîrşit ieşi la iveală o minunată rochie de brocart, puţin mototolită fiindcă nu fusese aşezată cu grijă în cufăr, la vederea căreia, de astă dată, Judith scăpă un strigăt de uimire. Fata era cuprinsă de o admiraţie aproape copilărească şi nu voi cu nici un chip să ducă mai departe treaba începută pînă nu va fi încercat mai întîi toaleta aceea scumpă, atît de puţin potrivită cu felul ei de viaţă şi casa în care locuia. Rochia, din întîmplare, veni ca turnată pe trupul ei mlădiu cu forme sculpturale şi probabil că niciodată pînă atunci nu fusese îmbrăcată de o fiinţă atît de înzestrată de natură care, purtînd-o, punea în valoare bogăţia ei de nuanţe şi fineţea ţesăturii. Cînd intră din nou în încăpere, atît Chingachgook cît şi Vînătorul de Cerbi, care în lipsa ei se mai uitaseră o dată la veşmintele bărbăteşti, rămaseră înmărmuriţi de uimire. Nici unul din ei nu se sfii apoi să-şi manifeste zgomotos încîntarea şi admiraţia şi cu atîta spontaneitate, încît ochii lui Judith căpătară o nouă strălucire şi obrajii i se rumeniră de văpaia triumfului. Prefăcîndu-se totuşi că nu băgase de seamă impresia pe care le-o făcuse, fata se aşează la locul ei, măreaţă ca o regină, să scotocească mai departe în cufăr.

— Cel mai bun lucru, cred, pentru a intra în tratative cu mingoşii — spuse Vînătorul de Cerbi — ar fi să te trimitem pe dumneata, aşa cum eşti îmbrăcată, să te dai drept regină. Ar fi în stare să-i pună pe toţi în libertate, şi pe moş Hutter, şi pe Harry, şi pe Hetty cînd ar vedea în faţa ochilor asemenea minunăţie!

— Inima dumitale, după cîte ştiu, e prea cinstită ca să cauţi acum să mă măgulești — îi răspunse fata, care în

sinea ei era mult mai încîntată de această mărturisire de admirație, decît voia s-o arate. De aceea te și stimez atît, Vînătorule, pentru dragostea dumitale de adevăr, deși mai sînt și alte motive pentru care te prețuiesc.

— Și de astă dată n-am spus decît adevărul, sfîntul adevăr, Judith, nimic altceva. Niciodată ochii mei n-au privit o făptură atît de măreață ca dumneata în clipa asta! Am mai văzut eu femei frumoase în viața mea, și albe și roșii la față. Le-am văzut și mai de aproape și mai de departe pe cele mult lăudate, cărora le mergea vestea că n-ar avea seamăn pe lume; nici una din ele însă, îți spun cinstit, nu s-ar fi putut măsura cu dumneata, așa cum ești acum, în clipa asta binecuvîntată, nu, nici una.

O seamă de zorzoane și dichisuri femeiești, tot atît de scumpe ca și rochia, ieșiră apoi la iveală. Toate fură depuse fără un cuvînt la picioarele lui Judith, ca și cum ar fi fost cea mai îndreptățită să le poarte. Fata ridică de jos cîteva din ele, de pildă o pereche de mănuși și niște dantele, adăugîndu-le la toaleta ei bogată, chipurile numai așa în glumă, de fapt însă pentru a fi cît mai gătită. După ce toată hăinăria de preț, și cea bărbătească, și cea feminină, fu scoasă afară, dădură de încă o învelitoare ce despărțea lucrurile de la fund de cele de deasupra. Văzînd felul cum fuseseră rînduite lucrurile în cufăr, Vînătorul de Cerbi stătu în cumpănă dacă se cuvenea oare să scotocească mai departe.

— Fiecare om are secretele lui — rosti el — și toți deopotrivă, cred, au dreptul să li se păstreze. Părerea mea e că am ajuns pînă aproape de fund fără să fi găsit ce căutam. Mă gîndesc dacă n-am face mai bine să ne oprim aici și să lăsăm în seama lui jupîn Hutter tot ce se află sub pînza asta.

— Nu cumva vrei să duci plocon toate hăineturile astea irochezilor pentru răscumpărarea ostatecilor? sări în sus Judith.

— Ba bine că nu. De ce am mai răvășit atunci lucrurile omului dacă nu spre a fi de folos stăpînului lor? Haina asta ar ajunge ca să sucească mintea starostelui irochezilor iar dacă s-o întîmpla să fie și nevastă-sa ori fie-sa pe acolo ai să vezi c-au să rămînă cu ochii la ele, căci nicăieri, de la Albany și pînă la Montreal, nu cred să existe femeie care să nu fie ispitită de asemenea frumuseți. Nu știu deci dac-am mai avea nevoie și de alte lucruri pe lîngă ele ca să încheiem tîrgul.

— Așa crezi dumneata, Vînătorule — îi răspunse fata dezamăgită — dar nu te gîndești ce poate să facă o indigenă cu asemenea rochie? N-ar putea s-o poarte prin hățișuri; ar ajunge într-un hal fără hal, îmbîcsită de praf și de fumul wigwamurilor, și pe urmă, zău, închipuie-ți cum o să arate niște brațe stacojii cu mînecile astea scurte de dantelă!

— Așa e, ai dreptate, Judith; ai putea chiar să spui și mai mult; de pildă că sînt niște costume demodate ce n-au nici în clin, nici în mînecă nici cu tabăra irochezilor, nici cu vremea de afară și nici cu aceste coclauri. Dar ce ne interesează pe noi ce soartă au să aibă zorzoanele astea atîta timp cît ne putem face treaba cu ele? Nu-l văd pe tatăl dumitale folosindu-le vreodată; s-ar putea în schimb să fie spre norocul lui c-a păstrat asemenea lucruri, care pentru dînsul n-au nici o valoare, dar prețuiesc atîta în ochii altora.

— Crezi oare, Vînătorule, că Thomas Hutter nu mai are pe nimeni pe lume, nici un copil, nici o fată căreia să se fi gîndit că veșmintele astea i-ar prinde bine și pe care chiar dumitale ți-ar plăcea s-o vezi punîndu-le cînd și cînd, măcar așa, în glumă?

— Înțeleg, Judith, da, acum înțeleg ce vrei să spui și cred că, poate, ți-am ghicit și dorințele. Ești fermecătoare, într-adevăr, în rochia asta ca un răsărit ori un apus de soare într-o minunată zi de octombrie; aș zice chiar că

dumneata o faci să arate şi mai frumoasă, decît te arată ea pe dumneata. Eşti însă fata lui Thomas Hutter, Judith, şi rochia asta a fost pesemne făcută pentru odrasla vreunui guvernator, sau pentru cine ştie ce cucoană din lumea mare, iar soarta ei a fost să fie înconjurată de mobile scumpe, de obraji subţiri. După mine, Judith, o fată modestă nu poate fi mai încîntătoare decît îmbrăcată aşa cum îi şade ei bine, şi nici o rochie n-o prinde dacă nu se potriveşte cu felul ei de a fi. În afară de asta, dragă fată, dacă există cumva în toată colonia vreo femeie pentru care orice zorzoane să fie de prisos, farmecul şi nurii ei fiind cea mai aleasă podoabă, atunci femeia asta nu poţi fi decît dumneata.

— Chiar acum mă duc să dau jos zdrenţele astea de pe mine, Vînătorule! spuse Judith grăbindu-se să iasă din cameră — şi în viaţa mea nu vreau să le mai văd purtate de cineva.

— Aşa sînt toate femeile, Şarpe — spuse înveselit Vînătorul întorcîndu-se către prietenul lui, îndată ce frumoasa frumoaselor se făcu nevăzută. Li-s dragi podoabele, e adevărat, dar farmecele cu care le-a înzestrat firea li-s şi mai dragi. Îmi pare bine că s-a înduplecat aşa degrabă să lepede toate zorzoanele de pe ea; nu cred că-i un lucru cuminte nici sănătos pentru o fată ca ea să se împopoţoneze aşa şi, pe urmă, cum am spus, este destul de nurlie ca să se poată lipsi de orice găteli. Ce zici, nu-i aşa că şi tu ai căsca ochii mari văzînd-o aşa înţolită pe Wah-ta-Wah, delawarule?

— Wah-ta-Wah este piele roşie, Vînătorule — îi răspunse Chingachgook — şi ca şi pe hulubi, o recunoşti după penele ei. Dacă şi-ar pune o piele ca asta, aş trece pe lîngă ea fără să ştiu cine e. Trandafirul Sălbatic e minunat de frumos, dar să ştii că nu se face mai frumos dacă se îmbracă în straie pestriţe.

— Ai dreptate! E-n firea lucrurilor aşa şi aici se află temelia adevărată a simţămîntului de dragoste şi de ocro-

tire. Cînd un om se oprește să culeagă o fragă, nu se așteaptă să dea peste un pepene, iar dacă vrînd să culeagă un pepene, bagă de seamă că-i dovleac sadea, bineînțeles că-i dezamăgit, cu toate că de multe ori dovlecii sînt mai arătoși decît pepenii. Asta e socoteala; cu alte cuvinte rămîi credincios firii tale, ca firea ta la rîndu-i să nu te trădeze niciodată.

Cei doi bărbați avură apoi un scurt schimb de vederi întrebîndu-se dacă se făcea sau nu să scotocească pînă la fund cufărul lui Hutter. În sfîrșit Judith se arătă iar; lepădase rochia înzorzonată și se îmbrăcase ca de obicei în stambă.

— Îți mulțumesc, Judith — spuse Vînătorul de Cerbi, luînd-o cu duioșie de mînă. Îmi dau seama că o femeie trebuie să-și calce pe inimă ca să se lipsească de asemenea găteli. Așa cum ești acum, însă, ochii mei te văd mai strălucitoare decît dac-ai purta o coroană pe cap și giuvaericale prinse în păr. Ne întrebam tocmai dacă face să ridicăm și învelitoarea asta, să vedem dacă n-om găsi ceva mai potrivit pentru tîrgul pe care vrem să-l punem la cale ca să-l scăpăm pe jupîn Hutter. Trebuie să ne gîndim ce-ar face dînsul în locul nostru și să facem ca el.

— Dacă am ști ce e-n cufăr, Vînătorule — îi răspunse fata, cînd își mai reveni puțin în fire după atîtea laude aduse frumuseții sale — poate c-am alege mai degrabă unul din lucrurile pe care încă nu le-am văzut.

— Nimic nu ne împiedică s-o facem, dragă fată, deși, ca să-ți spun drept, meteahna asta de a iscodi tainele altora, cred eu, e vrednică mai curînd de un sălbatic decît de un om civilizat.

— Curiozitatea este ceva firesc, și fiecare om, bineînțeles, are slăbiciunile lui. De cîte ori am fost prin colonie, am băgat de seamă că mai toată lumea nu avea altceva mai bun de făcut decît să scormonească secretele vecinilor.

— Da, și uneori chiar să le născocească, dacă nu le puteau afla! Uite, vezi, asta-i deosebirea dintre un gentleman indigen și un gentleman alb. Șarpele, care-i aci de față, ar întoarce imediat capul, dacă ar băga de seamă că și-a aruncat ochii fără să vrea în wigwamul unui alt șef de trib; și gîndește-te pe urmă la atîția oameni care se socotesc, chipurile, persoane cu vază în colonie, și care se apucă să clevetească pe socoteala altora; nu-i așa că sînt mai prejos decît el? Pe cinstea mea îți spun, Judith, în ruptul capului Șarpele cel Mare n-ar recunoaște că la el în trib poate fi cineva de același rang cu el care să-i dea pricină de gîndit și pe seama căruia să-și încerce ascuțișul limbii trăncănind verzi și uscate: ce face, pe unde umblă, ce mănîncă, și tot felul de fleacuri cu care își frămîntă creierii un om cînd n-are altceva mai bun de făcut. Un om cu asemenea morav nu poate fi decît o secătură, iar cei care-i dau nas să poarte vorba de colo pînă colo nu-s nici ei mai breji, oricît de scumpe și de arătoase ar fi hainele de pe ei.

— Bine, dar aici nu e un wigwam străin. E casa tatălui meu. Iar astea sînt lucrurile lui și avem nevoie de ele ca să-i putem fi de folos.

— Ai dreptate, fetițo, ai dreptate! Cuvîntul tău totdeauna are greutate. Bine. Firește că atunci cînd o să avem toate lucrurile în fața ochilor o să putem chibzui mai bine ce să dăm ca preț de răscumpărare și ce să păstrăm.

Judith nu era chiar atît de dezinteresată în sinea ei, pe cît ar fi vrut să pară. Își adusese aminte că soră-sa Hetty avusese prilejul să-și satisfacă pe deplin curiozitatea în privința comorilor tăinuite în cufăr, în timp ce curiozitatea ei fusese nesocotită. Nu-i părea rău așadar că întîmplarea îi dădea posibilitatea să nu rămînă nici în privința asta mai prejos decît sora ei cu care soarta se arătase mai vitregă. Și cum, pe cît se părea, toți erau de acord să cerceteze pînă la fundul cufărului, Vînătorul de Cerbi întinse mîna să dea la o parte și cea de a doua învelitoare.

Primul lucru pe care îl văzură îndată ce cortina fu ridicată peste secretele încuiate în ladă fu o pereche de pistoale, cu o ferecătură ciudată în argint. Pistoalele acestea ar fi fost la mare preț, în orișicare oraș; asemenea arme însă rareori se vedeau în inima pădurii, am putea spune chiar niciodată, afară numai dacă nu s-ar fi abătut pe acolo vreun ofițer venit din Europa să viziteze coloniile, și erau destui de aceștia toți atît de pătrunși de superioritatea obiceiurilor londoneze, încît cu nici un chip nu s-ar fi îndeplecat să renunțe la ele în clipa cînd puneau piciorul pe pămîntul Americii. Ce se întîmplă în minutul cînd descoperiră aceste pistoale, vom vedea mai departe.

Capitolul XIII

Abia apucă să scoată pistoalele din ladă și Vînătorul de Cerbi se și grăbi să i le arate prietenului său.

— Pușcă de copil — spuse Șarpele cu un zîmbet pe buze, minuind una dintre arme ca și cum ar fi fost o jucărie.

— Ba nu, Șarpe, ba nu. Sînt arme adevărate, făcute pentru oameni în toată firea, ba cred c-ar mulțumi și un uriaș, dacă ar ști cum să umble cu ele. Ia stai! Se spune că fețele palide sînt cam uituce de felul lor, cel puțin așa le merge vestea, și lasă adeseori tot felul de arme încărcate prin dulapuri sau în cîte un cotlon. Dă-mi voie să văd dacă s-a gîndit cineva să le controleze.

Spunînd acestea, Vînătorul de Cerbi luă pistolul din mîna prietenului său și se grăbi să-i ridice cocoșul. Dedesubt găsi încărcătura de pulbere, care din pricina umezelii și stînd atîta vreme îndesată se întărise, semănînd cu un tăciune. Slujindu-se apoi de o vergea, constată că amîndouă

pistoalele erau încărcate, deşi Judith spuse că zăceau acolo de ani de zile, poate.

— Aşa-s oamenii albi, uituci — zise Vînătorul de Cerbi, dînd din cap — de aceea din cînd în cînd auzi de cîte o nenorocire întîmplată în colonie. Ar fi de mirare, Judith, da, într-adevăr ar fi de mirare ca din trei focuri trase cu o armă ca asta asupra unui cerb sau altui vînat ori chiar asupra unui duşman, două să nu nimerească ţinta ; în schimb încărcăturile astea uitate pe ţeavă au pricinuit o mulţime de accidente şi un copil, ba un frate, ba un prieten au plătit cu viaţa nesocotinţa altora ! Eu cred că-i facem într-adevăr un bine stăpînului acestor pistoale dacă le descărcăm în locul său. Nici eu şi nici tu, Şarpe, n-am umblat pînă acum cu astfel de arme ; ce-ar fi, aşadar, să ne încercăm dibăcia trăgînd la ţintă ? Schimbă-i încărcătura şi eu am să fac la fel cu pistolul pe care-l ţin în mînă. Pe urmă vom vedea care din noi e mai bun ochitor cu bazaconiile astea căci dacă-i vorba de puşcă, asta s-a lămurit de mult între noi.

Vînătorul de Cerbi începu a rîde singur de ifosele lui ; după două minute ieşiră amîndoi pe punte, căutară din ochi un obiect de pe arcă, pe care să-l ia la ochi. Curioasă, Judith se ţinu după ei.

— Rămîi acolo, în spatele nostru, dă-te puţin înapoi — spuse Vînătorul de Cerbi. Armele astea au zăcut prea mult timp încărcate, şi mi-e teamă să nu se întîmple vreun bucluc cînd vom apăsa pe trăgaci.

— Atunci nu mai umblaţi cu ele. Dă-le pe amîndouă delawarului, sau mai bine descărcaţi-le fără să mai trageţi la semn.

— Ar fi împotriva obiceiurilor noastre, ba lumea ar putea să spună că şi împotriva bărbăţiei, cu toate că eu i-aş dovedi numaidecît că-s vorbe goale. Trebuie să tragem cu ele, Judith, da, trebuie neapărat, deşi parcă văd că nici unul, nici altul n-o să facem cine ştie ce ispravă.

Judith era o fată vitează din fire și dat fiind și felul de viață pe care-l dusese, nimeni n-o văzuse vreodată încremenind de spaimă așa cum îi se întîmplă de obicei femeilor, la auzul unei detunături. Se supuse deci poruncii Vînătorului de Cerbi dîndu-se în spatele acestuia și făcîndu-i loc delawarului să treacă din față spre marginea punții. Chingachgook luă de cîteva ori arma la cătare, străduindu-se a ținti cît mai bine, apucă apoi pistolul cu amîndouă mîinile și schimbă de cîteva ori poziția, așezîndu-se în diferite chipuri, care mai de care mai caraghioase, ca în cele din urmă, cuprins de desperare să apese pe trăgaci la voia întîmplării, fără să ochească nimic. În loc să nimerească nodul unei scînduri pe care-l aleseseră drept țintă, glonțul nici măcar nu atinse arca, ricoșind de cîteva ori pe suprafața lucie a lacului ca o piatră aruncată cu mîna.

— Bravo, Șarpe, bravo — îl lăudă Vînătorul de Cerbi, rîzînd în felul său, pe tăcute — îmi place c-ai nimerit la țanc lacul; unii nici atîta n-ar fi în stare să facă.

Vînătorul de Cerbi ochi repede și precis și detunătura izbucni o clipă după ce luă arma la cătare. Pistolul însă întîrzia să se descarce ca deodată să zboare în țăndări în toate părțile. Judith scoase un țipăt și cînd cei doi bărbați se întoarseră îngrijorați spre ea o văzură palidă ca o moartă și tremurînd din toate mădularele.

— E rănită... biata fată, să știi că-i rănită, Șarpe; cine ar fi crezut c-o să pățească ceva, acolo unde stătea. S-o așezăm pe un scaun și să facem tot ce ne-o sta în putință, cum ne-o tăia capul și atîta cît ne-om pricepe și noi.

Judith se lăsă purtată pe sus pînă la scaun, înghiți o gură de apă din burduful pe care i-l întinse delawarul, și scuturîndu-se toată ca de friguri, încît ai fi zis gingașă cum era c-o să se fărîme din clipă în clipă, izbucni în lacrimi.

— Ține-ți firea, Judith, dragă fată... auzi? Ține-ți firea — o îndemnă Vînătorul de Cerbi căutînd s-o mîngîie. Unde o fi rănită, Șarpe? Nu se vede nici o pată de sînge, nici

măcar vreo zgîrietură pe corp și nici îmbrăcămintea nu e nicăieri străpunsă.

— N-am nimic, Vînătorule — bîlbîi fata printre sughițuri. M-am speriat, atîta tot, zău. Slavă domnului, nimeni n-a pățit nimic.

— Extraordinar! se miră Vînătorul care nu bănuia ce ascundeau cuvintele ei. Nu te credeam așa slabă de înger, Judith, dimpotrivă te socoteam mai oțelită decît cei din Colonie, auzi să te sperii așa de o detunătură! Nu, zău, nu mi-aș fi închipuit că ești atît de sperioasă. Mai curînd aș fi văzut-o pe Hetty înfricoșîndu-se de o nimica toată, însă dumneata ai prea multă minte și ești prea chibzuită ca să tremuri vargă cînd știi doar că primejdia a trecut. Fetele astea, Șarpe, mai mare dragul să le privești, ce păcat însă că sînt schimbătoare ca vîntul și nu poți să știi niciodată ce-i cu ele!

Judith, de rușine, tăcu milc. Tulburarea ei nu era cîtuși de puțin simulată, dimpotrivă fusese pricinuită de o spaimă năprasnică, cu neputință de stăpînit. Ștergîndu-și dîrele de lacrimi de pe obraji fata începu iar a zîmbi și o clipă mai tîrziu fu gata să rîdă împreună cu ei de propria sa nerozie.

— Dar dumneata, Vînătorule — întrebă ea în cele din urmă — ești sigur că n-ai pățit nimic?

— Orice om care umblă zilnic cu armele e obișnuit cu asemenea buclucuri. Prima pușcă pe care am primit-o mi-a jucat același renghi, dar nici atunci nu mi s-a întîmplat nimic, deși n-am scăpat chiar așa teafăr ca de data asta. Și acum hai să vedem ce mai găsim în cufăr.

Între timp, Judith, venindu-și pe deplin în fire, se așezase liniștită la locul ei și cercetările putură să se desfășoare mai departe. Obiectul pe care îl scoaseră acum din ladă, înfășurat într-o pînză, se dovedi a fi, după ce-l despachetară, un instrument de calcul din cele folosite de marinari. Aparatul avea, ca toate instrumentele de felul acesta, diferite ornamente și articulații de alamă. Vînătorul de Cerbi și

Cigachgook își manifestară admirația și mirarea în fața acelei năzdrăvănii ale cărei ferecături străluceau lună, semn că fusese bine îngrijită.

— Ăsta trebuie să fie un marafet de acelea cu care umblă inginerii hotarnici, Judith — rosti Vînătorul de Cerbi, după ce suci aparatul pe toate părțile. Mi-a fost dat să văd o mulțime de drăcovenii dintr-astea, neomenoase și crîncene, pentru că de cîte ori pătrund în pădure fac prăpăd și pustiesc totul în cale ; nici unul din ele însă nu mi s-a părut atît de curios. Îmi vine a crede pînă la urmă că moș Hutter n-a cutreierat coclaurile astea decît cu gînduri rele, ca să le tulbure tihna. Ia spune, fată dragă, l-ai simțit cumva pe tatăl dumitale stăpînit de lăcomia nesățioasă a inginerilor hotarnici ?

— Bine, dar dînsul nu este inginer hotarnic și nici nu știe măcar să umble cu asemenea unealtă, deși, pe cît se pare, e a sa. Ți-l închipui cumva pe Thomes Hutter îmbrăcat cu haina asta ? E mult prea largă pentru dînsul, iar cît privește aparatul, e mai presus de priceperea lui.

— Așa e, ai dreptate, Șarpe, cine știe cum și de la cine l-o fi moștenit bătrînul ! Se spune c-ar fi fost cîndva marinar ; poate că lada cu tot ce se află înăuntru... A ! Ia uite ce-am găsit aici ! Ceva și mai și decît parascovenia asta cu toate alămurile și lemnăria ei !

Vînătorul de Cerbi desfăcuse băierile unui săculeț din care scotea, una cîte una, figurile unui joc de șah. Erau făcute din fildeș, mult mai mari decît cele obișnuite, cizelate cu meșteșug. Fiecare piesă era în așa fel migălită încît să facă într-adevăr cinste numelui pe care-l purta : caii duceau niște cavaleri în șa, turnurile erau cocoțate pe spinarea unor elefanți și pînă și pionii înfățișau busturi omenești. Chiar și Judith se minună de ele, în timp ce năzdrăvăniile acelea se perindau pe dinaintea ochilor ei iar cît privește pe Chingachgook era atît de uimit, de fascinat, încît părăsi cu totul aerul solemn pe care-l avea de obicei ca

toate pieile roșii. Luînd fiecare piesă în mînă, o cercetă cu o neistovită încîntare, arătîndu-i mereu fetei cu cîtă iscusință le lucrase meșterul. Îndeosebi nu se mai sătura privind elefanții ; se uita la ei scoțînd strigăte ușoare de admirație și pipăindu-le trupurile masive, urechile și coada, din ce în ce mai fermecat. Firește că nu scăpă din vedere nici pionii cu chipuri de arcași și-i atrase atenția lui Judith asupra lor. Examinarea pieselor ținu cîteva minute, în care timp delawarul și Judith uitară cu desăvîrșire de toate. În schimb, Vînătorul de Cerbi ședea tăcut, gînditor, chiar morocănos, deși nu-i slăbea din ochi pe ceilalți doi, luînd aminte la fiece nou amănunt pe care-l observa în alcătuirea figurilor de șah de cîte ori aceștia le ridicau în sus pentru a le privi mai bine. Nu făcu însă nici cel mai mic comentariu, nici nu-și manifestă cumva admirația. În cele din urmă prietenii săi băgară de seamă că nu i se auzise de loc glasul ; de abia atunci, pentru prima oară de cînd descoperiseră jocul de șah, Vînătorul se îndură să deschidă gura.

— Judith — întrebă el cu un aer grav, dar cu bunăvoință totuși, aproape cu duioșie — părinții tăi ți-au vorbit vreodată de dumnezeu ?

— Mama da, și chiar adesea — îi răspunse ea. Tata însă niciodată. Mama avea grijă să ne amintească totdeauna să ne spunem rugăciunile și să ne împlinim toate îndatoririle ; în schimb tata nu ne-a pomenit niciodată despre așa ceva nici înainte și nici după moartea mamei.

— Te cred. Dînsul n-are nici un dumnezeu, nu crede nici în dumnezeul cel de sus în fața căruia se smeresc oamenii albi, nici în vreun alt dumnezeu la care să se închine pieile roșii. Știi dumneata ce sînt astea ? Idoli !

Judith tresări și o clipă rămase consternată, parcă. Apoi, după ce stătu puțin în cumpănă, se porni pe rîs.

— Nu cumva îți închipui, Vînătorule, că tata se închină la jucăriile astea de fildeș ? Știu și eu ce sînt idolii și cum arată.

— Jucăriile astea sînt idoli, ascultă-mă pe mine — stărui el convins. De ce atunci le-ar fi păstrat, dacă nu se închina la ele?

— Cum putea să-şi ţină zeii într-un săculeţ, ascunşi pe fundul unui cufăr? Nu, nu, Vînătorule. Bietul tata îşi poartă zeul cu sine, oriunde se duce, iar acest zeu e plăsmuit după chipul şi asemănarea dorinţelor lui. S-ar putea să fie într-adevăr idoli cum spui şi-mi vine şi mie să cred că-i aşa, după cîte am citit şi am auzit despre idolatrie; vin însă dintr-o ţară îndepărtată, ca toate lucrurile ce au încăput în mîna lui Thomas Hutter, pe vremea cînd era marinar.

— Mi-ar părea bine să fie aşa, nici nu ştii ce bine mi-ar părea, Judith, altminteri mă întreb dacă aş fi găsit destulă tărie în mine pentru a mă face luntre şi punte ajutîndu-l să scape din încurcăturile în care singur a intrat pe un alb care se închină la idoli. Bătrînul e alb ca şi mine şi de acelaşi neam, de aceea şi vreau să-i fiu de folos, dar pentru unul care s-a lepădat de credinţa lui şi de toate lucrurile spre care simţea un îndemn mi-ar fi fost greu s-o fac. Cum văd eu, lighioana asta te-a fermecat, Şarpe, deşi, dacă te gîndeşti bine, nu-i decît o pocitanie, un idol.

— Este un elefant — îi tăie vorba Judith. Am văzut o mulţime de poze cu astfel de animale cînd eram la forturi, mama avea atunci o carte în care era o poveste cu un elefant. Tata a pus însă pe foc toate cărţile fiindcă, zicea el, prea îi plăcea să citească mult. Asta s-a întîmplat puţin înainte de a fi închis mama ochii şi de multe ori mă gîndesc dacă nu cumva lucrul ăsta i-o fi grăbit moartea.

— Elefant sau nu, tot idol se cheamă că e — răspunse Vînătorul — şi deci nu se cuvine să rămînă în păstrarea unui creştin.

— Ăsta-i bun pentru irochezi — zise Chingachgook, despărţindu-se cu regret de unul din turnuri, pe care prietenul său i-l luase din mînă ca să-l bage la loc în săculeţ. Cu un elefant cumperi tot tribul, îl cumperi chiar şi pe delawar!

— Tot ce se poate. Oricine cunoaşte şi înţelege firea pieilor roşii îşi dă seama de asta — rosti Vînătorul de Cerbi — numai că, vezi tu, cine umblă cu bani calpi, este tot atît de vinovat ca şi cel care i-a făcut. Ai văzut tu vreun indigen de treabă căruia să nu-i fie lehamite să precupeţească o blană de urs spălător vînzînd-o drept jder sadea sau o blană de vidră drept castor? Îmi dau seama că numai cîţiva din idolii ăştia, poate chiar un singur elefant, ar ajunge să răscumpere libertatea lui Thomas Hutter; ar însemna să-mi calc, însă, pe cuget, plătindu-i cu asemenea bani calpi. S-ar putea ca nici un trib de piei roşii de prin partea locului să nu se închine la idoli; sînt totuşi unele pe cale s-o facă şi imboldul pe care feţele palide ar arăta că-l simt pentru acest lucru ar putea să-i încurajeze a merge pe un drum greşit.

— Chipurile astea de fildeş însă, Vînătorule, s-ar putea să nu fie idoli. Acum mi-aduc aminte că am văzut odată la un ofiţer de la forturi nişte vulpi şi gişte tot aşa migălite. A, uite ceva tare, înfăşurat într-o bucată de pînză: te pomeneşti că şi ăsta o fi tot un idol.

Vînătorul de Cerbi luă pachetul pe care i-l întinse fata şi, desfăcîndu-l, găsi înăuntru o tablă de şah. Destul de mare, ca pentru piesele din săculeţ şi împodobită cu incrustaţii de abanos şi fildeş.

Punîndu-le pe toate la un loc, Vînătorul de Cerbi ajunse încetul cu încetul, deşi mai păstrînd încă unele îndoieli, să împărtăşească şi el părerea lui Judith şi pînă la urmă conveni că pretinşii idoli nu erau decît nişte figuri sculptate în chip ciudat ce îşi aveau rostul în cine ştie ce joc necunoscut. Judith se folosi cu mult tact de victoria sa; o singură dată măcar nu pomeni un cuvînt despre confuzia hazlie a Vînătorului.

Acum că descoperiseră, în sfîrşit, rostul acelor păpuşele ciudate se dezlegase şi problema răscumpărării. Cîteşitrei erau de acord că nimic nu putea ispiti mai mult pe irochezi decît elefanţii; cele patru animale ce purtau turnurile urmau

să fie jertfite pentru răscumpărarea prizonierilor. Restul pieselor şi, bineînţeles şi celelalte lucruri din cufăr, trebuiau dosite cît mai bine, cu gîndul de a nu fi folosite decît în caz de mare nevoie. După ce chestiunile preliminare fură astfel rezolvate, toate lucrurile din cufăr, în afară de cele hărăzite răscumpărării, fură aşezate cu grijă la loc, iar învelitorile „ticluite" la fel cum le găsiseră, aşa încît Hutter, în cazul cînd s-ar fi întors iar la castel, ar fi putut foarte bine să stea toată viaţa acolo fără să bănuiască vreodată că umblase cineva prin cufăr, descoperindu-i tainele. Pistolul sfărîmat, care ar fi putut să-i dea de gol, fu rînduit lîngă perechea lui, şi toate obiectele îndesate şi aşezate întocmai cum fuseseră mai înainte ; doar cîteva pachete de la fundul lăzii rămăseseră nedesfăcute. Isprăvind şi treaba asta, lăsară capacul jos, puseră lacătele şi le încuiară cu cheia pe care o băgară la locul ei în pungă.

Trecuse cu rînduiala mai bine de un ceas pînă să statornicească ce aveau de făcut şi să pună înapoi, în cufăr, lucrurile răvăşite. E drept că din cînd în cînd găsiseră destul răgaz să stea de vorbă, iar Judith care se simţea deosebit de încîntată de admiraţia făţişă, sinceră, ce se citea în privirile curate ale Vînătorului de Cerbi aţintite asupra chipului său nurliu, făcu tot ce socoti cu cale ca să prelungească discuţiile, cu o iscusinţă pe care numai cochetăria feminină o cunoaşte. Vînătorul de Cerbi, însă, nu întîrzie să-şi dea seama că pierdeau vremea de prisos şi le atrase atenţia prietenilor săi spunîndu-le că trebuie să se grăbească a îndeplini planul pe care-l urziseră pentru răscumpărarea ostatecilor. Chingachgook rămase în camera lui Hutter, unde se aflau elefanţii, să-şi poată desfăta privirea cu chipurile acestor animale atît de minunat şi de original plăsmuite. Simţea pesemne din instinct că prezenţa sa nu era chiar atît de dorită de ceilalţi doi, mai cu seamă de Judith, care de altfel nu se prea sfia să arate ce-i plăcea şi ce nu, iar la rîndul său delawarul, ca unul ce se afla în preajma căsăto-

riei, cunoștea prea bine simptomele unei pasiuni atotstăpînitoare.

— Ei bine, Judith — spuse Vînătorul de Cerbi, sculîndu-se în sfîrșit după ce zăboviseră la taclale mai mult decît și-ar fi închipuit el — într-adevăr e o plăcere să stai de vorbă cu dumneata și să pui la cale ba una, ba alta, numai că, vezi, datoria ne cheamă spre alte țeluri. Între timp, Harry cel Pripit și tatăl dumitale ca să nu mai vorbesc de Hetty...

Cuvintele înghețară deodată pe buzele lui, pentru că în aceeași clipă se auzi un pas lin pe punte, apoi o umbră omenească întunecă lumina, și persoana al cărei nume tocmai îl rostise răsări în ușă. Nici nu apucă bine Vînătorul de Cerbi să se minuneze, scoțînd o exclamație ușoară, nici Judith să dea un țipăt slab că în spatele noii sosite se și ivi un băiețandru indigen de vreo cincisprezece ani. Încălțați cum erau cu mocassini, cei doi oaspeți pătrunseseră pe nesimțite aproape în castel; cu toate că veniseră însă tiptil și pe nepusă masă, vînătorul nu-și pierdu sîngele rece. Primul lucru la care se gîndi fu să-i atragă atenția prietenului său spunîndu-i în limba delawară să nu iasă din cameră și să fie gata pentru orice împrejurare, apoi se duse la ușă să vadă ce primejdie îi pîndea. În afară de cei doi, însă, nu mai era țipenie de om; doar un fel de plută foarte simplu înjghebată, ce adăsta lîngă arcă, îl lămuri asupra mijlocului prin care Hetty ajunsese acasă; două trunchiuri uscate de brad, care începuseră să putrezească și deci se țineau cu ușurință la suprafața apei, erau legate între ele cu nuieluțe și curmeie din scoarță de copac iar deasupra se afla așezată un fel de punte rudimentară din crengi de stejar. După ce aruncă o privire cercetătoare asupra plutei, constatînd cu satisfacție că nu mai era nimeni în preajmă, Vînătorul de Cerbi clătină din cap și începu a bodogăni ca pentru sine, după cum îi era obiceiul:

— Așa pățești cînd îți bagi nasul în cufărul altuia! Dacă am fi luat aminte și am fi fost cu ochii în patru, nu ni s-ar

fi putut întîmpla niciodată să ne pice un plocon ca ăsta. Dacă un mucos de băiat a fost în stare să ne joace asemenea renghi, cine știe la ce ne putem aștepta din partea unor oameni în toată firea cînd și-ar pune mintea cu noi. Iată, totuși, că ne-a ieșit în cale un mijloc de a începe tocmeala cu irochezii. Să vedem, însă, mai întîi ce are de spus Hetty.

Îndată ce-i trecu spaima și uimirea i se mai risipi, Judith dădu în vileag toată dragostea ce o purta surorii sale, întîmpinînd cu bucurie întoarcerea ei acasă. O strînse la piept și o sărută, așa cum făcea în timpul nevinovatei copilării. Cît despre Hetty, era mai puțin tulburată, întrucît ea nu încercase nici o surpriză și inima sa era întărită de puritatea și sfințenia năzuințelor ei. La stăruințele surorii sale, se așeză pe un scaun și prinse a povesti peripețiile prin care trecuse de cînd se despărțiseră. Tocmai cînd începuse să depene întîmplările se înapoie și Vînătorul de Cerbi, care stătu și el s-o asculte, cu urechea ciulită, în timp ce tînărul irochez rămăsese lîngă ușă, la fel de nepăsător ca și stîlpii ce susțineau tavanul.

Lucrurile istorisite de Hetty se înlănțuiră destul de iămurit, pînă ce ajunse să vorbească despre împrejurările în care am lăsat-o în momentul cînd Wah-ta-Wah o părăsise pe neașteptate, așa cum am arătat mai înainte. Întîmplările avuseseră loc ; mai apoi le-am putea așadar înfățișa cu propriile sale cuvinte :

— Cînd le-am citit învățăturile acelea șefilor irochezi, Judith, văzîndu-i ai fi zis că nu se clintise nimic în ei — continuă ea — dar o sămînță pe care o sădești trebuie totuși să încolțească.

— Și ai reușit cumva să-i îndupleci, Hetty dragă ?

— Da, Judith, mai mult chiar decît aș fi crezut și peste așteptările mele. N-am stat prea mult cu tata și cu Harry, ci m-am dus să mănînc cu Wah-ta-Wah. Cum am isprăvit masa, șefii tribului au venit la noi și atunci am putut să-mi

dau seama că semințele sădite legaseră rod. Mi-au spus că cele citite de mine din cartea cea înțeleaptă erau vorbe cu șart, de bună seamă că așa erau, și sunau cu șart, ca un cîntec dulce de pasăre, la urechile lor. Mi-au mai spus pe urmă să mă întorc înapoi și să împărtășesc ceea ce îmi vor încredința ei marelui șef care doborîse pe unul dintre vitejii lor ; să vă dau de știre astfel, tuturor, că ar fi nespus de fericiți să vină aici la castel, să se închine ca într-o biserică, ori să iasă în bătaia soarelui și să mă asculte din nou citind din cartea sfîntă, și să-i împărtășesc de asemeni că ar dori să le împrumute cîteva bărci ca să poată aduce pe tata și pe Harry cel Pripit și pe femeile lor, aici, la castel, să stăm cu toții afară, pe punte, și să ascultăm cîntecele închinate lui manitu de fețele palide. Spune drept, Judith, ai mai pomenit vreodată o minune care să arate atît de lămurit puterea sfintei scripturi ?

— Dacă așa ar sta într-adevăr lucrurile, dragă Hetty, fără doar și poate c-ar fi o minune la mijloc. Din păcate însă e vorba doar de un șiretlic de-al irochezilor care caută să ne răzbească pe ocolite prin vicleșug, văzînd că n-au reușit altminteri.

— Te îndoiești cumva de puterea sfintei scripturi, surioară, de-i judeci cu atîta asprime pe irochezi ?

— Sărăcuța de tine, Hetty ! Ce crezi dumneata despre vizita asta, Vînătorule ?

— Lăsați-mă mai întîi să stau puțin de vorbă cu Hetty — răspunse el — ia spune-mi cînd a fost meșterită pluta : după ce ai mîncat în tabără și ai coborît pe țărm, în dreptul castelului ?

— O, nu, Vînătorule. Pluta era trasă la mal, gata înjghebată... Nu cumva o fi și asta o minune, Judith ?

— Ba da... sigur că da... o minune irocheză — îi întoarse vorba vînătorul. Sînt foarte pricepuți, să știi, în minuni dintr-astea. Va să zică ai găsit pluta pe apă, așteptîndu-te, gata de plecare ?

— Chiar așa. Pluta se afla undeva în preajma taberei și după ce m-au ajutat să mă urc pe ea, irochezii au tras-o la edec pînă în dreptul castelului, pe urmă i-au spus băiatului să ia vîsla și să mă aducă pînă acasă.

— Și-n clipa asta pădurile sînt înțesate de mingoși care pîndesc să vadă ce o să iasă din minunea asta. Acum am dibăcit cum stau lucrurile, Judith. Să scap întîi de băiatul ăsta, iar după aceea om vedea ce mai e de făcut. Dumneata și cu Hetty lăsați-mă singur cu el, și aduceți-mi aici elefanții în fața cărora Șarpele mai stă și acum cu gura căscată. Nu-l putem scăpa o clipă din ochi pe cerbul ăsta fiindcă, iute de picior cum este, mă tem să nu ia cu împrumut vreo barcă fără să mai ceară voie.

Judith îi ascultă rugămintea și, după ce-i aduse figurile de șah, se retrase cu sora ei la ele în cameră. Vînătorul de Cerbi prinsese cîteva cuvinte din mai toate graiurile pieilor roșii din împrejurimi, ba chiar ajunsese s-o rupă binișor pe limba irocheză, destul de bine oricum ca să lege o conversație. Îi făcu deci semn băiețandrului să vină mai aproape și să se așeze pe cufăr și-i puse deodată două turnuri în față. Pînă în momentul acela pe chipul tînărului sălbatic nu se citise nici un fel de curiozitate sau dorință. Se aflau acolo doar destule lucruri curioase pentru el și totuși știuse să-și păstreze stăpînirea de sine cu o cumpătare într-adevăr vrednică de un înțelept. Ce-i drept, Vînătorul de Cerbi observase că ochii săi întunecați rătăceau peste tot, căutînd ungherele apărate și armele; investigațiile astea însă fuseseră făcute cu o mutră atît de candidă, cu gura căscată și cu o nesinchiseală copilăroasă, încît numai un om care învățase la aceeași școală a vieții ar fi putut ghici ce anume iscodeau privirile lui. Totuși, în clipa cînd ochii băiatului întîlniră chipurile sculptate în fildeș ale acelor năstrușnice bîzdîgănii, ca din altă lume, admirația și uimirea se dovediră mai tari decît sîngele rece. Felul în care indigenii de prin Mările Sudului holbează ochii în fața unor marafeturi

ale lumii civilizate a fost deseori zugrăvit; cititorul nu trebuie să confunde însă manifestările lor cu reacțiile indigenilor din America în împrejurări similare. În cazul de față, tînărul irochez, sau huron, lăsă să-i scape un strigăt ușor de mirare, apoi își luă imediat seama ca și cum s-ar fi făcut vinovat de o necuviință. Pe urmă ochii săi, în care nu mai scăpăra uimirea, rămaseră pironiți asupra elefanților. În sfîrșit după o clipă de șovăire întinse mîna și luă unul din ei. Vînătorul de Cerbi îl lăsă în pace zece minute încheiate, știind că băiatul căuta să-și întipărească în minte toate trăsăturile acestor plăsmuiri năzdrăvane ca să le poată înfățișa bătrînilor o descriere cît mai amănunțită și mai aproape de realitate, cînd avea să se înapoieze în tabără. Socotind că-i lăsase destul răgaz pentru ca imaginea obiectului din mîna lui să i se imprime adînc în minte, vînătorul îi atinse cu degetul genunchiul gol ca să-i atragă atenția.

— Ascultă — începu el — aș vrea să stau de vorbă cu tînărul prieten canadian. Să dea uitării deci pentru cîteva clipe minunăția asta.

— Unde-i cealaltă față palidă? întrebă băiatul cu ochii în tavan, trădînd astfel, fără să vrea, gîndul ce-i stăruise tot timpul în minte, pînă ce privirea îi fusese ademenită de figurile de șah.

— Doarme, sau dacă nu, trebuie să fie în camera unde se odihnesc bărbații, îi răspunse Vînătorul de Cerbi. De unde știe tînărul prieten că aici se mai află încă o față palidă?

— L-am zărit de pe mal. Irochezii au vederea lungă, răzbate fundul marelui izvor!

— Foarte frumos, să fie sănătoși. După cîte știu două fețe palide au fost luate zălog la voi în tabără, băiete.

Flăcăiandrul dădu din cap, ticluindu-și o mutră cît mai nepăsătoare cu putință; o clipă mai tîrziu, însă, îl umflă rîsul ca și cum s-ar fi bucurat de istețimea tribului său,

— Ai putea să-mi spui, băiete, ce au de gînd căpeteniile voastre cu prizonierii sau încă nu s-au hotărît ce să facă?

Băietanul se uită puțin mirat la vînător, apoi duse liniștit degetul arătător la cap deasupra urechii stîngi, rotindu-l în jurul scăfîrliei, cu o precizie și o îndemînare ce arătau lecțiile excelente pe care le primise în vederea acestei îndeletniciri tradiționale a neamului său.

— Cînd? întrebă Vînătorul de Cerbi, simțind cum i se pune un nod în gît în fața acestei dovezi de rece nepăsare pentru viața unui om. De ce nu-i duc mai bine la wigwamurile voastre?

— Prea lung drumul și înțesat de fețe palide. Wigwamurile pline. Scalpurile bine plătite. Un scalp mic face cît o grămadă de aur.

— Ei, atunci înțeleg de ce au ales calea asta, da, înțeleg tot. Nu e nevoie să-mi spui mai mult. Acum uite ce e, băiețaș. Cel mai bătrîn dintre prizonieri să știi că e tatăl fetelor ăstora iar celuilalt i-e dragă una din ele. Îți dai seama deci că fetele țin cu tot dinadinsul să fie cruțate scalpurile acestor prieteni, de aceea vor să le răscumpere cu aceste două chipuri de fildeș. Cîte unul pentru fiecare. Așa că fă bine și du-te înapoi să le spui ce-am vorbit șefilor voștri și vino de-mi adu răspunsul pînă nu scapătă soarele.

Băietanul se arătă gata să aducă la îndeplinire cu dragă inimă misiunea asta, și cu o spontaneitate ce nu lăsa nici umbră de îndoială asupra rîvnei lui de a se achita de îndatorire cît mai inteligent și mai grabnic cu putință. Afară pe punte, cînd să coboare pe plută, rămase pe gînduri o clipă, apoi se întoarse brusc cerindu-i să-i împrumute o barcă, ca să încheie mai degrabă tîrgul. Vînătorul de Cerbi îl refuză categoric, așa că după ce mai zăbovi un pic, băietanul începu să vîslească agale, depărtîndu-se de castel, în direcția unui hățiș de pe țărm ce se găsea la o distanță mai mică de o jumătate de milă.

În timp ce Vînătorul de Cerbi stătea de vorbă cu flăcăiandrul, în camera de alături avea loc o altă scenă. Hetty se interesase de tînărul delawar și aflînd unde și pentru ce se ascunsese, se duse să-l caute. Chingachgook o primi cît se poate de respectuos și de îndatoritor. Își dădea seama ce fel de om era mezina și se purta cu atît mai binevoitor cu ea cu cît nădăjduia să afle ceva din soarta logodnicei sale. După ce intră la el, în cameră, fata se așeză pe un scaun și-l pofti și pe el să ia loc. Apoi rămase așa fără să scoată un cuvînt, ca și cum ar fi socotit mai politicos să-i dea răgaz s-o întrebe cîte ceva înainte de a-i spune ea ce avea de spus. Cum însă Chingachgook nu se dumerea ce așteaptă Hetty, tăcu respectuos, pînă ce ea se hotărî să deschidă vorba.

— Dumneata ești Chingachgook, Șarpele cel Mare al delawarilor, nu-i așa? întrebă în cele din urmă Hetty, simplu cum îi era felul, sătulă de atîta așteptare și dornică să rupă tăcerea odată, avînd totuși grijă să se informeze mai întîi cu cine avea de-a face.

— Chingachgook — răspunse delawarul cu mîndrie. Asta înseamnă Șarpele cel Mare pe limba Vînătorului de Cerbi.

— Adică și pe limba mea. Vînătorul de Cerbi și tata, și Judith, și eu, și Harry cel Pripit, săracul, îl cunoști pe Henry March, nu-i așa? Nu, sigur că nu, fiindcă altminteri mi-ar fi vorbit de dumneata.

— Ai aflat oare numele lui Chingachgook pe buzele cuiva, Crin Mlădios? pentru că așa i se năzărise șefului de trib să-i spună bietei Hetty. Numele lui a fost cumva ciripit de o păsărică, la irochezi, acolo?

Hetty nu-i răspunse dintru început, ci, cuprinsă de acel negrăit simțămînt pe care-l trezește în inima tinerelor fete lipsite de experiență simpatia și înțelegerea față de năzuințele unei alte inimi, își aplecă puțin capul, în timp ce sîngele îi năvălea în obraji fără să poată rosti un cuvînt.

— Surorii mele, Crin Mlădios, i-a ajuns, firește, la ureche, un ciripit! stărui Chingachgook, cu atîta dulceață în glas, încît cei care avuseseră prilejul să audă răcnetele ce ieșeau adeseori din gîtlejul lui ar fi rămas mirați. Trecerea asta de la sunetele aspre, guturale, la cele dulci, armonioase, nu era ceva neobișnuit în vorbirea pieilor roșii. Urechile surorii mele erau deschise, ori poate limba ei a amuțit?

— Dumneata ești Chingachgook; dumneata trebuie să fii, pentru că nu mai e altă piele roșie aici. Și ea îl aștepta pe Chingachgook să vină.

— Chin-gach-gook — rosti el răspicat, apăsînd pe fiecare silabă — Șarpele cel Mare, pe englezește.

— Chin-gach-gook — repetă tot așa, răspicat, Hetty. Da, așa spunea și Susur Blînd, așa că dumneata trebuie să fii șeful de trib de care mi-a vorbit.

— Wah-ta-Wah — adăugă delawarul.

— Wah-ta-Wah sau Susur Blînd. Mi se pare mai drăguț Susur Blînd decît Wah, de aceea îi spuneam așa.

— Wah! sună dulce la ureche unui delawar.

— Într-adevăr în gura dumitale sună altfel decît rostit de mine. Asta însă-i altă socoteală. Da, am auzit ciripind pasărea despre care vorbești, Șarpe.

— Ar putea să-mi spună sora mea cuvintele cîntecului său? Ce cuvînt ciripea mai des, cum arăta, rîdea mult?

— Mai des ciripea Chin-gach-gook, și a rîs din toată inima cînd i-am povestit cum au intrat în apă irochezii după noi și tot n-au reușit să ne înhațe. Sper că pereții ăștia de lemn n-au urechi, Șarpe.

— Nu-ți fie teamă de pereți, nici de sora care-i în camera de alături. Și nici de irochez n-ai de ce să te temi. Vînătorul de Cerbi i-a luat văzul și auzul cu o dihanie ciudată.

— Te înțeleg, Șarpe, și o înțeleg și pe Wah-ta-Wah. Cîteodată îmi vine să cred că nu-s nici pe jumătate măcar atît de nătîngă cum zic alții. Acum, uită-te colo, în tavan,

în timp ce eu am să-ți povestesc tot, de-a fir-a-păr. Altfel mă sperii, fiindcă-ți ard ochii de cîte ori pomenesc de Wah-ta-Wah.

Delawarul își mută privirea, prefăcîndu-se că dă ascultare rugăminții ei.

— Wah-ta-Wah mi-a șoptit încet de tot să-ți spun că nu trebuie să te încrezi de loc în irochezi. Sînt mai șireți decît toți indigenii pe care-i cunoaște ea. Mi-a mai spus apoi că este o stea mare, strălucitoare, ce răsare peste coamele dealurilor, cam la vreo oră după ce se lasă întunericul, probabil se gîndea, fără să știe, la planeta Jupiter, și că în clipa cînd steaua aceea o să înceapă să scînteieze, ea o să fie în locul unde am coborît eu din luntre astă-noapte; de acolo trebuie să vii s-o iei cu barca.

— Bine, Chingachgook s-a dumerit acum de-ajuns de bine, și o să se dumerească și mai bine dacă sora lui va mai ciripi o dată.

Hetty îi repetă totul cuvînt cu cuvînt, explicîndu-i mai pe îndelete despre care stea era vorba și descriindu-i locul de pe țărm unde trebuia să acosteze. Continuă apoi să-i povestească, simplu cum știa ea, în ce fel ajunsese s-o cunoască pe delawară, împărtășindu-i spusele și părerile acesteia, încît, ascultînd-o, de bucurie, logodnicul se simțea într-al nouălea cer. Stărui mai ales asupra sfatului pe care i-l dăduse ea și anume să ia seama să nu cadă în vreo cursă, deși nu mai era necesar să le atragă cineva atenția, dat fiind că, și așa, erau cît se poate de prevăzători. Îi explică de asemenea, cît se poate de lămurit, pentru că erau unele lucruri pe care mintea ei le înregistra fără greș, situația în care se găseau în momentul acela dușmanii lor, și tot ce făcuseră, pas cu pas, în cursul dimineții. Wah-ta-Wah rămăsese cu ea pînă cînd pluta se desprinsese de țărm; iar în clipa de față se afla undeva în inima pădurii în dreptul castelului, și probabil că nu avea de gînd să se mai întoarcă în tabără, pînă la căderea nopții, cînd spera că va

reuşi s-o şteargă de lîngă însoţitorii ei, lăsîndu-i să-şi urmeze drumul mai departe de-a lungul ţărmului spre sălaşul lor şi să se ascundă în apropierea locului unde trebuie să vină delawarul. Pe cît se părea, nimeni n-avea habar că Chingachgook se afla în împrejurimi, deşi se ştia că peste noapte o piele roşie pătrunsese în arcă şi se bănuia că se pripăşise la castel ori undeva pe aproape, îmbrăcat ca o faţă palidă. În privinţa asta, totuşi, mai stăruiau unele îndoieli, pentru că în momentul acela se puteau oricînd aştepta la sosirea unor feţe palide şi se temeau ca nu cumva garnizoana castelului să fi primit între timp întăriri. Toate astea Wah-ta-Wah i le destăinuise lui Hetty, pe cînd mergeau escortate de irochezi de-a lungul malului, şi cum făcuseră un drum de vreo şase mile şi mai bine, avuseseră destul răgaz să vorbească.

— Wah-ta-Wah nu-şi dă prea bine seama dacă au cumva vreo bănuială în privinţa ei sau dacă li s-a năzărit că dumneata ai fi aici, dar speră să nu fie nici una, nici alta. Şi acum, Şarpe, după ce ţi-am spus atîtea din partea logodnicei dumitale — continuă Hetty, luînd fără să-şi dea seama mîna delawarului şi jucîndu-se cu ea, aşa cum se joacă uneori copiii cu mîinile părinţilor — îngăduie-mi să-ţi spun ceva şi din partea mea. Cînd ai să te însori cu Wah-ta-Wah, vezi să fii cît mai bun cu ea, şi să-i zîmbeşti mereu, aşa cum îmi zîmbeşti mie acuma, să nu te uiţi urît la ea, cum se uită unii şefi de-ai voştri la nevestele lor. Îmi făgăduieşti?

— O să fiu totdeauna bun cu ea! Mlădiţa fragedă să n-o îndoi tare, că se rupe.

— Da, şi să-i zîmbeşti. Nu ştii cum se luminează inima unei fete cînd îl vede zîmbind pe cel ce i-e drag. Tata parcă mi-aduc aminte că mi-a zîmbit odată cînd eram cu el, şi Harry, da, Harry vorbea în gura mare şi rîdea mereu, dar de zîmbit nu cred să-mi fi zîmbit decît cel mult o singură dată. Cunoşti, nu-i aşa, deosebirea dintre rîs şi zîmbet?

— Rîsul îmi place mai mult. Ai auzit cum rîde Wah? Gungurește ca o pasăre!

— Așa e, mai mare dragul s-o auzi rîzînd, dar dumneata trebuie să zîmbești. Și pe urmă, Șarpe, vezi, să n-o pui să care poveri și să prășească porumbul, așa cum fac atîția indigeni, ci pe cît se poate cată să te porți cu ea așa cum se poartă fețele palide cu nevestele lor.

— Wah-ta-Wah nu este față palidă, ci piele roșie, și inima și firea ei sînt tot de piele roșie. Wah-ta-Wah nu este față palidă. Trebuie să poarte papuz [1].

— Firește că orice femeie trebuie să-și poarte copilul său — spuse Hetty zîmbind — și nu-i nimic rău în asta. Cată să-ți iubești însă nevasta și să fii drăguț și bun cu ea, pentru că și ea e drăguță și bună.

Chingachgook se înclină solemn ca și cum ar fi vrut să pună capăt discuției. Hetty nu apucă să mai spună nimic pentru că în momentul acela din camera alăturată se auzi vocea Vînătorului de Cerbi care își striga prietenul. Șarpele se sculă să răspundă chemării, iar Hetty se duse s-o caute pe sora ei.

Capitolul XIV

Primul lucru pe care îl făcu delawarul ducîndu-se în camera de alături, la amicul său, fu să lepede straiele lumii civilizate și să îmbrace din nou veșmintele lui de șef delawar. Irochezii — îi explică el Vînătorului de Cerbi care protesta — știau că se află o piele roșie în castel, așa că rămînînd mai departe deghizat ar fi însemnat să atragă, probabil, mai mult atenția asupra lui, decît dacă le arăta

[1] Copil — în limba indigenilor. (n.t.)

fățiș că făcea parte dintr-un trib potrivnic. Vînătorul se dumeri în sfîrșit cum stăteau lucrurile și văzînd că se înșelase închipuindu-și că Chingachgook reușind să ajungă pe vas, fără să fi prins nimeni de veste, consimți bucuros la această schimbare, întrucît își dădea și el seama că nu mai avea nici un rost să umble cu ascunzișuri.

Stînd apoi de vorbă, cei doi prieteni își împărtășiră unul altuia ceea ce discutaseră între timp fiecare în parte. Vînătorul îi povesti lui Chingachgook cum începuse tratativele de răscumpărare, și ascultă la rîndul său tot ceea ce reușise să afle delawarul de la Hetty. Își plecă urechea la nădejdile pe care le nutrea prietenul său și-i făgădui din toată inima să-l ajute pe cît îi stătea în putință.

— Ăsta e și țelul nostru, după cum ne-am înțeles de la început, Șarpe, lupta pe care o dăm pentru castel și pentru fetele lui moș Hutter fiind ceva cu totul întîmplător. Da... da... o să-mi dau toată osteneala s-o scăpăm pe logodnica ta, care o lume întreagă știe că-i una din cele mai vrednice și mai mîndre fete din trib, deși e prea puțin spus, fiindcă Wah-ta-Wah e cea mai vrednică și mai frumoasă dintre toate.

— Mă duc în tabăra irochezilor — rosti grav delawarul. Nimeni nu-l cunoaște pe Chingachgook în afară de Wah, și nimeni altul decît un șef de trib nu poate încheia o învoială cînd e vorba de viață și de moarte. Dă-ncoace dihania aceea și îngăduie-mi să iau o barcă.

Vînătorul de Cerbi puse capul în piept și începu să se joace cu o sforicică cu undiță în capăt pe care-o lăsa mereu să alunece în apă, cum ședea așa la marginea punții legănîndu-și picioarele deasupra undelor, ca un om pierdut în gînduri, furat de o idee nouă. În loc să răspundă rituos la cererea prietenului său, se pomeni vorbind de unul singur, ceea ce, fără îndoială, dădea și mai multă greutate cuvintelor sale, întrucît toată lumea știa că Vînătorul nu putea să

spună altceva decît ce gîndea, fie despre sine însuşi, fie despre alţii.

— Da, da. Asta trebuie să fie ceea ce se cheamă dragoste — bodogănea el. Am auzit că uneori cînd se abate asupra vreunui flăcău, îi sucește de tot mințile, lăsîndu-l, bietul om, neajutorat, de nu mai e în stare nici să judece, nici să-şi păzească pielea, întocmai ca o jivină sălbatică. Cînd te gîndeşti că Şarpele a ajuns, din pricina asta, să-şi piardă şi judecata, şi dibăcia, şi înţelepciunea! Trebuie neapărat să facem ceva s-o scăpăm pe Wah-ta-Wah de acolo şi să-i căsătorim cum ne-om întoarce înapoi acasă, altminteri tare mă tem că şeful nostru n-o să se aleagă mai cu nimic de pe urma războiului, decît cu ce s-ar alege dintr-o vînătoare mai vajnică şi mai năzdrăvană. Da... da... mă tem că niciodată n-o să mai fie ce-a fost, pînă cînd nu i-o ieşi din cap gîndul ăsta şi nu şi-o veni iar în simţiri, ca tot omul. Şarpe, zău, nu-mi vine să cred că vorbeşti serios, aşa că nu prea văd ce-aş putea să-ţi răspund. După cum ştiu, însă, eşti şef de trib, aşa că te întreb dacă ţi s-a năzărit cumva să te dai pe mîna duşmanului, înainte de a începe bătălia?

— Wah! suspină delawarul.

— Da... Wah!... Ştiu prea bine că e Wah şi numai Wah! Ascultă, Şarpe, află că sînt îngrijorat şi mîhnit din pricina ta! În viaţa mea n-am auzit asemenea nerozie din gura unui şef de trib, şi încă a unuia căruia îi merge numele de om înţelept, deşi atît de tînăr şi neîncercat! N-ai să capeţi nici o barcă, atîta timp cît glasul prieteniei şi sfaturile ei mai au vreun răsunet în tine.

— Prietenul faţă palidă are dreptate. Un nor s-a aşternut peste obrazul lui Chingachgook; o slăbiciune i-a şubrezit mintea, în timp ce ochii săi erau înnegurați. Fratele meu are o bună ţinere de minte pentru faptele bune, şi o slabă ţinere de minte pentru cele proaspete. Şi o să uite, deci,

— Da, nu e mare lucru. Să nu mai vorbim despre asta, Șarpe. Dar dacă s-o mai întîmpla să se abată asupra ta vreun nor dintr-ăsta, ai grijă și ferește-te din calea lui. Mă gîndeam că mai cuminte ar fi să punem tot calabalîcul lui moș Tom în arcă, să închidem bine și să zăvorîm castelul, și să ne strîngem cu toții pe corabie. Arca își poate schimba locul, și astfel, cu pînzele sus, mutîndu-ne de ici-colo, o mai putem întinde cîteva nopți, fără ca mingoșii ăștia să aibă cum pătrunde în sălașul nostru.

Chingachgook luă aminte și încuviință planul său. Dacă negocierile dădeau greș, slabă nădejde să se poată bizui c-o să mai treacă o noapte fără să fie atacați. Inamicul era destul de isteț ca să-și dea seama că reușind să ia cu asalt castelul, va pune mîna fără doar și poate pe toate lucrurile aflate înăuntru, inclusiv obiectele oferite pentru răscumpărare, fără să piardă totuși avantajele pe care le cîștigase pînă atunci. Așa stînd lucrurile, nu mai încăpea îndoială că trebuiau să ia anumite măsuri de precauție, întrucît, acum că știau cît erau de numeroși irochezii, un atac nocturn nu putea fi respins decît cu mare greutate. Nu le-ar fi stat în putere să împiedice inamicul de a pune mîna pe bărci și pe arcă, aj cărei pereți groși le-ar fi îngăduit asediatorilor să se pună la adăpost de gloanțele celor ce apărau castelul. După ce se sfătuiră ca niște oameni cu scaun la cap, cîntărind fără părtinire toate probabilitățile, cei doi tineri ajunseră la concluzia că arca le punea la îndemînă singurele mijloace de apărare posibile. Luînd această hotărîre, se grăbiră s-o împărtășească și lui Judith. Și cum fata nu avu mare lucru de spus în privința asta, se apucară cîteșipatru să facă pregătirile necesare pentru a-și aduce la îndeplinire planul.

Cititorul și-a dat seama, desigur, că Tom Navigatorul n-avea cine știe ce bunuri. Două paturi, cîteva obiecte de îmbrăcăminte, armele și muniția, niște unelte de bucătărie și cufărul misterios, scotocit pînă la jumătate, alcătuiau

aproape întregul său avut. Tot calabalîcul fu adunat la repezeală în partea de răsărit a casei, aşa ca să nu se vadă de pe ţărm ce făceau ei. Socotiră că n-ar fi avut nici un rost să se încarce cu mobilele mai grele şi mai voluminoase, deoarece nu erau de nici un folos pe arcă, iar pe de altă parte n-aveau nici prea mare valoare. Întrucît mutarea diferitelor obiecte trebuia îndeplinită cu multă fereală, majoritatea fiind scoase pe fereastră, ca să nu prindă nimeni de veste ce se punea la cale, trecură vreo două, trei ceasuri pînă să termine. La capătul acestui răstimp, pluta ieşi din nou la iveală, venind dinspre mal. Imediat Vînătorul de Cerbi luă în mînă ocheanul şi, slujindu-se de el, reuşi să vadă că era mînată de doi oameni, care nu păreau să fie înarmaţi. Pluta înainta agale şi încetineala ei nu putea fi decît în avantajul celor de pe arcă, în eventualitatea unei bătălii, întrucît corabia se deplasa uşor şi repede. Avînd destul răgaz să se pregătească în vederea primirii celor doi oaspeţi primejdioşi, totul fu pus la punct cu mult înainte ca pluta să se fi apropiat îndeajuns de ei ca sunetul glasului omenesc să se audă dintr-o parte într-alta. Şarpele şi cu fetele se retraseră în castel, delawarul postîndu-se la uşă, cu nişte arme încărcate la îndemînă, în timp ce Judith se uita afară printr-una din ferestruici. Cît despre Vînătorul de Cerbi, acesta trăsese un scaun pînă la marginea punţii, în partea de unde venea pluta, şi se aşezase cu puşca între picioare rezemată neglijent.

În timp ce pluta se apropia de castel, locatarii acestuia se căzneau în fel şi chip să vadă dacă vreunul dintre noii veniţi ascunsese pe undeva niscai arme de foc. Nici Vînătorul de Cerbi însă şi nici Chingachgook nu reuşiră să descopere nimic; Judith în schimb, neavînd încredere în agerimea văzului său, luă ocheanul pe care îl aşeză în dreptul ferestruicii aţintindu-l asupra crengilor de stejar aşternute de-a curmezişul celor doi buşteni ce alcătuiau pluta, în chip

de podea ori de bancă pentru vîslași. Cînd pluta greoaie ajunse la vreo cincizeci de picioare de el, Vînătorul de Cerbi le strigă huronilor să se oprească din vîslit, întrucît nu avea de gînd să-i lase să costeze. Siliți să-i dea ascultare, cei doi irochezi cu mutre ursuze se ridicară îndată de pe bancă, în timp ce pluta continua să înainteze, pînă ce ajunse destul de aproape de punte.

— Sînteți căpetenii? întrebă cu ifos Vînătorul de Cerbi. Sînteți căpetenii? Ori mingoșii mi-au trimis cumva niște oameni de rînd, pentru o treabă atît de însemnată? Dacă-i așa, duceți-vă degrabă înapoi acasă, și tot așa, degrabă, nădăjduim c-o să vină aici un indian vrednic să stea de vorbă cu noi.

Cel mai în vîrstă dintre plutași scoase un strigăt nedesluşit, cuprinzînd dintr-o privire toate lucrurile care se puteau vedea atît pe afară cît și înăuntrul castelului, cu o agerime căreia, pare-se, cu greu i-ar fi scăpat ceva.

— Fratele meu este din cale-afară de semeț — rosti el — dar Rivenoak este un nume ce-i face să pălească pe delawari.

— O fi adevărat ce spui sau poate că te înșeli, Rivenoak, dar de pălit n-am cum să pălesc, întrucît sînt palid la față din născare. Aș vrea să știu ce însărcinare aveți și de ce ați venit încoace pe niște butuci fără găvane?

— Irochezii nu-s rațe să meargă prin apă! Fețele palide n-au decît să le dea o barcă și atunci au să vină cu barca.

— Te-ai gîndit bine, nu zic nu, dar mă tem că n-o să se întîmple așa. Nu avem decît patru bărci în cap, și cum sîntem cu toții patru la număr, ne vine cîte o barcă de fiecare. Îți mulțumim totuși pentru propunere, dar să ne dați voie să n-o primim. Fiți, deci, bineveniți, oaspeți irochezi, cu butucii voștri cu tot.

— Mulțumesc, viteaz cu fața palidă, al cărui nume nu-l cunosc. Aș putea oare să știu cum i-au spus șefii săi?

Vînătorul de Cerbi şovăi o clipă, cuprins de un simţămînt de făloşie şi de deşertăciune omenească. Surîse, bombănind ceva printre dinţi, apoi cu o căutătură mîndră, răspunse:

— Mingo, ca toţi oamenii tineri şi harnici, am purtat tot felul de nume de-a lungul vremii. Unul din vitejii voştri, al cărui suflet şi-a luat mai deunăzi zborul spre fericitele cîmpuri de vînătoare ale poporului vostru, a socotit de cuviinţă să mă numească Ochi de Şoim. Asta fiindcă întîmplarea a făcut ca ochiul meu să fie mai ager decît al lui, în toiul unei lupte pe viaţă şi pe moarte între noi.

— Fratele meu, Ochi de Şoim, a trimis o ştafetă huronilor — continuă Rivenoak — şi inimile lor au crescut de bucurie, auzind că dînsul are chipurile unor dihănii cu două cozi! Ar vrea cumva să le arate prietenilor săi?

— Duşmanilor săi ar suna mai potrivit — spuse Vînătorul de Cerbi — dar tîlcul nu stă într-un sunet, care de altfel nu poate face nimănui vreun rău. Uite aici unul din acele chipuri, ţi-l azvîrl bizuindu-mă că vei păstra rînduiala tocmelilor dintre noi. Dacă nu-l voi căpăta îndărăt, puşca o să aibă ultimul cuvînt.

Irochezul păru a fi de acord cu această propunere; aşa că Vînătorul de Cerbi se sculă, pregătindu-se să le arunce plutaşilor unul din elefanţi, în timp ce ei îşi luau toate măsurile ca să preîntîmpine pierderea lui. Întrucît simţul practic îi face pe oameni să fie îndemînatici în astfel de împrejurări, mica figurină de fildeş trecu în chip fericit dintr-o mînă într-alta, şi în clipa următoare pe plută avu loc o scenă aidoma celei petrecute mai înainte în castel — admiraţia şi uimirea reuşind din nou să biruie faimoasa stăpînire de sine a pieilor roşii. Cercetînd piesa de şah sculptată în fildeş cei doi mingoşi morocănoşi îşi arătară încîntarea mai făţiş decît o făcuse mai înainte băiatul, dat fiind că acesta din urmă se afla încă sub înrîurirea educaţiei proaspăt primite, în timp ce ei, ca toţi oamenii cu un renume gata făcut şi bine statornicit, nu se sfiau să dea în vileag uneori simţămintele

lor. Pe cît se părea, timp de cîteva minute, luntrașii uitară cu desăvîrșire locul și împrejurările în care se găseau ; nu se mai săturau privind minunăția aceea lucrată cu atîta migală, dintr-un material prețios, ce înfățișa o asemenea lighioană ciudată. Dintre sălbăticiunile ce trăiesc în pădurile americane, elanul are poate buza de sus astfel făcută încît să se apropie cumva de trompa elefantului, dar această asemănare era departe de a fi atît de vădită încît să poată așeza făptura aceea năstrușnică în rîndul lucrurilor și ideilor cu care erau obișnuiți și cu cît cercetau mai mult figura de șah, cu atît uimirea irochezilor părea să sporească. Aceste vlăstare ale pădurii își dădură seama totuși că turnul din spinarea elefantului era ceva deosebit de corpul lui. Caii și boii fiind pentru ei animale cunoscute și cum văzuseră turnuri în Canada, nu li se păru cîtuși de puțin curios că pătrupedul acela purta în spinare o povară. Printr-o asociație de idei însă, ajunseră la concluzia că piesa sculptată arăta forța uriașă a unui animal în stare să ducă un turn întreg în spinare, ceea ce firește nu făcu de loc să scadă mirarea lor.

— Mai are fratele meu față palidă și alți balauri dintr-ăștia ? întrebă cel mai în vîrstă dintre irochezi, pe un ton stăruitor.

— Sînt berechet acolo de unde vine ăsta, mingo — răspunse Vînătorul — unul singur însă cred că ajunge să plătească cincizeci de scalpuri.

— Unul dintre ostaticii mei este războinic de seamă — înalt ca bradul, vînjos ca elanul, sprinten ca un cerb și aprig ca pantera ! Într-o zi o să ajungă om de seamă și o să fie în fruntea oștirii craiului George !

— Ts, ts, mingo, Harry cel Pripit e ceea ce este, niciodată n-o să ajungă decît cel mult caporal, în cazul cînd ar fi în stare să ajungă și atît.

— Bătrînul este înțelept din cale-afară, craiul lacului, războinic de frunte, sfetnic mintos !

— Ei, află atunci că sînt unii oameni care ar tăgădui și asta, mingo. Să fi fost atît de înțelept cum spui, nu s-ar fi lăsat înhățat ca un neghiob, așa cum a pățit jupîn Hutter; iar dacă știe să dea sfaturi bune, de astă dată s-a luat, pesemne, după sfetnici răi.

— Fratele meu mai are cumva un balaur? Poate să dea doi — continuă irochezul ridicînd numărul corespunzător de degete — pentru bătrînul său tată?

— Tom Navigatorul nu mi-e tată, să știi; asta nu înseamnă însă că n-o să-i port de grijă ca și cum mi-ar fi. Dar ca să dau doi balauri pentru scăfîrlia lui, fiecare din ei avînd cîte două cozi, asta, mă iartă, nici un om cu judecata întreagă n-ar face-o. Gîndește-te bine, mingo, să nu închei un tîrg mult mai prost.

Între timp, stăpînirea de sine a lui Rivenoak reușise să-i învingă mirarea și omul începu să umble iar cu vicleșuguri cum îi stătea în obicei, doar, doar va dobîndi un preț de răscumpărare mai acătării. N-ar avea, cred, nici un rost să împărtășim cititorului decît lucrurile mai de seamă din discuția ce se iscă între ei și în decursul căreia irochezul încercă în fel și chip să recîștige terenul pe care-l pierduse din pricina surprizei manifestate. Se prefăcu chiar că se îndoiește de existența reală a unui astfel de animal, spunînd că nici cel mai bătrîn dintre ei nu auzise niciodată de așa ceva. Și cum se întîmplă adeseori în toiul unei discuții, unul din adversari trebuie pînă la urmă să-și iasă din țîțîni. Vînătorul de Cerbi respingea însă toate argumentele și răstălmăcirile subtilului său interlocutor cu sînge rece și hotărît cum îi era felul, bazîndu-se pe dragostea lui de adevăr. Știa ceva mai mult decît sălbaticul ce este un elefant, dar își dădea limpede seama că sculptura de fildeș avea fără doar și poate o deosebită valoare în ochii irochezului, ca o pungă plină cu aur sau un balot cu blănuri de biber pentru un negustor. Și înțelese că n-ar fi bine să facă prea multe concesii, în primul rînd pentru că exista un obstacol aproape

de nestrămutat în calea acestui schimb, chiar dacă amîndouă părțile ar fi căzut la învoială. Avînd în vedere această dificultate, Vînătorul păstră celelalte piese de șah în rezervă, pentru a înlătura orice piedică la nevoie.

Într-un tîrziu, irochezul îi declară că n-are nici un rost să se tocmească mai departe, deoarece nu-l lăsa inima să pricinuiască asemenea pagubă tribului său, lipsindu-l de faima și foloasele pe care i le-ar fi adus cele două scalpuri, cu atît mai mult cu cît era vorba de scalpurile unor oameni în toată firea, amîndoi bărbați de seamă, numai pentru că-i rămăseseră ochii la niște biete jucării, și spunîndu-i acestea se pregăti să plece. În momentul cînd însoțitorul său se opinti să urnească pluta din loc, îndepărtînd-o de debarcaderul castelului, Rivenoak își pierdu din nou cumpătul și privirea începu să-i scapere, cu toate că, la plecare, schimonosi un zîmbet amical și schimbă cu Vînătorul un salut cît se poate de ceremonios.

Trecu o bucată de vreme pînă ce acea *vis inertiae*[1] a trunchiurilor de copaci din care era înjghebată pluta fu biruită și în timp ce însoțitorul său, care nu deschisese o singură dată gura pînă atunci, mîna pluta, Rivenoak se plimba furios și plin de semeție pe așternutul de crengi de stejar așezate de-a curmezișul buștenilor, cu o mutră crîncenă și mohorîtă, sfredelind cu ascuțișul privirii casa, debarcaderul și persoana cu care discutase pînă atunci. La un moment dat, îi spuse repede ceva în șoaptă celuilalt sol al irochezilor și începu a scormoni cu vîrful piciorului printre crengi ca un animal cuprins de neastîmpăr. În momentul acela Vînătorul de Cerbi îl scăpase din ochi, deoarece chibzuia în sinea lui cum să facă să reînceapă tocmeala, fără ca să obțină partea adversă un cîștig mai mare decît voia el să-i dea. Spre marele lui noroc, însă, ochii pătrunzători și luminoși ai lui Judith vegheau necontenit. Și tocmai cînd atenția

[1] În limba latină în original = puterea inerției. (n.t.)

tînărului slăbise, în timp ce dușmanul său era numai ochi și urechi, fata scoase un țipăt ca să-l pună în gardă pe Vînător, dînd la timp alarma.

— Ia seama, Vînătorule — strigă ea. Văd prin ochean niște puști dosite sub crengi și pe irochez cum încearcă să le scoată afară cu picioarele!

Inamicul, pe cît se pare, fusese destul de șiret ca să trimită în vederea tratativelor un sol care pricepea limba engleză. Discuția relatată mai înainte avusese loc în graiul băștinașilor, dar faptul că mișcarea picioarelor ce puneau la cale o mișelie încetă brusc în momentul acela și că Rivenoak se schimbă la față din senin, trecînd de la o expresie cruntă și întunecată la un zîmbet politicos, dovedi că trimisul irochezilor înțelesese perfect avertismentul fetei. Făcîndu-i semn însoțitorului său să nu se mai ostenească a urni pluta din loc, înaintă pînă la marginea ei ca să fie mai aproape de debarcader și spuse:

— De ce să stăruie un nor între Rivenoak și fratele său? Amîndoi sînt înțelepți, amîndoi viteji și amîndoi inimoși din fire. Să zicem că prețul ar fi un balaur de fiecare ostatic.

— Bine, mingo, fie — răspunse Vînătorul, mulțumit că oricum tratativele fuseseră reluate și chibzui în sine să cadă în cele din urmă la învoială, chiar dacă ar fi avut de făcut și alte hatîruri mai mari — vreau să-ți arăt că o față palidă știe să plătească un preț cum se cuvine cînd face o tocmeală cu sufletul deschis și mîna largă. Păstrează balaurul acela pe care ai uitat să mi-l dai îndărăt, la plecare, și pe care și eu am uitat să ți-l cer înapoi, de inimă rea că ne despărțim ca niște dușmani. Ia-l și te du de-l arată șefilor tăi. Cînd ai să te întorci iar însoțit de prietenii noștri alte două chipuri dintr-astea vor veni să se adauge la cel pe care-l ai în mînă, și — șovăi o clipă, îndoindu-se dacă e bine să facă o concesie atît de mare, apoi hotărîndu-se în sfîrșit, continuă — și dacă o fi să-i vedem înainte de scă-

pătatul soarelui, cine știe, poate o să-l găsim și pe al patrulea, ca socoteala să fie rotundă.

Cu asta lucrurile fură puse la cale. Orice urmă de nemulțumire se șterse de pe obrazul mohorît al irochezului, care îi zîmbi la fel de amabil, ca să nu spunem dulce, cum surîdea Judith Hutter. Piesa de șah ce-i încăpuse în mînă fu luată din nou în cercetare și o exclamație bucuroasă dădu în vileag mulțumirea pe care o simțea trimisul văzînd că pînă la urmă tîrgul fusese totuși încheiat.

— Ce temei putem pune oare pe cuvîntul ăstora? întrebă Judith, care ieșise cu Hetty afară pe punte oprindu-se lîngă Vînătorul de Cerbi, să privească pluta ce se îndepărta agale. Te pomenești c-au să păstreze jucăria, trimițîndu-ne în schimb cine știe ce mărturii sîngeroase ale vicleșugului lor, numai ca să se umfle în pene și să ne arate că ne-au tras pe sfoară. Au mai pățit-o și alții, după cîte știu.

— S-ar putea să fie și așa, Judith, s-ar putea, nu zic nu, dacă n-aș cunoaște firea pieilor roșii. Uite, să nu-mi spui mie pe nume dacă balaurul ăsta cu două cozi n-o să stîrnească tot tribul, ca o bîtă azvîrlită într-un stup de albine. Gîndește-te la Șarpe, de pildă, un om cu umeri de oțel, care în viața de toate zilele niciodată nu s-ar arăta mai curios decît e cuminte să fie, și totuși ai văzut cum a rămas cu gura căscată cînd a dat cu ochii de elefantul de fildeș: mi-era rușine pentru el! Așa sînt ei, n-ai ce le face; nu te poți lua la harță cu un om pentru că are cutare sau cutare apucături, cînd acestea sînt firești. Chingachgook însă are să-și biruie repede slăbiciunea, amintindu-și că-i șef de trib, că-i de neam mare și poartă un nume vestit cu care se mîndrește; cît despre ei, să știi că n-au să-și găsească astîmpăr pînă n-or fi siguri c-au pus mîna pe toate jucăriile de fildeș, cîte s-or afla în calabalîcul lui Thomas Hutter.

— Ei nu știu decît de elefanți, de unde să-și închipuie că mai sînt și altele?

— Ai dreptate, Judith, totuși lăcomia e o patimă afurisită! Au să-și facă pesemne socoteala că de vreme ce fețele palide au asemenea lighioane ciudate cu cîte două cozi, s-ar putea, cine știe, să mai aibă și altele cu cîte trei sau chiar patru cozi! E ceea ce se cheamă o socoteală bănească și socoteala asta, ascultă-mă pe mine, o să-i pună pe jeratic. Ai să vezi că n-or să se liniștească pînă n-or afla care-i adevărul.

— Nu cumva, crezi, Vînătorule — întrebă Hetty, cu aerul ei sincer și nevinovat — că irochezii n-au să-i dea drumul tatei și lui Harry? Le-am citit doar cîteva dintre cele mai frumoase versete din biblie, și ai văzut și dumneata ce repede s-au înduplecat.

— Nu știu dacă un om alb trebuie să se rușineze sau nu că habar n-are să citească, dar așa stau lucrurile cu mine, Judith.

— Vrei să te învăț eu, Vînătorule? sări îndată Hetty. E drept că nu mă prea ajută capul, după cum spune lumea, dar de citit știu să citesc la fel de bine ca și Judith.

— Îți mulțumesc, Hetty — îți mulțumesc din toată inima. Din păcate, precum se arată, ne așteaptă momente grele, și n-o să avem răgaz; dar după ce s-o face iarăși pace, să știi c-am să mă întorc iar aici, pe lac, și am să mă apuc de învățat și atunci o să-mi fie mai bine. S-ar cuveni poate să mă sfiesc, Judith, dar n-am ce face; ăsta-i adevărul. Cît despre irochezi, nu prea îmi vine a crede c-ar fi în stare să uite atît de ușor un balaur cu două cozi, pentru un verset din biblie. Mai curînd mă aștept să ni-i dea înapoi pe ostatici, bizuindu-se pe cine știe ce vicleșug, ca să-i înhațe iarăși și o dată cu ei să pună mîna și pe noi și să se facă stăpîni pe castel cu tot ce se află în el și pe arcă. E mai bine totuși să-i luăm cu binișorul, întîi ca să-i scăpăm teferi pe Harry și pe tatăl vostru din mîinile lor, apoi ca să rămînem pe picior de pace, pînă o sosi în sfîrșit prilejul ca

Şarpele, aci de faţă, să-şi izbăvească logodnica. În ziua cînd s-or lăsa pradă mîniei şi înverşunării lor, irochezii au să-şi trimită pe loc femeile şi copiii înapoi acasă, pe cînd dacă reuşim să păstrăm liniştea şi să le cîştigăm încrederea, poate om ajunge să ne întîlnim cu Wah-ta-Wah la locul ştiut. Decît să nu închei tîrgul în momentul de faţă, mai bine arunc în talgerul balanţei jumătate de duzină de cioplituri şi pe deasupra şi nişte arcuri cu săgeţi că dintr-astea sînt berechet în cufăr.

Judith încuviinţă cu dragă inimă, ba încă ar fi fost în stare să le dea şi rochia de brocart numai să-şi scape tatăl, şi să fie pe placul Vînătorului de Cerbi.

Cele ce se întîmplară mai apoi adeveriră spusele acestuia. Cu puţin înainte de scăpătatul soarelui văzură venind o plută dinspre ţărmul împădurit. Cînd pluta se apropie, Judith le dădu de ştire că taică-său împreună cu Harry, legaţi fedeleş, stăteau culcaţi pe crengile aşternute la mijloc. Şi de astă dată vîslele erau mînuite de doi irochezi. Şi, ca şi cum şi-ar fi dat seama că era tîrziu şi trebuiau să se grăbească, făcînd un efort cu care cei din neamul lor nu erau obişnuiţi, ca unii ce nu erau dotaţi cu o muncă mai anevoioasă, plutaşii se luptau din greu cu nişte lopeţi lucrate din topor. Cu chiu cu vai pluta reuşi să ajungă în locul unde se oprise şi data trecută, străbătînd aceeaşi distanţă în mai puţin de jumătate din timpul pe care îl pierduse atunci.

Deşi condiţiile schimbului fuseseră bine stabilite şi tratativele păreau a fi destul de avansate, predarea ostaticilor nu era o treabă care să se poată îndeplini chiar aşa uşor. Irochezii erau obligaţi să se bizuie pe buna credinţă a inamicului, împotriva propriei lor voinţe chiar şi mai mult siliţi de împrejurări, fără să aibă altă chezăşie. Din clipa cînd Hutter şi Harry aveau să fie puşi în libertate, locatarii castelului îşi sporeau numărul, fiind de două ori mai mulţi decît

ei, şi ca să scape cu fuga la o adică nici gînd nu putea fi, întrucît primii aveau la îndemînă trei bărci uşoare ca să nu mai vorbim de mijloacele de apărare ale castelului şi arcei. Şi unii şi alţii îşi dădeau seama de lucrurile astea şi probabil că niciodată tocmeala nu ar fi ajuns la bun sfîrşit, dacă onestitatea ce se citea pe chipul Vînătorului de Cerbi şi firea lui deschisă n-ar fi reuşit, aşa cum era de aşteptat, să liniştească temerile lui Rivenoak.

— Fratele meu ştie că am toată încrederea în el — rosti acesta din urmă, apropiindu-se împreună cu Hutter, ale cărui picioare fuseseră dezlegate, pentru ca bătrînul să se poată urca pe punte. Un scalp — un balaur.

— Aşteaptă puţin, mingo — îi tăie vorba Vînătorul de Cerbi — ţine-ţi ostaticul încă o clipă. Mă duc s-aduc preţul răscumpărării.

Motivul acesta, deşi în parte adevărat, era de fapt o stratagemă. Părăsind puntea Vînătorul de Cerbi intră în casă şi o puse pe Judith să strîngă toate armele şi să le dosească la ea în cameră. Pe urmă schimbă la repezeală cîteva cuvinte cu delawarul care continua să stea de pază la intrare, băgă în buzunar cele trei turnuri cîte mai rămăseseră şi se întoarse înapoi.

— Bine ai sosit la dumneata, în bîrlog, jupin Hutter — îl întîmpină Vînătorul de Cerbi, ajutîndu-i să se urce pe punte în timp ce strecura încă un turn de fildeş în mîna lui Rivenoak. Nici nu ştii cum se bucură fetele dumitale să te vadă. Uite-o şi pe Hetty că vine încoace să-ţi spună singură cît e de fericită.

Vînătorul se opri din vorbă şi bufni într-un hohot de rîs, un rîs spontan ca tot ce pornea de la el, deşi puţin cam ciudat, ce-i drept, în împrejurarea de faţă. Între timp Harry fusese dezlegat şi el şi ajutat să se scoale în picioare. Funiile însă îi pătrunseseră atît de adînc în carne, încît la început nu

putu să se folosească de picioare şi, în momentul acela, flăcăul voinic cît un munte arăta în aşa hal, încît îţi venea pur şi simplu să-i plîngi de milă, dar în acelaşi timp avea şi ceva comic, ca orişice lucru anapoda ; mai ales cînd vedea mutra buimacă a prietenului său, Vînătorul de Cerbi simţea că se topeşte de rîs.

— Parc-ar fi un brad noduros într-un luminiş, clătinîndu-se în bătaia vîntului — zise Vînătorul de Cerbi, reuşind în cele din urmă să-şi înfrîneze izbucnirea aceea de veselie, nepotrivită cu împrejurările, mai mult din delicateţe faţă de ceilalţi, decît din consideraţie pentru prizonierul pus în libertate. Îmi pare bine totuşi că nu s-a găsit nici un bărbier irochez să-ţi tundă părul acum cînd te-ai socotit îndatorat să le faci o vizită la ei, în tabără.

— Ia ascultă, Vînătorule — îi spuse celălalt puţin răstit — ar fi mai cuminte, cred, ca în împrejurările de faţă să dai dovadă de ceva mai multă prietenie şi să-ţi mai astîmperi puţin pofta de rîs. Poartă-te ca un om cu frica lui dumnezeu, măcar de astă dată, nu ca o fetiţă de la ţară care se hlizeşte în clasă, de cîte ori învăţătorul se întoarce cu spatele. Spune-mi mai bine dacă mai am cumva picioare, sau dacă tălpile-s la locul lor, că nu le mai simt. A, parcă le văd, dar de simţit le simt ca şi cum s-ar afla pe malul Mohawkului, iar nu acolo unde sînt.

— Bine c-ai scăpat teafăr. E mare lucru să ştii — îi spuse celălalt, strecurînd pe furiş în mîna indianului ce mai rămăsese de dat pentru răscumpărare şi făcîndu-i totodată un semn discret să-şi ia cît mai repede tălpăşiţa. Ai scăpat teafăr, din cap pînă-n picioare. Eşti numai un pic amorţit fiindcă te-au strîns funiile cu care te-au legat. Încă puţin şi singele o să ţi se pună de la sine în mişcare, şi atunci o să poţi juca de bucurie pentru a sărbători acest eveniment fiindcă nu ţin minte să fi văzut pînă acum pe cineva scă-

pînd ca prin minune, în chipul cel mai năstrușnic cu putință din bîrlogul lupilor.

Vînătorul de Cerbi se apucă să dezlege mîinile prietenilor săi, îndată ce aceștia se urcară pe punte. Cei doi începură să se plimbe șontîc, șontîc, suduind printre dinți, pe palma de loc pe care o aveau la îndemînă, ca să-și dezmorțească picioarele. Fuseseră totuși prea mult timp legați fedeleș, ca să se poată folosi din nou de mădularele lor numai după cîteva mișcări. Irochezii păreau a fi tot atît de grăbiți acum, la plecare ca și la venire, și pluta lor ajunsese la mai bine de o sută de picioare distanță de castel, în momentul cînd, întorcîndu-se din întîmplare într-acolo, Harry avu prilejul să constate cum îi fugea de sub ochi orice putință de răzbunare. Începuse între timp să se miște cu ceva mai multă ușurință, deși încă destul de stîngaci și poticnindu-se la tot pasul. Fără să se gîndească la starea în care se afla, apucă totuși pușca pe care Vînătorul de Cerbi o ținea sprijinită de umăr și dădu să-i ridice cocoșul și să ochească. Tînărul vînător era însă mai sprinten decît el. Înșfăcînd arma, o smulse la iuțeală din mîinile găliganului, fără să poată totuși împiedica pușca să se descarce în toiul luptei, din fericire tocmai cînd țeava era îndreptată în sus.

Supărat că nu reușise să se răzbune pe loc, Harry se așeză jos pe punte, și, la fel ca și moș Tom Hutter, timp de vreo jumătate de oră, își frecă picioarele ca să pună sîngele în mișcare și să le poată folosi din nou în mod normal, fiind astfel prea ocupat ca să se mai gîndească și la altceva. În cele din urmă putu să-și dea seama că pluta se făcuse nevăzută și că noaptea începuse iarăși să-și aștearnă umbrele peste întreaga priveliște silvestră. Pînă ce întunericul ajunse să înghită totul, în timp ce fetele pregăteau cina, Vînătorul de Cerbi îi povesti lui Tom Hutter pe scurt cele întîmplate în lipsa lui de acasă, împărtășindu-i totodată tot ce pusese la cale ca să apere viața copilelor și bunurile sale.

Capitolul XV

Înserarea cobora iarăşi, uimitor de liniştită, în contrast cu zbuciumul ce sălăşluia în inimile oamenilor, pe cînd negurile ce se lăsau cu încetul se îngemănau într-un chip tot atît de uimitor cu neliniştea acestora. Soarele scăpătase şi razele astrului dătător de lumină nu mai poleiau acum marginile norilor răzleţi ce lăsau să se strecoare ultimele pîlpîiri ale zilei. Bolta cerească avea ceva apăsător şi sumbru vestind încă o noapte neagră ca păcura iar faţa lacului abia se încreţea din cînd în cînd. Sufla o briză atît de uşoară încît n-ai fi putut-o numi vînt. Umezeala pe care o aducea cu ea şi stăruinţa cu care adia o făceau să pară mai puternică decît era în realitate. La castel toată lumea era la fel de mohorîtă şi de tăcută ca şi natura înconjurătoare. Cei doi ostatici răscumpăraţi se simţeau umiliţi şi cu onoarea pătată şi umilinţa lor era întreţinută de o poftă aprigă de răzbunare. Amîndoi erau mai curînd înclinaţi să-şi amintească felul nedemn în care fuseseră trataţi în ultimele ore de captivitate, decît să se gîndească cu recunoştinţă la îngăduinţa cu care se purtaseră irochezii pînă în momentul acela. Cît priveşte pe ceilalţi rămăseseră cu toţii pe gînduri, fie cuprinşi de melancolie, fie rumegîndu-şi bucuria. Vînătorul de Cerbi şi Judith erau stăpîniţi mai mult de primul sentiment, însă din motive cu totul diferite, în timp ce Hetty, deocamdată cel puţin, era în culmea fericirii. Delawarul de asemenea avea şi el clipe de adîncă mulţumire, în nădejdea că va reuşi curînd să-şi scape logodnica. În asemenea dispoziţii lăuntrice şi în împrejurările mai sus arătate, se aşezaseră cu toţii la masă.

— Moş Tom! strigă Harry, izbucnind deodată într-un hohot de rîs — nici nu ştii ce grozav semănai cu un urs prins în laţ, cum zăceai aşa trîntit peste crengi, mă miram chiar că nu mormăi mai tare. Bine că s-a isprăvit; bocetele

și suspinele nu mai ajută la nimic. Ticălosul de Rivenoak, știi, ăla care ne-a adus încoace, are un scalp clasa-ntîi, zău că l-aș cumpăra cu bani buni, atît cît ar da pe el și Colonia. Da, așa cum sînt, mă simt tot atît de bogat ca și guvernatorul și aș putea să plătesc deopotrivă cu el, bani peșin, aur curat. Ia spune, Judith dragă, nu-i așa că ți-ai făcut inimă rea cît am fost în mîinile Philipsteinilor ?

Numele acesta era al unei familii germane de pe țărmul rîului Mohawk, familia pentru care Harry avea o deosebită antipatie asemuind-o cu filistinii, dușmanii iudeilor.

— Atîta am plîns că s-au umflat apele lacului, Harry March, după cum cred c-ai observat și dumneata de pe mal — îi răspunse Judith ticluindu-și o mutră nepăsătoare, ce era departe de a oglindi starea ei sufletească. Era firesc ca Hetty și cu mine să-i purtăm de grijă tatei, dar pentru dumneata află că am vărsat un potop de lacrimi.

— Ne-a părut rău de bietul Harry, cum ne-a părut rău și de tata, Judith — mărturisi cu toată nevinovăția și pe nepusă masă sora ei.

— Așa e, surioară dragă, așa e ; dar după cum știi am tremurat deopotrivă pentru toată lumea care se afla în primejdie — se grăbi să-i taie vorba cealaltă, pe un ton mustrător și cu o voce scăzută. Ne pare bine totuși că te vedem iarăși teafăr, jupîn March, și că ai scăpat cu bine din mîinile Philipsteinilor.

— Da, afurisit soi de oameni, ca și ăia care trăiesc pe rîu, mai la vale. Mă întreb, zău, cum ai izbutit să ne scapi, Vînătorule ? Pentru mîna asta de ajutor ce ne-ai dat, te iert că m-ai împiedicat să-mi fac singur dreptate față de împielițatul acela. Ce-ar fi să ne spui și nouă secretul ca să-ți putem răspunde cu aceeași măsură la nevoie. Cum ai izbutit ; prin ce vicleșug sau lingușeli ?

— Nici așa, nici așa, Pripitule, ci prin tocmeală. Am plătit și pentru unul, și pentru celălalt, și încă din gros, așa că aveți grijă să nu cădeți iarăși în mîinile lor fiindcă mi-e

teamă că altă dată n-o să mai avem mijloace să vă scăpăm.

Hutter se sculă de pe scaun, și făcîndu-i semn Vînătorului de Cerbi, trecu împreună cu el în camera alăturată și, descosîndu-l, află prețul ce fusese plătit pentru eliberarea sa. Felul deschis de a vorbi al Vînătorului de Cerbi îi scuti de orice ocolișuri așa că discuția se încheie repede și puțin după aceea se întoarseră împreună în mijlocul celorlalți.

— Mă întreb dacă în momentul de față sîntem pe picior de pace ori de război cu irochezii? spuse în gura mare Harry, în momentul cînd Vînătorul de Cerbi, care stătuse cîteva clipe tăcut, ciulind urechea, se sculă și ieși afară. Faptul că au predat ostaticii pare a fi un semn de prietenie, iar din moment ce au încheiat un tîrg în chip cinstit și vrednic, s-ar cuveni să ne despărțim prietenește, cel puțin de astă dată. Vino încoace, Vînătorule, să auzim ce crezi tu, fiindcă am început să am o părere mai bună despre tine după cele întîmplate în ultimul timp.

— Uite și răspunsul la întrebarea ta, Pripitule, fiindcă, precum văd de-abia aștepți să sari la bătaie.

Spunînd acestea, Vînătorul de Cerbi aruncă pe masă un mănunchi de vreascuri strîns legat cu o curelușă din piele de cerb. Luîndu-l în mînă March băgă de seamă că gătejele erau muiate la un capăt în sînge.

— Dacă nu e lămurit pe englezește — rosti flegmatic Pripitul — e cît se poate de limpede în schimb pe limba pieilor roșii! Asta înseamnă pentru ei o declarație de război, cum s-ar zice la York, Judith. Dar cum ai dat peste ștafeta asta, Vînătorule?

— Foarte lesne. Zăcea de vreun minut în locul unde, precum zici tu, se află ograda Corăbierului nostru.

— Dar cum o fi ajuns acolo? O fi picat pesemne din nori, așa cum pică uneori broscuțele rîioase, Judith, și nici măcar nu plouă după aceea. Trebuie să afli de unde vine, Vînătorule, altfel o să te bănuim că vrei să bagi în sperieți o

mînă de oameni care de mult şi-au pierdut cumpătul, dacă spaima e-n stare cumva să scoată pe cineva din minţi.

Vînătorul de Cerbi se duse la fereastră şi-şi aruncă ochii afară, pe întinsul întunecat al lacului. Apoi ca şi cum ar fi fost mulţumit de ceea ce văzuse, se apropie de Harry şi-i luă din mînă legătura de vreascuri, cercetînd-o cu atenţie.

— Da, sigur că e o declaraţie de război din partea pieilor roşii — întări el — ca să vezi, Harry March, că habar n-ai pe unde a venit ştafeta de vreme ce-a sosit aici fără ca tu să fi prins de veste. Mingoşii ţi-au lăsat scăfîrlia întreagă, în schimb mi se pare că ţi-au luat urechile, altfel ai fi auzit clipocind apa vînturată de vîslele băiatului ce s-a întors înapoi la castel, pe pluta lui înjghebată din butuci. L-au trimis să arunce gătejele astea la uşa noastră, vrînd, adică, să ne spună că prin tîrgul încheiat am doborît stîlpul războiului, şi că şi ei la rîndul lor au să vă doboare pe voi.

— Lupi hămesiţi! Dă-mi puşca aia, Judith, să le trimit răspunsul derbedeilor, chiar prin solul lor.

— Nu atîta timp cît sînt eu aici, jupîn March — spuse calm Vînătorul de Cerbi, făcîndu-i semn celuilalt să-l asculte. Încrederea este încredere, fie c-o dai unui irochez fie c-o dai unui creştin. Flăcăul a aprins o torţă şi a venit încoace făţiş, la lumina ei, să ne aducă ştafeta şi nimeni dintre cei de faţă n-o să se atingă de el, atîta vreme cît are de îndeplinit asemenea însărcinare. Dar ce să ne mai răcim gura degeaba: băiatul e destul de isteţ ca să stingă torţa, acum după ce şi-a mîntuit treaba. Şi pe urmă prea e beznă afară ca un foc de puşcă să-şi nimerească ţinta.

— Dacă-i vorba de puşcă, nu zic nu, se poate să ai dreptate; în schimb ne-am putea sluji de o luntre, cu mai mult folos — îi răspunse Harry, şi se îndreptă spre uşă, cu paşi de o poştă, ţinînd puşca în mînă. Nu s-a născut încă omul care să mă împiedice s-o pornesc pe urmele irochezului şi să mă înapoiez cu scalpul lui.

Judith tremura vargă, fără să ştie nici ea prea bine de ce, cu toate că se aştepta la o încăierare, căci dacă Harry era un om care se aprindea din te miri ce, bizuindu-se pe neasemuita lui forţă, Vînătorul de Cerbi era în schimb înzestrat cu o fire cumpănită şi calmă, semn că era mai stăruitor şi mai hotărît atunci cînd voia ceva. Ceea ce o făcuse să se înfioare de spaimă fusese mai degrabă privirea încruntată a celui din urmă, decît vehemenţa zgomotoasă a primului. Din cîţiva paşi Harry ajunse în locul unde se afla priponită barca, nu înainte însă ca Vînătorul de Cerbi să fi apucat să-i spună la repezeală, cu o voce poruncitoare, cîteva cuvinte Şarpelui în graiul delawar. De fapt Şarpele auzise cel dintîi zgomotul vîslelor şi ieşise afară pe punte, unde stătuse la pîndă tot timpul numai ochi şi urechi. Zărind lumina se dumerise numaidecît că era vorba de o solie. Şi cînd băiatul îi aruncase la picioare mănunchiul de surcele, nu dăduse nici cel mai mic semn de mînie sau de mirare. La porunca Vînătorului de Cerbi se aplecă spre barcă, şi, iute ca fulgerul, îi smulse vîslele. Văzîndu-se lipsit de mijloace pentru a lua urma ştafetei, Harry îşi ieşi din sărite. Şi nici una, nici două tăbărî asupra delawarului, foc şi pară de mînie, încît pînă şi Vînătorului de Cerbi i se tăie o clipă suflarea de teama celor ce se puteau întîmpla. În momentul cînd March ajunse în dreptul lui Chingachgook învîrtindu-şi prin aer pumnii ca nişte baroase şi agitîndu-şi braţele, toată lumea aştepta pierită să-l doboare la pămînt; fulgerat, însă, de privirea dîrză a şefului delawar, Harry îşi dădu seama că nici o insultă adusă acestuia n-ar fi rămas nepedepsită şi se întoarse deci să-şi verse mînia asupra Vînătorului de Cerbi socotind că dinspre partea asta n-avea să se teamă de asemenea bucluciuri. În cel fel s-ar fi soldat această nouă ofensivă, presupunînd că ar fi dus-o pînă la capăt, nu putem şti, deoarece pînă la urmă n-a mai avut loc.

— Harry — auzi în clipa aceea o voce gingaşă de fată, în spatele lui — nu se cade să te laşi pradă mîniei în halul ăsta ; e un păcat pe care dumnezeu nu-l iartă niciodată. Gîndeşte-te că irochezii s-au purtat frumos cu tine şi nu te-au scalpat, cu toate că dumneata şi cu tata v-aţi dus la ei cu gînduri rele.

Se ştie prea bine influenţa binefăcătoare ce-o are chibzuinţa asupra unei patimi dezlănţuite. În afară de aceasta, în ultimele zile, Hetty cîştigase un fel de prestigiu în ochii tuturor, prin curajul şi abnegaţia de care dăduse dovadă. Poate că această influenţă se datora întrucîtva şi sărăciei sale cu duhul, îndeobşte cunoscută, aşa încît nici prin gînd nu i-ar fi trecut cuiva că fata ar fi fost în stare de vreun vicleşug. Oricare ar fi fost pricina, efectul se văzu imediat. În loc să-şi înfigă mîna în beregata prietenului său, Harry se întoarse către Hetty şi îşi descărcă faţă de ea nemulţumirea, ca să nu zicem furia, ce îl stăpînea.

— Mare prostie, Hetty — răbufni el, vărsîndu-şi focul — o prostie de neiertat. Costul a şase blănuri de cel mai bun soi s-a dus la vale pe butucii ăştia, cînd ar fi fost de ajuns douăzeci de lovituri bune de vîslă ca să-i aţin calea. Costul lor, am spus, căci altminteri mucosul ăsta nu e decît un mucos şi nu face nici mai mult nici mai puţin ca oricare altul de teapa lui. Să ştii, Vînătorule, că nu eşti un prieten bun dacă ai lăsat să ne scape şi mie, şi ţie de altminteri, printre degete asemenea prilej.

Răspunsul Vînătorului fu cumpătat, însă categoric, aşa cum putea fi răspunsul unui om stăpîn pe sine şi cu simţul dreptăţii.

— N-aş fi fost prieten bun cu dreptatea, dacă făceam altfel — spuse Vînătorul de Cerbi răspicat — şi nici tu, nici vreun alt om de pe lume nu poate să-mi ceară aşa ceva.

Cu aceste cuvinte, Vînătorul de Cerbi îi întoarse spatele socotind că n-ar mai avea nici un rost să lungească vorba, iar Hutter îl trase pe Harry de mînecă silindu-l să meargă

cu el pe arcă. Și stătură acolo de vorbă între patru ochi o bună bucată de vreme. Între timp, Chingachgook și cu prietenul său avură un scurt conciliabul, pentru că, deși mai erau trei sau patru ore pînă cînd să răsară luceafărul, delawarul stătea ca pe ghimpi, abia așteptînd să-și deschidă celuilalt inima și să-i împărtășească planul pe care-l urzise între timp. La rîndul său, Judith, sub îndemnul bunelor ei simțăminte, o ascultă pe Hetty care-i povesti în cuvinte simple din fir-a-păr tot ce se întîmplase după debarcarea ei. Despre Wah-ta-Wah, Hetty pomeni doar în treacăt. Vorbi despre bunătatea și drăgălășenia ei și despre întîlnirea lor din pădure, păstrînd în schimb secretul lui Chingachgook cu o fidelitate și o discreție, de care multe fete mai agere la minte ca ea nu ar fi fost poate în stare.

În cele din urmă, apariția lui Hutter pe punte puse capăt diverselor consfătuiri. Bătrînul îi adună pe toți în jurul său pentru a le destăinui planurile sale, în măsura în care socoti că este necesar. Cît privește cele puse la cale de Vînătorul de Cerbi care se gîndise c-ar fi bine să părăsească toată lumea castelul peste noapte și să se refugieze pe arcă, moș Tom se arătă întru totul de acord cu el. Acum, că mingoșii se apucaseră să-și înjghebeze plute, nu mai încăpea nici o îndoială că aveau să încerce să ia cu asalt fortăreața, iar solia trimisă prin surcelele muiate în sînge vădea cît se poate de lămurit că se bizuiau cu tot dinadinsul pe victoria lor. Pe scurt, pentru moș Hutter noaptea aceea constituia o etapă, drept care îi pofti pe toți să se pregătească, și cît mai repede cu putință, să părăsească, cel puțin vremelnic, dacă nu pentru totdeauna, castelul.

După ce le împărtăși cele de mai sus, fiecare se apucă de lucru la iuțeală, căutînd să facă totul cu îndemînare. Castelul fu zăvorît așa cum am arătat mai înainte. Bărcile fură scoase din adăpostul lor și legate de-o parte și de alta a vasului. Puținele lucruri de trebuință ce se mai

aflau prin casă fură cărate în cabină și, după ce stinseră focul, se îmbarcară cu toții.

Vînătorul de Cerbi nu-i slăbea o clipă din ochi pe Hutter și pe Harry. La început nu putu să-și dea seama dacă drumul pe care îl urma vasul era la voia întîmplării sau avea cumva o țintă, ca mai apoi să înceapă a bănui că era vorba de cea de-a doua alternativă. Cunoscînd lacul ca-n palmă, Hutter putea foarte bine să ducă de nas pe cineva mai puțin priceput în rosturile navigației, dar oricare ar fi fost intențiile sale, era evident, după două ore de călătorie, că arca ajunsese la o distanță de aproximativ o sută de picioare de mal, în dreptul locului unde se afla tabăra pielilor roșii. Cu mult înainte de a fi ajuns acolo, Harry, care o rupea puțin pe limba algonquină intrase în vorbă cu delawarul, iar acesta, la rîndul său, avusese grijă să-i comunice totul Vînătorului de Cerbi, care-i urmărise tot timpul cu o privire prudentă, ca să nu zicem chiar bănuitoare.

— Bătrînul meu tată și fratele meu cel tînăr, Brad Semeț, pentru că așa îl poreclise delawarul pe Harry March, ar vrea să vadă scalpurile huronilor atîrnate la cingătoare — îi destăinui Chingachgook prietenului său. Cîteva mai încap și la brîul Șarpelui. De aceea, cred, nu se cade să-i lăsăm a bîjbîi prea mult, trebuie să le dăm mai curînd prilejul să afle ce caută. Știu că fratele meu are o mînă albă și că n-ar fi în stare să jupoaie nici măcar un mort. Să stea aici să ne aștepte și cînd ne-om întoarce să nu-și ascundă fața de rușine pentru prietenii lui. Șarpele mohican trebuie să fie vrednic a porni la război cot la cot cu Ochi de Șoim.

— Da, da, Șarpe, văd eu cum stau lucrurile. Și pentru că veni vorba, mi se pare mie c-o să rămîn cu porecla asta și cu timpul, cred, o s-ajung să mă cunoască toată lumea sub numele de Ochi de Șoim și nu ca Vînător de Cerbi, dacă o să mă bucur de asemenea cinste. Și acum ce pot să-ți spun: cel mai umil dintre noi trebuie să se supună. Cît despre faptul că umbli după scalpuri n-am ce-ți face:

astea-s apucăturile tale. Dacă n-am fi primit surcelele acelea muiate în sînge, însă, nimeni nu s-ar fi gîndit să tabere în noaptea asta asupra mingoşilor, fiindcă ar fi însemnat să întinăm cinstea şi firea noastră. De ce să nu fii, totuşi, omenos, Şarpe? Nu porni la drum în viaţă în bocete de muieri şi ţipete de copii. Poartă-te în aşa fel încît Wahta-Wah să te întîmpine cu zîmbetul pe buze, nu cu lacrimi cînd o fi să vă întîlniţi. Du-te acum şi manitu să te aibă în pază!

— Fratele meu să rămînă aici cu barca cea mare. Peste puţin Wah o să vină pe mal şi Chingachgook nu trebuie s-o lase să-l aştepte.

Chingachgook se alătură după aceea celor doi vînturătară, şi după ce strînseră pînzele, coborîră tustrei în barcă şi se îndepărtară de vas. Nici Hutter, nici March nu suflară o vorbă faţă de Vînătorul de Cerbi despre planurile lor, nici nu-i spuseră cît aveau de gînd să lipsească. Îi încredinţaseră această sarcină delawarului, care se achitase de ea laconic, aşa cum îi era de obicei vorba. De îndată ce barca îi pieri din ochi, lucru care se întîmplă după cîteva lovituri de vîslă, Vînătorul de Cerbi luă măsurile pe care le socoti de cuviinţă pentru ca, pe cît era posibil, arca să nu se clintească din loc. Pe urmă se aşeză la unul din capetele ciudatei corăbii, să-şi rumege amărăciunea. Puţin după aceea veni lîngă el şi Judith care, toată ziua, bună ziua, se învîrtea în preajma lui, îndreptîndu-şi săgeţile spre inima tînărului cu o iscusinţă ce se datora parte cochetăriei sale înnăscute, parte unei experienţe destul de îndelungate, reuşind încetul cu încetul să-l prindă în mreajă prin gingăşia unei sensibilităţi ce nuanţa felul său de a fi, glasul, vorba, gîndurile şi faptele ei şi prin neasemuitul farmec ce-l răspîndea inima sa duioasă. Va trebui, totuşi, să-l părăsim pe tînărul vînător lăsîndu-l la cheremul acestor primejdioşi asediatori, datoria noastră fiind acum să-i urmărim pe cei din barcă în drumul lor spre ţărm.

Hutter stătea ca întotdeauna plin de curaj la cîrmă, Harry, la postul lui, în față, iar Chingachgook în mijloc. Am spus stăteau, deoarece cîteșitrei erau deprinși să conducă o luntre cît de ușoară stînd proțăpiți pe picioare, chiar în toiul nopții. Se apropiară astfel de mal cu cea mai mare atenție, iar debarcarea se făcu în condiții prielnice. Cei trei își pregătiră armele și se îndreptară spre tabără, pășind ca niște tigri. În frunte mergea delawarul, iar ceilalți doi se țineau după el, tiptil, așa încît înaintau aproape fără să facă nici cel mai mic zgomot. Din cînd în cînd vreo creangă uscată trosnea sub greutatea trupului mătăhălos al lui Harry ori strivită de picioarele împletcite ale unchiașului; în schimb Chingachgook să fi mers prin aer, și tot n-ar fi pășit mai ușor. Obiectivul principal era să descopere mai întîi unde se găsea focul, știind că în locul acela se afla mijlocul taberei dușmane. În sfîrșit, ochiul ager al lui Chingachgook dibui acest reper important: un licăr slab ce răzbătea printre trunchiurile copacilor. Focul nu mai ardea cu vîlvoare la ceasul acela; rămăseseră doar niște tăciuni ce fumegau, indienii obișnuind să se culce și să se scoale o dată cu soarele.

Îndată ce descoperiră izvorul acela de lumină, cutreierătorii începură a înainta cu pași mai repezi și mai hotărîți. În cîteva minute ajunseră în dreptul colibelor irochezilor așezate în cerc. Acolo se opriră pentru a cerceta mai bine împrejurimile și a se sfătui ce să facă mai departe. Întunericul era atît de adînc, încît abia se putea distinge licărul cărbunilor, trunchiurile de copaci din preajmă și bolta de frunze de jur împrejur ce ascundea cerul înnorat. Putură totuși să-și dea seama că se aflau la cîțiva pași de un bordei, și Chingachgook ținu să vadă ce era înăuntru. Cu atîta fereală pășea spre sălașul dușmanilor săi încît ai fi zis că-i o pisică ce căuta să se apropie tiptil de o pasăre. Ajungînd în sfîrșit lîngă bordei se lăsă pe brînci, deoarece intrarea era atît de scundă, încît numai de-a bușilea putea

pătrunde înăuntru. Înainte de a se strecura prin deschizătură, însă, ciuli un timp urechea, doar, doar va auzi răsuflarea celor ce dormeau. Neputînd să prindă nici un zvon, Șarpele cu chip omenesc își băgă scăfîrlia pe ușă sau mai bine zis prin borta ce ținea loc de ușă, la fel cum un șarpe și-ar fi strecurat capul într-un cuib. Această primejdioasă tentativă nu fu nicidecum răsplătită deoarece, după ce pipăi locul cu atenție, Chingachgook își dădu seama că sălașul era pustiu.

Delawarul își continuă tot atît de prudent cercetările în alte două, trei colibe, cu același rezultat, după care se întoarse la însoțitorii săi pentru a-i înștiința că huronii își părăsiseră tabăra. Investigațiile amănunțite pe care le întreprinseră confirmară acest fapt, așa că nu le mai rămase altceva de făcut, decît să se ducă îndărăt, la barcă. Felul în care cei trei vîntură-țară întîmpinară această dezamăgire merită, credem, a fi menționat. Șeful de trib, care debarcase numai în nădejdea că-și va spori faima, stătea rezemat liniștit de un copac, așteptînd să vadă ce gînduri aveau tovarășii săi. Ce-i drept se simțea umilit și puțin nedumerit; ținu însă piept imprejurărilor cu demnitate chemînd în ajutor speranțele dragi pe care noaptea aceasta poate avea să i le împlinească. Este adevărat că nu se mai putea amăgi să-și întîmpine aleasa inimii, mîndru și împodobit cu mărturiile curajului și istețimii sale și totuși mai nutrea încă nădejdea că va întîlni prilejul așteptat, căci luptătorul ce se află necontenit pe urmele dușmanului nădăjduiește în orice clipă să cucerească faima. În schimb Hutter și Harry, mînați într-acolo de meteahna cea mai josnică dintre toate metehnele omenești, lăcomia de bani, abia dacă își putură ține cumpătul. Timp de cîteva minute căutară printre colibe, doar, doar vor da peste vreun plod rătăcit sau vreun somnoros ce nu apucase să se scoale și de cîteva ori își vărsară orbește focul asupra bietelor bordeie nesimțitoare sfărîmîndu-le și împrăștiind hîrburile peste tot. În cele din

urmă se luară la harță între ei, aruncîndu-și unul altuia tot felul de injurii. Și cine știe ce s-ar fi ales pînă la sfîrșit din toate astea, nesocotiți cum erau, dacă delawarul nu s-ar fi amestecat, reamintindu-le de primejdia ce-i pîndea și îndemnîndu-i să se înapoieze la arcă. Intervenția lui puse capăt discuției și, cîteva minute mai tîrziu, vîsleau amîndoi supărați făcînd calea întoarsă spre locul unde știau că-i aștepta vasul.

Curînd după plecarea celor trei în aventură, Judith se așezase, după cum spuneam, lîngă Vînătorul de Cerbi. O bucată de vreme fata nu scoase o vorbă, așa că Vînătorul nu putu să-și dea seama care din cele două surori stătea lîngă el; după cîteva minute însă îi sună la ureche vocea plăcută și îmbietoare a surorii mai mari, care simțea, pare-se, nevoie să-i facă mărturisiri:

— Ce viață îngrozitoare pentru o femeie, Vînătorule! suspină ea. De ar da dumnezeu să se isprăvească odată!

— E o viață destul de frumoasă, totuși, Judith — se auzi răspunsul — depinde numai dacă știi s-o folosești cu măsură. Spune-mi, ce ai dori în locul ei?

— Aș fi de o mie de ori mai fericită să trăiesc într-o lume civilizată, unde sînt ferme și case ca toate casele, și unde noaptea somnul să-mi fie liniștit și dulce! Mi-ar plăcea mult mai mult să locuiesc undeva pe lîngă forturi decît în pustietatea asta unde trăim acum!

— Nu, Judith, eu n-aș putea spune același lucru. Dacă forturile sînt de trebuință spre a nu da voie inamicului să se apropie, se întîmplă uneori să întîlnești între zidurile lor altfel de dușmani. Nu știu dacă ar fi spre binele tău ori al lui Hetty să trăiți în preajma lor, și, ca să-ți mărturisesc cinstit, chiar aici unde ești mi-e teamă că te afli prea aproape de ele. Vînătorul de Cerbi vorbea hotărît și serios, ca întotdeauna, întrucît întunericul îl împiedica să vadă roșeața ce năpădise obrajii fetii; Judith se făcuse aproape stacojie la față și se străduia din răsputeri să ascundă gîfî-

iala ce o îneca. Fermele au și ele un rost, ce-i drept, și sînt unii oameni care ar dori să hălăduiască toată viața în mijlocul lor, dar mă întreb ce plăcere poate simți cineva să-și înnoade zilele prin asemenea pîrloage, cînd e de două ori mai plăcut să trăiești în inima pădurilor? Cît privește bisericile, nu sînt chiar absolut necesare. Nici forturile, nici bisericile nu-i fac mai fericiți pe oameni. Mai mult decît atît, în mijlocul coloniștilor există mereu un sîmbure de vrajbă, pe cînd în pădure domnește împăcarea. Forturile și bisericile au fost totdeauna vecine, și totuși ce cumplită dezbinare există între ele. Nu, nu, dă-mi mie meleagurile astea ale vajnicei sălbăticiuni, copacii ăștia și bolțile acestor lăcașuri pe care firea le-a înălțat.

— Femeia nu-i făcută să trăiască în asemenea locuri, Vînătorule. Pățaniile prin care am trecut pînă acum n-au să se mai isprăvească atîta timp cît o să fie război.

— Dacă te gîndești la femeile albe, cred că nu ești departe de adevăr, dar dacă-i vorba de femeile pieilor roșii, iureșurile astea pentru ele sînt în firea lucrurilor. Nu cred să fie pe lume bucurie mai mare pentru Wah-ta-Wah, logodnica delawarului nostru, decît să știe că în clipa de față iubitul ei dă tîrcoale dușmanilor săi din născare ca să pună mîna pe vreun scalp.

— Ai dreptate, Vînătorule, dar totuși n-aș crede să existe vreo femeie care să nu se gîndească cu o strîngere de inimă că omul pe care-l iubește se află în primejdie!

— Bine, dar ea nici habar n-are de primejdii, Judith, nu se gîndește decît la mărire. Cînd inima este stăpînită pînă la nesăbuință de asemenea simțăminte, nu mai rămîne loc și pentru temeri. Wah-ta-Wah e o fată gingașă, sprintenă, dulce și atrăgătoare, dar ține la mărire ca orișice fată din toate cîte am cunoscut în mijlocul delawarilor. Peste un ceas Wah-ta-Wah trebuie să se întîlnească cu Șarpele în locul unde a coborît din barcă Hetty, și de bună seamă ca orișice femeie cred că de-abia așteaptă să-l vadă, și totuși

sînt sigur că ar fi în culmea fericirii să știe că în momentul ăsta iubitul ei pîndește vreun mingo să-l scalpeze.

— Dacă într-adevăr ești convins de lucrul ăsta, Vînătorule, nu-i de mirare că pentru dumneata felul de a fi și apucăturile unui om au asemenea importanță. Dinspre partea mea sînt sigură că orișice fată albă n-ar simți decît groază la gîndul că viața celui pe care îl iubește e în cumpănă! Nu-mi vine totuși să cred că dumneata, așa calm și cu sînge rece cum pari a fi de obicei, ai putea să rămîi liniștit dacă ai bănui numai că Wah-ta-Wah a dumitale se află în vreun impas.

— Asta-i altă socoteală, cu totul alta, Judith. Femeia este prea slabă și gingașă din fire pentru a fi lăsată pradă unei primejdii și bărbatul e dator să lupte pentru ea. Da, și cred că la fel trebuie să gîndească, în privința asta, și pieile roșii ca și fețele palide. Numai că eu n-am nici o Wah-ta-Wah.

— Se vede, într-adevăr, că ești un om dintr-o bucată! Cît despre Harry, cred că lui i-ar fi totuna ce nevastă și-ar lua, numai să fie nurlie și să-i dea putința să-și umple stomacul pururea hămesit.

— Prea îl nedreptățești pe Harry March, Judith; da, da, să știi că-i așa. Bietul băiat moare de dragul dumitale, și cînd un om s-a legat trup și suflet de o făptură ca dumneata, nici o codană mingo sau delawară nu l-ar putea face să-și schimbe gîndul. Îți vine a rîde poate de oamenii de teapa mea sau a lui Harry c-om fi prea din topor și nu pricepem o boabă din cîte scrie în cărți, nici din toate științele alea, dar avem și noi părțile noastre bune, cum le avem și pe cele rele.

— Dumneata, Vînătorule! Ai vrea... ai putea măcar o clipă să te gîndești că te-aș putea așeza pe aceeași treaptă cu Harry March? Nu, nu! Nu sînt chiar atît de nesocotită. Nimeni, fie bărbat, fie femeie, n-ar fi în stare să pună inima dumitale cinstită de bărbat, și firea deschisă, fără

ascunzișuri, alături de egoismul sălbatic, cărpănoșia nemaipomenită și cruzimea neînduplecată a lui Harry March. Singurul lucru de bine ce se poate spune despre el este că-i pripit, cum îi merge numele, ceea ce, dacă nu înseamnă nimic rău, nu e nici spre lauda lui. Pînă și tata, care, mînat de firea lui, merge mînă în mînă cu Harry, așa cum vezi că s-a întîmplat și de astă dată, își dă prea bine seama că trebuie să facă o deosebire între voi amîndoi. Știu asta fiindcă mi-a spus-o cît se poate de lămurit.

— Îți mulțumesc, Judith, din toată inima, îți mulțumesc — răspunse Vînătorul de Cerbi, a cărui modestie îl împiedică să ia drept o laudă meritată cuvintele ori mărturiile de stimă venite din partea ei. Îți mulțumesc, ca și cum ar fi într-adevăr așa. Harry este chipeș, la fel de chipeș ca și cel mai falnic brad de pe aceste plaiuri, cum bine i-a spus Șarpele. Totuși dacă unii se topesc de dragul unui chip frumos, sînt alții care pun mai mare preț pe o purtare frumoasă. Harry se poate mîndri cu cea dintîi însușire și nu atîrnă decît de el s-o dobîndească și pe cealaltă sau... Ia auzi! E glasul tatălui dumitale, copilă dragă, și după vorbă pare a fi mînios.

— Ferească-ne dumnezeu de alte încercări cumplite cum au fost cele prin care am trecut! se cutremură Judith, rezemîndu-și fruntea de genunchi, și astupîndu-și urechile să nu mai audă țipetele acelea stridente. Uneori parc-aș dori să nu mai am tată!

Cuvintele acestea fură rostite cu amărăciune în glas și amintirile penibile care i le aduseseră pe buze păreau a fi și mai pline de amărăciune. Și cine știe ce ar mai fi adăugat, dacă în momentul acela n-ar fi auzit lîngă ea o voce caldă și molcomă:

— Judith, ar fi trebuit să le citesc un capitol din biblie tatei și lui Harry — rosti, candid, glasul și în același timp înspăimîntat — și poate că atunci nu s-ar mai fi îndurat să plece cu asemenea gînduri nelegiuite. N-ai vrea să-i

chemi, Vînătorule, să le spui că-i rog din toată inima să vină înapoi, şi că ar fi mai bine pentru amîndoi să se întoarcă şi să-mi dea ascultare ?

— Ah ! Biata Hetty, ce puţin cunoşti lăcomia pătimaşă de bani şi setea de răzbunare, dacă îţi închipui că le poţi înăbuşi atît de lesne în inima lor. E ceva curios la mijloc, Judith, judecînd după unele semne ! Aud pe tatăl dumitale şi pe Harry mîrîind ca nişte urşi şi totuşi tînărul nostru şef delawar tace mîlc. S-ar părea c-au descoperit locul cu pricina, deşi încă n-am auzit încă răsunînd, cum ar fi fost de aşteptat, ţipătul lui Chingachgook, fiindcă atunci ar fi clocotit munţii !

— Pedeapsa cerului s-o fi abătut asupră-i, izbăvind prin moartea sa vieţile unor bieţi oameni nevinovaţi.

— Nu, n-ai dreptate. Nu asupra lui s-ar cuveni să se abată pedeapsa cerului, dacă asta ar fi legea. Sînt sigur că n-au dat nici un iureş, mai curînd aş crede că au găsit tabăra duşmană pustie şi că se întorc înapoi dezamăgiţi. Aşa s-ar părea, judecînd după ocările lui Harry şi tăcerea Şarpelui.

În aceeaşi clipă se auzi zgomotul unei vîsle aruncate în luntre, căci de mînie Harry cel Pripit nu mai ţinea socoteală de nimic şi atunci Vînătorul de Cerbi înţelese lămurit că presupunerile sale erau întemeiate. Cum pînzele nu fuseseră ridicate, arca nu se deplasase decît foarte puţin, şi, după cîteva minute, îi veni la ureche glasul lui Chingachgook care-i dădea indicaţii lui Hutter, pe un ton scăzut şi liniştit, încotro să cîrmească pentru a se apropia de vas. Într-un răstimp mai scurt decît ar fi necesar pentru a povesti cele de mai sus, luntrea acostă lîngă arcă, şi cei trei vîntură-ţară se urcară pe punte. Nici Hutter şi nici Harry nu suflară o vorbă despre cele întîmplate. Delawarul însă îi şopti în treacăt prietenului său doar atît : „focul s-a stins", ceea ce dacă nu corespundea întru totul realităţii înfăţişa destul de lămurit situaţia de pe ţărm.

Se puse apoi în discuție drumul pe care trebuiau să-l urmeze de aci înainte. Și cu acest prilej avu loc un scurt dar înfocat schimb de păreri; Hutter spuse cu hotărîre că lucrul cel mai cuminte ar fi să plece cît mai departe căci numai așa puteau evita un atac neprevăzut, anunțînd totodată intenția sa și a lui Harry de a se duce la culcare pentru a recîștiga orele de somn pierdute în timpul cît fuseseră prizonieri. Cum adia încă o briză ușoară ce-și schimba mereu direcția, stabiliră în cele din urmă să meargă cu vîntul în spate, indiferent din ce parte ar fi bătut, avînd numai grijă să nu-i mîne prea aproape de mal. După ce căzură de acord asupra acestui punct, foștii ostatici dădură o mînă de ajutor la ridicatul pînzelor, apoi se culcară fiecare în patul lui, lăsîndu-l pe Vînătorul de Cerbi și pe amicul lui să supravegheze direcția vasului.

Cîtva timp, acesta merse mai mult în derivă de-a lungul malului vestic, mînat de un curent ușor de aer ce venea dinspre sud. Înaintau extrem de încet, fără să facă mai mult de două mile pe oră; totuși, după cum putură să constate cei doi tineri, nu numai că se îndreptau spre punctul dorit, dar viteza aceasta era suficientă ca să ajungă acolo la timp. Vorbiră foarte puțin — chiar și fetele — tot drumul; schimbară doar cîteva cuvinte în legătură cu eliberarea logodnicii lui Chingachgook. În aparență, delawarul era liniștit, dar cu cît treceau minutele, emoția sa era din ce în ce mai puternică, atît de puternică, încît ar fi fost pe placul celei mai năzuroase iubite. Vînătorul de Cerbi lăsă arca să pătrundă, pe cît îi îngăduia prudența, într-un mic golf, urmărind două lucruri deodată: să-și continue drumul la umbra copacilor și să descopere în treacăt vreun indiciu că undeva pe mal s-ar fi aflat o tabără. Lunecară astfel pe lîngă o limbă de pămînt și pătrunseră în sfîrșit în golful aproape de țărmul dinspre nord unde se gîndiseră să poposească. Să mai fi avut doar vreun sfert de milă de mers, cînd Chingachgook se apropie pe tăcute de prietenul

său și-i arătă un punct drept înainte. La marginea hățișului de pe țărmul sudic al limbii de pămînt se zărea licărind un foc, ceea ce arăta în chip neîndoios că pieile roșii își mutaseră pe nepusă masă tabăra undeva în preajma locului unde Chingachgook urma să-și întîlnească logodnica, dacă nu chiar în punctul acela.

Capitolul XVI

Descoperirea făcută la sfîrșitul capitolului precedent era cît se poate de importantă atît pentru Vînătorul de Cerbi, cît și pentru prietenul său. În primul rînd nu mai încăpea nici o îndoială că Hutter și Harry ar fi pus la cale o nouă incursiune în tabăra dușmană, dacă trezindu-se în momentul acela, ar fi ochit cumva locul unde se afla așezată aceasta. Pe urmă aveau de înfruntat primejdii mult mai mari acum, încercînd să debarce pentru a o răpi pe Wah-ta-Wah, ca să nu mai vorbim de nesiguranța situației în care se aflau și de jocul întîmplării de care de asemenea trebuiau să țină seamă, dat fiind că inamicul începuse să-și schimbe pozițiile. Văzînd că se apropie ora cînd trebuia să meargă la întîlnire, delawarul încetă să se mai gîndească la trofeele pe care le-ar fi putut smulge potrivnicilor lui, și hotărî dintru început, în înțelegere cu prietenul său, să-i lase pe ceilalți doi să doarmă mai departe liniștiți, ca nu cumva să le dea peste cap planurile, pentru a și le aduce la îndeplinire pe ale lor. Arca înainta încet, și dacă ar fi continuat să meargă cu aceeași viteză, ar mai fi avut de făcut cam un sfert de oră pînă la punctul stabilit. Aveau deci destul răgaz să mai chibzuiască puțin. Vrînd să ascundă orice licăr de lumină de ochii celor care, credeau ei, se mai

aflau în castel, irochezii aprinseseră focul pe țărmul sudic al limbii de pămînt, așa ca să fie acoperit aproape cu totul de tufăriș, de aceea Vînătorul de Cerbi era nevoit să cîrmească vasul cînd la dreapta cînd la stînga, ca să-l poată zări.

— Ce bine că focul este atît de aproape de țărm, Judith — spuse el, în timp ce executa aceste mici manevre. Asta arată că irochezii își închipuie că am rămas mai departe la castel; nici prin gînd nu le-ar trece că s-ar putea să venim din direcția asta. Noroc că Harry și cu tatăl dumitale dorm duși, altminteri ar fi plecat iar după scalpuri. Na! hățișurile au acoperit iarăși focul și acum nu se mai zărește nimic!

Vînătorul de Cerbi zăbovi puțin pînă ce se încredință că ajunsese acolo unde voia, apoi dădu semnalul convenit și Chingachgook se grăbi să arunce ancora și să coboare pînzele.

Situația în care se găsea în momentul acela vasul era destul de prielnică în anumite privințe dar avea și dezavantajele ei. Focul fusese treptat acoperit de frunzișuri, pe măsură ce arca se apropiase de malul care se afla poate la o distanță mai mică decît ar fi dorit ei. Știau totuși că apa era mult mai adîncă spre mijlocul lacului, și în împrejurările de față în nici un caz nu era indicat să ancoreze într-un loc unde fundul ar fi fost prea adînc. Se bizuiau de asemenea pe faptul că pe o rază de cîteva mile jur împrejur nu exista nici o plută și cu toate că, așa cum stăteau la umbra deasă a copacilor, s-ar fi zis că ramurile acestora se întindeau pînă deasupra corăbiei, n-ar fi putut debarca decît folosindu-se de o luntre. Bezna groasă ce-i învăluia, acolo în imediata apropiere a pădurii, era totodată cea mai sigură pavăză pentru ei, și atîta timp cît aveau grijă să nu iște nici cel mai mic zgomot, era greu de presupus că puteau fi descoperiți. Toate aceste lucruri Vînătorul de Cerbi i le explică lui Judith, învățînd-o ce trebuia să facă în cazul

unei alarme, căci după socoteala lor ar fi fost imprudent să-i trezească din somn pe cei ce dormeau, decît dacă era într-adevăr necesar.

— Şi acum, Judith, fiindcă ne-am înţeles, cred c-ar fi timpul ca Şarpele şi cu mine s-o pornim — încheie Vînătorul. Luceafărul, ce-i drept, n-a răsărit încă pe cer, dar nu mai poate să zăbovească mult, deşi s-ar putea să nu-l vadă nimeni dintre noi, în noaptea asta, din pricina norilor.

— Ascultă, Vînătorule — îi tăie repede vorba Judith — de ce vrei să-ţi rişti viaţa pentru el? Nu înţeleg, zău, de ce trebuie neapărat să-l însoţeşti?

— Ei, asta-i acum! Ştii prea bine, copilă dragă, că ne ducem s-o luăm pe logodnica Şarpelui, fata cu care vrea să se însoare, îndată ce s-o întoarce acasă, la el, în trib.

— Să-i fie de bine, dar, după cîte ştiu, dumneata nu ai de gînd să te însori cu Wah-ta-Wah şi nici nu eşti logodit cu ea. La ce bun să-şi pună doi oameni viaţa şi libertatea în joc, spre a face un lucru pe care îl poate îndeplini unul singur?

— Ah! Acuma vin de acasă, Judith, de-abia acum văd cum stau lucrurile. După dumneata, din moment ce Wah-ta-Wah este logodnica Şarpelui, cum i se spune, şi nu a mea, înseamnă că-l priveşte numai pe el, şi dat fiind că o barcă poate fi mînată de un singur om, de ce nu l-aş lăsa, spui dumneata, să se ducă singur să-şi scape iubita? Nu te gîndeşti însă că noi pentru asta am venit aici, pe lac, şi că nu şade frumos să dai bir cu fugiţii, după ce ai bătut atîta drum, în clipa cînd vezi că se îngroaşă gluma. Sînt convins că delawarul poate să vîslească şi singur şi tot singur poate să-şi ducă şi logodnica pe vas, şi chiar mă întreb dacă nu i-ar plăcea mai mult să fie aşa, decît să mă ţin scai de el, numai că, vezi dumneata, singur nu poate să născocească tot felul de tertipuri, nici să întindă o capcană, ori să dea piept cu irochezii, şi în acelaşi timp să-şi scape iubita, aşa cum ar putea-o face cu ajutorul unui amic pe care să se

bizuie, chiar dacă amicul ăsta e un biet om ca mine. Nu, nu, Judith, nu se cade să părăsești în restriște un prieten care și-a pus nădejdea în tine; să nu-ți închipui, deci, că eu aș fi în stare de așa ceva.

— Mă tem că ai dreptate, Vînătorule, și totuși aș dori din suflet să nu te duci! Un singur lucru te rog să-mi făgăduiești: că n-o să te avînți în mijlocul mingoșilor nici n-o să încerci să faci un lucru peste puterile dumitale ca să salvezi fata. Ajunge, de astă dată, să te întorci cu sufletul împăcat!

— Dumnezeu să te aibă în pază, copilă dragă! Îmi vine să cred că vorbele astea au ieșit din gura lui Hetty și nu a lui Judith Hutter, fata aceea isteață și mîndră pe care o știu! Numai că, vezi dumneata, frica face dintr-un om înțelept, un năuc și dintr-unul zdravăn, un nevolnic. Da, mi-a fost dat să văd asemenea ciudățenii, și nu numai o singură dată! Ei află, Judith, că grija pe care o porți unui biet muritor ca mine este într-adevăr mișcătoare și plină de gingășie, și totdeauna am să spun sus și tare că ești o fată cu inimă bună și cinstită, orișice scorniturі ți-ar pune în seamă cei care privesc cu ochi răi frumusețea dumitale.

— Ascultă, Vînătorule — îl întrerupse din nou Judith, deși cu suflarea tăiată de emoție — poți oare să dai crezare tuturor născocirilor pe care le-ai auzit pe socoteala unei biete fete, orfană de mamă? Oare limba spurcată a lui Harry cel Pripit trebuie să-mi amărască toată viața?

— Nu, Judith, nicidecum. I-am spus-o în față lui Harry că nu șade frumos unui bărbat să clevetească pe seama unei fete pe care n-o poate cuceri prin mijloace cinstite, și că pînă și un indigen dă dovadă de mai multă chibzuință cînd e vorba de cinstea unei femei tinere.

— Dacă aveam un frate, i-ar fi arătat el lui Harry cum să se poarte — izbucni Judith, scăpărînd fulgere din ochi. Dar așa, văzîndu-mă lipsită de un ocrotitor, în afară de

taică-meu, al cărui auz, la vîrsta lui, e la fel de tocit ca și simțămintele sale, își face de cap!

— Nu-i chiar așa, Judith, zău nu! Nici un om, fie el frate de sînge sau străin, nu poate să rămînă nepăsător, văzînd cum numele unei fete frumoase ca tine e terfelit, fără să sară să-i ia apărarea. Harry dorește într-adevăr să se însoare cu dumneata, și dacă-i scapă ici-colo cîte o vorbă nesocotită pe socoteala dumitale, o face numai din gelozie. Zîmbește-i numai, cînd o să se scoale din somn, și mă prind pe orice că bietul băiat o să-și piardă de tot cumpătul, vrăjit de farmecele dumitale.

Spunînd acestea, Vînătorul de Cerbi începu a rîde pe tăcute, așa cum îi era obiceiul, apoi îl înștiință pe Chingachgook, care părea că-l așteaptă răbdător, pe cînd în realitate stătea ca pe ghimpi, că este gata de plecare. După ce tînărul vînător coborî în barcă, fata rămase locului nemișcată ca o stană de piatră, furată de gîndurile pe care i le iscaseră cuvintele și purtarea lui. Nu putem tăgădui că o parte din aceste gînduri erau pline de amărăciune, deși pe măsură ce se va depăna firul acestei povestiri va trebui să revenim asupra lor pentru a desluși în ce măsură suferințele sale erau meritate și cît de mult se frămînta Judith din pricina lor.

Chingachgook și prietenul său, cel palid la față, porniră în expediția lor plină de riscuri și atît de delicată, cu un calm și o tactică ce ar fi făcut cinste chiar unora care plecau pentru a douăzecea oară la război, nu pentru întîia dată. Date fiind simțămintele lui pentru drăgălașa fugară pe care se zbăteau amîndoi s-o scape, coborînd în barcă, Chingachgook se așeză în față iar Vînătorul de Cerbi la cîrmă. Își alese locul acela fără să spună nimic, cu gîndul că un om atît de frămîntat cum era delawarul în clipele acelea nu ar fi putut conduce luntrea cu aceeași mînă sigură și aceeași iscusință ca un altul care avea mai multă stăpînire de sine. Din momentul cînd părăsiră arca, cei doi cutezători se compor-

tară întocmai ca niște soldați bine instruiți, chemați pentru prima oară să dea piept cu inamicul în cîmp deschis. Niciodată pînă atunci Chingachgook nu slobozise vreun foc de pușcă asupra cuiva, nici chiar într-o clipă de mînie, iar cît privește debutul războinic al prietenului său, este cunoscut cititorului. Ce-i drept, în ziua cînd pusese pentru prima oară piciorul pe aceste meleaguri, indigenul dăduse timp de cîteva ceasuri tîrcoale taberei dușmane, ba încă o dată se încumetase chiar să pătrundă în mijlocul ei, așa cum am arătat în capitolul precedent, dar încercările sale nu fuseseră încununate de succes. De astă dată era convins că se va alege fie cu o izbîndă deplină, fie cu o înfrîngere umilitoare. Wah-ta-Wah avea să fie scăpată din mîinile irochezilor sau să rămînă mai departe în captivitate, după cum expediția lor avea să reușească sau nu.

În loc să meargă drept înainte spre punctul unde trebuiau să se întîlnească cu Wah-ta-Wah, punct care se afla cam la un sfert de milă distanță de arcă, Vînătorul de Cerbi mînă barca pieziș, spre mijlocul lacului, cu gîndul ca de acolo să se poată îndrepta apoi spre țărm, în așa fel încît să aibă tot timpul inamicul în față. Locul unde coborîse Hetty pe țărm și unde Wah-ta-Wah le dăduse întîlnire se nimerise a fi cel mai înalt punct de pe întinsul fîșiei de pămînt. Ca să ajungă acolo, cei doi cutezători ar fi fost nevoiți să treacă pe lîngă mal, dacă n-ar fi luat din vreme această măsură de precauție. Necesitatea ei era atît de evidentă, încît Chingachgook continuă să vîslească liniștit, cu toate că nu i se ceruse părerea și în aparență se îndreptau într-o direcție cu totul opusă țintei spre care năzuia el. Totuși, în cîteva minute numai, barca ajunse acolo și atunci, instinctiv, amîndoi tinerii, ca și cînd s-ar fi înțeles dinainte, încetară să mai vîslească și barca se opri din mers.

Deși, între timp, întunericul parcă se învîrtoșase și mai mult, din locul unde se găseau cei doi vîntură-țară puteau totuși să deslușească în zare crenelurile munților. Degeaba

întoarse delawarul capul în cîteva rînduri spre est doar, doar va vedea răsărind steaua așteptată, căci, deși perdeaua de nori se destrămase puțin în partea aceea, cerul continua să fie acoperit. În față, judecînd după conturul țărmului, la o distanță de aproape o mie de picioare, se afla limba de pămînt. Nu se zărea de loc castelul din mijlocul lacului și nici nu se auzea vreun zgomot din direcția aceea.

Cei doi tineri schimbară cîteva cuvinte între ei, cu voce scăzută, întrebîndu-se cam cît putea să fie ceasul. Vînătorul de Cerbi chibzuia că mai aveau încă puțin de așteptat pînă să răsară luceafărul, pe cînd șeful de trib, cuprins de nerăbdare, își închipuia că vremea trecuse mult mai repede, fiind convins că logodnica sa se și uita după el să apară pe țărm. Bineînțeles că, pînă la urmă, părerea lui se dovedi mai tare și Vînătorul de Cerbi se învoi în sfîrșit să conducă barca la locul întîlnirii. În timp ce se afundau în umbra ce încingea ca un brîu pădurea, băgară de seamă că o cîrmiseră prea mult spre nord, și îndreptară direcția bărcii. S-ar fi spus că luntrea înainta acum mînată ca de un instinct, atît de precaute și socotite erau mișcările ei. Pluti așa mai departe pînă cînd botul ei scrîșni, frecîndu-se de prundișul de pe mal, chiar în locul în care debarcase Hetty, și de unde auziseră venind glasul ei cu o noapte înainte, cînd arca trecuse prin apropiere. Fîșia de prundiș de la marginea țărmului era tot atît de îngustă și aici ca peste tot ; tufișurile închipuiau un fel de cingătoare la poalele copacilor, și pe alocuri își întindeau nuielele deasupra apei.

Chingachgook puse piciorul pe țărm și se uită atent într-o parte și într-alta, cît putea răzbate cu privirea, ba ca să vadă mai bine intră de cîteva ori pînă la genunchi în apă ; Wah-ta-Wah însă nu ieși de nicăieri la iveală să-i răsplătească ostenelile. Întorcîndu-se la un moment dat, delawarul băgă de seamă că prietenul său coborîse și el pe țărm.

Schimbară cîteva cuvinte în şoaptă. Chingachgook se temea să nu se fi înşelat în privinţa locului întîlnirii; Vînătorul de Cerbi, însă, era de părere că se înşelaseră mai degrabă în privinţa orei. Şi cum stăteau aşa de vorbă, îl apucă deodată de braţ pe delawar silindu-l să se întoarcă cu faţa spre lac, şi-i arătă crestele munţilor dinspre răsărit. Norii se destrămaseră un pic deasupra cîmpiei de la poalele munţilor şi steaua aleasă se zărea licărind printre ramurile unui brad. Era un semn bun pentru ei şi tinerii îşi proptiră puştile în pămînt, ciulind urechea, doar, doar vor desluşi un foşnet de paşi în apropiere. În cîteva rînduri auziră larmă de glasuri, amestecate cu ţipete zburdalnice de copii, apoi rîsul gros dar plăcut al unor femei indigene. Întrucît băştinaşii din America sînt îndeobşte prudenţi şi rareori se încumetă a vorbi cu voce tare, tinerii înţeleseră că se aflau chiar în preajma taberei. Îşi puteau da lesne seama că în pădure ardea un foc, după felul cum erau luminate vîrfurile copacilor, dar de acolo unde stăteau ei era imposibil să ghicească cît de aproape se afla vîlvătaia. Trecu astfel un sfert de oră de nelinişte şi de aprigă încordare pînă ce Vînătorul de Cerbi îi propuse însoţitorului său să ocolească limba de pămînt cu barca şi să caute un loc, de unde puteau vedea lămurit tabăra duşmană, pentru ca, punîndu-se la pîndă, să se poată dumeri de ce Wah-ta-Wah nu venise la întîlnire. Delawarul însă nu voi în ruptul capului să plece de acolo, spunîndu-i, şi pe bună dreptate, că logodnica lui ar fi din cale-afară de mîhnită dacă s-ar întîmpla să sosească în lipsa lor. Înţelegînd ce se petrecea în sufletul prietenului său, Vînătorul se gîndi c-ar fi mai bine să facă singur această încercare şi să-şi lase însoţitorul pitit în tufăriş, în aşteptarea prilejului fericit care să-i împace în sfîrşit inima. După ce căzură de acord asupra acestei tactici, cei doi viteji se despărţiră.

Îndată ce Vînătorul de Cerbi se văzu din nou în barcă, la locul său obişnuit, căută să se desprindă de ţărm cu

aceeași băgare de seamă și tot așa, fără zgomot, ca și atunci cînd acostase. De astă dată căută să nu se îndepărteze prea mult de mal, tufișurile dese oferindu-i un ascunziș destul de bun. Într-adevăr, nu știu dacă ar fi putut să găsească condiții atît de prielnice cum erau cele de față pentru o recunoaștere a împrejurimilor taberei. Limba de pămînt era în așa fel croită, încît putea fi înconjurată pe trei laturi, iar barca plutea atît de lin, încît n-avea de ce să se teamă că foșnetul apei ar putea să-i neliniștească pe indigeni.

Nici nu apucase bine să ajungă în dreptul liniei ce unea arca de tabără dușmană, că Vînătorul de Cerbi și văzu vîlvoarea focului. Atît de brusc se întîmplă acest lucru tocmai cînd se aștepta mai puțin, încît simți o strîngere de inimă închipuindu-și că poate, din nebăgare de seamă, se aventurase prea aproape de lumina lui. Dîndu-și însă numaidecît seama că era în afara oricărei primejdii și că irochezii n-aveau cum să-l descopere, atîta timp cît stăteau adunați în jurul focului, luntrașul opri barca într-un loc cît mai prielnic cu putință și se apucă să cerceteze pe îndelete împrejurimile.

În fața bărcii se deschidea o perspectivă largă, dat fiind că în locul acela tufișurile ce mărgineau peninsula ca și copacii din mijloc erau mult mai rare, îngăduindu-i astfel Vînătorului să cuprindă din ochi întreaga tabără. Tot prin această rariște se zărise mai înainte, de pe bordul arcei, licărind lumina focului. Deoarece abia poposiseră acolo, indigenii nu se vîrîseră încă în colibe, fiind ocupați cu gătitul mîncării și dichisirea locuințelor. Un foc mare fusese aprins, atît pentru a înlocui luminatul cu torțe, cît și pentru bucătăria frugală, și chiar în momentul acela cineva aruncase încă un braț de vreascuri peste jeratic, întețind vîltoarea flăcărilor. Și atunci bolta pădurii fu luminată pînă departe de văpaie și tot cuprinsul taberei se văzu deslușit ca în toiul zilei de parcă ardeau sute de torțe. Forfoteala începuse să se astîmpere; pînă și copiii cei mai lihniți își astîmpă-

raseră foamea. Într-un cuvînt totul părea să arate momentul acela de huzur și de obștească bucurie ce urmează de obicei după o masă îmbelșugată cînd toate treburile de peste zi s-au isprăvit.

De la prima ochire, Vînătorul de Cerbi băgă de seamă că lipseau o mulțime de războinici. Totuși, cel cu care făcuse cunoștință de curînd, Rivenoak, era de față, în primul plan al unui tablou pe care Salvator Rosa l-ar fi pictat cu dragă inimă; chipul său negricios era luminat în aceeași măsură de bucurie ca și de pălălaia focului, în timp ce-i arăta cuiva din trib unul din elefanții ce stîrniseră atîta vîlvă printre oamenii lui. Un strengar se uita, curios, peste umărul lui, întregind astfel grupul. În planul al doilea, opt sau zece irochezi stăteau pe jos într-o rînă ori rezemați cu spatele de copaci, adormind așa cum apucase fiecare să se așeze pentru odihnă. Armele zăceau lîngă ei, fie sprijinite de aceiași arbori, fie trîntite la întîmplare printre trupurile întinse pe pămîntul gol. Grupul care-i atrase însă îndeosebi atenția Vînătorului de Cerbi era alcătuit din femei și copii. Toate femeile din tabără păreau să se fi adunat la un loc, fiecare cu liota ei de copii în jur așa cum se și cuvenea. Rîdeau și vorbeau molcom și măsurat cum le era felul, deși cineva care le cunoștea obiceiurile și-ar fi dat numaidecît seama că se întîmpla totuși ceva curios. Majoritatea femeilor tinere păreau bine dispuse ca totdeauna, dar ceva mai la o parte ședea o hoașcă bătrînă cu o mutră fioroasă, care, după cum bănui Vînătorul, fusese înadins pusă să stea acolo cu cine știe ce îndatorire urîcioasă pe care o primise de la șefii tribului. Ce fel de îndatorire n-avea cum să afle; probabil însă ceva în legătură tot cu o femeie, întrucît numai bătrînelor li se încredințează de obicei asemenea misiuni.

Cum era și firesc, ochii ageri ai Vînătorului de Cerbi o căutară neliniștiți, cu stăruință, pe Wah-ta-Wah. Fata nu se zărea nicăieri, deși lumina focului răzbătea pînă departe, jur împrejur. În cele din urmă bătrîna spuse ceva cu glas

tare, supărată, apoi din întunericul ce învăluia o parte din tabără se zăriră desprinzîndu-se niște umbre care se suciră în loc ca și cum s-ar fi supus unei porunci și se apropiară de cercul de lumină. Mai întîi ieși la iveală chipul tînăr al unui indigen, urmat de două femei, dintre care una era fata delawară. Vînătorul de Cerbi se dumeri numaidecît că Wah-ta-Wah se afla, fără îndoială, sub paza bătrînei și, poate, și a flăcăului. Acesta îi făcea pesemne ochi dulci, ei sau însoțitoarei sale, dar, pe cît se părea, nici el nu se bucura de prea mare încredere, probabil din cauza simpatiei pe care o avea pentru Wah-ta-Wah. Vecinătatea unor inși bănuiți a fi prieteni cu ea și sosirea indigenului necunoscut îi îndemnaseră pe irochezi a fi mai prudenți ca de obicei, așa că fata nu reușise să se furișeze de lîngă paznicii ei ca să vină la întîlnire.

Vînătorul de Cerbi se simțea în mare încurcătură, neștiind ce să facă. Își dădea prea bine seama că pentru nimic în lume Chingachgook nu s-ar fi învoit să se întoarcă din drum, fără să fi încercat s-o scape cu orice preț pe stăpîna inimii sale și în același timp sufletul său generos îl mîna să ia și el parte la această încercare. I se păru, după unele semne, că pîlcul de femei se pregătea să meargă la culcare. Stînd mai departe la pîndă, dacă avea norocul ca focul să rămînă mai departe aprins, putea să observe în care colibă sau tufiș se afla culcușul logodnicei lui Chingachgook, ceea ce firește le-ar fi fost de mare ajutor mai tîrziu cînd aveau să-și aducă la îndeplinire planul. Pe de altă parte, dacă zăboveau mai mult cu barca în locul acela, cine știe ce nesăbuință ar fi fost în stare să facă prietenul său care stătea ca pe ace. Și așa, se tot aștepta din clipă în clipă să vadă răsărindu-i în față chipul oacheș al delawarului, ca un tigru ce ar fi dat tîrcoale prăzii. Ținînd seama, așadar, de toate astea, Vînătorul ajunse la concluzia că ar fi mai bine să se înapoieze lîngă el și să caute să-i astîmpere nerăbdarea cu liniștea și cumpătarea sa. În mai puțin de două

minute barca se întoarse la locul de plecare ; în totul dacă lipsise vreo zece, cincisprezece minute.

Împotriva așteptărilor sale, însă, Vînătorul de Cerbi îl găsi pe delawar așa cum îl lăsase ; șeful de trib nu se clintise din loc de teamă să nu sosească tocmai atunci logodnica. În cîteva minute Chingachgook fu pus la curent cu starea de lucruri din tabăra dușmană. Atunci cînd Wah-ta-Wah stabilise punctul de întîlnire, avusese desigur în vedere vechea așezare a taberei pe care urma s-o părăsească într-ascuns, gîndindu-se că în locul acela n-o să fie țipenie de om ; din pricină însă că pieile roșii își mutaseră pe neașteptate sălașul, planurile ei fuseseră date peste cap. Cei doi prieteni trebuiau deci să fie tot timpul cu ochii în patru, cu atît mai mult, cu cît bătrîna n-o slăbea o clipă din ochi pe Wah-ta-Wah, ceea ce, bineînțeles, era un motiv mai mult de îngrijorare. Toate aceste considerații și încă altele cîteva pe care cititorul le poate presupune și singur fură analizate pe scurt, înainte ca cei doi tineri să ia o hotărîre. Totuși, cum împrejurările în care se aflau le cereau să pornească imediat la acțiune, în loc să se întindă la vorbă fără nici un rost, găsiră repede calea pe care s-o urmeze.

Așezară, deci, barca în așa fel ca fata s-o poată vedea, în cazul cînd ar fi venit la întîlnire înainte ca ei să se fi înapoiat și, după ce își cercetară armele, se pregătiră să intre în pădure. Limba de pămînt ce pătrundea în apă era în întregime împădurită, avînd o suprafață de aproape doi acri, din care tabăra irochezilor ocupa mai puțin de jumătate. Majoritatea copacilor erau stejari și, lucru caracteristic pentru pădurile americane, creșteau imens de înalți, cu trunchiul neted, fără crengi, ca tocmai spre vîrf să-și desfășoare coroana rotată și frunzoasă. Terenul era mai mult sau mai puțin șes ; doar la mijloc se afla un dîmb înalt ce-l împărțea în două, jumătate la nord și jumătate la sud. Huronii făcuseră focul în partea din sud, profitînd de configurația locului, ca să-i ascundă văpaia de privirile fețelor

palide, bizuindu-se că acestea, așa cum am mai spus, se găseau hăt departe, în castel, adică spre nord. Se deslușea de asemenea șopotul unui pîrîiaș ce cobora susurînd de pe coasta măgurei învecinate spre lac, străbătînd jumătatea sudică a micii peninsule. Pîrîiașul trecea pe lîngă tabără, la vest de ea, și apele lui își croiau apoi drum spre sud, vărsîndu-se în marele rezervor al regiunii, foarte aproape de focul aprins de irochezi.

Vînătorul de Cerbi căutase a-și întipări cît mai bine în minte toate aceste particularități spre a i le împărtăși mai apoi și prietenului său.

Cititorul își dă seama, firește, că ridicătura de pămînt din spatele taberei indigenilor ușura în mare măsură înaintarea pe furiș a celor doi cutezători. Dîmbul împiedica lumina focului să răzbată nestînjenită pe versantul celălalt, cu toate că terenul cobora în pantă spre lac, lăsînd descoperit ceea ce s-ar putea numi flancul stîng sau estic al poziției. Am spus „descoperit" deși nu este cuvîntul cel mai potrivit, întrucît cocoașa dîmbului din spatele colibelor și focul constituiau o pavăză pentru cei ce se apropiau pe furiș de tabăra irochezilor, mai bună decît orice alt mijloc de protecție.

Îndată ce ieșiră din hățiș, cei doi prieteni se opriră să se dumerească unde se aflau. Focul ardea mai departe îndărătul ghebului de pămînt și învăpăia vîrfurile copacilor, prilejuind niște efecte de lumină destul de pitorești dar care nu erau chiar pe gustul celor doi. Totuși vîlvoarea focului le oferea și unele avantaje, pentru că în timp ce lucrurile aflate în preajma flăcărilor erau luminate din plin, cele ce se găseau puțin mai departe rămîneau cu desăvîrșire în umbră. Așa că mingoșii puteau fi văzuți de oriunde, în vreme ce dușmanii lor continuau să rămînă ascunși. Profitînd de acest fapt tinerii se îndreptară cu mare fereală spre ridicătura de teren. Vînătorul de Cerbi ținuse s-o ia înaintea delawarului, de teamă ca nu cumva, cuprins de nerăb-

dare, Chingachgook să facă vreo imprudență. Într-o clipă fură la poalele dîmbului, de unde începea partea cea mai dificilă a expediției. Mergeau amîndoi cu cea mai mare băgare de seamă, cu puşca la picior, nu numai ca să ascundă sclipirea țevii, dar ca s-o şi aibă la îndemînă în orice moment. Vînătorul de Cerbi înaintă pas cu pas pînă cînd ajunse destul de sus ca să poată arunca o privire peste muchia dîmbului, scoțînd doar capul în bătaia focului. Chingachgook se ținu după el; în sfîrşit se opriră şi unul şi altul să cerceteze din ochi mai pe îndelete tabăra. Ca să preîntîmpine totuşi vreun atac răzleț din spate, se sprijiniră de trunchiul unui stejar, stînd cu fața spre foc.

Perspectiva pe care Vînătorul de Cerbi o avea acum asupra bivuacului era opusă unghiului din care îl privise cînd era în barcă. Mogîldețele pe care le zărise atunci se găseau probabil sus pe dîmb, la cîțiva pași, poate, de locul unde se aşezase la pîndă. Focul ardea cu vîlvoare şi jur împrejurul lui şedeau pe nişte butuci treisprezece indieni, pe care apucase să-i numere mai dinainte, cînd se afla în barcă. Discutau cu însuflețire, trecîndu-şi din mînă în mînă elefantul sculptat. Uimirea copleşitoare pe care o încercaseră la început se mai risipise şi acum pesemne ajunseseră să vorbească despre felul de viață, obiceiurile şi istoria unei lighioane atît de năstrușnice.

Femeile stăteau una lîngă alta, mai înghesuite decît le văzuse prima oară Vînătorul de Cerbi, înşiruite pe un singur rînd, în dreptul dîmbului, cu fața spre focul din tabără. Distanța între stejarul de care se sprijineau cei doi flăcăi şi pieile roşii să tot fi fost de vreo treizeci de iarzi, iar femeile se găseau cam pe la jumătatea ei.

— Huronii au o mulțime de dihănii şi mai năstrușnice ca asta — spuse una din fete cu un fel de dispreț în glas, căci şi ele discutau deopotrivă cu bărbații despre elefant şi despre ciudățeniile lui. Pentru delawari o fi ea minunea minunilor, dar la noi să vedeți că de mîine nimeni n-o s-o

mai pomenească. Flăcăii noştri au să-i dea ei de urmă, dacă balaurul s-o încumeta să dea tîrcoale wigwamurilor noastre.

Cuvintele astea erau de fapt adresate lui Wah-ta-Wah, deşi fata care le rostise vorbea cu oarecare şovăială în glas şi cu o smerenie ce o scuteau să se uite în ochii ei.

— Delawarii n-ar lăsa în ruptul capului asemenea dihănii să calce pe pămînturile lor — răspunse Wah-ta-Wah. Nimeni după cîte ştiu n-a pomenit asemenea pocitanii prin partea locului! Voinicii delawari le-ar băga în sperieţi cît ar fi ele de slute.

— Asta-i bună — voinicii delawari! Toţi sînt nişte muieri — pînă şi cerbul se preumblă în tihnă cînd simte pasul unui vînător de-al lor! Cine a auzit pomenindu-se de vreun viteaz delawar?

Deşi spuse mai mult în glumă şi cu rîsul pe buze, cuvintele acestea erau pline de ironie. Răspunsul fetei dovedi că Wah-ta-Wah îşi dădea seama de asta.

— Cine a auzit pomenindu-se de vreun viteaz delawar? o îngînă ea. Dar Tamenund? Deşi acum este mai bătrîn decît pinii codrilor sau decît vulturii din slăvile cerului, a fost şi el odată în floarea tinereţii. Îi mersese vestea de viteaz ce era de la marele lac sărat pînă la apele dulci dinspre soare-apune. Dar neamul uncaşilor? E altul mai vestit pe aceste meleaguri, cu toate că feţele palide le-au pîngărit mormintele şi le-au călcat osemintele în picioare? Oare văzut-ai vultur să se înalţe atît de sus, cerb să fie atît de sprinten sau panteră atît de neînfricoşată? Să nu mai fie oare nici un viteaz din seminţia asta? Fetele huronilor să deschidă atunci ochii mari şi au să vadă pe unul care se numeşte Chingachgook, mîndru ca un frasin tînăr şi mlădios ca un alun.

În momentul cînd fata, în graiul ei presărat cu metafore, îndemna însoţitoarele „să deschidă ochii mari ca să-l vadă" pe Chingachgook, Vînătorul de Cerbi îl înghionti cu cotul pe delawar şi începu să rîdă voios ca de obicei. Celălalt

zîmbi, însă laudele aduse de Wah-ta-Wah erau prea din cale-afară și glasul ei prea dulce pentru urechile sale, pentru ca să se lase furat de jocul întîmplării ce prilejuise o coincidență atît de nostimă. Cuvîntarea logodnicei delawarului primi o ripostă și disputa dintre fete, deși purtată amical, fără ca vreuna să ridice glasul sau să facă un gest nelalocul lui, ceea ce adeseori scade din farmecul unei femei în mijlocul așa-numitei lumi civilizate, începu să se întețească, devenind ceva mai gălăgioasă. Tocmai cînd schimbul de păreri era mai aprins, delawarul îi făcu semn prietenului să se aplece și scoase un sunet din gîtlej ce semăna cu țipătul uneia dintre cele mai mici specii de veveriță americane. Chițcăitul acela se auzea atît de des în pădure, încît nici unul dintre huroni nu se sinchisi cît de puțin. În schimb, Wah-ta-Wah amuți deodată, împietrind locului. Îi venise la ureche semnalul prin care iubitul ei o chemase în atîtea rînduri, să se întîlnească împreună într-ascuns, semnal ce învăluia în aceeași vrajă inima și simțurile sale ca o serenadă cîntată la fereastra unei tinere fete în țara cîntecului.

Din momentul acela, Chingachgook fu sigur că sosirea lui nu mai era taină pentru Wah-ta-Wah. Deocamdată se mulțumea și cu atît; de aci încolo putea nădăjdui că iubita lui avea să procedeze cu mai mult curaj decît în cazul cînd n-ar fi știut prea bine dacă el venise ori nu. Fără doar și poate că fata avea să-și dea toată silința să-i pună la îndemînă mijlocul de a o salva. Wah-ta-Wah se prefăcu deci prinsă mai departe în discuția începută, deși răspunsurile ei nu mai aveau nici iscusința și nici însuflețirea pe care fata le dovedise la început; tot ce spunea acum părea mai degrabă o momeală menită să-i prilejuiască potrivnicei sale o izbîndă ușoară, ca și cum, dinspre partea ei, ar fi renunțat să-i mai țină piept. E drept că în două rînduri istețimea ei înnăscută îi aduse pe buze cîte o replică ascuțită ori vreun cuvînt mucalit care stîrnea rîsul aplecînd spre ea cumpăna

disputei, dar aceste iscusite riposte ce musteau din izvorul de înțelepciune al poporului ei nu-i foloseau decît să ascundă mai bine adevăratele ei sentimente și să dea un aer cît mai firesc biruinței pe care adversara ei era pe cale s-o cîștige. În cele din urmă combatantele dădură semne de oboseală și toată lumea se ridică să plece. Abia atunci Wah-ta-Wah se încumetă pentru prima oară să se întoarcă în partea de unde se auzise semnalul. Și ca să nu dea de bănuit, și gestul ei să pară cît mai natural, se întinse și începu să caște ca și cum ar fi picat de somn. Chițcăitul veveriței se auzi din nou, spre mulțumirea fetei care dibuise în sfîrșit locul unde se găsea iubitul ei, cu toate că lumina puternică ce o împresura ca și întunericul relativ în care stăteau cufundați cei doi voinici o împiedicau să le vadă capetele, dat fiind că din toată făptura lor numai ele ieșeau la iveală de după creasta dîmbului. Copacul pe care se sprijineau tinerii era adumbrit de un brad uriaș ce creștea falnic în dreptul focului, ascunzînd ochilor de orișiunde te-ai fi uitat orice lucru ce cădea în cuprinsul dîrei întunecoase. Tocmai de aceea îl și alesese Vînătorul de Cerbi.

Se apropia momentul cînd Wah-ta-Wah trebuia să acționeze. Din fericire, tocmai atunci unul dintre irochezi o strigă pe bătrîna ei păzitoare cerîndu-i să-i aducă apă de băut. În partea de nord a taberei curgea un izvor cu o apă limpede ca lacrima, așa că baba luă o tigvă goală de pe o laviță și spunîndu-i fetei să vină cu ea, o porni pe dîmb în sus, cu gîndul să scurteze drumul spre izvor. Cei doi cutezători prinseră însă de veste și se traseră înapoi în dîra de umbră, ferindu-se după copac, în clipa cînd cele două femei trecură pe lîngă ei. Cînd Wah-ta-Wah, care mergea ținută strîns de mînă de paznica ei, ajunse în dreptul arborelui după care Chingachgook și cu prietenul lui stăteau pitiți, delawarul înșfăcă tomahawkul, gata să-l repeadă în teasta bătrînei. Vînătorul însă îl ținu din scurt, gîndindu-se pe de o parte la primejdia ce-i pîndea, întrucît era destul ca femeia să dea

un țipăt și toți indienii ar fi tăbărît asupra lor, pe de altă parte, din omenie, căci inima lui nu se putea împăca de fel cu asemenea fapte crîncene. Din nou se auzi atunci un chițcăit de veveriță, în timp ce ele își vedeau de drum mai departe. Bătrîna se opri locului, ridicînd ochii spre copacul de unde părea că vine chițcăitul; în momentul acela se găsea la o distanță mai mică de șase picioare de dușmanii ei. Mirată că o veveriță nu avea astîmpăr la ora aceea tîrzie, spuse că pesemne era o piază rea. În sfîrșit tigva fu umplută cu apă, și tocmai cînd se pregătea s-o pornească înapoi fără a o slăbi pe față o clipă din strînsoare, bătrîna se pomeni fără veste înhățată atît de vîrtos de beregată, c-o lăsă de mînă pe ostatică, fără a mai apuca să scoată alt sunet din gîtlej decît un horcăit înfundat. Șarpele o cuprinse de mijloc pe logodnica sa și se mistuiră amîndoi în hățiș, îndreptîndu-se spre partea de nord a micii peninsule, apoi o cotiră îndată spre țărm și rupînd-o la fugă spre luntre. Ar fi putut, firește, să mai scurteze din drum, dar se temură să nu dea cumva în vileag locul de îmbarcare.

Vînătorul de Cerbi ținea mai departe încleștat gîtlejul bătrînei apăsînd ca pe clapele unei orgi; cînd și cînd o lăsa slobodă să respire, ca apoi să strîngă iarăși degetele, mai, mai să o sugrume. Victima nu lăsă totuși să-i scape aceste scurte răstimpuri în care putea să răsufle și scoase niște scîncete ce ridicară întreaga tabără în picioare. Se auzi deslușit ropotul mingoșilor ce se puseseră în mișcare și o clipă mai tîrziu se și iviră cîțiva pe creasta colinei, profilîndu-și umbrele în zarea focului ca într-o fantasmagorie. Venise timpul ca Vînătorul să facă stînga împrejur. Punîndu-i o piedică bătrînei și strîngînd-o puțin mai tare de gît la despărțire, ca să-i plătească atît pentru silințele-i încăpățînate de a da alarma, cît și pentru faptele-i păcătoase, o lăsă lungită pe spate și se mistui în desiș, cu pușca în cumpănire și capul sus, uitîndu-se mereu îndărăt, peste umăr, ca un leu hăituit.

Capitolul XVII

Focul din tabără, barca și izvorul din preajma căruia Vînătorul de Cerbi începuse a bate în retragere alcătuiau laolaltă un triunghi cu laturile aproape egale. Distanța dintre foc și barcă era ceva mai mică decît cea dintre foc și izvor, fiind în schimb aproape egală cu intervalul dintre barcă și izvor. Distanțele însă erau socotite în linie dreaptă, așa cum nu puteau să meargă fugarii; aceștia se văzuseră nevoiți să facă un ocol pentru a rămîne mereu la adăpostul hățișurilor, mergînd de-a lungul țărmului. Condițiile erau destul de neprielnice pentru retragerea Vînătorului, cu atît mai mult cu cît tînărul cunoștea obiceiul indigenilor care rareori ar fi uitat să trimită, în caz de alarmă și mai cu seamă într-o regiune păduroasă, oameni pe flancuri pentru ca să taie calea inamicului său, pe cît posibil, să-i cadă în spate; același sistem fu și de astă dată folosit, judecînd după ropotul de pași ce se auzea din ce în ce mai aproape ca și cum ar fi luat cu asalt colina, pe cînd alți pași se pierdeau în depărtare spre extremitatea limbii de pămînt, în direcția opusă celei spre care o pornise Vînătorul. Totul depindea deci numai de iuțeala piciorului; în felul acesta cele două grupe se puteau întîlni pe țărm, înainte ca fugarul să fi ajuns la barcă.

Dintr-o întinsoare flăcăul fu pe țărmul lacului și o ținu tot așa înainte, pînă în locul unde Chingachgook și Wah-ta-Wah îl așteptau nerăbdători în luntre. După ce aruncă pușca pe fundul bărcii, Vînătorul de Cerbi se aplecă să împingă vîrtos luntrea în apă, cînd, în aceeași clipă, o namilă de irochez țîșni din hățiș și se azvîrli ca o panteră în spinarea lui. Cu o abnegație pentru care un om din antichitate ar fi rămas vestit de-a lungul veacurilor, Vînătorul de Cerbi se încordă tot într-un efort desperat, și, opintindu-se din răsputeri, făcu vînt ambarcației în larg pînă hăt departe, la o

distanță de aproape o sută de picioare, apoi se prăvăli în apă cu fața în jos, purtîndu-și agresorul în cîrcă.

Deși apa era destul de adîncă la cîțiva iarzi numai de țărm, în locul unde se prăbușiseră cei doi adversari abia dacă le ajungea pînă la piept ; destul pentru ca un om să se poată îneca, ținînd seama de situația critică în care se găsea Vînătorul de Cerbi. Îi rămăseseră totuși mîinile libere, iar pe de altă parte sălbaticul fusese și el silit să-și mai slăbească strînsoarea ca să-și țină capul deasupra apei. Timp de vreo jumătate de minut se dădu o luptă înverșunată, după care amîndoi reușiră să se scoale în picioare, ținîndu-se zdravăn de mîini ca nu cumva vreunul din ei să poată apuca pe întuneric cuțitul ucigaș. Care ar fi fost sfîrșitul acestei crîncene încăierări nu putem ști, întrucît chiar în momentul acela ieșiră ca din pămînt vreo cinci-șase irochezi care se aruncară în apă, sărind în ajutorul agresorului, și în cele din urmă Vînătorul de Cerbi se dădu prins, cu o demnitate la fel de impresionantă ca și chipul în care se jertfise pentru prietenii săi.

În mai puțin de un minut, irochezii se și depărtaseră de lac, ducîndu-și prizonierul în tabără. Înfierbîntați însă de lupta ce se încinsese și de tot ce mai urmase după aceea nici nu băgaseră în seamă luntrea deși aceasta se afla atît de aproape de țărm, încît delawarul și logodnica sa auziseră deslușit fiece vorbă rostită de ei. Grupul se desfăcuse în două ; unii plecaseră s-o caute pe Wah-ta-Wah mai departe pe țărm, în timp ce majoritatea se îndreptau spre foc. Pînă să ajungă acolo irochezul ce sărise în spinarea Vînătorului de Cerbi își veni în fire și își recăpătă suflul, căci nu lipsise mult ca să fie sugrumat, așa încît putu să le atragă atenția celorlalți că erau pe cale să scape fata din mînă. Era prea tîrziu însă ca să-i mai încolțească pe fugari, deoarece în clipa cînd prietenul său dispăruse în pădure, Chingachgook se și grăbise să cufunde vîslele în apă și acum luntrea ușoară luneca repede și fără zgomot

în larg; abia cînd socoti că se aflau destul de departe de țărm ca să nu-i mai poată nimeri nici un fel de armă, delawarul se gîndi s-o pornească în căutarea arcei.

Cînd Vînătorul de Cerbi poposi în sfîrșit lîngă foc se pomeni deodată înconjurat de opt indigeni cu mutre ursuze printre care se afla și vechea lui cunoștință, Rivenoak. Cum dădu cu ochii de prizonier, acesta le șopti ceva în taină celorlalți, după care se auzi un murmur de mirare și satisfacție trecînd printre privitori: aflaseră că învingătorul irochezului căzut pe malul celălalt al lacului se afla acum în mîinile lor, la cheremul dorinței lor de răzbunare sau îndurării lor. Totodată însă privirile fioroase aruncate prizonierului oglindeau și o mare admirație, prilejuită de sîngele rece de care dădea dovadă în împrejurarea aceea cît și de isprăvile lui din trecut. De atunci am putea spune fără să greșim că i se trage Vînătorului de Cerbi ori Ochi de Șoim, cum a fost poreclit mai tîrziu, măreața, strălucita faimă de care avea să se bucure printre triburile de piei roșii din New York și din Canada; faimă mai puțin întinsă, de bună seamă, și mai puțin răsunătoare decît aceea pe care o poate dobîndi cineva în lumea civilizată, compensată totuși prin faptul că era pe deplin îndreptățită și că nu era la mijloc nici un fel de mistificare sau înșelăciune.

Vînătorul de Cerbi rămăsese cu brațele slobode, neîncătușate, așa încît se putea sluji de ele; din capul locului însă îi luară cuțitul. Singura măsură de pază pe care se gîndiseră s-o ia în privința lui, pe lîngă faptul că nu-l slăbeau o clipă din ochi, fusese să-i petreacă un ochi de funie în jurul gleznelor nu atît ca să-l împiedice de a umbla prin tabără cît ca nu cumva să încerce să scape rupînd-o la fugă. Pînă și această măsură suplimentară de precauție nu se hotărîseră s-o ia decît după ce prizonierul fusese adus lîngă foc și văzuseră cu cine aveau de-a face. De fapt am putea spune că era o recunoaștere a vitejiei lui și Vînătorul se simți măgulit că i se acordă atîta atenție. Se aștepta să fie legat

fedeleș abia cînd avea să vină vremea de culcare, dar faptul că se arătaseră atît de prevăzători chiar din clipa cînd le încăpuse în mînă, dovedea că deși atît de tînăr, îi mersese vestea printre pieile roșii. În timp ce indigenii îi legau funia de picioare, se întrebase în sinea lui dacă Chingachgook ar fi fost tratat la fel dacă s-ar fi întîmplat să cadă în mîinile inamicului. Faima voinicului alb nu se baza numai pe biruința cîștigată mai deunăzi în luptă sau pe chibzuința și sîngele rece cu care dusese tratativele, ci sporise și mai mult datorită isprăvilor pe care le săvîrșise în noaptea aceea. Cum habar n-aveau de peregrinările arcei, nici de întîmplarea ce făcuse ca văpaia focului să fie zărită de pe lac, irochezii își închipuiau că așezarea cea nouă a taberei fusese descoperită numai datorită dibăciei unui inamic foarte viclean. Felul în care acesta se aventurase pe uscat, eliberarea sau mai bine zis răpirea fetei delaware și, mai cu seamă jertfa pe care o înfăptuise prizonierul, adăugată la puterea cu care făcuse vînt luntrei în larg, alcătuiau verigile unui lanț întreg de fapte, și pe aceste fapte se întemeiase o faimă ce avea să sporească zi de zi. O parte dintre aceste isprăvi le văzuseră cu ochii lor, altele le cunoșteau din auzite, dar în privința tuturora erau dumeriți.

Cu toată admirația și cinstea ce i se arăta cu prisosință Vînătorul de Cerbi nu fu scutit de unele neajunsuri pe care nu se putea să nu i le atragă situația lui. Ca să-și poată zvînta îmbrăcămintea i se dăduse voie să se așeze la capătul unui buștean de lîngă foc, față în față cu ultimul său adversar și prizonierul se apucase să-și întindă la dogoarea flăcărilor veșmintele sărăcăcioase frecîndu-și cînd și cînd gîtul pe care se mai vedeau încă urmele degetelor potrivnicului său. Restul mingoșilor discutau în apropiere; între timp se înapoiaseră și cei plecați în căutare, vestindu-i că în preajma taberei nu mai era nici picior de inamic. Și cum ședea așa, zgripțoroaica, care se chema Cap de Urs, se apropie de el cu pumnii încleștați și ochii scăpărînd fulgere.

— Vai de păcatele tale, chip sleit — tăbărî cu gura urgia dezlănțuită, într-un stil colorat, vînturîndu-și pumnul pe sub nasul vînătorului, care o asculta nepăsător — și o muiere tot e mai brează ca tine. Prietenii ăia ai tăi, delawarii, nu-s decît niște muieri, iar tu oaie în turmă. Tu zici că l-ai răpus pe viteazul care ne-a părăsit? Nu, sufletului său ales i-a fost scîrbă să se încaiere cu tine, decît să-și spurce mîinile cu sîngele tău, mai bine și-a luat zborul în văzduh! Sîngele pe care l-ai vărsat, însă, atunci cînd duhul lui nu voia să te vadă în ochi l-a supt pămîntul. În vaietele tale ar trebui să fie îngropat. Dar ce zvon se aude? Ăsta nu-i glas de piele roșie! Nici un voinic de al nostru nu grohăie așa ca un porc. Asemenea glas nu poate ieși decît din beregata unei fețe palide, dintr-o gușă de englez, dulce glas ca o cîrîială de muieri. Bot de cîine, jigodie, dihor și porc puturos, spurcăciune, broască rîioasă, paianjen, englez...

Aici cotoroanța se opri să-și tragă suflarea, isprăvind pomelnicul de ocări, în timp ce pumnii ei se vînturau mai departe sub nasul vînătorului, iar pe chipul său brăzdat de crețuri se citea o ură nemărginită. Tînărul fu scutit însă de un nou atac datorită intervenției lui Rivenoak, care împinse la o parte pe bătrînă spunîndu-i să plece de acolo, și se așeză lîngă prizonier. Zgripțoroaica n-avu încotro și se supuse, însă vînătorul se gîndi în sinea lui că de aci înainte atîta timp cît se va afla în mîinile dușmanilor, de cîte ori va putea, cotoroanța o să-i facă zile fripte, dacă n-o căuta chiar să-i vină de hac fiindcă nimic nu învenințează mai aprig pe cineva decît constatarea că toate încercările sale de a scoate din sărite pe un potrivnic sînt întîmpinate cu dispreț, cel mai indiferent, poate, dintre toate sentimentele ce sălășluiesc în inima omului. Rivenoak se așeză liniștit pe locul mai sus-arătat și, după ce tăcu cîtva timp, intră în vorbă cu el; conversația ce se înfiripă între ei o vom reda ca de obicei, în tălmăcire, spre înlesnirea acelora dintre

cititorii noştri ce nu au învăţat graiurile triburilor din America de Nord.

— Prietenul meu faţă palidă e cît se poate de bine venit la noi, în tabără — începu irochezul dînd din cap cu familiaritate şi cu un zîmbet atît de subţire, încît numai Vînătorul de Cerbi cu ochiul său ager reuşi să-l deslueşască, dovedindu-se destul de chibzuit ca să nu-i arate că-l zărise. Da, da, e bine venit. Huronii au aprins un foc strașnic, ca hainele feţei palide să se poată zvînta.

— Mulţumim dumitale, cinstite huron sau minho, fiindcă îmi vine mai la îndemînă să-ţi spun aşa — îi răspunse Vînătorul. Mulţumim dumitale pentru urare, mulţumim şi pentru focul aprins. Fiecare în felul său e de folos, mai cu seamă vîlvoarea focului pentru cineva care s-a cufundat în unda rece a oglinzii strălucitoare. Chiar şi căldura huronilor poate fi plăcută, pe o vreme ca asta, pentru un om în pieptul căruia bate o inimă de delawar.

— Faţa palidă... Dar fratele meu o fi avînd şi el un nume — nu-i aşa? Un viteaz de seamă ca dînsul n-a putut trăi pînă acum fără să poarte un nume!

— Mingo — spuse Vînătorul, în ochii căruia şi-n rumeneala obrajilor se deslueşea o urmă de vanitate omenească — mingo, în timp ce zăcea în braţele mele, o clipă înainte ca duhul lui să-şi ia zborul spre fericitele cîmpii de vînătoare, voinicul vostru neînfricat m-a poreclit Ochi de Şoim, văzînd pesemne cît de repede şi sigur mă pricep să ţintesc.

— E într-adevăr un nume de soi! Şoimul întotdeauna nimereşte la ţanc prada ce-o ocheşte din văzduh. Ochi de Şoim nu poate fi deci o muiere; cum de-l rabdă atunci inima să stea printre delawari?

— Văd eu unde vrei să baţi, mingo, numai că pentru noi toate astea nu-s decît vorbe în vînt, clevetirile unor draci împieliţaţi de-ai voştri; noi nu punem nici un temei pe asemenea scorniri. Cerul a vrut să trăiesc de mic printre delawari, şi lăsînd deoparte deprinderile creştineşti pe care

le am ca om alb și datorită felului meu de a fi, sper să trăiesc și să mor în mijlocul tribului lor. Nu vreau totuși să renunț cu desăvîrșire la deprinderile mele din născare, de aceea mă voi strădui să îndeplinesc datoriile ce le are un om alb față de indigeni.

— Bun! Un huron se cheamă că-i tot piele roșie și el ca și un delawar. Așa că Ochi de Șoim e mai degrabă huron decît muiere.

— Poate că vorbele astea, mingo, vor fi avînd un înțeles pentru tine. Dacă nu, atunci numai satana poate o fi știind ce vor să însemne. Dacă vrei să scoți ceva de la mine, fii bun și vorbește lămurit, pentru că nu se poate ajunge la o înțelegere între oameni legați la ochi ori cu limbile împiedicate.

— Bun! Ochi de Șoim nu are limbă despicată și-i place să vorbească pe șleau. Dînsul îl cunoaște bine pe Sconcs și a și stat chiar la el, în wigwam, fără să-i fie totuși prieten. Dînsul nu umblă după scalpuri ca păcătoasele astea de piei roșii, în schimb știe să lupte ca o față palidă cu inima neînfricată. Ochi de Șoim n-are decît să se înapoieze acasă și să-i povestească cum i-a tras pe sfoară pe irochezi, luîndu-și tălpășița. Pe urmă cînd ochii Sconcsului vor fi împăienjeniți de ceață, încît de la el, din castel, să nu poată vedea pînă-n pădure, atunci Ochi de Șoim poate să le deschidă huronilor ușa. Cît privește împărțeala prăzii, nici vorbă că Ochi de Șoim va fi slobod să aleagă ce i-o plăcea lui, iar huronii au să ia ce-o mai rămîne. Iar scalpurile n-au decît să plece în Canada, că și așa o față palidă n-are nici o mulțumire de pe urma lor.

— Bine, foarte bine, Rivenoak. Acum mai vii de acasă; drept să-ți spun asta întrece și cel mai îndrăcit vicleșug al mingoșilor! Nimic mai ușor pentru mine decît să fac calea întoarsă, să-i spun Sconcsului că am șters-o de aici, de la voi și să-i cîștig încrederea datorită acestei isprăvi.

— Bine. Asta și voiam de la fața palidă!

— Da, da, e limpede ca lumina zilei. Știu ce vrei de la mine fără să mai adaugi nimic. Cînd o să mă văd în casă, la Sconcs, mîncînd cu el la masă, rîzînd și glumind cu drăgălașele-i copile, o să-mi fie ușor să-i împăienjenesc ochii cu o ceață atît de deasă, încît să nu mai vadă nici ușa, darmite malul!

— Bine! Ochi de Șoim ar fi trebuit să se nască huron! Numai jumătate din sîngele ce curge în vinele lui e sînge de față palidă.

— Aici greșești, huronule. E ca și cînd ai asemui un lup cu o pisică sălbatică. Sînt alb prin sînge, inimă, fire și apucături, deși aș putea spune că sînt într-o oarecare măsură și piele roșie judecînd după simțăminte și obiceiuri. Atunci însă cînd moș Hutter o să aibă ochii împăienjeniți de ceață și mîndrele sale odrasle, pesemne, au să doarmă duse, Harry cel Pripit, Bradul Semeț cum îi spuneți voi în graiul vostru, o să viseze la cine știe ce năzdrăvănie de-a lui, și cînd toată lumea o să fie încredințată că Ochi de Șoim stă de veghe ca o santinelă credincioasă, singurul lucru pe care o să-l am de făcut, o să fie să pun într-un anumit loc o facla aprinsă ca semnal, să deschid ușa și să le dau drumul huronilor înăuntru să le vină tuturor de hac.

— Fratele meu se înșală; nu se poate să aibă sînge de alb! E vrednic să fie mare căpetenie de huroni!

— Ai avea dreptate să spui așa ceva, ba mai bine că nu, dacă într-adevăr Ochi de Șoim ar fi în stare să facă asemenea fapte. Acum ia aminte, huronule, ca să auzi și tu o dată o vorbă cinstită din gura unui om cu inima deschisă. Sînt creștin din naștere și oamenii de felul meu, care au avut parte să asculte aceleași cuvinte pe care le-au ascultat și părinții lor și au să le asculte și copiii copiilor lor, cît timp va dăinui pămîntul cu tot ce se află pe el, niciodată n-ar putea să pună la cale astfel de blestemății. Vicleșugurile s-ar putea să meargă într-un război, sînt chiar admise, dar vicleșugul, minciunile și trădarea prietenilor, toate astea

sînt bune numai pentru lepădăturile feţelor palide. E adevărat că sînt şi printre albi destui care ţi-or fi dat prilejul să-ţi faci o părere greşită despre felul nostru de a fi, dar ăştia trebuie să ştii că nu se poartă potrivit cu firea şi deprinderile unor oameni civilizaţi, şi ar trebui să fie, dacă nu chiar sînt, nişte haimanale şi nişte secături. Nici o faţă palidă cu gînduri curate n-ar fi în stare să facă un lucru ca ăsta pe care-l doreşti tu, şi ca să vorbesc pe şleau, aşa cum îmi place, după mine nici un delawar cinstit n-ar face una ca asta. Cu un mingo, însă, se schimbă socoteala.

Huronul ascultă dojana cu un dispreţ vădit dar cum avea un gînd al lui şi era prea şiret ca să piardă prilejul de a-l înfăptui, se feri să-şi dea în vileag resentimentele. Ticluindu-şi un zîmbet pe faţă se prefăcu a-l asculta cu atenţie, ca după aceea să cugete adînc la cele auzite.

— Nu cumva lui Ochi de Şoim i-o fi drag Sconcsul? întrebă el brusc. Ori poate i-o fi dragă una din fetele lui?

— Nici una, nici alta, mingo. Moş Tom nu este omul care să poată cîştiga dragostea mea, iar cît priveşte pe fetele lui, sînt destul de nurlii ca să fie pe placul oricărui băiat, dar sînt anumite motive ca să nu mă îndrăgostesc de nici una din ele. Hetty are o inimă bună, din păcate însă, firea i-a hărăzit o minte cam înceată. Biata copilă!

— Dar Trandafirul Sălbatic nu este oare destul de gingaş ca să stea la pieptul fratelui meu?

Vînătorul de Cerbi avea o delicateţe înnăscută şi n-ar fi fost în stare să facă nici cea mai mică aluzie care ar fi putut să arunce o umbră asupra unui om atunci cînd cel în cauză, nefiind de faţă, nu putea să se apere; în acelaşi timp nici nu-l lăsa inima să spună un neadevăr, aşa că socoti mai cuminte să tacă. Huronul atribui însă cu totul alt motiv acestei tăceri, convins că nu putea fi la mijloc decît o dragoste neîmpărtăşită. Cum ţinea însă cu totdinadinsul să corupă sau să cumpere conştiinţa prizonierului său, ca să

poată pune mîna pe comorile cu care închipuirea lui ticsise încăperile castelului, se ținu mai departe de capul său.

— Ochi de Șoim vorbește cu un prieten — urmă el. Dînsul știe că Rivenoak e om de cuvînt, întrucît au stat amîndoi la tocmeală și tocmeala îți deschide sufletul. Prietenul meu a venit pesemne încoace pentru că o fată ținea în mînă o sfoară cu care putea trage spre ea un voinic între voinici?

— Ești mai aproape de adevăr acum, huronule, decît ai fost la început, cînd ne-am așezat la taifas. Așa e cum spui. Numai că unul din capetele sforii nu era prins de inima mea și nici celălalt nu se afla în mîinile Trandafirului Sălbatic.

— Minunat! Va să zică fratele meu iubește cu mintea nu cu inima? Atît de bine să fi prins Minte Înceată în mrejele ei un voinic cît muntele?

— Ce pot să-ți spun decît că ai și n-ai dreptate! Sfoara de care ai pomenit este legată de inima unui delawar de frunte, un mohican, de fapt, care sălășluiește în mijlocul delawarilor de cînd poporul său a fost împrăștiat și e viță de uncas; îl cheamă Chingachgook, adică Șarpele cel Mare, și a venit, tras încoace de sfoara de care vorbeai, iar eu l-am urmat, sau mai bine zis i-am luat-o înainte, întrucît am sosit primul aici, mînat numai de o veche prietenie, care s-a dovedit a fi de ajuns de trainică, așa cum era și de așteptat între doi oameni care știu să-și respecte simțămintele și care înțeleg să trăiască nu numai pentru ei dar și pentru semenii lor.

— Bine, dar orice sfoară are două capete — unul zici că-i legat de gîndurile unui mohican, iar celălalt...?

— Păi, celălalt era aici, lîngă foc, pînă mai acum vreo jumătate de oră. Wah-ta-Wah îl ținea în mînă, dacă nu cumva îl lipise de inimă.

— Am înțeles acum ce vrea să spună fratele meu — răspunse cu gravitate irochezul, care pricepuse în sfîrșit adevăratul tîlc al întîmplărilor petrecute în seara aceea — fiind

mai voinic, Şarpele cel Mare a smucit de sfoară mai vîrtos şi atunci, vrînd, nevrînd, Wah-ta-Wah a trebuit să ne părăsească.

— Mă tem că n-a fost nevoie să smucească prea tare — spuse Vînătorul rîzînd pe tăcute cum îi era obiceiul, dar cu atîta poftă de parcă n-ar fi fost prizonier, în primejdie de a fi oricînd supus la cazne sau osîndit la moarte. Mă tem, zău, că n-a fost nevoie să smucească prea tare. Domnul să te aibă în pază, huronule! Şarpele ţine la fată, şi fata ţine la el. Iubirea lor a zădărnicit vicleşugurile huronilor care au căutat să despartă doi tineri, cînd erau legaţi de un simţămînt atît de puternic.

— Ochi de Şoim şi Chingachgook au venit la noi în tabără?

— Iată o întrebare al cărei răspuns e de la sine înţeles, mingo! Într-adevăr, dacă o întrebare ar putea să vorbească, ţi-ar răspunde ea însăşi spre mulţumirea ta deplină. Atunci, pentru ce crezi c-am fi venit încoace? Şi totuşi nu este chiar aşa, întrucît de fapt nici n-am pus piciorul la voi în tabără, ci ne-am oprit în dreptul bradului de colo de la poalele colinei, unde am stat la pîndă nestingheriţi. Folosindu-se de un moment prielnic, Şarpele a dat semnalul, după care totul s-a desfăşurat aşa cum trebuia, pînă cînd zevzecul acela mi-a sărit în spinare. Nici vorbă că pentru asta am venit şi nu pentru altceva şi trebuie să ştii că am reuşit ce voiam. Ce rost ar avea să mint că nu-i aşa? Wah-ta-Wah este liberă acum alături de tînărul care în curînd o să-i fie soţ şi orice mi-ar fi dat să păţesc, este un lucru bine făcut.

— În ce fel sau care-i semnalul ce i-a dat de ştire fetei că iubitul ei se află în preajmă? îl descusu bătrînul huron, mai curios decît se arăta de obicei.

Vînătorul de Cerbi rise din nou; atît de mult se bucura de faptul că-i reuşise planul, încît nici nu s-ar fi zis că dintre ei doi, el era cel ce căzuse în capcană.

— Veveriţele voastre umblă tot timpul haihui, mingo! spuse el rizînd de zor. Da, chiar aşa, sînt nişte haimanale! Cînd alte neamuri de veveriţe stau acasă şi dorm, ale voastre se foiesc în copaci, fac zarvă şi chiţcăie într-un fel pe care pînă şi o fetişcană delawară îl poate deosebi! Ei bine, află că sînt veveriţe cu patru picioare şi altele numai cu două; de astea din urmă trebuie să te păzeşti, cînd două inimi sînt strîns legate cu o sfoară. Dacă una din ele doreşte să fie alături de perechea ei, cealaltă-i dă de veste cînd trebuie să smucească de sfoară!

Huronul păru jignit, cu toate că ştiu să-şi stăpînească orice pornire aprigă faţă de el. Puţin mai apoi îl părăsi pe ostaticul său şi alăturîndu-se grupului de luptători din tabără, le împărtăşi în cîteva cuvinte tot ce discutase cu Vînătorul de Cerbi.

În momentul acela tînărul huron pe care Vînătorul îl văzuse plimbîndu-se cu Wah-ta-Wah şi cu încă o fată şi care pînă atunci nici nu căutase măcar să intre în vorbă cu prizonierul, ţinîndu-se deoparte chiar şi de ai săi, trecu pe lîngă stolul de fete, care stăteau ca de obicei strînse laolaltă, ceva mai încolo, şi sporovăiau pe şoptite despre fuga delawarei. Cred că n-am minţi dacă am spune că erau în acelaşi timp bucuroase şi necăjite din pricina celor întîmplate. Simpatiile lor feminine se îndreptau spre cei doi îndrăgostiţi, în vreme ce mîndria le făcea să dorească izbînda tribului lor. Se prea poate de asemenea ca, din cauza situaţiei privilegiate pe care o avea în tabără, Wah-ta-Wah să fi fost privită ca o rivală primejdioasă de unele fete din grup, cărora pesemne nu le părea rău că dînsa nu se mai găsea în mijlocul lor. Îndeobşte, însă, sentimentele bune precumpăneau, pentru că nici condiţiile primitive în care trăiau, nici prejudiciile suferite de tribul lor, nici soarta vitregă a femeilor indigene nu puteau birui întru totul nevoia stăruitoare de afecţiune a sufletului feminin. Ba încă pe una din fete o umflă rîsul văzînd cît de nemîngîiat era

tînărul ce făcea pe ibovnicul părăsit; rîsul ei pare-se îl trezi brusc din lîncezeală, îndreptîndu-i paşii spre bușteanul pe care prizonierul se aşezase să-şi zvînte hainele.

— Eu sînt Pisica Sălbatică — rosti pielea roşie şi spunînd acestea se lovi plin de ifos cu palma peste pieptul gol, ca şi cum s-ar fi aşteptat să stîrnească uimirea celuilalt.

— Şi eu Ochi de Şoim — răspunse liniştit Vînătorul de Cerbi, însuşindu-şi numele sub care bănuia că va fi cîndva cunoscut de toate triburile irocheze. Am ochiul ager. Aş vrea să ştiu cît de mare-i sărîtura fratelui meu?

— De aici şi pînă în sălaşurile delaware. Ochi de Şoim mi-a furat soţia, să facă bine şi să mi-o aducă înapoi, dacă nu scalpul său o să stea în vîrful unui par să se usuce la mine, în wigwam.

— Ochi de Şoim nu ţi-a furat nimic, huronule. Dînsul nu e prăsilă de hoţi, şi nici n-are asemenea apucături. Soţia ta, cum îi spui lui Wah-ta-Wah, n-o să fie în vecii vecilor perechea unui indigen din Canada; gîndul ei zboară spre coliba unui delawar pe care făptura ei a plecat să-l caute. Ştiu că Pisica Sălbatică e tare înimoasă, dar mă tem că picioarele sale nu pot ţine pasul cu dorinţele unei femei.

— Şarpele delawar e o spurcăciune; o jivină scîrboasă ce-şi face veacul în apă şi se teme să stea pe uscat, aşa cum ar face o piele roşie cu inima oţelită!

— Bine, bine, huronule! Cum văd eu nu prea ai obraz, căci n-a trecut nici o oră de cînd Şarpele se găsea la mai puţin de o sută de picioare de tine, şi puţin ar fi lipsit să încerce cu o zburătură de plumb cît de groasă ţi-e pielea, dacă nu i-aş fi oprit mîna prin cumpăna unei judecăţi sănătoase. Poate că vei fi reuşind să amăgeşti nişte fetişcane sperioase de la voi din sat cu miorlăiturile tale de pisică sălbatică, dar urechea unui bărbat se pricepe să deosebească adevărul de neadevăr.

— Wah-ta-Wah îşi bate joc de el! Doar îşi dă seama că nu-i decît un nevolnic, un vînător de duzină şi că n-a trecut

încă niciodată prin foc. Mă bizui c-o să ia de bărbat un om întreg, nu un nătărău.

— De unde știi tu toate astea, Pisică Sălbatică? De unde știi? îl întrebă Vînătorul de Cerbi rîzînd. Cum vezi, a plecat totuși pe apă. Poate că i-o fi mai drag să ia un păstrăv de bărbat, decît o corcitură de pisică. Ascultă-mă pe mine, Pisică Sălbatică, caută-ți mai bine o nevastă printre fetele de huroni, fiindcă în vecii vecilor n-ai să găsești o delaware care să se mărite cu tine de bună voie.

Pisica Sălbatică dădu să înșface tomahawkul; cînd îl apucă însă de coadă, degetele începură să-i tremure înfrigurate, ca și cum stăpînul lor ar fi șovăit între chibzuință și dorința de răzbunare. Din fericire, tocmai atunci Rivenoak se apropie de ei și cu un gest autoritar îi făcu semn flăcăului s-o șteargă, după care se așeză la locul lui pe buștean, lîngă Vînătorul de Cerbi. O bucată de vreme stătu așa, fără să scoată o vorbă, păstrînd aceeași atitudine gravă și cumpănită ca un adevărat șef de trib ce era.

— Ochi de Șoim are dreptate — rosti într-un tîrziu irochezul — privirea lui e atît de pătrunzătoare încît poate deosebi adevărul în toiul unei nopți întunecoase, pe cînd ochii noștri au fost orbiți. Dînsul e ca o bufniță, întunericul nu-i poate ascunde nimic. Nu se cade să le cășuneze vreun rău prietenilor săi. Are dreptate.

— Îmi pare bine că gîndești așa, mingo — încuviință Vînătorul — pentru că după mine un trădător este mai ticălos decît un laș. Pentru mine Sconcsul înseamnă tot atît cît înseamnă o față palidă pentru oricare semen de-al ei; țin însă prea mult la el ca să-l lovesc pe la spate, așa cum ai vrea tu.

— Fratele meu are dreptate; dînsul nu este piele roșie să uite de chipul său palid și de voința lui manitu. Huronii știu că le-a încăput în mînă un viteaz de soi, și au să se poarte cu el ca atare. Dacă o să-l supunem la cazne, chinurile sale vor fi în așa fel alese, ca nici un muritor de rînd

să nu le poată îndura, iar dacă o fi să-l avem ca prieten, prietenia ce i-o vom dărui va fi prietenia hărăzită unui om de frunte.

— Dumnezeu m-a lăsat în mîinile voastre, huronule — răspunse liniştit prizonierul — n-aveţi decît să faceţi cu mine ce vă place. De ce m-aş lăuda c-am să mă port aşa sau altminteri de o fi să mă supuneţi la cazne, cînd niciodată n-am trecut prin asemenea încercări şi nimeni nu poate şti ce o să facă într-o împrejurare pe care n-a trăit-o încă ; am să mă străduiesc să nu dau de ruşine poporul din mijlocul căruia m-am ridicat. Orice s-ar întîmpla, te iau martor că sînt un om alb get-beget, cu apucăturile fireşti ale unui om alb, aşa că de-oi fi biruit şi-oi uita de mine, nădăjduiesc că ai să afli unde-i buba. Oricum vina nu poate fi nici a delawarilor, nici a prietenilor acestora, mohicanii. Toţi oamenii au fost plăsmuiţi cu slăbiciuni mai mari sau mai mici, şi mă tem că de obicei feţele palide sînt slabe de inger cînd au de îndurat cumplite chinuri trupeşti, în timp ce o piele roşie e-n stare să cînte chiar atunci cînd se află în ghearele duşmanului.

— Vom vedea. Ochi de Şoim ştie să se ţină bine căci l-a călit viaţa. De ce ar fi însă schingiuit, cînd huronii îl îndrăgesc ? Doar nu le este vrăjmaş din născare, iar moartea unui războinic nu poate să aştearnă de-a pururi o negură între ei.

— Cu atît mai bine, huronule ; n-aş vrea totuşi să dăinuie vreo neînţelegere între noi. E foarte frumos să nu nutreşti gînduri de răzbunare pentru pierderea unui voinic căzut în luptă, dar pe de altă parte, crede-mă, te înşeli cînd spui că între noi n-ar fi o duşmănie întemeiată. De vreme ce am unele apucături de piele roşie, află că aceste apucături sînt deprinse de la delawari, şi te las să judeci singur cît de prieteni ar putea ei să fie cu mingoşii...

Vînătorul de Cerbi se opri deodată, pentru că tocmai atunci ceva ca o arătare miji în faţa lui, curmîndu-i brusc

firul vorbei şi silindu-l o clipă să se îndoiască de limpezimea ochilor săi atît de mult lăudaţi. Hetty Hutter stătea lîngă foc liniştită de parcă ar fi făcut parte din trib.

— Venirea dumitale — nu-i aşa? — e o dovadă că Şarpele şi logodnica lui au ajuns cu bine acasă, Hetty — spuse Vînătorul de Cerbi. Altminteri n-avea nici un rost să cobori din nou pe ţărm, pentru acelaşi lucru ca şi data trecută.

— De rîndul ăsta Judith m-a mînat încoace, Vînătorule, îi răspunse Hetty. Chiar ea m-a adus cu barca pînă aici. Am plecat îndată ce Şarpele a venit cu logodnica lui şi ne-a povestit tot ce s-a întîmplat. Ce frumoasă e Wah-ta-Wah în noaptea asta, Vînătorule, şi ce fericită pare, mult mai fericită decît atunci cînd trăia printre huroni!

— Nici nu se putea altfel, dragă fată; sigur că da, e-n firea omului să fie aşa. Se află, doar, lîngă logodnicul ei; nu se mai teme c-ar putea fi silită să se mărite c-un mingo. Cred că şi farmecele surioarei dumitale s-ar irosi dacă ar şti că trebuie să le dăruiască unui mingo! Spuneai că Judith te-a îndemnat să vii încoace: de ce o fi făcut-o oare?

— M-a rugat să viu aici să te văd şi să-i înduplec pe sălbatici să mai ia cîţiva elefanţi ca să te lase slobod. Eu, însă, am adus şi biblia cu mine.

— Dar tata şi cu Harry, copilă dragă, ştiu oare că ai plecat de acasă?

— Habar n-au de nimic. Dormeau duşi amîndoi, iar Judith şi cu Şarpele s-au gîndit că-i mai bine să nu-i trezească din somn, ca nu cumva să le abată iarăşi să vină aici după scalpuri, cînd vor auzi c-au rămas doar cîţiva huroni în tabără şi o sumedenie de femei şi copii. Şi pe urmă, ştii, Judith nu mi-ar fi dat pace o clipă pînă nu plecam să văd ce-i cu dumneata.

— Zău, mi se pare foarte curios! De ce şi-o fi bătînd atîta capul din pricina mea? Ah, ştiu acum despre ce-i vorba, da, acum înţeleg tot. Îţi dai şi dumneata seama — nu-i aşa? Hetty — că sora dumitale se teme ca nu cumva Pripitul să

se scoale din somn și s-o pornească iar razna să se azvîrle în ghearele dușmanului, închipuindu-și pesemne că Harry s-ar putea socoti îndatorat, ca prieten ce-mi este, să-mi dea o mînă de ajutor în impasul ăsta! Harry calcă în străchini deseori, trebuie s-o recunosc, dar nu cred că ar fi în stare să-și pună pielea în joc de dragul meu fără nici un rost, știind cît de mult ține la pielea lui.

— Judith nici nu se sinchisește de Harry, cu toate că Harry o pierde din ochi — răspunse cu nevinovăție Hetty, dar răspicat.

— Lucrul ăsta l-am mai auzit din gura dumitale și altădată, copilă dragă. Da, l-am mai auzit și crede-mă că nu-i așa. Nu se poate să trăiești atîta timp în mijlocul unui trib de indigeni fără să ajungi a înțelege cum iubește o inimă de fată. Cu toate că nu-mi ardea de loc de însurătoare, am fost curios să știu cum vine asta cît am trăit printre delawari. E același lucru, fie că-i vorba de fețele palide, fie că-i vorba de pieile roșii. Cînd simte pentru prima oară fiorul dragostei, copila e tot timpul visătoare și nu mai are ochi și urechi decît pentru voinicul ce i-a fermecat închipuirea. Pe urmă începe melancolia, suspinele, și toate celelalte, apoi dacă lucrurile nu se dezleagă printr-o mărturisire fățișă, copila își varsă focul prin ponegreli și învinuiri, ajungînd să-i arunce în obraz băiatului tocmai ceea ce-i plăcuse mai mult la el. Să știi că sînt multe fete care își mărturisesc astfel dragostea și, după mine, Judith este una din ele. Prea am auzit-o de multe ori tăgăduind că Harry ar fi un băiat chipeș, ca să nu-mi dau seama că o fată care-i în stare să spună așa ceva, este îndrăgostită pînă peste cap.

— O fată care l-ar place pe Harry nu se poate să nu recunoască cinstit că e un bărbat frumos. Eu cred chiar că Harry este foarte frumos, Vînătorule, și sînt sigură că oricine are ochi să vadă trebuie să spună același lucru. Judith nu ține la Harry de aceea îi și caută nod în papură.

— Bine, bine, fetiţo, fie aşa cum zici dumneata. Totuşi nu poţi să-mi scoţi mie din cap că Judith se topeşte după Harry şi mai de vreme ori mai tîrziu o să se mărite cu el; îmi dau seama de asta tocmai văzînd cum îl ia peste picior, deşi sînt convins că dumneata priveşti cu totul altfel lucrurile. Ţine minte, însă, ce ţi-am spus, şi fă aşa ca şi cum n-ai şti nimic — continuă el. Acum bag de seamă ce urzesc haimanalele. Uite, Rivenoak, care a plecat de lîngă noi, în momentul ăsta stă de vorbă cu oamenii săi, şi deşi crede că e mult prea departe ca să-l pot auzi, e destul să-l văd ca să ştiu ce spune. Le-a poruncit să nu te slăbească din ochi şi să caute să afle unde trebuie să tragă luntrea care vine să te ia şi cînd o să fie aici, căci bănuiesc că Judith vrea, nu-i aşa, să te întorci acasă.

— Lucrurile astea sînt puse dinainte la cale, Vînătorule — îi răspunse tăiuic fata şi cu subînţeles — poţi să te bizui pe mine că sînt în stare să leg la gard şi pe cel mai isteţ huron. Ştiu că nu prea mă ajută mintea, dar tot am un pic de bun simţ, şi ai să vezi că mă pricep să-l folosesc cînd am să mă înapoiez acasă, după ce-mi voi fi împlinit misiunea cu care am venit aici!

— Vai! Săracuţa de ea! Lesne de spus dar greu de făcut. Ai căzut într-un cuib de duşmani şi crede-mă că după ce Wah-ta-Wah le-a scăpat din mînă, veninul lor nu s-a îndulcit cîtuşi de puţin. Mă bucur însă că Şarpele a reuşit să-şi scape logodnica, cel puţin acum ştiu că sînt două suflete fericite. Dacă dînsul ar fi încăput în mîinile mingoşilor, ar fi fost fără doar şi poate doi oameni îndureraţi şi un al treilea care nu s-ar fi simţit de loc în apele lui.

— A, bine că mi-ai adus aminte de încă un lucru pentru care am venit aici; era cît pe ce să uit, Vînătorule. Judith mi-a spus să te întreb ce crezi că au de gînd huronii cu dumneata, în cazul cînd n-ar putea să-ţi răscumpere libertatea, şi ce trebuie să facă ea, ca să te ajute mai bine. Da,

pentru asta am şi venit aici ; ce trebuie să facă ea, ca să-ţi poată fi de folos.

— Crezi dumneata, Hetty, că mi-ar putea fi de vreun folos ? Aşa sînteţi voi, femeile, vă-nchipuiţi că nimic nu-i mai presus pe lume decît dorinţele voastre, numai că aici nu merge aşa. Fă cum socoteşti că-i mai bine ; ia seama însă ca nu cumva afurisiţii ăştia să pună mîna pe barcă. Cînd o să te înapoiezi pe vas, spune-le să stea tot timpul ferecaţi şi să schimbe mereu locul, mai ales noaptea. Azi, mîine, trupele din garnizoană trebuie să prindă cumva de veste că sînt la ananghie. Şi atunci au să poată întrezări o scăpare.

— Ce veşti să-i duc sorei mele despre dumneata, Vînătorule ? Sînt sigură c-o să mă trimită îndărăt, dacă nu-i spun tot adevărul.

— Atunci n-ai decît să i-l spui. Nu văd pentru ce Judith Hutter n-ar afla adevărul ? De ce s-o mintim ? Spune-i că sînt în mîinile pieilor roşii şi numai cerul ştie ce soartă mă aşteaptă ! Ascultă-mă, Hetty — urmă el cu o voce scăzută, ca şi cum i-ar fi împărtăşit o taină — e drept, nu te prea ajută mintea şi-mi dau şi eu seama prea bine de asta, dar cunoşti totuşi o mulţime de lucruri despre pieile roşii. Cum vezi, le-am încăput în gheare, curînd după ce am răpus pe unul din oamenii lor. Irochezii au căutat să mă înfricoşeze în fel şi chip, doar, doar m-or face să-l vînd pe tatăl dumitale dîndu-l pe mîna lor împreună cu toţi ceilalţi de pe arcă. Am înţeles de la început ce gînduri clocesc ticăloşii, ca şi cum mi-ar fi vorbit pe şleau. Au încercat pe de o parte să-mi stîrnească lăcomia, pe de alta să mă bage în sperieţi, închipuindu-şi că în felul ăsta aş putea să-mi dau cinstea de ruşine. Spune-i, te rog, însă, tatălui dumitale şi lui Harry, că nu e nimic de făcut ; cît despre Şarpe, el ştie asta de pe acum.

— Dar lui Judith ce să-i spun? Ai să vezi că mă trimite înapoi, dacă n-o să fie mulțumită de răspuns.

— Spune-i să nu fie îngrijată. O să-mi fie greu, știu prea bine; dumneata, însă, vezi să-i spui să nu-i fie teamă cîtuși de puțin. Cred totuși c-am să mă țin tare pînă la urmă și orice s-ar întîmpla, dînsa poate să se bizuie pe cuvîntul meu; chiar dacă s-ar întîmpla să mă biruie slăbiciunea, chiar dacă s-ar întîmpla să mă tîngui, să urlu și să-mi curgă lacrimile, de înjosit niciodată n-am să mă înjosesc într-atîta încît să-mi vînd prietenii.

Hetty îl asculta cu cea mai mare atenție, în timp ce pe chipul său cu trăsături blînde și expresive se oglindea compătimirea pe care i-o trezeau suferințele anticipate ale presupusului torturat. La început se pierdu cu firea, neștiind ce să facă; apoi, apucîndu-l de mînă pe Vînătorul de Cerbi, îl îndemnă din toată inima să ia biblia ei și să caute a citi din ea, în timp ce irochezii aveau să-l schingiuiască. Cînd Vînătorul îi răspunse pe șleau că așa ceva îl depășește întrucît nu știa carte, îi propuse să rămînă cu el și să-i citească ea ce trebuia. Oferta aceasta însă fu respinsă cu delicatețe, și cum Rivenoak tocmai se apropia, Vînătorul de Cerbi o rugă să plece, atrăgîndu-i încă o dată atenția să le spună celor de pe vas că se pot bizui pe el și că le va rămîne credincios. Hetty plecă în sfîrșit, îndreptîndu-se spre pîlcul de femei cu atîta încredere și stăpînire de sine, de parcă ar fi făcut și ea parte din trib. La rîndul său, huronul se așeză iarăși lîngă prizonier și continuă să-l descoasă cu viclenia unui încercat șef de trib indigen, în timp ce Vînătorul de Cerbi căuta să-i zădărnicească planurile folosind mijloacele pe care le socotea mai prielnice pentru a dejuca finețea uneia dintre diplomațiile vechii civilizații sau mulțumindu-se să înfățișeze în răspunsurile lui numai adevărul — adevărul curat.

Capitolul XVIII

Tinerii trimiși în recunoaștere după venirea neașteptată a lui Hetty se înapoiară curînd să raporteze că toate cercetările lor fuseseră zadarnice; de aceea puseră oameni de pază și toată lumea, în afară de santinele, se duse la culcare.

Avuseseră însă grijă, firește, să ia măsurile cuvenite pentru ca prizonierul să nu poată scăpa, fără a-i pricinui totuși vreo suferință de prisos; cît privește pe Hetty, i se dădu voie să-și caute un loc printre fetele irocheze, unde i-o plăcea ei. De astă dată, însă, nu mai întîlni prietenia îndatoritoare a lui Wah-ta-Wah, deși firea ei nu numai că o cruță de neajunsurile captivității sau de cine știe ce samavolnicie, dar o făcu să se bucure de o atenție și o considerație deosebită, datorită cărora ajunse să se bucure de același confort ca și făpturile îndatoritoare din preajmă. Cineva îi aduse o blană, așa că își înjghebă un culcuș pe o movilă de cetină, ceva mai la o parte. Își așternu deci să doarmă acolo și curînd se cufundă într-un somn adînc, ca toată lumea din jur.

În tabără se aflau acum treisprezece bărbați, dintre care trei rămăseseră de pază. Unul se trase în întuneric nu departe de foc. Datoria sa era să nu-l scape din ochi pe captiv, și să aibă grijă ca nu cumva focul să se întețească, luminînd astfel împrejurimile, dar nici să se stingă de tot, și în același timp să vegheze asupra întregii tabere. Altul se plimba încolo și încoace de-a curmezișul limbii de pămînt, în timp ce al treilea măsura cu pași rari prundișul ca nu cumva să se mai repete surpriza de care avuseseră parte în noaptea aceea.

Promptitudinea cu care se trezesc din somn oamenii obișnuiți să fie vigilenți, sau a căror odihnă este adeseori tulburată, nu este poate chiar cel mai puțin interesant feno-

men din cîte se petrec înlăuntrul misterioasei noastre fiinţe. Abia pui capul jos, că îţi şi pierzi cunoştinţa, şi totuşi, la ora dorită, s-ar zice că spiritul rămas de veghe are grijă să trezească trupul celui adormit, tot atît de prompt ca o strajă anume pusă pentru asta. La fel se întîmplă şi cu Hetty Hutter. Oricît de plăpîndă părea să fie această parte imaterială a făpturei sale, se dovedi totuşi destul de vrednică pentru a o face să deschidă ochii la miezul nopţii. La ceasul acela fata se sculă, şi părăsindu-şi aşternutul de cetină şi blănuri se îndreptă cu inima senină şi fără nici o fereală spre foc şi începu a scormoni tăciunii, ca şi cum răcoarea nopţii în miez de pădure şi culcuşul improvizat ar fi înfrigurat-o. Ţîşnind, flacăra lumină chipul santinelei hurone, ai cărei ochi de smoală scăpărară ca ochii panterei hăituite în birlog cu torţe aprinse. Hetty însă se duse întins la el, fără nici o teamă. Mişcările sale erau atît de firești şi vădeau atît de puţin intenţia de a folosi vreun tertip sau vreo înşelăciune, încît huronul îşi închipui că fata fusese trezită din somn de răcoarea nopţii, lucru destul de obişnuit într-un bivuac, şi care deci nu dădea loc la vreo bănuială. Hetty încercă să-i vorbească, dar omul nu înţelegea limba engleză. Pe urmă stătu o bucată de vreme să se uite la prizonierul adormit, şi se îndepărtă tristă şi gînditoare.

Nu încape îndoială că Hetty nu avea nici o noţiune precisă asupra locului unde se afla ; totuşi reuşi fără nici o greutate să găsească drumul cel mai drept de la tabără spre ţărm. Mergînd apoi pe malul lacului, spre nord, dădu în curînd peste straja pieilor roşii ce se plimba încolo şi încoace la marginea apei. Era un huron tînăr, care auzind paşi uşori foşnind pe prundiş, se grăbi să-i iasă în întîmpinare fără să pară cîtuşi de puţin ameninţător. Întunericul era atît de adînc încît ochiul abia putea să întrezărească o siluetă omenească în umbra copacilor, la o distanţă de douăzeci de picioare, şi era imposibil aproape să deslueşti chipul cuiva, pînă cînd nu ajungeai să-l atingi cu mîna.

Tînărul huron fu dezamăgit cînd se dumeri cine era, pentru că, de fapt, o aștepta pe iubita lui, care-i făgăduise să vină să-i țină de urît în timpul veghei la miez de noapte. Nici acesta nu știa o boabă englezește, dar nu se arătă mirat că fata se sculase așa, în puterea nopții. Era un lucru obișnuit într-o tabără de piei roșii și în satele lor, unde somnul este pe apucate ca și mîncarea. Apoi, sărăcia cu duhul a bietei Hetty de care își dădeau seama și irochezii îi prinse foarte bine și în această împrejurare. Dezamăgit cînd văzu cine venise și neliniștit de prezența unui om pe care îl socotea un intrus, tînărul huron îi făcu semn să-și vadă de drum mai departe pe țărm. Hetty se supuse, dar plecînd, spuse tare în englezește, cu glasul ei molcom care în tăcerea nopții se auzea pînă departe:

— Dacă așteptai cumva o fată de-a voastră, voinice — zise ea — cred și eu că nu-ți pare bine. Sînt Hetty Hutter, fiica lui Thomas Hutter, și în viața mea nu m-am întîlnit cu vreun bărbat noaptea, pentru că mama mea totdeauna spunea că nu se cade, și că o fată cuminte nu trebuie să facă așa ceva. Adică o fată cuminte la noi, la oamenii albi, pentru că după cîte știu obiceiurile nu sînt pretutindeni la fel. Nu, nu, sînt Hetty Hutter și nu mi-aș da întîlnire nici chiar cu Harry cel Pripit; să mă roage în genunchi și tot n-aș face-o! Așa spunea mama că nu se cuvine.

Vorbind astfel, Hetty ajunse în locul unde acostaseră bărcile, și unde, datorită cotiturii pe care o făcea țărmul înpînzit de hățișuri, era cu desăvîrșire ascunsă ochilor străjei; nici chiar ziua nămiaza mare n-ar fi putut s-o zărească. În clipa aceea însă urechea tînărului îndrăgostit pîndea foșnetul altor pași și huronul prea puțin se sinchisea de fata cu glas argintiu. Cufundată în gînduri, aceasta vorbea mai departe, dar dulceața cu care rostea cuvintele nu lăsa sunetul lor să răzbată prea adînc în pădure; se răspîndea în schimb în largul apei.

— Sînt aici, Judith, şi nu mai e nimeni lîngă mine — continuă ea. Paznicul s-a dus să se întîlnească cu iubita lui, care după cum bănuieşti, fiind ca şi el piele roşie, n-a avut parte de o mamă creştină, care să-i arate ce greşeală săvîrşeşte o fată întîlnindu-se în toiul nopţii cu un bărbat...

Un „pst" ! ce se auzi dinspre lac îi curmă vorba şi abia atunci Hetty desluşi umbra unei bărci, ce se apropia pe tăcute, ca o clipă mai apoi botul ei să scrîşnească în pietrişul de pe ţărm. Îndată ce Hetty puse piciorul în luntrea uşoară, aceasta se grăbi să iasă în larg, ca şi cum ar fi fost o făptură vie înzestrată cu voinţă ; cînd ajunseră la o distanţă de vreo sută de iarzi de mal, Judith, care ocupa locul dinspre botul luntrei, vîslind aproape cu aceeaşi îndemînare ca şi un bărbat, se socoti în afara oricărei primejdii şi rosti în sfîrşit cuvintele ce-i stăteau pe buze din clipa cînd părăsiseră ţărmul.

— Aici sîntem ferite, Hetty — începu ea — poţi să vorbeşti fără teamă că s-ar putea să te audă cineva. Totuşi, nu strică să cobori glasul, pentru că sunetele răzbat pînă departe pe apă, noaptea, cînd e linişte. Poposisem atît de aproape de mal, ca să te aştept cît ai fost plecată, că am auzit desluşit glasurile mingoşilor, am auzit pînă şi paşii tăi pe prundiş, înainte de a fi apucat să deschizi gura.

— Cred că huronii nici habar n-au, Judith, c-am şters-o.

— Nici nu mă îndoiesc, căci, ştii, un îndrăgostit nu poate fi decît un paznic prost, decît dacă nu cumva îşi păzeşte iubita ! Dar ia spune, Hetty, ai reuşit să dai ochi cu Vînătorul de Cerbi şi să vorbeşti cu el ?

— Sigur că da. Şedea acolo, la foc, cu picioarele legate ; avea în schimb mîinile slobode, putea să le mişte în voie.

— Şi ce ţi-a spus, surioară ? Hai, mai repede. Mor de nerăbdare să aflu ce veşti îmi trimite.

— Ce mi-a spus ? Nici nu-ţi închipui, Judith. Mi-a spus că nu ştie să citească ! Gîndeşte-te numai : un om alb să

nu știe să citească ! Nici chiar biblia ! Bietul băiat, se vede că n-a avut parte de o mamă, surioară !

— Lasă asta, Hetty. Doar nu toată lumea e tobă de carte. Gîndește-te, de pildă, că mama știa o mulțime de lucruri și de la ea am învățat și noi atîtea, pe cînd tata nu prea se împacă el cu cărțile, de-abia dacă poate să citească biblia.

— Oh ! Niciodată nu m-am gîndit că un tată trebuie să fie tobă de carte, în schimb o mamă trebuie să știe de toate ; altfel cum ar putea să-și învețe odraslele ? De aceea, ziceam, Judith, că Vînătorul de Cerbi nu cred să fi avut parte, săracul, de maică-sa, altfel ar cunoaște și el, de bine de rău, buchile.

— I-ai spus, Hetty, că eu te-am trimis acolo, și cît mă frămînt din pricina nenorocirii ce i s-a întîmplat ? o întrebă cealaltă nerăbdătoare.

— Cred că da, Judith, dar tu știi că pe mine nu prea mă ajută mintea și se poate să fi uitat. I-am spus că tu m-ai adus pînă la țărm. Și el mi-a spus o mulțime de lucruri pe care să ți le împărtășesc ; pe astea însă le țin bine minte, fiindcă, zău, mi-a înghețat sîngele în vine de ce mi-a fost dat să aud. Zicea să le spun prietenilor lui, și cred că tu te numeri printre ei, surioară...

— De ce mă chinuiești, Hetty ? Mai încape oare îndoială că mă număr printre prietenii lui cei mai apropiați ?

— Să te chinui ! A, da. Acum mi-aduc aminte tot. Ei bine, zicea că s-ar putea să fie chinuit de irochezi, dar va căuta să îndure totul ca un creștin și ca un alb, și că nimeni să nu fie îngrijit, de ce o fi spunînd oare Vînătorul de Cerbi „să fie îngrijit", cînd maică-sa pesemne l-o fi învățat să zică „îngrijorat" ?

— Dar bine, Hetty dragă, de asta îți arde ție acum ? izbucni cealaltă, simțind cum i se taie suflarea. Chiar așa a spus, într-adevăr, Vînătorul de Cerbi : bănuiește cumva că huronii vor să-l schingiuiască ? Încearcă să-ți amintești

bine, Hetty, pentru că este vorba de un lucru pe cît de important, pe atît de îngrozitor.

— Da, chiar așa, mi-am adus aminte de asta cînd ai spus că te chinuiesc. Oh! Mi se rupe inima de mila lui. Să-l fi văzut ce liniștit vorbea, fără să se vaite cîtuși de puțin! Vînătorul de Cerbi n-o fi el chipeș ca Harry, Judith, dar e mai potolit.

— E de un milion de ori mai bun decît Harry! E un om sincer... N-am auzit o singură minciună din gura lui. Nu știu dacă tu, Hetty, poți să-ți dai seama ce mare calitate este pentru un om să fie sincer, și de s-o întîmpla să întîlnești... nu... mai bine ar fi să nu știi nicidecum ce-i asta. La ce bun o ființă ca tine să simtă vreodată ce înseamnă să nu crezi în nimic și să urăști?

Deși era întuneric beznă și nu se afla în preajmă nici un ochi străin s-o vadă, în afară de privirea atotștiutorului, Judith își ascunse fața în palme și suspină adînc. Această răbufnire de dureroase simțăminte ținu cîteva clipe, după care, domolindu-se, Judith continuă să vorbească deschis cu sora ei, știind că se poate bizui întru totul pe discreția sa. Cu toate astea, vocea ei era acum răgușită și aspră, nu mai avea limpezimea și voiciunea de mai înainte.

— E tare rău să-ți fie teamă de adevăr, nu-i așa, Hetty? — spuse ea — și totuși, uite, îți mărturisesc, mi-e teamă de adevărurile pe care le spune Vînătorul de Cerbi, mai mult ca de un dușman! Îți trebuie mult curaj să înfrunți atîta sinceritate, atîta cinste! Cu toate astea nu sîntem chiar atît de deosebiți, surioară, eu și Vînătorul de Cerbi? Nu e chiar cu mult mai presus decît mine?

— Mai presus, Judith! Cum ar putea Vînătorul de Cerbi să fie mai presus ca tine? Ca și cum n-ai fi odrasla mamei noastre — știe el oare să citească? — și mama n-ar fi fost mai presus decît toate femeile din colonie? Cum să cred c-ar putea fi mai presus ca tine, cînd abia dacă e

ceva mai răsărit decît surioara ta? Tu eşti frumoasă şi el e urît...

— Ba nu, nu-i de loc urît, Hetty — îi tăie vorba Judith, este doar un om simplu. Chipul cinstit şi privirea lui preţuiesc mai mult ca frumuseţea. în ochii mei Vînătorul de Cerbi este într-adevăr mai frumos ca Harry cel Pripit.

— Judith Hutter! Mă înspăimînţi! Harry este cel mai frumos bărbat din lume, mai frumos chiar decît tine, întrucît, cum bine ştii, un bărbat chipeş are mai mult pe vinoncoace decît o femeie nostimă.

Această nevinovată mărturie nu fu pentru moment pe placul surorii mai mari care nu se sfii să-i atragă atenţia.

— Nu vezi că vorbeşti prostii, Hetty, mai bine las-o baltă şi nu mai spune nimic — o dojeni ea. Harry e departe de a fi cel mai frumos bărbat din lume; mai sînt doar şi ofiţerii din garnizoană — Judith se bîlbîi puţin rostind aceste cuvinte — ofiţerii de la noi din garnizoană pare-mi-se sînt mai chipeşi decît el. Dar de ce crezi c-aş fi potrivită cu Vînătorul de Cerbi, vorbeşte mai bine despre asta, decît să te aud ridicînd în slăvi un om ca Harry cel Pripit care n-are nimic, nici suflet, şi nici măcar nu ştie să se poarte. Tu eşti prea bună pentru el, ar trebui să se găsească cineva să-i spună asta în faţă.

— Eu! Judith, dar ce, ai uitat? Eu nu sînt de loc frumoasă şi mai sînt şi grea de cap.

— Tu eşti o inimă de aur, Hetty, şi nu ştiu zău dacă ar putea spune cineva acelaşi lucru despre Harry March. Ce are a face că-i arătos la chip şi la trup, dacă n-are nici un pic de inimă? Destul am vorbit, însă, despre asta. Zi, de ce mă crezi potrivită cu Vînătorul de Cerbi?

— Mă mai întrebi, Judith? Mai întîi că el nu ştie să citească, pe cînd tu ştii. Pe urmă nici nu vorbeşte ca lumea, e chiar mai necioplit decît Harry, căci, surioară, şi Harry cam stîlceşte cuvintele. Ai băgat şi tu de seamă, nu-i aşa?

— Sigur că da. E tot atît de necioplit cînd vorbește ca în tot ce face. Dar mi se pare mie că mă cam linguşeşti, Hetty, cînd spui că m-ar putea socoti cineva deopotrivă cu un om ca Vînătorul de Cerbi. E drept că am învățat mai multă carte decît el şi că sînt mai frumoasă într-un fel, şi aş putea să năzuiesc la o lume mai de seamă ; dar sufletul său e atît de cinstit încît într-adevăr e o mare, o imensă deosebire între noi ! Şi cu asta gata, nu mai scot o vorbă, mai bine să ne gîndim cum să-l scoatem din mîinile huronilor. Avem cuţărul acela al tatei în arcă, Hetty, ce-ar fi să-i mai ademenim cu nişte elefanţi, deşi nu prea îmi vine a crede că astfel de fleacuri ajung să răscumpere libertatea unui om ca Vînătorul de Cerbi. Mi-e teamă că nici Harry şi nici tata nu sînt atît de grăbiţi să-l răscumpere, pe cît a fost el cînd i-a scăpat.

— De ce nu, Judith ? Harry şi cu Vînătorul de Cerbi sînt doar prieteni la toartă, şi prietenii sînt datori să se ajute unul pe altul.

— Vai ! Hetty, sărăcuţa de tine, ce puţin cunoşti oamenii ! Adeseori aceia pe care ţi-i crezi prieteni sînt mult mai de temut decît nişte vrăjmaşi făţişi, mai cu seamă cînd e vorba de femei. Dar nu-i aşa că mîine dimineaţă ai să cobori din nou pe mal să mai vezi o dată cam ce s-ar putea face pentru Vînătorul nostru ? Cît timp Judith Hutter e în viaţă şi poate găsi mijloace să împiedice asta, n-o să fie, nu, n-o să fie schingiuit.

Vorbiră apoi de una, de alta, zăbovind aşa pînă cînd Judith ajunse să afle din gura mezinei tot ceea ce reuşise să-şi întipărească în mintea ei nevolnică, spre a-i împărtăşi surorii sale. În cele din urmă, cînd curiozitatea lui Judith fu satisfăcută, deşi nu s-ar putea spune că va fi fost într-adevăr, deoarece interesul pe care îl manifesta pentru acest subiect vădea o neţărmurită curiozitate, cînd aşadar, Judith socoti că nu mai avea ce întrebare să-i pună, fără să se repete, luntrea se îndreptă spre arcă. Bezna adîncă a nopţii

și umbra groasă pe care o arunca pădurea și dealurile asupra apei le îngreunau căutarea vasului, ancorat aproape de țărm, atît cît să poată fi în siguranță. Judith era dedată cu minuitul vîslelor, îndeletnicire destul de ușoară care cerea mai curînd dibăcie decît forță, și începu a-și croi drum cu barca pe apă îndată ce, isprăvind ce avusese de vorbit cu Hetty, se hotărîră să se întoarcă. Totuși, nu se vedea nici urmă de arcă. În cîteva rînduri celor două surori li se năluci c-o zăresc, adăstînd în întuneric ca o stîncă neagră teșită, dar de fiece dată constatară că era vorba numai de o simplă iluzie optică, de vreun joc de umbre prilejuit de frunzișul de pe țărm. După ce căutară așa preț de vreo jumătate de oră, fetele ajunseră la trista încheiere că arca își schimbase locul între timp.

— Te pomenești, Hetty — spuse Judith, cînd se convinse în sfîrșit, după o amănunțită cercetare, că vasul nu se mai afla acolo — te pomenești că irochezii or fi venit cu plutele sau înot și or fi tăbărît pe ai noștri în timp ce dormeau ?

— Nu cred că Wah-ta-Wah și Chingachgook vor fi apucat să doarmă pînă nu-și vor fi împărtășit tot ce aveau de spus, după o despărțire atît de lungă, ce zici, surioară ?

— Poate că nu, Hetty. Erau atîtea motive ca să rămînă treji, numai că, vezi tu, și o piele roșie poate fi luată pe nepusă masă chiar dacă nu doarme, atunci cînd gîndurile-i umblă cine știe pe unde. Oricum bănuiesc c-am fi auzit ceva, căci pe o noapte ca asta, o sudalmă de-a lui Harry ar fi răbufnit ca tunetul din culme în culme.

— Harry este un păcătos, nu-și dă niciodată seama ce vorbește, Judith — răspunse blajin Hetty și cu tristețe în glas.

— Nu, nu se poate să fi pus mîna pe arcă fără să fi auzit nimic. N-a trecut nici o oră de cînd am plecat și tot timpul doar am stat cu urechea la pîndă. Și totuși, parcă nu e de

crezut că l-ar fi lăsat inima pe tata să-şi părăsească în voia soartei odraslele !

— Tata o fi crezut că dormim la noi în cabină, Judith, şi o fi pornit spre castel. Ştii că deseori plecam aşa, cu arca în toiul nopţii.

— Ai dreptate, Hetty, probabil că aşa s-a întîmplat. Bate acum un vînt ceva mai tăricel dinspre miazăzi şi or fi pornit-o de bună seamă spre castel...

Judith se întrerupse deodată, căci în clipa cînd ultimul cuvînt i se desprindea de pe buze, priveliştea fu brusc luminată dintr-o dată, o singură clipă numai, de o străfulgerare. Apoi se auzi o detunătură de puşcă, urmată de vuietul ecoului în munţii de la est. În acelaşi moment un glas ascuţit de femeie străpunse văzduhul scoţînd un urlet prelung. Tăcerea grea ce se lăsă după aceea fu mai cumplită, dacă e cu putinţă, decît răcnetul acela lugubru ce curmase năprasnic liniştea adîncă din toiul nopţii. Oricît sînge rece ar fi avut Judith, şi nu numai din născare, dar şi datorită vieţii pe care o dusese, i se tăiase suflarea, în timp ce biata Hetty îşi acoperise faţa şi tremura vargă.

— Era un ţipăt de femeie, Hetty — rosti grav sora cea mare — şi un ţipăt de suferinţă. Dacă arca şi-a schimbat locul, nu putea fi mînată decît spre nord, aşa cum bate vîntul ; iar împuşcătura şi ţipătul veneau dinspre dîmbul acela de pămînt. Să nu fi păţit ceva Wah-ta-Wah ?

— Să mergem, să vedem, Judith, poate c-o fi avînd nevoie de noi, căci, după cum ştii, în afară de ea, nu sînt decît bărbaţi pe bord.

Nu mai era nici un moment de pierdut, şi înainte de a fi terminat ea de vorbit, Judith şi cufundă vîsla în apă. În linie dreaptă distanţa pînă la fîşia de pămînt ce pătrundea în lac nu era prea mare, şi cele două fete începură a vîsli din răsputeri mînuind cu atîta grabă

lopeţile încît nici nu se mai gîndiră să ia vreo măsură de precauţie, ca să nu irosească nici măcar o singură clipă. Îşi croiră drum, aşadar, fără a se păzi cîtuşi de puţin ; din fericire însă aceeaşi grabă îi împiedică pe irochezi să observe încotro se îndreptau. La un moment dat, printr-o rarişte, un licăr de lumină izbi privirea lui Judith ; fata cîrmi într-acolo, conducînd barca în aşa fel, ca să aibă în faţa ochilor lumina şi vîsli pînă cînd ajunseră destul de aproape de mal, nu mai mult decît trebuia şi era prudent s-o facă.

Scena ce li se înfăţişa celor două surori se petrecea în pădure, în dreptul ridicăturii de pămînt despre care am mai avut prilejul să vorbim de cîteva ori mai înainte şi totodată şi în dreptul bărcii. Se afla acolo în păr toată lumea din tabără : şase sau opt bărbaţi ţineau în mîini nişte torţe de brad, luminînd puternic, dar lugubru bolta pădurii. Rezemată cu spatele de un copac, şi sprijinită dintr-o parte de flăcăul care fusese de strajă şi din a cărui nesocotinţă Hetty reuşise s-o steargă, şedea fata huroană pe care santinela o aşteptase cu atîta nerăbdare încît nu-şi păzise aşa cum s-ar fi cuvenit îndatoririle. La lumina faclei pe care cineva o ţinea în dreptul chipului ei se vedea lămurit că fata intrase în agonie. Sîngele ce se prelingea pe pieptul ei gol arăta locul unde fusese rănită. Un miros iute, specific, de praf de puşcă, stăruia încă în aerul apăsător şi umed al nopţii. Nu mai încăpea nici o îndoială că fusese împuşcată. Judith îşi dădu seama de asta dintr-o privire. Dîra de lumină fulgerase pe apă, la o mică distanţă de peninsulă, semn că arma fusese descărcată dintr-o luntre ce dădea tîrcoale ţărmului, dacă nu cumva glonţul pornise chiar de pe bordul arcei care trecuse probabil pe acolo. O exclamaţie nesocotită sau un chicotit fusese pesemne motivul ce prilejuise agresiunea, pentru că ar fi fost greu de crezut ca trăgătorul să fi

țintit altfel decît luîndu-se după ureche. Cît privește efectul se văzu curînd după aceea și mai lămurit; capul victimei căzu pe piept, iar trupul zvîcni străbătut de fiorul morții. Toate torțele fură stinse în afară de una singură — ca măsură de precauție — și tristul alai ce purta trupul neînsuflețit spre tabără abia se mai putea deslușì la lumina aceea firavă.

Judith oftă adînc, cutremurîndu-se toată. Apoi cufundă din nou vîslele în apă și luntrea ocoli cu toată băgarea de seamă capătul peninsulei. Văzuse ceva care o mîhnise adînc și-i stăruia acuma în minte, un lucru ce o îndurerase mai mult chiar decît soarta vitregă și moartea timpurie a fetei. La lumina puternică a torțelor Judith zărise statura falnică a Vînătorului de Cerbi, care privea cuprins de tristețe, și parcă, nu știu cum, judecînd după atitudinea lui, cuprins de rușine față de victima ce trăgea să moară. Pe chipul său nu părea să se oglindească nici teamă, nici neliniște, în schimb în privirile pe care i le aruncau mingoșii se deslușea patima răzbunătoare ce clocotea în piepturile lor. S-ar fi zis că ostaticul nici nu băga în seamă lucrul acesta; scena însă rămase adînc întipărită în mintea lui Judith chinuind-o toată noaptea.

Nu întîlniră nici o barcă pe apă în preajma peninsulei. Tăcerea și adînca întunecime a nopții domneau peste fîșia de pămînt și peste apa întunecată, peste pădurea adormită și chiar peste cerul mohorît, de ai fi crezut că liniștea codrilor nu fusese nicicînd tulburată și nici soarele nu strălucise vreodată deasupra acestor singuratice meleaguri. Dat fiind împrejurările, nu le mai rămînea nimic altceva de făcut decît să-și caute un adăpost cît mai sigur, pe care nu-l aflară decît în mijlocul lacului. Și după ce vîsliră pe tăcute într-acolo, surorile lăsară barca să plutească încet în derivă spre nord, și încercară să se odihnească un pic, atît cît le îngăduia situația în care se găseau și starea lor sufletească.

Capitolul XIX

Bănuielile ce încolțiseră în mintea fetei mai mari a lui Hutter, în privința felului cum fusese ucisă tînăra huronă, erau în linii mari întemeiate. După ce dormiseră cîteva ore în șir, taică-său și cu Harry March se treziseră odihniți. Asta se întîmplase puțin după ce Judith părăsise arca, pornind în căutarea surorii sale, în timp ce, precum se știe, Chingachgook și cu aleasa inimii lui stăteau de vorbă pe punte. Bătrînul aflase din gura delawarului locul unde era tabăra dușmană și ultimele evenimente, precum și faptul că fiicele lui plecaseră de acasă. În privința asta nu ducea nici o grijă, pentru că se bizuia mult pe istețimea celei mari, și era încredințat că mezina nu putea fi amenințată de nici un pericol din partea irochezilor. Pe deasupra, traiul îndelungat în mijlocul primejdiilor îi tocise întrucîtva sensibilitatea. S-ar fi spus că nu regretă prea mult nici captivitatea Vînătorului de Cerbi, deoarece, cu toate că știa cît de prețios era ajutorul acestuia la apărare, divergența dintre părerile lor asupra obiceiurilor ce dăinuiau în inima pădurii nu făcuse să se nască vreo simpatie deosebită între dînșii. Moș Tom ar fi fost nespus de bucuros să pornească în recunoaștere înainte ca huronii să fi prins de veste că Wah-ta-Wah dăduse bir cu fugiții, dar cum era mult prea riscant să încerce o nouă debarcare, se văzuse silit să renunțe în noaptea aceea, spre regretul său, la planurile cumplite pe care captivitatea și setea de răzbunare îl îndemnaseră să le urzească. În această stare de spirit, Hutter se așeză la prova corăbici, unde ceva mai tîrziu veni și Harry, lăsîndu-l pe Șarpele cel Mare cu logodnica lui la celălalt capăt al punții.

— Ce copilărie a făcut Vînătorul de Cerbi ; să se ducă el la vremea asta pe mal și să cadă în mîinile indienilor, ca un cerb într-o capcană — bodogăni moșneagul, obser-

vînd ca de obicei paiul din ochiul altuia, fără a lua în seamă bîrna din ochiul său. Dacă i-o fi dat să simtă pe pielea lui prostia pe care a făcut-o, nimeni altul decît el nu-i vinovat.

— Așa e rostul lumii noastre, moș Tom — răspunse Harry cel Pripit. Fiecare om trebuie să-și plătească datoriile și să răspundă pentru greșelile lui. Mă mir totuși că un băiat atît de iscusit și pururea cu ochii în patru ca Vînătorul de Cerbi să fi căzut într-o asemenea capcană! Îl credeam mai cu scaun la cap, la drept vorbind, dar trebuie să-i trecem cu vederea neștiința, că nu-i decît un boboc. Jupîn Hutter, nu știi unde-s fetele? Nu le văd nicăieri, nici pe Judith, nici pe Hetty, cu toate că am colindat de la un cap la altul arca și m-am uitat peste tot.

Hutter îi împărtăși în cîteva cuvinte ceea ce-i spusese și lui delawarul: cum fiică-sa luase barca, cum apoi Judith se întorsese acasă după ce o lăsase pe Hetty pe mal, și cum în sfîrșit plecase din nou s-o aducă pe soră-sa.

— Iată ce înseamnă să fii bun de gură, corăbierule — izbucni Harry, scrîșnind din dinți, vădit indignat. Toate astea ni se trag de la un om bun de gură și de la niște fete slabe de înger. Ar fi bine să iei mai din scurt treaba asta! Și dumneata și eu, cum știi, am fost prizonieri, și totuși Judith n-a mișcat un deget ca să ne vină în ajutor! Sfrijitul ăsta de Vînător parc-a fermecat-o; și el, și ea, și dumneata, noi toți am face bine să deschidem ochii. Nu sînt eu omul care să înghită fără a crîcni o asemenea ocară; cine are urechi de auzit să se păzească! Ia hai să ridicăm ancora, moșnege, și s-o luăm într-acolo, spre dîmb, să vedem ce se mai întîmplă.

Hutter nu avu nimic împotrivă și arca o porni mînată de vînt, ca de obicei, singura lor grijă fiind să nu iște nici un zgomot. Tom Corăbierul trecu la cîrmă și căută să se apropie cît mai mult de mal, în măsura în care îi îngăduia adîncimea apei. Nu se putea desluși nimic în bezna ce dom-

nea sub copacii de pe mal, în schimb umbra vasului și a pînzei ridicate atrase atenția flăcăului de strajă de pe țărm, despre care am pomenit mai înainte. Surprins, irochezul scăpă un strigăt gutural. Cu sînge rece și ferocitate, trăsături ce stăteau la temelia caracterului său, Harry cel Pripit înșfăcă atunci pușca și trase. Glonțul fu slobozit la întîmplare și fata huronă se prăbuși la pămînt. După care urmă scena cu torțe descrisă mai sus.

În clipa în care Harry săvîrșea această nesăbuită cruzime, barca fetelor ajunsese cam la vreo sută de picioare distanță de locul unde se afla arca. Am arătat ceva mai înainte drumul pe care-l făcuseră cele două surori, așa încît ar fi cu cale, cred, acum, să-l urmărim pe acela străbătut de tatăl lor și de însoțitorii acestuia. Un țipăt ascuțit vesti efectul împușcăturii trase la întîmplare de Harry March, dînd totodată în vileag faptul că victima era o femeie. Pînă și Pripitul tresări în fața acestei întorsături neașteptate și, o clipă, inima lui fu împărțită între simțăminte contradictorii. La început izbucni în rîs cu o aprigă veselie, ca după aceea să simtă săgețile remușcărilor. Un moment în cugetul acestei făpturi se iscă o întreagă harababură de simțăminte și omul nu mai știu ce să creadă despre fapta pe care o săvîrșise, ca după aceea, încăpățînarea și mîndria să se dovedească mai tari, precumpănind ca de obicei. Harry lovi cu patul puștii în podeaua vasului ca o înfruntare, și începu a fluiera un cîntec cu un aer nepăsător. Între timp, vasul care plutea mai departe era pe cale să iasă din golful format de peninsulă, aflîndu-se la oarecare distanță de țărm.

Însoțitorii lui Harry însă nu priveau purtarea lui cu indulgența pe care acesta părea dispus să și-o acorde singur. Hutter începu a cîrti în gura mare, pentru că o agresiune de felul acesta nu le era de nici un folos, dimpotrivă, înverșuna și mai mult bătălia. Nu e om care să condamne cu mai mare strășnicie abaterile nemotivate de la măsura

cea dreaptă decît cel care umblă ahitiat după recompense și n-are nimic sfînt pe lume. Pînă la urmă însă, moș Tom căută să-și pună frîu mîniei, deoarece acum cînd Vînătorul de Cerbi încăpuse în mîinile irochezilor, brațul ucigașului era de două ori mai prețios pentru el. Chingachgook se ridică în picioare, și pentru o clipă numai, vechea dușmănie dintre triburi se mistui, lăsînd să precumpănească solidaritatea celor de aceeași culoare, dar se stăpîni la timp, temîndu-se să nu provoace cine știe ce nenorocire, de care s-ar căi un moment mai tîrziu. Nu tot așa se întîmplă, însă, și cu Wah-ta-Wah. Străbătînd în grabă cabina, fata ajunse lîngă Harry, tocmai cînd acesta sprijinea patul armei de podeaua vasului, și fără nici o sfială, spre lauda firii sale, îl mustră cu aceste cuvinte în care se simțea clocotul generos al unei inimi îndurerate de femeie.

— De ce tu împușcat ? îl dojeni ea. Ce fata huron făcut, tu omoare pe ea ? Ce tu crede manitu spui ? Ce tu crede manitu simți ? Ce irochezi făcut ? Nu cinste cîștigat... nu tabăra cîștigat... nu prizonier cîștigat... nu biruința cîștigat... nu scalp cîștigat... nimic, nimic cîștigat. Sînge după sînge mergi ! Ce tu zice nevasta la tine omorît ? Cine tu crede plîngi pentru tine, cînd altu plîngi pentru mama sau sora ? Tu mare cum brad — fata huron micuța fost cum mesteacăn slăbuț, de ce tu lovit pe ea și ucis ? Crede tu huron uiți asta ? Nu ! Niciodată piele roșie uiți ! Niciodată prieten uiți, niciodată dușman uiți. Asta el, piele roșie, cum manitu ești. De ce așa răutate mare ești fața palidă ?

În viața lui Harry nu se simțise atît de încurcat, ca sub potopul de mustrări al fetei delaware. E drept că fata avea un puternic aliat în propria lui conștiință și, deși vorbea serios, glasul ei era plin de gingășie feminină, încît nu putea sub nici un cuvînt să-și descarce mînia, lucru ce nu s-ar fi căzut din partea unui bărbat. Gingășia vocii dădea parcă și mai mare tărie dojenilor sale, care dobîndea astfel sonoritatea celui mai curat adevăr. Cugetul Pripitului era prea

împovărat ca să-i îngăduie o nouă izbucnire și poate că își dădea și el seama că săvîrșise o faptă ce putea stîrni îndoieli în privința bărbăției sale. În loc să răbufnească sau să răspundă ceva cuvintelor simple dar pornite din inimă ale fetei, se mulțumi să se îndepărteze, ca omul care nu catadicsea să stea la discuție cu o femeie.

Între timp, arca plutea mai departe, și în momentul cînd în pădure se desfășura scena cu torțele, ieși în largul lacului, Tom Corăbierul vrînd să se depărteze cît mai mult de mal, dintr-o teamă instinctivă de răzbunare. Trecu astfel o oră într-o tăcere mohorîtă pe care nimeni nu părea dispus s-o risipească. Wah-ta-Wah se culcă într-un pat din cabină, în timp ce Chingachgook se întinse să doarmă pe punte, la prova. Doar Hutter și cu Harry rămaseră de veghe, primul la cîrmă, pe cînd celălalt rumega în gînd fapta săvîrșită, cu îndărătnicia oamenilor mici la suflet, incapabili să-și recunoască greșelile, simțind cum îl roade acel vierme ascuns sortit să nu piară niciodată. Așa stăteau lucrurile în momentul cînd Judith și cu Hetty ajunseră în mijlocul lacului și se culcară cu gîndul că, poate, vor reuși să ațipească în luntrea ce plutea în derivă.

Era tocmai vremea celor mai scurte nopți de peste an așa că nu trecu mult și întunericul începu să se destrame, lăsînd să mijească zorii zilei. Dacă există pe fața pămîntului vreo priveliște în stare să domolească patimile unui om și să-i îmbuneze cruzimea, apoi asemenea priveliște nu putea fi decît cea care se desfășura în fața ochilor lui Hutter și ai lui Harry, pe măsură ce se perindau orele, preschimbînd noaptea în zi. Bolta cerului se învolbura în acele dulci culori, în care negurile nopții se îngină cu strălucirea soarelui, culori ce par mai ireale, am spune chiar mai sacre ca în oricare din cele douăzeci și patru de ceasuri ale zilei. Liniștea fermecată și plină de împăcare a serii a fost cîntată de mii de poeți și totuși oricare din aceste cîntece reușește să trezească gîndurile înălțătoare,

sublime, ce se nasc în jumătatea aceea de oră din preajma răsăritului de soare.

Hutter însă şi Harry se uitau în jur fără să simtă molcoma desfătare pe care o prilejuieşte îndeobşte acest spectacol, atunci cînd gîndurile omului sînt cinstite şi năzuinţele curate ; şi nu numai că îl aveau în momentul acela sub ochi, dar îl priveau şi în împrejurări deosebite ce nu făceau decît să-i sporească şi să-i înnobileze frumuseţea. În lumina ce începea să mijească se putea desluşi doar o singură plăsmuire a cărei formă şi utilitate se datora gustului sau dorinţelor omeneşti, ştiut fiind că în genere acestea reuşesc fie să sluţească, fie să înfrumuseţeze un peisaj, şi acea plăsmuire stingheră nu era decît castelul ; restul, de o minunată prospeţime, era făurit de natură. Locuinţa asta curioasă părea totuşi a fi în armonie cu izvodirile firii ce o înconjurau. Aşa cum răsărea din negurile nopţii, părea un ornament pitoresc şi ciudat al peisajului. Totul însă se irosea în zadar pentru cei doi privitori care nu aveau nici un dram de simţire poetică ; amîndoi îşi pierduseră sentimentul evlavios în faţa naturii într-o viaţă plină de un rigid şi meschin egoism şi natura le prilejuia prea puţine desfătări în afară de plăcerile ce îşi aveau obîrşia în cele mai josnice porniri.

Îndată ce se lumină îndeajuns ca să se poată vedea lămurit întinsul lacului şi mai ales malurile lui, Hutter cîrmi vasul spre castel, cu intenţia vădită de a reintra în stăpînirea lui, cel puţin peste zi, chibzuind că numai acolo va putea să le regăsească pe fetele lui şi că totodată era şi cel mai potrivit loc pentru a continua operaţiile împotriva pieilor roşii. Chiar atunci, ca şi cum norocul le-ar fi surîs din nou, zăriră barca fetelor plutind spre nord, în largul lacului. Luntrea trecuse pe lîngă arcă în timpul nopţii, mînată numai de puterea elementelor naturii. Hutter luă ocheanul şi privi îndelung într-acolo, cu inima strînsă, vrînd să se încredinţeze dacă într-adevăr în barcă se aflau

fetele sale. Un strigăt de bucurie îi scăpă descoperind la marginea luntrei ceva ce i se păru c-ar semăna cu rochia fetei mai mari. O clipă mai tîrziu, Judith se ridică în picioare și atunci o văzu privind în jur ca să-și dea seama unde se găsea. Cînd Hutter lăsă jos ocheanul fără să-i schimbe distanța focală, Șarpele se grăbi să i-l ia, curios să știe ce se poate vedea printr-însul. Era pentru prima oară cînd folosea un instrument de felul ăsta și Wah-ta-Wah se dumeri îndată, după șuierul de mirare pe care-l scoase, după mutra și după toată atitudinea lui, că descoperise pesemne cine știe ce minunăție ce-l umpluse de admirație. Se știe prea bine că indigenii de pe meleagurile americane, cu deosebire cei de un rang și cu o stare mai deosebită, își păstrează sîngele rece și calmul cel mai desăvîrșit oricîte minunății fără seamăn ar avea prilejul să întîlnească atunci cînd se întîmplă să dea cîte o raită prin lumea civilizată, iar Chingachgook reușise să-și strunească destul de bine firea pentru a nu manifesta niciodată nici cea mai mică surpriză, ca fiind un lucru nedemn de el. În schimb Wah-ta-Wah care nu era obligată să respecte asemenea disciplină, după ce logodnicul ei reuși să atîntească luneta spre barcă, în momentul cînd își potrivi și ea ochiul în dreptul capătului mai îngust, se dădu înapoi speriată, apoi începu să bată din palme de bucurie, izbucnind într-un hohot de rîs, mărturie ce vădea din partea ei o admirație nemărginită. Isteață la minte cum era, fetei nu-i trebui mai mult de citeva minute ca să învețe a mînui singură ocheanul. După care începu să se uite cu el la orice lucru mai bătător la ochi ce i se părea vrednic de luare-aminte. Sprijinindu-l la un capăt de pervazul ferestrei, și ea și delawarul se apucară să cerceteze rînd pe rînd și pe îndelete întinsul lacului, pe urmă țărmul, dealurile ca, în cele din urmă, atenția să le fie atrasă de castel. După ce îl privi o bucată de vreme cu de-amănuntul Wah-ta-Wah își dezlipi ochiul de lunetă și, întorcîndu-se către logodnicul ei, îi

șopti ceva repede. Chingachgook se grăbi să treacă în locul ei și stătu așa să privească mai îndelung și cu mai multă încordare decît fata. Apoi se slătuiră pe șoptite între ei, ca și cum ar fi căutat să-și verifice părerile, după care lăsară deoparte luneta și tînărul delawar ieși din cabină ducîndu-se după Hutter și Harry.

Arca înainta încet dar sigur; castelul se afla cam la vreo jumătate de milă depărtare, în momentul cînd Chingachgook se apropie de cei doi albi ce stăteau la prova corăbiei. Delawarul era ca totdeauna imperturbabil și totuși însoțitorii, care începuseră a-i cunoaște felul de a fi, își dădură seama că avea să le spună ceva important. Harry era dispus orișicînd să trăncănească și, ca de obicei, deschise tot el vorba.

— Gata, gata, stacojiule — îi strigă el repezit cum îi era felul. Ai descoperit vreo veveriță într-un copac sau vreun păstrăv înotînd sub arcă? Acum ai și tu, Șarpe, prilejul să vezi cît de ageri pot fi ochii unui alb. Să nu te miri că putem zări pînă hăt departe tărîmurile pieilor roșii.

— Nu mergeți la castel — rosti articulînd cu greutate cuvintele Chingachgook, în clipa cînd celălalt îi îngădui să spună și el ce avea de spus. Sînt huroni acolo.

— Dracu' să-i ia! Dacă-i așa, gîndește-te, moș Tom, în ce capcană strășnică era să ne vîrîm scăfîrlia! Auzi că huronii-s acolo! Bine, o fi cum zici, dar eu nu văd nici un semn care să dea de bănuit în jurul șandramalei, nimic decît bîrne, apă, scoarță de copac... două, trei ferestre și o ușă.

Hutter ceru ocheanul și se uită cu atenție, înainte de a-și spune și el cuvîntul, apoi declară cu toată politeța cuvenită că nu împărtășea părerea pieilor roșii.

— Te-oi fi uitat de-a-ndoaselea prin sticlă, delawarule — continuă Harry — nici eu, nici moșneagul nu zărim nici o urmă pe lac.

— Nici o urmă — unde văzut rămîi urme apă — se amestecă în vorbă Wah-ta-Wah, corabia tu oprește... mai nu merge mult... huroni acolo ești!

— Ei asta-i! Amîndoi o țineți una și bună de e-n stare lumea să vă creadă. Tare mă tem, Șarpe, că după ce v-oți lua, tu și cu fetița asta, toată ziua n-o să aveți altă treabă decît să scorniți la povești. Acolo huroni! Da' unde or fi de-i vedeți: sub lacăt, în ochiurile lanțurilor sau printre bîrne?

— Nu mocassin vede? spuse nerăbdătoare Wah-ta-Wah. De ce tu nu uite — să el vezi.

— Dă-mi ocheanul, Harry — îi tăie vorba Hutter — și coboară pînza. Văd într-adevăr un mocassin plutind în dreptul unuia din piloți și s-ar putea să fie sau să nu fie un semn că în lipsa noastră ne-au călcat niscai musafiri. Atîta numai că mocassini sînt pe toate drumurile, fiindcă și eu și Vînătorul de Cerbi purtăm așa ceva, ba chiar și dumneata, Harry March, și Hetty la fel, deși ea umblă adesea încălțată și cu pantofi; pe Judith însă, drept să-ți spun, n-am văzut-o niciodată strecurîndu-și picioruşul într-o ciubotă de asta.

Pînă ce Harry să coboare pînza, arca ajunsese la vreo două sute de iarzi de castel și continua să se apropie treptat, treptat, cu o viteză redusă, ca nu cumva să-i pîndească vreo surpriză. Ocheanul trecea mereu din mînă în mînă și fiecare din ei cerceta castelul și împrejurimile lui cu cea mai mare atenție. Nu mai încăpea nici o îndoială că acolo, pe apă, plutea un mocassin care părea a fi atît de ușor și-și păstrase atît de bine forma, încît ai fi zis că nu pătrunsese nici un strop de apă înăuntru. Se agățase în treacăt de o aşchie a unuia dintre bulumacii îngrăditurii așa-numitei ogrăzi despre care am mai avut înainte ocazia să vorbim; numai din pricina asta nu fusese mînat aiurea de valuri. Erau, firește, atîtea și atîtea împrejurări posibile care să explice prezența lui acolo, fără a presupune, însă, neapărat,

că fusese lăsat de vreun dușman. Putea foarte bine să fi căzut de pe punte, deunăzi cînd Hutter încă se mai afla în castel, și să fi fost adus de curent în locul acela unde rămăsese pînă ce privirea ageră a logodnicei delawarului îl descoperise. După cum se putea tot așa de bine să fi venit de undeva, de pe țărmul lacului și să se fi oprit întîmplător în dreptul ulucilor. Așijderea putea să fi fost aruncat pe fereastră și să fi căzut tocmai acolo, sau să fi scăpat din piciorul vreunei iscoade sau vreunui irochez care încercase să pătrundă în castel peste noapte și care se văzuse silit să-l lase în apă unde căzuse, fiind întuneric beznă.

Hutter și Harry discutară între ei toate aceste posibilități, primul înclinînd să vadă lucrurile mai în negru, pe cînd celălalt privea întîmplarea cu disprețul și obișnuita lui nepăsare. Cît despre delawar, acesta era de părere că mocassinul se cuvenea a fi privit la fel ca și o urmă în pădure, care poate sau nu să fie primejdioasă. La rîndul său, Wah-ta-Wah le propuse să-i dea o barcă, fiindcă ea e gata să facă un drum pînă la castel și să aducă mocassinul; atunci au să-și poată da seama după dichisul lui care-i era obîrșia. Albii erau amîndoi îndemnați să primească această propunere, dar delawarul se împotrivi, de teamă să nu i se întîmple ceva logodnicei lui. Dacă cineva trebuia să execute această misiune era mai bine să-și pună un bărbat pielea la bătaie pentru ca s-o aducă la îndeplinire; refuză deci s-o lase pe Wah-ta-Wah să plece, pe tonul liniștit dar categoric, cu care un soț delawar știe să poruncească.

— Atunci du-te tu, delawarule, dacă ții atît de mult la nevestica ta — îi răspunse grosolan Harry. Trebuie cu orice preț să punem mîna pe mocassinul ăla, dacă nu corăbierul nostru e în stare să ne țină aici, cînd sîntem doar la o aruncătură de băț de castel, pînă s-o răci vatra din bîrlogul lui. Nu-i decît un petic de piele de cerb, croit într-un fel sau într-altul și nu o sperietoare de păsări, în

stare să bage în răcori ditai vînătorii. Ei, ce zici, Șarpe, care din noi doi se duce cu barca?

— Lasă mai bine să meargă pielea roșie. Ochiul său e mai ager decît al feței palide și cunoaște și mai bine tertipurile huronilor.

— Asta nu, pun capul jos că nu-i așa! Ochiul unui alb, și mirosul lui, adicătelea, în cazul său, văzul și auzul, sînt mai ascuțite decît ale unui indigen, dacă-i vorba să fie într-adevăr puse la încercare. Nu numai o dată, și nici de două ori am dat dovadă de asta, și din moment ce un lucru e dovedit, nu mai poate încăpea nici o îndoială. Și eu cred că și cel mai prăpădit vagabond, c-o fi delawar ori huron, e-n stare să dea o raită pînă la castel, așa că, Șarpe, pune mîna pe vîsle și mergi sănătos.

Chingachgook și sărise în barcă și cufundase lopețile în apă pînă ce Harry isprăvise cu flecăreala. Wah-ta-Wah asistă la plecarea logodnicului, tăcută și supusă și de astă dată, cum sînt îndeobște fetele indigene, nu fără a simți însă neliniștile și îngrijorările ce adeseori încearcă inima unei femei. Din clipa cînd se întîlniseră în toiul nopții și pînă în momentul cînd se uitaseră amîndoi cu ocheanul, Chingachgook fusese tot timpul drăgăstos cu ea, ca orice bărbat care în asemenea împrejurări căuta să-și dea în vileag față de logodnica sa cele mai gingașe simțăminte; acum însă orice semn de slăbiciune dispăruse de pe chipul său, făcînd loc unei dîrze hotărîri. Oricît încerca Wah-ta-Wah cu timiditate să-i întîlnească privirea, în clipa în care luntrea se desprinse de arcă, mîndria nu-i îngădui voinicului delawar să se uite în ochii calzi și plini de neliniște ai logodnicei sale. Barca se depărtă fără ca șeful de trib să întoarcă măcar o singură dată privirea către dînsa să-i răsplătească grija ce i-o purta.

Chingachgook mîna luntrea spre castel, cu ochii țintă la cele cîteva borte din ulucile împrejmuirii. În fiece clipă se aștepta să vadă ieșind la iveală de undeva oțelele unei

puști sau să audă vreo detunătură puternică ; reuși totuși să ajungă în dreptul bulumacilor. Aici oarecum era ocrotit, deoarece între el și castelul Sconcsului se aflau acum ulucile și fiind astfel la adăpost, posibilitățile unei agresiuni scăzuseră simțitor. Barca se găsea, cum am spus, în dreptul piloților, cu botul spre nord, la o mică distanță de mocassin. În loc să întoarcă însă luntrea pe loc și să-l ia, delawarul se apucă să înconjoare tacticos întreaga clădire, căutînd cu luare-aminte vreun semn care să-i arate că s-ar fi aflat vreun dușman înăuntru sau vreo urmă de silnicie. Nu reuși totuși să descopere nimic, nici urmă și nici semn care să-i întărească bănuielile. Într-un cuvînt, ochiul cel mai ager și mai zelos oricît ar fi căutat n-ar fi izbutit să găsească vreo altă mărturie a incursiunii săvîrșite de inamic, decît mocassinul plutitor.

Delawarul nu știa ce să mai facă. La un moment dat, ajungînd în fața castelului, se gîndi să se urce pe punte și să se uite înăuntru printr-o deschizătură, să vadă cu ochii lui care era situația, dar pregeta. Cu toate că nu prea avea experiența unor lucruri de felul acesta, cunoștea însă din auzite o mulțime din vicleșugurile folosite de indigeni în astfel de împrejurări și ascultase cu răsuflarea tăiată povestirile atît de palpitante ale vîrstnicilor, pe scurt, era atît de bine inițiat în teoria războiului, încît ar fi fost aproape imposibil să facă vreo boacănă într-o asemenea ocazie, întocmai ca un școlar temeinic pregătit, care începe bine rezolvarea unei probleme de matematici, ca să se încurce la urmă. Renunțînd la intenția inițială de a debarca, continuă să ocolească agale împrejmuirea castelului. Ajungînd în dreptul mocassinului, după ce ocolise mai toată clădirea, cu o lovitură ușoară de vîslă și foarte dibace, aruncă în barcă obiectul cu pricina. Se pregătea tocmai s-o pornească înapoi ; retragerea însă părea și mai primejdioasă chiar decît acostarea, întrucît nu mai avea înaintea ochilor ferestruicile castelului. Dacă s-ar fi aflat cineva înăuntru,

nu se putea să nu-şi dea seama cu ce scop delawarul făcuse această recunoaştere. Lucrul cel mai înţelept, oricît de riscant ar fi fost, era să se retragă cu aerul unui om care se ştie în deplină siguranţă, ca şi cum în urma acestor investigaţii, orice îndoială s-ar fi spulberat. Ceea ce delawarul se şi hotărî să facă, vîslind liniştit spre arcă, fără să-şi impună vreun efort spre a înteţi mişcarea braţelor, şi fără să arunce măcar o privire fugară în urmă.

— Ei, Şarpe — îl întîmpină Pripitul, guraliv ca totdeauna — ce mai veste poveste pe la castel? Pielle roşii şi-au arătat colţii cît ai dat tîrcoale casei?

— Nu-mi miroase a bine — răspunse cu seriozitate delawarul. Prea e linişte. Atîta linişte, că parcă o şi vezi!

— Numai un indigen poate fi în stare să spună aşa ceva — ca şi cum e cu putinţă să fie o linişte mai adîncă decît atunci cînd nu se aude nici un zgomot! Dacă n-ai descoperit un motiv mai serios, moş Tom n-are decît să ridice pînzele şi să pornească, să putem lua ceva în gură pînă la prînz sub acoperişul casei dumisale. Dar mocassinul unde-i?

— Uite-l aici — răspunse Chingachgook, ridicînd prada ca să poată fi văzută de toţi.

Mocassinul fu luat în cercetare şi Wah-ta-wah declară că nu putea fi decît al unui huron, judecînd după felul cum erau aşezaţi ţepii de porc spinos de pe botul încălţămintei. Atît Hutter cît şi delawarul erau şi ei de aceeaşi părere. Admiţînd acest lucru, nimeni totuşi nu era obligat să creadă că stăpînul lui se afla în castel. Mocassinul putea foarte bine să fi fost adus de apă de undeva mai de departe, sau să-i fi scăpat din picior vreunei iscoade, în clipa cînd îşi lua tălpăşiţa după ce-şi îndeplinise misiunea. Pe scurt, nu lămurea nimic, trezind în schimb o mulţime de bănuieli.

În împrejurarea de faţă, Hutter şi Pripitul nu erau ei oamenii care să tărăgănească prea mult timp un lucru din pricina unor dovezi atît de puţin convingătoare ca mocassinul cu pricina. Ridicară deci pînzele şi arca porni mai departe

spre castel. Briza ușoară continua să sufle molcom, și vasul luneca destul de încet ca să le îngăduie a cerceta pe îndelete clădirea în timp ce înaintau. Domnea aceeași tăcere de moarte și cu greu ți-ar fi venit să crezi că o ființă vie s-ar fi putut afla undeva, în preajmă. Dacă Șarpele cel Mare, a cărui imaginație se plămădise în spiritul strămbunilor săi, era în stare a deslușî cînd anume liniștea avea ceva nefiresc, ceilalți nu puteau de loc să înțeleagă de ce ar trebui să se simtă îngrijorați în mijlocul acelei tăceri mormîntale, în care ei nu vedeau altceva decît odihna unor lucruri neînsufletite. Și atîta seninătate și tihnă era în jur, încît tăcerea părea și mai adîncă. Ziua nu se înfiripase încă și soarele nu apucase încă să învăpăieze zarea ; cerul, văzduhul, pădurea și lacul, toate erau învăluite în acea lumină molcomă care precede răsăritul soarelui, închipuind poate cel mai încîntător moment din cele douăzeci și patru de ore ale zilei.

Farmecul acestei priveliști însă nu se putea răsfrînge decît asupra unor oameni în a căror alcătuire lăuntrică precumpănea simțirea, irosindu-se în zadar pentru Hutter și Harry ; în schimb cei doi delawari, deși obișnuiți de mici copii a fi martorii acestui miracol al zorilor, ca să mai zăbovească cercetîndu-și simțămintele, se dovedeau a fi totuși sensibili la frumusețea clipei de față, cu toate că, probabil, nici ei nu-și dădeau bine seama de asta. Pe tînărul delawar îl îmbia să fie pașnic, și niciodată parcă nu simțise mai departe de sine gîndul unor fapte de vitejie, ca în momentul cînd se îndreptă spre cabina în care se afla Wah-ta-Wah. Chiar atunci bordul vasului se hîrșcîi de puntea castelului. Chingachgook fu smuls din acea dulce vrajă de zbieretele Pripitului, care îl chema afară să-i ajute să coboare pînzele și să priponească arca.

Delawarul se supuse și în clipa cînd ajunse la prova, Harry și pusese piciorul pe schela debarcaderului, tropăind mulțumit, ca și cum s-ar fi bucurat că apucase să calce din nou pe uscat — *terra firma* — mărturisindu-și totodată în chip

zgomotos și categoric, așa cum îi era felul, nepăsarea față de întregul trib al huronilor. Hutter trăsese o barcă în dreptul provei și se muncea să descuie lacătul de la poartă, ca să poată intra în curtea castelului. March nu avea nici un motiv să debarce primul, lucru pe care-l făcuse doar dintr-o bravadă fără rost și, după ce zgîlțîi ușa ca și cum ar fi vrut s-o încerce cît era de rezistentă, coborî din nou lîngă Hutter, în luntre, ca să-i ajute să deschidă poarta. Cititorul își amintește că numai în felul acesta se putea intra în castel din pricina sistemului folosit de proprietarul năstrușnicei locuințe care căuta s-o ferece cît mai bine ori de cîte ori pleca de acasă, mai ales atunci cînd se temea de vreo primejdie. În momentul cînd coborîse în barcă, Hutter îi dăduse în mînă delawarului capătul unui odgon, spunîndu-i să priponească arca de podină și să strîngă la iuțeală pînzele.

În loc să urmeze instrucțiunile primite, Chingachgook lăsase pînzele întinse în vînt și, petrecînd parîma pe după un stîlp al debarcaderului se apucase să tragă arca pînă lîngă uluci, în așa fel încît nimeni nu s-ar fi putut urca pe bord decît slujindu-se de o barcă, sau sărind peste zăplaz, ispravă pentru care ar fi avut nevoie de niște picioare zdravene și la care nu s-ar fi încumetat decît în fața unui dușman aprig.

Dintr-o singură lovitură de vîsle șeful de trib făcu vînt, apoi, luntrei, din poartă pînă în dreptul chepengului prin care se intra în castel. Acolo Hutter putu să-și dea seama că totul era ferecat; nici lacătul, nici lanțul nu fuseseră atinse. Cheia fu vîrîtă în broască, zăvoarele trase, lanțul lăsat să lunece afară, și în sfîrșit chepengul fu ridicat. Harry își băgă capul prin gîrlici, pe urmă brațele, și în sfîrșit săltă și picioarele-i nemăsurat de lungi, fără să facă cine știe ce sforțare. O clipă mai tîrziu îl auziră străbătînd cu pasul său greu coridorul ce despărțea camera tatălui de odaia fetelor și unde se deschidea chepengul. Nu trecu mult și izbucni un strigăt victorios.

— Vino-ncoace, moș Tom — începu a răcni ca un smintit dinăuntru namila de om crescut în pădure. Uite-aici bîrlogul dumitale teafăr și nevătămat și pustiu ca o nucă după ce a stat jumătate de oră în lăbuțele unei veverițe! Delawarul nostru se lăuda că e în stare să vadă liniștea; să vină aici, s-o și simtă.

— Liniștea acolo unde ești tu, Pripitule — îi răspunse Hutter — poate fi de bună seamă și văzută și simțită, fiindcă sînt sigur că nu mai e alta ca ea.

— Hai, vino și dumneata, moșulică. Hopa sus, să deschidem ușile și ferestrele, să intre aer proaspăt înăuntru. Cîteva cuvinte schimbate în momentele de restriște și oamenii devin prieteni la cataramă. Deschide fereastra aia, moș Tom, că eu mă duc degrabă să fac același lucru la ușa din față.

Urmă o clipă de tăcere, după care se auzi o bufnitură ca și cum ar fi căzut jos un corp greu. Apoi o sudalmă cumplită trasă de Harry, și îndată tot cuprinsul clădirii parcă se trezi la viață. Zgomotele atît de lămurite, și am putea spune atît de neașteptate chiar și pentru delawar, ce spulberară liniștea din interior nu mai puteau fi socotite o nălucire. S-ar fi zis că doi tigri se încăieraseră într-o cușcă. O dată sau de două ori se auzi strigătul de luptă al pieilor roșii, înăbușit însă, ca și cum ar fi ieșit dintr-un gîtlej vlăguit sau sugrumat și într-un rînd izbucni o nouă sudalmă surugească din gura Pripitului mînios foc. Cînd și cînd se părea că niște trupuri erau bușite vîrtos de podelele castelului după care încăierarea începea iar. Chingachgook se zăpăcise de tot și nu mai știa ce să facă. Toate armele se aflau pe arcă. Hutter și Harry plecaseră fără puști, dar și așa delawarul n-ar fi avut cum să le folosească, nici nu le-ar fi putut înmîna celor dinăuntru. Apoi, mai era și Wah-ta-Wah care îl stingherea, paralizîndu-i mișcările. Pentru a scăpa de acest neajuns, o îndemnă pe fată să ia barca ce mai rămăsese, și să iasă înaintea fiice-

lor lui Hutter, care se apropiau din ce în ce de vas în chip nesăbuit ; în felul ăsta se salva şi ea şi totodată le dădea şi lor de ştire să ocolească primejdia ce le păştea. Wah-ta-Wah însă nici nu voia să audă de aşa ceva. Impasul în care se aflau nu permitea nici cea mai mică zăbavă, şi cum delawarul nu mai vedea nici un mijloc să-şi ajute prietenii, reteză pe loc odgonul ce-l ţinea priponit de castel şi opintindu-se din răsputeri ajunse să împingă arca la vreo douăzeci de picioare de gard. Pe urmă, apucînd lopeţile, reuşi să se deplaseze încă puţin, în direcţia în care bătea vîntul, dacă s-ar putea numi aşa adierea uşoară ce sufla peste lac, dar nici timpul, nici iscusinţa lui la vîslit nu-i îngăduiră să se depărteze prea mult. Cînd se opri din vîslit, arca să tot fi fost la vreo sută de metri de debarcader şi la o distanţă pe jumătate mai mică de latura de sud a castelului. Tocmai atunci Judith şi Hetty băgară de seamă că se întîmplă ceva neobişnuit, rămaseră locului, la vreo mie de picioare spre nord.

În vremea asta o luptă îndîrjită se încinsese în casă. În asemenea cazuri, lucrurile se desfăşoară într-un răstimp mult mai scurt decît ar cere istorisirea lor. Din momentul în care se auzise prima bufnitură înlăuntrul castelului şi pînă cînd delawarul încetase să se mai opintească din greu mînuind vîslele, trecuseră trei sau patru minute, dar nu încape nici o îndoială că luptătorii avuseseră tot timpul să obosească. Nu se mai auzeau ocările şi sudălmile Pripitului şi pînă şi bătălia pierduse parcă din tăria şi înverşunarea ei, deşi ambele tabere continuau să se lupte cu aceeaşi îndîrjire. Deodată uşa smucită se deschise brusc şi învăl-măşeala se mută afară, sub cerul liber, pe puntea debarcaderului, la lumina zilei.

Un huron trăsese zăvorul de la uşa încuiată şi dintr-o dată trei sau patru inşi din acelaşi trib ieşiseră valvîrtej afară, după el, prin deschizătura îngustă, bucuroşi parcă să scape de grozăviile ce se petreceau înăuntru. Un altul le

luă urma țîșnind cu capul înainte pe ușă, azvîrlit cu o forță năprasnică. În sfîrșit ieși la iveală furios ca un leu încolțit March, care izbutise să se descotorosească o clipă de droaia dușmanilor. Hutter fusese făcut prizonier și legat fedeleș. Lupta fu suspendată un timp, așa cum în toiul unei furtuni intervine cîte un moment de acalmie. Toată lumea simțea nevoia să-și tragă suflarea și combatanții se pîndeau din ochi unii pe alții, ca niște dulăi împiedicați să se încaiere, ce nu așteaptă decît prilejul potrivit ca să se ia din nou la colți. Să ne folosim de pauza aceasta pentru a istorisi felul în care pieile roșii reușiseră să pună mîna pe castel, cu atît mai mult cu cît se cuvine să-i explicăm cititorului pentru ce, într-o luptă atît de înverșunată, nu se vărsase nici un strop de sînge.

Rivenoak și însoțitorii săi, mai ales aceștia din urmă, care păreau să fie sub ordinele lui și mînaseră de obicei pluta, făcuseră o seamă de observații importante cu prilejul drumurilor la castel. Pînă și băietanul trimis acolo adusese informații destul de amănunțite. Prin aceste mijloace huronii reușiseră să-și facă în linii mari o idee de felul cum era construit și apărat castelul, dobîndind totodată o mulțime de indicații ce le dădeau posibilitatea să manevreze cu pricepere chiar în toiul nopții. Cum se întunecase afară, două plute, aidoma celei descrise mai înainte, plecaseră în recunoaștere din două puncte diferite de pe țărm ; arca trecuse chiar la cincizeci de picioare de una din ele, fără s-o descopere. Plutașii stăteau întinși pe trunchiurile de copaci, așa încît corpurile lor împreună cu pluta păreau să fie una cu undele lacului.

Ajungînd în preajma castelului cele două pîlcuri de dușmani se întîlniseră, și după ce-și împărtășiseră observațiile respective, se apropiară fără nici o șovăială de castel. Așa cum se și așteptau, acesta era cu desăvîrșire pustiu. Îndată

plutele fură trimise îndărăt la ţărm după întăriri, iar doi dintre huroni rămăseseră în clădire. Aceştia reuşiseră să se caţăre pe acoperiş şi, dînd la o parte cîteva bucăţi din scoarţa cu care era învelit castelul, pătrunseră în ceea ce am putea numi podul casei. Acolo îi găsiseră soţii lor la înapoiere. Slujindu-se de topoare făcuseră apoi o spărtură în tavanul uneia din camere prin care se strecuraseră nici mai mult nici mai puţin decît opt dintre cei mai vînjoşi huroni. Acolo şi rămăseseră după ce fuseseră înzestraţi cu arme şi cu merinde, ca să poată înfrunta un atac sau încerca o ieşire potrivit cu împrejurările. Noaptea o petrecuseră dormind, aşa cum obişnuiesc pieile roşii cînd sînt într-o expediţie.

A doua zi dăduseră cu ochii de arca pe care o zăriseră apropiindu-se prin crăpăturile pereţilor, pe unde pătrundea înăuntru lumina şi aerul, ferestrele mari fiind astupate şi baricadate cu blăni de lemn potrivite la iuţeală.

Băgînd de seamă că două feţe palide erau pe punctul să ridice chepengul ca să intre în casă, cel ce conducea expediţia se grăbise să ia măsurile de rigoare. Strînsese toate armele ce se aflau în mîinile oamenilor săi, chiar şi cuţitele, temîndu-se de răfuiala mingoşilor şi le dosise aşa ca să nu poată fi găsite prea lesne.

Huronii pregătiseră apoi nişte curmeie din scoarţă de copac şi, postîndu-se în trei încăperi diferite, aşteptaseră cu toţii un semnal ca să tabere asupra noilor veniţi pe care voiau să-i înhaţe.

Îndată ce grupul de irochezi reuşise să pătrundă înăuntru, cei rămaşi afară puseseră la loc scoarţa de copac de pe casă, avînd grijă să nu lase vreo urmă ce i-ar fi dat de gol, după care se înapoiaseră pe uscat. Unul din ei pierduse mocassinul, pe care din pricina întunericului nu mai apucase să-l găsească.

Capitolul XX

În capitolul precedent, în clipa cînd i-am părăsit noi pe ringul lor îngust, combatanții, gîfîind, se uitau unii la alții, mai, mai să se răpună. În situația în care se aflau, un armistițiu, oricare ar fi fost motivul ce l-ar fi prilejuit, nu putea să țină prea mult. Locul pe care stăteau era prea strîmt, și neîncrederea prea mare, pentru ca starea aceasta de lucruri să mai poată fi prelungită.

În pofida oricăror așteptări, Pripitul fu primul care se grăbi să redeschidă ostilitățile. Nimeni n-ar fi putut spune dacă era vorba de vreun vicleșug sau o făcuse cu gîndul că ar putea să cîștige teren, atacîndu-i așa pe nepusă masă, ori dacă nu cumva își ieșise din fire sau fusese podidit de ura lui cumplită împotriva pieilor roșii. Atacul se dovedi înșelător și vijelios și, la început, Pripitul fu stăpîn pe situație. Înșfăcînd din mijlocul huronilor pe unul dintre ei îl săltă sus pînă deasupra capului ca pe un copil și-i făcu vînt în apă. În jumătate de minut acestuia îi mai luară urma încă doi, dintre care unul, destul de grav rănit, căzu peste cel azvîrlit o clipă mai înainte. Mai rămăseseră totuși încă patru dușmani. Harry se socotea în stare a se măsura singur cu cîteșipatru deodată, mai ales că într-o luptă corp la corp singurele arme ce pot fi folosite sînt cele cu care fiece om e înzestrat de la natură.

— Ura, moș Tom — strigă el — ia uite cum o tulesc ticăloșii în lac! Stai să vezi cum îi fac eu pe toți să înoate! Și cu aceste cuvinte, se grăbi să azvîrle îndărăt în apă, izbindu-l vîrtos cu piciorul drept în față, pe războinicul rănit care se agățase de marginea debarcaderului și încerca să se cațăre de punte, fără prea multă vlagă ori nădejde. După ce încăierarea luă sfîrșit, trupul său oacheș se văzu prin limpezimea undelor oglinzii scînteietoare, zăcînd cu brațele desfăcute pe bancul de nisip pe care fusese durat

castelul, cu mîinile înfipte în nisipul și ierburile de pe fundul lacului ca și cum ar fi încercat să oprească viața în loc prin această ultimă sforțare desperată din pragul morții. Un ghiont repezit în pîntecele unui alt huron îl făcu să se încovoaie ca un vierme călcat în picioare; mai rămîneau totuși doi potrivnici teferi. Unul dintre aceștia era nu numai cel mai înalt și mai vînjos dintre huroni, dar totodată și cel mai încercat dintre luptătorii aflați în castel. Acesta cîntărise din ochi puterea colosală a inamicului său și avusese grijă să-și economisească forțele. În același timp era și mai bine echipat pentru o asemenea încercare, neavînd pe el decît un șort în jurul coapselor, desăvîrșit model pentru o statuie a forței și agilității. Cu toate acestea Harry nu pregetă și abia apucase să-i facă de petrecanie unuia dintre agresori că se și luă la trîntă cu vrăjmașul său din calea-afară de puternic, încercînd să-l arunce și pe el în apă. Lupta ce se încinse fu într-adevăr crîncenă. Atît de aprig se înteți din prima clipă, și atît de fulgerătoare și de întortocheate fură mișcările celor doi atleți, încît al doilea huron nu putea cu nici un chip să intervină, chiar dacă ar fi vrut, și rămăsese cu gura căscată de spaimă și uimire. Era încă boboc într-ale războiului și-i înghețase sîngele în vine în fața acestei dezlănțuiri de crunte patimi omenești, cum nu mai avusese încă parte să vadă pînă atunci.

La început Pripitul se strădui să-i facă vînt în apă adversarului, drept care îl înșfăcă de gît și apucîndu-l totodată de o mînă, încercă să-i pună o piedică cu agilitatea și forța unui grănicer american.

Rezultatul însă nu fu nicidecum cel așteptat; huronul care era foarte sprinten se agăță de hainele lui Harry ferindu-și cu iuțeală picioarele tocmai cînd adversarul său încerca să-i pună o piedică. Urmă apoi un fel de *mêlée*, dacă am putea folosi acest cuvînt fiind vorba de o luptă între doi oameni, în care nu mai era posibil să deosebești sforțările unuia de opintelile celuilalt, mîinile, picioarele și

trupurile celor doi combatanți răsucindu-se mereu în fel și chip. Această crîncenă încăierare ținu totuși mai puțin de un minut; la un moment dat Harry văzînd că toate silințele sale sînt zădărnicite pe de o parte de agilitatea adversarului, pe de alta de faptul că acesta lupta despuiat, mîniat la culme, printr-un ultim efort deznădăjduit, îl azvîrli cît colo pe huron cu o mișcare atît de năprasnică, încît îl buși de peretele casei. Buimăcit de izbitură, o clipă indigenul își pierdu de tot cumpătul, în timp ce durerea îi smulgea un geamăt din adîncul pieptului, tribut pe care rareori o piele roșie se întîmpla să-l plătească în toiul unei lupte. Cu toate astea sări îndată în picioare, gata să se încaiere din nou cu inamicul, dîndu-și seama că singura lui scăpare era să pornească iar la atac.

Pripitul îl înșfăcă de mijloc și-l săltă în sus, desprinzîndu-i picioarele de podină, apoi se prăbuși cît era de greu peste el. Această nouă bușitură îl năuci pe indigen atît de tare, încît potrivnicul său alb, înalt cît un munte, îl avea acum la cheremul său. Pripitul își înfipse mîinile în gîtul victimei sale și strînse cu toată puterea pe care i-o trezise înverșunarea luptei pînă ce îndoi grumazul indigenului peste marginile podinei, dîndu-i cu totul capul pe spate, poziție cît se poate de incomodă, așa cum se văzu numaidecît. Ochii victimei stăteau parcă să-i iasă din cap, limba îi spînzura din gură, iar nările i se umflaseră mai, mai să-i plesnească. În același moment însă o funie cu un ochi la capăt fu petrecută cu iscusință printre brațele lui Harry trăgîndu-i-le la spate, cu o forță căreia, cît era el de mătăhălos zadarnic încercă să i se împotrivească. Oricît de penibilă era situația în care se afla, cînd se văzu silit să-și descleștеze mîinile de pe grumazul sălbaticului, Harry fu podidit de o mînie oarbă. În aceeași clipă însă, își simți gleznele prinse deopotrivă în laț, și se pomeni dat de-a rostogolul ca o buturugă spre mijlocul debarcaderului.

Dușmanul ce-i scăpase din mîini nu reuși însă să se scoale de jos, căci deși își recăpătase suflarea capul îi atîrna mai departe, fără vlagă, peste marginea podinei încît la prima vedere ai fi zis că-i frînsese gîtul. Încetul cu încetul însă își veni în fire ; trecură totuși cîteva ore pînă să se poată ține din nou pe picioare. Ba încă unii rămaseră încredințați că din ziua aceea, cînd spectrul morții îi dăduse tîrcoale, huronul nu mai era întreg la minte și nici prea teafăr trupește.

Dacă Harry fusese înfrînt și luat prizonier, asta se datora numai faptului că în focul luptei toate gîndurile și simțurile lui fuseseră concentrate asupra distrugerii inamicului prăbușit.

În timp ce el era preocupat numai de asta, cei doi indigeni căzuți în apă, cățărîndu-se pe piloni, izbutiseră să pună piciorul pe debarcader unde se afla tovarășul lor. Acesta apucase între timp să se dezmeticească și să aducă niște funii, pe care, în clipa cînd ortacii săi ieșiră la iveală, le avea la îndemînă.

Frînghiile fură întrebuințate așa cum am arătat mai sus, în timp ce Pripitul, povîrnit peste potrivnicul său cu toată greutatea trupului său mătăhălos, nu avea în cap decît gîndul amarnic să-l sugrume.

Chingachgook și logodnica asistaseră la întreaga luptă, pe care o urmăriseră de pe bordul arcei. În momentul cînd cei trei huroni încolăceau frînghiile în jurul brațelor Pripitului, care zăcea neputincios pe jos, delawarul duse pușca la ochi. Pînă să apuce el să tragă, însă, omul alb și fusese legat fedeleș, și nenorocirea se înfăptuise. Ar fi putut totuși să doboare pe unul dintre inamici, numai că n-ar fi avut cum să-l scalpeze. Tînărul șef de trib, care cu dragă inimă și-ar fi riscat viața ca să pună mîna pe asemenea trofeu, pregetă să omoare un dușman din momentul ce nu-și putea atinge țelul. După cum i s-a mai spus cititorului, Chinga-

chgook nu se pricepea cîtuşi de puţin să vîslească, cu toate că mînuia cu iscusinţă padela.

Nu cred să existe îndeletnicire în care omul să se dovedească atît de neîndemînatic şi de stîngaci ca la prima încercare de a folosi vîslele ; chiar un marinar călit sau un luntraş de pildă oricît s-ar strădui ar rămîne de căruţă dacă ar vrea să se ia la întrecere cu un gondolier. Într-un cuvînt, un nepriceput la prima încercare n-ar putea să facă nici o ispravă slujindu-se fie chiar numai de o singură vîslă, iar în cazul de faţă, delawarul trebuia să mînuiască două dintr-o dată, ambele de o lungime respectabilă. Este adevărat că cineva neiniţiat se descurcă mai repede cu nişte vîsle lungi decît cu unele uşoare, de aceea delawarul reuşise să urnească arca din loc, în primul moment. Chiar de atunci însă simţise încolţindu-i în inimă neîncrederea în destoinicia lui. Şi îşi dădea prea bine seama de impasul în care s-ar fi găsit şi el, şi Wah-ta-Wah, dacă huronii ar fi pus mîna pe luntrea ce rămăsese legată sub chepeng şi s-ar fi îndreptat spre ei. O clipă îi trecu prin gînd să coboare cu Wah-ta-Wah în barcă şi s-o întindă la drum spre plaiurile răsăritene în nădejdea că mergînd aşa, tot înainte, va reuşi să dea în cele din urmă de sălaşurile delawarilor.

În acelaşi moment însă îi veniră în minte o seamă de motive care îl împiedecau să facă asemenea pas. Era aproape sigur că iscoadele inamice stăteau la pîndă pe malurile lacului şi că nici o luntre nu s-ar fi putut apropia de ţărm, fără să fie imediat văzută de sus de pe dîmb. Apoi, ar fi fost cu neputinţă să ascundă de ochii unui huron dîra pe care barca ar fi lăsat-o pe apă, şi în sfîrşit Wah-ta-Wah nu avea destulă putere ca să poată scăpa cu fuga în cazul cînd nişte irochezi încercaţi le-ar fi luat urma.

Wah-ta-Wah în anumite privinţe judeca şi chiar simţea altfel decît logodnicul său deşi ajunsese şi ea la aceeaşi concluzie. Nu-i păsa prea mult de ceea ce i s-ar fi putut

întîmpla ei cît o neliniștea soarta celor două surori de care era legată printr-un puternic atașament, așa cum numai o inimă de femeie poate avea. În momentul în care încăierarea de pe schela debarcaderului încetă, barca în care se găseau fetele ajunsese la vreo trei sute de metri de castel. Deodată Judith se opri din vîslit, prinzînd abia atunci de veste că la castel se întîmpla ceva neobișnuit. Și ea, și Hetty se ridicară în picioare să vadă ce este, fără a-și putea, însă, limpezi bănuielile, deoarece clădirea acoperea mai toată scena îngustă pe care se desfășura bătălia.

Perechea de pe arcă, precum și cele două surori din bărcuță se aflau în momentul acela în siguranță numai datorită înverșunării cu care Harry ținuse piept inamicului. În alte împrejurări fetele ar fi fost numaidecît capturate; nimic nu putea fi mai ușor acum cînd mingoșii aveau la îndemînă o barcă, dacă îndrăzneala huronilor n-ar fi suferit acea formidabilă lovitură în timpul încăierării. Indienii avură așadar nevoie de un răgaz ca să se dezmeticească după o atît de aprigă bătălie. Mai ales că cel mai răsărit dintre ei, cel puțin în privința vitejiei, fusese și cel mai zdravăn bușit. Trebuia totuși neapărat ca Judith să se refugieze împreună cu sora ei cît mai degrabă pe vas ai cărui pereți le ofereau măcar un adăpost vremelnic; rămînea numai de găsit mijlocul prin care să le poată îndupleca. Zadarnic le făcu Wah-ta-Wah tot felul de semne arătînd spre pupa vasului ca să le dea a-nțelege fetelor să caute a ocoli castelul și să acosteze arca pe la răsărit. Semnele ei însă fură privite cu neîncredere sau trecură poate neobservate. Probabil că Judith nu-și dădea încă bine seama de situație ca să pună bază pe ele, căci în loc să facă așa cum i se arătase, își văzu de drum mai departe, mînînd agale barca îndărăt spre nord, adică în largul lacului, de unde putea să aibă o priveliște mai largă și totodată un spațiu mai vast ca, la nevoie, să se retragă. În momentul acela soarele izbucni din brădetul ce acoperea coastele munților

răsăriteni, şi un vînticel uşor se stîrni dinspre sud, ca de obicei la ceasul acela în timpul verii.

Chingachgook nu zăbovi prea mult ca să ridice pînza. Orice s-ar fi întîmplat nu mai încăpea nici o îndoială că trebuia neapărat să îndepărteze cît mai mult arca de castel ca nu cumva duşmanul s-o acosteze cu barca pe care sorţii războiului i-o puseseră la îndemînă. Vederea pînzei umflate de vînt păru a-i trezi pe huroni din apatia în care zăceau, în timp ce vasul încerca să cîrmească pentru a prinde vîntul din spate, încercare ce din păcate nu-i reuşi aşa că execută aceeaşi manevră în direcţia opusă, pînă ce ajunse la cîţiva stînjeni de schela debarcaderului. În momentul acela Wah-ta-Wah găsi de cuviinţă să-i atragă atenţia iubitului ei să nu mai stea în bătaia puştilor inamicului. Asemenea primejdie trebuia orişicum evitată cu atît mai mult în cazul de faţă, cînd delawarul îşi dădea seama că n-ar fi reuşit cu nici un chip s-o înduplece pe logodnica lui să se pună la adăpost cîtă vreme el rămînea descoperit. De aceea Chingachgook lăsă vasul la cheremul vîntului şi o sili pe Wah-ta-Wah să intre în cabină, grăbindu-se să închidă numaidecît uşile. Abia după aceea se uită după arme.

Situaţia în care se aflau grupurile de mai sus e destul de neobişnuită pentru a merita să fie descrisă mai amănunţit.

Arca se găsea în acel moment la vreo şaizeci de stînjeni de castel, spre sud, în direcţia vîntului cu pînza înfoiată şi cîrma lăsată la voia întîmplării. Din fericire vîsla ce slujea de cîrmă nu era fixată, aşa că nu influenţa prea mult mişcarea înceată a vasului greoi. Cu pînza sus, cum spun marinarii, umflată de vîntul ce bătea, deşi nu toate parîmele fuseseră dezlegate, vasul înainta mereu. Efectul fu întreit asupra ambarcaţiunii care, avînd fundul perfect plat, nu intra decît de trei, patru degete în apă. Arca fu întoarsă cu prova în direcţia vîntului, şi vasul începu a se învîrti continuînd,

totodată, să înainteze. Toate aceste peripeții însă se desfășurară extrem de încet, deoarece vîntul era slab și schimbător, așa că pînza fu scuturată în cîteva rînduri, ba chiar la un moment dat rămase spînzurată de catarg.

Dacă ar fi avut o chilă, nu încape nici o îndoială că vasul ar fi eșuat lîngă schela debarcaderului cu prova înainte și atunci nimic nu i-ar mai fi împiedicat pe huroni să-l captureze, mai ales că pînza le-ar fi îngăduit să se arunce pe furiș asupra celor de pe bord. Astfel, încet, încet, vasul ocoli razant debarcaderul. Înalți de cîteva picioare piloții nici nu fură atinși, în schimb prova arcei, care înainta ca un melș, se prinse între doi bulumaci și rămase înțepenită. Delawarul era cu ochii în patru, uitîndu-se afară pe fereastră, cu mîna pe armă, ca și huronii care se aciuaseră în castel. Războinicul istovit în luptă rămăsese pe punte rezemat de perete ; ceilalți nu mai apucaseră să-l care cu ei. Harry Pripitul zăcea și el butuc către mijlocul punții fără pic de vlagă, legat fedeleș ca o oaie în drum spre abator. Pe cel dintîi Chingachgook l-ar fi putut ucide pe loc, numai că făcînd acest lucru, însemna să se lipsească de un scalp, drept care tînărul șef de trib socoti că nu e de demnitatea lui să trimită pe lumea cealaltă un om, fără să tragă nici folos dintr-asta și nici fală.

— Apucă un par, Șarpe, dacă ești într-adevăr — îl îndemnă Pripitul, printre gemetele smulse de strînsoarea funiei cu care era legat — apucă un par și deștepenește botul arcei. Pe urmă o să te ducă mai departe curentul, și după ce o să mîntui treaba asta care sigur c-o să-ți prindă bine, fii atît de bun și fă-i de petrecanie neisprăvitului ăstuia în locul meu.

Cuvintele lui Harry nu se irosiră în van, fiindcă-i atraseră atenția logodnicei delawarului asupra impasului în care se afla Pripitul.

Isteață din fire, Wah-ta-Wah înțelese pe loc ce avea de făcut. Gleznele Pripitului erau înfășurate cu niște curmeie

din scoarță de copac petrecute de mai multe ori, iar brațele așijderea legate la spate, mai sus de cot lăsîndu-i cît de cît mîinile slobode. Punînd gura în dreptul unei crăpături din perete, fata îi spuse aproape în șoaptă, dar desluşit:

— De ce tu nu așa drumul dă rostogol arca? Chingachgook bum-bum huron, dacă el după tine mergi vrei!

— Doamne sfinte, asta zic și eu că-i o socoteală înțeleaptă, și nu strică să facem încercarea, numai de-ar putea să se apropie prova ceva mai mult. Puneți acolo o saltea să cad pe moale.

Vorbele de mai sus fură schimbate într-un moment fericit, pentru că tocmai atunci plictisiți de atîta așteptare huronii descărcară, cît ai zice peşte, aproape toți odată armele fără să rănească pe nimeni, deși cîteva gloanțe pătrunseră în arcă prin ferestruici.

Wah-ta-Wah apucase să audă numai o parte din cuvintele lui Harry; din păcate restul fuseseră acoperite de zgomotul detunăturii. Împinse, deci, drugul ce zăvora ușa dinspre prova, ferindu-se să nu fie văzută cumva. În tot acest timp, botul arcei ce rămăsese mai departe înțepenit între piloți începuse să se desprindă puțin cîte puțin și, pe măsură ce pupa se rotea, să se apropie de debarcader. Pripitul, care zăcea într-o rînă cu fața spre arcă, zvîrcolindu-se cînd și cînd ca săgetat de dureri, lucru pe care-l făcea încă din clipa cînd fusese legat fedeleș, urmărea cu atenție tot ce se întîmpla, pînă ce, la un moment, observă că vasul reușise în cele din urmă să se degajeze, și se urnise din loc, frecîndu-se de piloții debarcaderului. Era desigur o tentativă desperată; părea să fie totuși singurul mijloc de a scăpa de tortură și moarte, și pe de altă parte se potrivea și cu firea lui cutezătoare. Așteptă deci pînă în clipa cînd pupa se alătură de puntea castelului și atunci începu iar să se perpelească de zor ca și cum ar fi îndurat cele mai cumplite chinuri blestemînd toate pieile roșii în genere, și cu precădere pe huroni. Apoi, deodată, își dădu drumul de-a dura, ca fulgerul de

repede, în direcția unde socotea că s-ar afla pupa vasului. Din nefericire, umerii lui Harry aveau nevoie de un spațiu mai larg ca să se poată răsuci decît picioarele și, cînd ajunse la marginea punții, se abătuse atît de mult de la direcția inițială încît se pomeni dincolo de prova arcei. Cum, însă, iuțeala cu care se rostogolea, ca și situația critică în care se afla nu îngăduiau nici o zăbavă, n-avu încotro și-și dădu drumul în apă. Între timp Chingachgook, ca și cum s-ar fi înțeles dinainte cu logodnica lui, reușise să atragă din nou focul huronilor asupra vasului în așa fel încît nimeni dintre ei nu băgă de seamă că omul, pe care îl știau legat cobză pe platformă, se făcuse nevăzut. În schimb Wah-ta-Wah care ținea cu tot dinadinsul ca încercarea aceasta atît de hazardată să fie încununată de succes îl pîndea din ochi pe Harry, așa cum pisica pîndește un șoarece.

În momentul cînd acesta o pornise de-a dura, fata, prevăzînd ce-o să se întîmple, mai cu seamă că arca începuse să lunece mai repede, și chibzuise în sinea ei cum să facă să-l scape. Cu o mișcare instinctivă, deschise ușa cabinei chiar în clipa cînd răbufniră împușcăturile, și primejdia fiind astfel evitată, se îndreptă în grabă spre pupa, așa încît ajunse acolo tocmai bine ca să-l vadă pe Harry cum se prăvălea în lac. Din întîmplare chiar atunci dădu cu piciorul de capătul pînzei care era legată la ghiul din spate, și apucînd parîma cu totul o azvîrli în apă, dacă nu cu gestul avîntat al unui marinar, cel puțin cu hotărîrea inimoasă a unei femei, în locul unde căzuse, neputincios, Pripitul. Colacul de frînghie nimeri peste capul omului pe cale să se scufunde: acesta reuși totuși să se agațe de el nu numai cu mîinile, dar și cu dinții.

Fiind un înotător de forță, așa strîns în chingi cum era, Pripitul recurse la singurul mijloc pe care i-l aduse în minte înțelepciunea și chibzuința lui. Și cum se întîmplase să cadă pe spate, în loc să se zbată și să se ducă pe copcă, tot încercînd desperat să dea din picioare, căută să se afunde

cît mai încet cu putință, așa că în momentul cînd parîma picase peste el, Harry intrase în apă pînă la gît. Ar fi putut să rămînă așa mai departe pînă l-ar fi scos afară huronii, neputînd să-și miște mîinile decît așa cum își flutură peștii înotătoarele, dacă n-ar fi primit dintr-altă parte ajutor; deplasîndu-se, arca făcu să se întindă parîma și în felul ăsta se pomeni și el, firește, urmîndu-se încetișor din loc, ba chiar înaintînd o dată cu ea. Astfel, datorită mișcării, reuși să-și mențină mai departe capul deasupra apei.

Un om oțelit era, desigur, în stare să se lase remorcat în modul acesta cu totul original, deși foarte simplu, pe o distanță de aproape o milă.

Huronii, după cum spuneam mai înainte, nu băgaseră de seamă că, de la o clipă la alta, Pripitul își luase valea. Acolo unde se afla, în momentul acela, Harry era ferit de privirile lor, ca de un paravan, de schela debarcaderului; și după aceea în timp ce arca se urnea din loc cu pînza umflată de briză, pilonii îi făcură același serviciu prietenesc. Huronii erau prea înverșunați să-l dea gata pe inamicul lor delawar, slobozind unul cîte unul gloanțele prin crăpăturile pereților cabinei, ca să-și mai aducă aminte cumva de prizonierul lor pe care îl știau legat butuc. Singura lor preocupare în clipa de față era să urmărească mersul arcei care înainta ștergîndu-se de piloții debarcaderului, deși, cu o viteză micșorată pe jumătate din pricina frecării. Se mutară deci în partea de nord a castelului, ca să poată ținti de acolo prin crăpăturile pereților. Cum Chingachgook de asemeni nu avea ochi decît pentru desfășurarea bătăliei, nu știa nici el nimic de soarta lui Harry. În timp ce vasul continua să înainteze așa cum am arătat, carabinele semănau nourași de fum cînd ici, cînd colo în aer, dar ochii celor din taberele vrăjmașe erau prea ageri și mișcările lor prea sprintene ca vreunul din ei să poată fi rănit. În cele din urmă, una din tabere avu nefericitul prilej — fericit însă pentru cealaltă tabără — să vadă arca desprinzîndu-se definitiv de îngrăditura caste-

lului, și îndepărtîndu-se fără nici o zăbavă, cu o viteză pe fiece clipă sporită, spre nord.

De-abia atunci află Chingachgook de la Wah-ta-Wah în ce impas se găsea Harry. Ca să se arate vreunul dintre ei la pupa vasului, ar fi însemnat să-și pună, fără doar și poate, viața în joc; noroc însă că frînghia de care stătea agățat Harry era legată la prova corăbiei. Delawarul reuși să dezlege odgonul de tachetul de care era aninat la pupa, iar Wah-ta-Wah care se dusese la prova se apucă pe loc să tragă parîma. În momentul acela Harry se afla cam la vreo cincizeci sau șaizeci picioare în urmă, purtat la remorca vasului, lăsînd să i se vadă numai capul la suprafață. Abia cînd ieși la iveală din umbra castelului și a îngrăditurii, huronii îl zăriră pentru prima oară și, scoțînd un urlet fioros, deschiseră focul asupra lui deși se vedea în depărtare doar ca un punct pe întinsul lacului. În aceeași clipă, însă, fata începu să tragă cu nădejde odgonul și asta, probabil, împreună cu dibăcia și sîngele lui rece, îl ajută pe Harry să scape cu viață. Primul glonte săgetă apa chiar în locul unde o secundă mai înainte se zărise prin apa limpede spinarea largă a voinicului; și poate că și ăsta, cine știe, l-ar fi nimerit drept în inimă, dacă unghiul din care ochise trăgătorul ar fi fost mai puțin ascuțit. În loc să se afunde în lac glontele ricoșă la suprafața apei și se înfipse în pereții de lemn ai cabinei, în locul unde fusese Chingachgook puțin mai înainte, atunci cînd se apucase să deznoade parîma de tachet. Urmă încă un glonte și încă unul și în sfîrșit al patrulea și fiecare pe rînd avu de întîmpinat aceeași invincibilă rezistență din partea suprafeței lacului. Plumbii fulgerau atît de aproape de pieptul și de obrazul lui, încît Harry simțea vibrația loviturilor transmisă de undele lacului. Dîndu-și seama de nesocotința lor, huronii își schimbară tactica, luînd la ochi capul ce plutea deasupra apei.

Între timp, însă, Wah-ta-Wah continua să tragă fără zăbavă de odgon, așa încît ținta nu rămînea o clipă locului și toate focurile slobozite de indigeni dădeau greș.

Cîteva secunde mai tîrziu Harry ieși din cîmpul privirii huronilor, datorită ușoarei mișcări de rotație pe care o lăcuse vasul. Cît despre delawar și logodnica lui, aceștia putură să acționeze în voie la adăpostul pereților cabinei și, în mai puțin timp decît ne-ar trebui ca să povestim cele întîmplate, reușiră să tragă trupul mătăhălos al lui Harry pînă în dreptul locului unde se găseau ei. Chingachgook care ținea în mînă un pumnal ascuțit se aplecă peste parapetul vasului și în doi timpi și trei mișcări reteză curmeiele cu care era legat fedeleș uriașul. Avură însă mai mult de furcă pînă să-l ridice sus în așa fel ca să se poată agăța de parapet și să-l ajute apoi să se urce pe bord, întrucît Pripitul își simțea brațele încă amorțite; apucară totuși s-o facă la timpul potrivit, căci sleit de puteri, mai mult mort decît viu, cel salvat se clătină pe picioare și se întinse cît era de lung pe puntea vasului.

În momentul în care huronii îl pierdură din ochi pe Harry, scoaseră cu toții un strigăt de ciudă și, pe loc, trei dintre ei, mai întreprinzători, se și repeziră spre chepeng și coborîră în luntre. Le trebui totuși cîtva timp pînă să se îmbarce cu arme cu tot, pînă să găsească vîslele și, ca să folosim o expresie mai tehnică, pînă „să iasă din radă".

În vremea asta, Pripitul apucase să se urce pe bordul vasului iar delawarul își ținea din nou armele la îndemînă.

Ieșind din incinta castelului, cei trei huroni se pomeniră deodată pe întinsul apei, obligați să acosteze arca fără a fi ocrotiți de nimic, dacă voiau să-și ducă la îndeplinire hotărîrea de la început și atunci toată înflăcărarea și osîrdia lor războinică se domoli brusc. În barcă erau cu totul descoperiți și firea lor se împotrivea unui sacrificiu fără rost, deoarece, încercînd să atace un dușman atît de bine apărat cum era delawarul, însemna să-și pună viața la bătaie. Așa că,

în loc s-o pornească pe urmele arcei, cîteşitrei huronii se îndreptară spre ţărmul răsăritean, căutînd să păstreze o distanţă respectabilă de puştile pe care Chingachgook le ţinea pregătite.

Acum, după această întîmplare, poziţia fiecărui grup în parte în raport cu celălalt era întru totul schimbată. Cu pînzele umflate de vînt, arca străbătuse între timp aproape o jumătate de milă, spre nord, distanţă la care se găsea de castel în momentul acela.

Văzînd că fetele lui Hutter se fereau de el cum nu se simţea în stare să piloteze vasul greoi şi cum pe de altă parte ştia că în cazul cînd cele două surori ar fi fost prigonite arca n-ar fi izbutit să ajungă din urmă bărcuţa lor sprintenă, delawarul strînse pînzele cu gîndul că fugarele îşi vor schimba pînă la urmă planul şi-şi vor căuta un refugiu pe corabie.

Luînd această măsură, Chingachgook reuşi să menţină vasul aproape de locul unde se desfăşura acţiunea aşa încît cei de pe bord putură să asiste la urmărire. Barca mînată de Judith se afla cam la vreun sfert de milă spre sud de luntrea huronilor, ceva mai aproape de ţărmul răsăritean, la aceeaşi distanţă, să zicem, de castel ca şi barca inamică, aşa că aceasta din urmă se afla, în raport cu ea, pe aceeaşi linie cu fortăreaţa lui moş Hutter.

— De ce să fugim, Judith ? întrebă candidă Hetty. Huronii doar nu mi-au făcut nici un rău, şi nici nu-i cred în stare să-mi facă.

— Poate că ţie nu, Hetty, însă cu mine se schimbă socoteala. Fă tot ce poţi şi ajută-mi să scap. Ai grijă şi nu mă uita, surioară dragă.

Barca porni în curînd cu o iuţeală sporită. La început totuşi nici într-o tabără, nici în cealaltă nu se făcură cine ştie ce sforţări din cale-afară de mari, şi unii şi alţii bănuind că urmărirea va fi de lungă durată şi plină de înfrigurare. Ca două vase de război ce se pregătesc în vederea unei bătălii,

păreau că vor să-şi dea mai întîi seama de viteza pe care fiecare dintre ele putea s-o atingă, spre a şti cum să-şi împartă forţele înainte de marea ciocnire.

În cîteva minute huronii se putură convinge că fetele se pricepeau de minune la vîslit şi că vor trebui să-şi dea toată silinţa şi să se folosească de toată îndemînarea lor cu să le poată ajunge.

În primul moment Judith îndreptase luntrea spre ţărmul răsăritean, cu speranţa nelămurită că vor reuşi să debarce acolo şi să se refugieze în pădure, neîntrezărind deocamdată altă scăpare ; pe măsură însă ce se apropia de mal, bănuiala că unele iscoade ale pieilor roşii îi pîndeau fiece mişcare se strecură în sufletul ei făcînd-o să se îndoiască totuşi că o asemenea soluţie ar putea să aibă sorţi de izbîndă. Şi cum se simţea odihnită, nădăjduia că pînă la sfîrşit urmăritorii săi totuşi vor obosi. Cale de jumătate de milă pieile roşii nu reuşiră să cîştige teren ; în schimb eforturile depuse de ambele părţi păreau să le fi ostenit deopotrivă. Atunci, huronii se gîndiră la un mijloc care le îngăduia ca, vîslind cu schimbul, unul dintre ei să se odihnească, fără ca să se lase totuşi pe tînjeală. Aruncînd din întîmplare o privire îndărăt Judith văzu cum stau lucrurile. Şi asta o făcu să nu se mai bizuie de loc pe un sfîrşit norocos, întrucît nici forţele şi nici rezistenţa lor nu puteau ţine piept unor bărbaţi, care pe deasupra mai aveau şi posibilitatea să lopăteze cu schimbul. Cu toate astea vîsli mai departe, fără să se mai gîndească la consecinţele apropiate ale acestei noi tactici.

Pînă în momentul acela, huronii nu reuşiseră să se apropie de fete mai mult de două sute de metri, cu toate că se aflau, aşa cum spun marinarii, „în siaj" sau în linie dreaptă în spatele lor, înaintînd chiar pe dîra lăsată în apă de barca lor. E ceea ce în termeni tehnici s-ar numi urmărire „din pupa". Asemenea competiţii sînt de lungă durată, însă de la o vreme Judith putu să constate că huronii se apropiau văzînd cu ochii, în timp ce ea nici nu apucase să ajungă în

mijlocul lacului. Deși nu s-ar fi putut spune că era slabă de înger, o clipă fetei îi trecu prin minte să se dea bătută, în dorința, poate, de a fi împreună cu Vînătorul de Cerbi, în tabăra unde știa că acesta era prizonier. Mijloacele pe care chibzuia să le folosească spre a-l pune în libertate îi veniră imediat în gînd întărindu-i planurile și înzecindu-i puterile. Dacă ar fi fost cineva de față să observe înaintarea celor două bărci, ar fi băgat de seamă că din momentul cînd Judith își înteți eforturile, în timp ce mintea sa urzea cele mai avîntate și mai generoase proiecte, luntrea ei începuse a se îndepărta clipă cu clipă de barca urmăritorilor. Cinci minute mai tîrziu diferența de viteză dintre cele două ambarcațiuni fu atît de vizibilă încît huronii își dădură seama că trebuia să-și încordeze toate forțele ca să nu pată rușinea de a fi biruiți de niște femei. Gîndul ăsta îi învenină atît de tare, încît, de furie, unul dintre ei, mai voinic, își frînse vîsla în clipa cînd dădu s-o ia din mîna celui pe care trebuia să-l înlocuiască. Fapt care decise dintr-o dată soarta competiției ; o luntre cu trei războinici și o singură vîslă nu putea firește ține pas cu niște fugare ca fetele lui Thomas Hutter.

— Ia uite, Judith ! exclamă Hetty care observase accidentul. Huronii au rupt o vîslă și-n vecii vecilor n-au să ne mai poată ajunge din urmă !

— Cred că de astă dată am scăpat, cum bine zici, și poate că n-ar strica să mergem ceva mai încolo, spre sud, ca să putem răsufla ușurate.

Zis și făcut ; de la o clipă la alta, ca o corabie care și-ar fi pierdut într-un accident unul din catarge, inamicul se lăsase păgubaș. Și, în loc să urmărească mai departe luntrea celor două surori, care spinteca lin apa îndreptîndu-se spre sud, huronii cîrmiră spre castel, unde ajunseră fără multă zăbavă, pentru ca, în sfîrșit, să debarce. Temîndu-se totuși ca nu cumva huronii să găsească alte vîsle acolo, fetele își continuară drumul, poposind doar cînd socotiră că se aflau

la o distanță destul de mare de inamic, ca să fie sigure că scăpaseră, chiar dacă urmăritorilor le-ar fi căşunat să pornească iar după ele. S-ar fi spus că irochezilor nici prin gînd nu le trecea aşa ceva, mai ales că, un ceas mai tîrziu, barca lor încărcată cu oameni părăsi castelul, îndreptîndu-se spre țărm. Fetele nu luaseră nici un fel de merinde cu ele: hotărîră deci să se apropie de castel şi de arcă, deoarece, judecînd după manevrele vasului, se dumeriseră că pe bord nu puteau fi decît prieteni.

Cu toată pustietatea ce părea că sălăşluieşte în cuprinsul castelului, Judith porni într-acolo cu cea mai mare băgare de seamă. Arca se găsea la o distanță de aproape o milă spre nord şi se îndrepta cu iuțeală spre castel ceea ce o făcu pe Judith să-şi dea seama că la cîrmă se afla un om alb. Ajungînd la vreo sută de stînjeni de locuința lacustră, fetele începură să-i dea tîrcoale, ca să fie sigure că într-adevăr nu era nimeni înăuntru. Faptul că nu se mai zărea nici urmă de barcă le spori curajul, îndemnîndu-le să se apropie şi mai mult. Pînă la urmă făcură ocolul tuturor piloților şi se pomeniră în dreptul debarcaderului.

— Intră tu în casă, Hetty, şi vezi dacă au plecat toți mingoşii — spuse Judith. Ție n-au să-ți facă nici un rău, iar dacă a mai rămas cineva acolo, dă-mi de ştire. Nu-i cred în stare să tragă asupra unei biete femei lipsite de apărare, deşi totuşi cred c-am scăpat de ei deocamdată, pînă cînd am să mă duc eu însămi de bună voie în tabăra lor.

Hetty făcu întocmai şi după ce soră-sa coborî din barcă, Judith se depărtă cu cîțiva stînjeni de platformă, gata să dea bir cu fugiții, la nevoie. Ceea ce nu se întîmplă, întrucît nu trecu nici un minut şi Hetty se întoarse s-o înştiințeze că totul era în ordine.

— Am intrat peste tot — rosti ea precipitat — şi toate încăperile sînt goale, în afară de odaia tatei. L-am găsit acolo dormind, din păcate, însă nu aşa de liniştit cum aş fi vrut.

— Ce are tata, s-a întîmplat ceva? întrebă cu sufletul la gură Judith, punînd piciorul pe puntea castelului; nervii săi erau atît de slăbiți încît la cel mai mic lucru se neliniștea.

Încurcată, Hetty aruncă o privire furișă în jur, ca și cum s-ar fi temut să n-o audă altcineva decît soră-sa căreia se ferea să-i spună pe șleau ce se întîmplase.

— Parcă tu nu-i știi obiceiul, Judith — zise ea. Cînd s-a întrecut cu băutura tata nu prea își dă seama ce vorbește sau ce face, și mi se pare că de astă dată a băut mai mult decît trebuie.

— Ce curios! Să-l fi îmbătat oare huronii, ca pe urmă să-l părăsească aici? Ce tristă privelişte pentru un copil, Hetty, să-și vadă tatăl ajuns în asemenea hal! Mai bine să nu intrăm la el în cameră pînă nu s-o trezi.

Un geamăt puternic se auzi din camera învecinată, făcînd-o să se răzgîndească pe loc; fetele se grăbiră să se ducă lîngă tatăl lor, pe care nu numai o dată avuseseră prilejul să-l vadă într-o stare ce coboară omul în rîndul dobitoacelor. Era așezat într-un ungher al încăperii înguste, cu spatele rezemat de perete și capul căzut greu pe piept. Judith se repezi spre el și-i scoase boneta de bumbac trasă atît de mult peste cap, încît îi ascundea cu totul fața pînă la grumaz. În clipa cînd îl descoperi, văzu că tatăl său fusese scalpat.

Capitolul XXI

Cititorul își închipuie, cred, cutremurarea pe care o simțiră cele două fete în fața unei priveliști atît de înspăimîntătoare cum e cea descrisă la sfîrșitul capitolului precedent. Să ne grăbim, deci, a trece peste primele emoții și mărturii

de pietate filială și să depănăm mai departe firul povestirii. Întîmplările simple, așa cum se desfășuraseră, nu ajunseră a fi cunoscute în amănunțime decît mult mai tîrziu, după cîțiva ani ; am putea totuși încerca să le istorisim aici, pe cît se poate mai succint. În toiul încăierării cu huronii, Hutter fusese rănit de cuțitul irochezului mai vîrstnic, care, din prudență, ascunsese toate armele, în afară de cele pe care le purta asupra lui. Văzîndu-se atacat atît de năprasnic de vajnicul său dușman, ca să iasă din încurcătură, huronul se folosise de cuțit. Și asta chiar în clipa cînd ușa fusese dată de perete, și Harry dăduse buzna afară pe punte, așa cum am arătat în capitolul precedent. Iată deci pricina pentru care nici unul dintre acești doi combatanți nu luase parte la lupta ce continuase afară ; Hutter fiind pus pur și simplu la pămînt iar învingătorul simțindu-se prost să se arate în halul în care era plin de sînge de sus și pînă jos, după ce se străduise atîta să-i convingă pe soții săi mai tineri și să le explice pentru ce trebuia neapărat să prindă de vii cele două fețe palide. Mai apoi cînd cei trei huroni plecați pe urmele fetelor lui Hutter se înapoiaseră și luaseră hotărîrea să părăsească lacul și să se întîlnească iarăși cu toții pe mal, moș Tom fusese fără multă vorbă scalpat, fiindcă huronii nu voiau să scape din mînă asemenea trofeu, și lăsat după aceea să se stingă încetul cu încetul, așa cum mai procedaseră de atîtea și atîtea ori în asemenea ocazii războinicii de pe acele meleaguri ale continentului american. Dacă n-ar fi avut și alte răni decît cele de la cap, Hutter, cine știe, poate că ar fi reușit să scape totuși cu viață ; din păcate însă lovitura de cuțit pe care o căpătase în lupta cu irochezul se dovedi a-i fi fost fatală.

— Vezi tu, Judith — se tîngui sora cea plăpîndă la minte, după ce-i dădură primele ajutoare suferindului — tata umbla după scalpuri, și acum uite ce-a pățit.

— Sst ! Hetty, sst, surioară, sărmana de tine, uite că tata deschide ochii. S-ar putea să te audă și să înțeleagă. Și eu

tot așa gîndesc și zic ca și tine, dar mai bine să nu mai vorbim despre asta că-i prea îngrozitor!

— Apă — gemu Hutter, opintindu-se din răsputeri, cu un glas cavernos și surprinzător de puternic pentru un om în pragul morții cum era el — apă, neroadelor, ce, vreți să mă lăsați să mor de sete?

Îi aduseră apă, și-i dădură să bea, primele picături ce udau buzele schingiuitului după atîtea ore de chinuri. Și asta îi prii în două feluri: îi limpezi gîtlejul și-i împrospătă pentru un moment puterile sleite. Rănitul holbă ochii în care se zărea licărul acela de spaimă ce însoțește de obicei plecarea unui suflet împresurat de moarte, ca și cum ar fi vrut să spună ceva.

— Tată — murmură Judith, adînc îndurerată de toată nenorocirea, mai ales că nu știa cum să-i vină în ajutor — tată, spune, ce putem face pentru dumneata? Hetty și cu mine am putea oare să-ți alinăm cumva suferințele?

— Tată! înghină tărăgănat bătrînul. Nu, Judith..., nu, Hetty; nu sînt tatăl vostru. Ea a fost mama voastră, eu însă nu v-am fost tată. Uitați-vă în cufăr... o să găsiți acolo tot... mai dați-mi apă!

Fetele îi îndeplinirăă dorința. Judith, ale cărei amintiri îmbrățișau un timp mai îndelungat decît ale surorii sale, și care se dovedise a fi păstrat totdeauna reminiscențe mai deslușite din trecut, simți la auzul acestor cuvinte un fior de bucurie năprasnică. Niciodată nu existase o afecțiune prea mare între cel pe care îl socotea părintele ei și ea. Adeseori îi trecuseră prin minte unele bănuieli în legătură cu asta, în urma diferitelor discuții pe care le auzise între Hutter și maică-sa. Ar fi, poate, exagerat, dacă am spune că nu ținuse niciodată la el; trebuie totuși să recunoaștem că în clipa aceea se bucura că nu mai avea asemenea îndatorire față de dînsul. Altele erau în schimb simțămintele surorii sale.

incapabilă să facă deosebirile pe care le făcea soră-sa, avînd o inimă drăgăstoasă, ţinuse şi ea la cel pe care-l socotise pînă atunci tatăl ei, deşi dragostea ce i-o purta era de fapt mult mai puţin puternică decît simţămîntul pe care de bună seamă l-ar fi avut faţă de părintele ei adevărat ; şi acum suferea să-l audă spunînd că, în mod firesc, nu el ar fi trebuit să aibă parte de această iubire. Mîhnirea ei era cu atît mai adîncă aşadar, ca şi cum pe deoparte moartea lui Hutter, iar pe de alta cuvintele lui i-ar fi răpit de două ori părintele. Dînd frîu liber sentimentelor ei, biata copilă se vîri într-un ungher şi se aşternu pe plîns.

Emoţiile atît de diferite ce puseseră stăpînire pe inimile celor două fete le pecetlui buzele o bună bucată de vreme. Judith avea mereu grijă să-i dea de băut căsăpitului, ferindu-se să-l sîcîie cu întrebări, în primul rînd fiindcă-l vedea în ce hal se afla ; dar ca să spunem pe deplin adevărul, şi pentru că-i era teamă ca nu cumva acesta adăugînd vreun cuvînt spre a fi mai lămurit, să-i spulbere ideea plăcută că dînsa nu era odrasla lui Thomas Hutter. În cele din urmă, Hetty îşi şterse lacrimile şi, apropiindu-se de ei, se aşeză pe un scăunel lîngă muribund, care zăcea întins pe podele cu nişte boarfe vechi sub cap.

— Tată — rosti ea — dă-mi voie să-ţi spun tot aşa deşi dumneata zici că nu eşti tatăl nostru. Tată, nu vrei să-ţi citesc din biblie ?

— Apă ! — ceru Hutter în loc de răspuns. Dă-mi apă, Judith. Mă întreb tot aşa mereu o să simt jeraticul ce mă mistuie acum ?

Vorbele lui îi închiseră gura pînă şi cucernicei Hetty care nu ştia în ce fel să răspundă la o întrebare atît de desperată. Apă, atîta timp cît era o alinare pentru cel ce se canonea, îi puteau da fetele ; şi de cîte ori le cerea, îi duceau la buze paharul. Cît despre Hetty, văzînd că toată osteneala pe care şi-o dădea să-l facă pe taică-său a-şi pleca urechea

la ceea ce-i citea ea, nu era cîtuşi de puţin răsplătită, îngenunche lîngă el.

Hutter zăcu însă mai mult decît crezuseră fetele că ar fi cu putinţă, în clipa cînd dăduseră peste el. Uneori bolborosea vorbe fără noimă, dar mai adesea mişca buzele scoţînd nişte sunete neînţelese.

Luînd aminte, Judith reuşi să desluşească unele cuvinte „soţ", „moarte", „pirat", „lege", „scalpuri" şi alte asemănătoare, cu toate că nu erau însăilate într-o propoziţiune care să înfiripe vreo legătură între ele. Aveau totuşi un tîlc al lor, destul ca să poată fi pe înţelesul unei persoane căreia nu-i scăpaseră anumite zvonuri şi tîlcul acesta punea într-o lumină urîtă chipul celui pe care se obişnuise a-l socoti tatăl ei, şi a cărei inteligenţă era tot atît de scăpărătoare, pe cît de agere îi erau simţurile.

De-a lungul clipelor chinuitoare, ce se depănară vreme de un ceas, nici uneia dintre fete nu-i trecu prin minte că huronii s-ar putea înapoia cumva. S-ar fi spus că jalea şi amărăciunea ce le stăpînea le punea deasupra unei asemenea primejdii şi, într-un tîrziu, cînd le veni la ureche un foşnet de vîsle, pînă şi Judith, singura care avea pentru ce să se teamă de inamic, nu tresări cîtuşi de puţin, dîndu-şi seama îndată că arca se îndrepta spre castel. Ieşi deci fără frică pe punte ; căci dacă s-ar fi întîmplat să nu fie Harry pe vas în cazul cînd arca ar fi încăput în mîinile huronilor, nu exista nici o scăpare pentru ea. Simţea însă în sine încrederea ce încolţeşte în suflet în clipele de grea cumpănă. Nu avea însă nici un motiv să se neliniştească, Chingachgook, Wah-ta-Wah şi Harry se aflau cîteşitrei pe puntea micii corăbii şi cercetau din ochi castelul, ca să-şi dea seama dacă într-adevăr duşmanul îşi luase tălpăşiţa. Îi zăriseră şi ei de altfel pe huroni plecînd şi mai apoi luntrea în care se aflau fetele apropiindu-se de castel.

Bizuindu-se pe această ultimă constatare, March îndreptase arca spre debarcader. Un singur cuvînt ajunse ca să-i

liniștească, și puțin mai apoi corabia acostă în vechea ei dană.

Găsindu-l pe vechiul său prieten într-un hal fără hal, Pripitul simți ca o lovitură în piept și rămase înmărmurit de uimire.

— Cum se poate, moș Tom — exclamă el — derbedeii ăia ți-au venit de hac. Te-au doborît, moșule! Cred că n-ai de gînd cumva să-ți faci bîrlog în pămînt? Te credeam prizonier, și cînd colo ce-mi văd ochii; niciodată nu mi-aș fi închipuit c-o să te găsesc în halul ăsta.

Hutter aruncă ochii sticloși asupra celui ce-i vorbise. Un noian întreg de amintiri îl năpădiră de-a valma la vederea prietenului său de ani de zile. Se vedea cît colo cum se străduia să deosebească nălucirile de realitate.

— Cine ești? șuieră el printre dinți, căci în starea în care era nu avea putere să vorbească mai tare. Cine ești? Parc-ai fi secundul de pe Omătul că și ăla era o namilă de om, n-a lipsit mult să ne frîngă oasele.

— Sînt secundul dumitale, corăbierule, și bunul dumitale prieten, cît despre omăt n-am ce face cu el. Sîntem doar în toiul verii și Harry March părăsește de obicei plaiurile astea cum cade bruma.

— Da, da, știu cine știi... Ascultă, Pripitule... am de vînzare un scalp... unul pe cinste... de bărbat; cît dai pe el?

— Bietul Tom! Socoteala asta cu scalpurile cum se vede nu face parale. Mai bine mă las păgubaș.

— Ai pus laba pe vreun scalp? Al meu cum vezi s-a dus să nu mai vină. Ia spune cum e cînd ai pielea pe cap? Că acum știu cum e cînd n-o mai ai... foc și pară pe creieri... și-un cîrcel în inimă...

— Ce-o fi vrînd să spună unchiașul, Judith? Vorbește ca și cum s-ar fi săturat și el de toată dandanaua asta, ca și mine. De ce l-ați oblojit așa? Nu cumva l-or fi izbit mingoșii cu tomahawkul în moalele capului?

— I-au făcut ceea ce şi tu şi dînsul, cu mare drag le-aţi fi făcut lor, Harry March. L-au scalpat, ca să capete bani de la guvernatorul din Canada, aşa cum şi voi i-aţi fi scalpat pe huroni ca să luaţi bani de la guvernatorul din York.

Judith se străduia din răsputeri să-şi păstreze cumpătul, deşi nici firea ei, nici sentimentele de care era stăpînită în momentul acela nu-i puteau da tăria de a vorbi fără amărăciune. Tonul ei şi felul de a fi o făcură pe Hetty să-i arunce o privire dojenitoare.

— Nu-mi vine a crede că asemenea cuvinte grele pot ieşi din gura uneia din fetele lui Thomas Hutter, cînd bietul bătrîn trage să moară sub ochii ei — răspunse Pripitul.

— Slavă Domnului, nu! Orice s-ar putea spune pe socoteala mamei mele, află că eu nu sînt fata lui Thomas Hutter!

— Nu eşti fata lui Thomas Hutter! De ce te lepezi de bietul unchiaş în clipa cînd îşi dă sfîrşitul, Judith? E un păcat pentru care nu încape iertare în faţa celui de sus! Dacă nu eşti fata lui Thomas Hutter, al cui copil eşti atunci?

Întrebarea aceasta fu ca un duş rece pentru inima răzvrătită a fetei întrucît, scăpînd de un părinte pe care acum putea mărturisi cu inima uşoară şi fără înconjur că nu-l iubise niciodată, trecuse cu vederea un lucru important şi anume că nu exista un altul care să-l înlocuiască.

— N-aş putea să-ţi spun, Harry, cine a fost tata — rosti ea cu un glas mai domol. Sper să fi fost cel puţin un om cinstit.

— Adică, vrei să zici, aşa cum n-a fost moş Hutter? Ei bine, Judith, recunosc, ce-i drept, că s-or fi vorbit tot felul de năzbîtii pe socoteala lui Tom Corăbierul, dar cine, oare, scapă teafăr, nevătămat, cînd vrăjmaşul te ia în furci? Multă lume trăncăneşte verzi şi uscate şi pe seama mea, chiar şi dumneata, da, da, dumneata, frumoasă fată.

Cele de mai sus fuseseră anume rostite pentru a statornici unele trăsături similare între ea și lumea cealaltă, cum obișnuiesc să spună politicienii de astăzi, cu toată precizia. E greu de știut ce s-ar fi putut întîmpla în urma acestor cuvinte, cunoscînd firea lui Judith, ca și antipatia sa față de cel ce-i adresase aceste vorbe, deoarece chiar atunci Hutter dădu semne lămurite că i se apropiase sfîrșitul. Judith și Hetty, care stătuseră amîndouă la căpătîiul mamei lor în agonie, nu aveau nevoie să afle din gura cuiva cum se desfășoară lucrurile, și în momentul acela, orice umbră de aversiune se șterse de pe chipul fetei mai mari. Hutter deschise ochii și începu a bîjbîi cu mîna împrejur, ceea ce arăta că lumina ochilor i se stinsese. O clipă mai tîrziu, suflarea îi deveni șuierătoare ; urmă apoi un răstimp în care nu-l mai auziră de loc răsuflînd și în sfîrșit un ultim și adînc suspin, cînd, după cum spune lumea, duhul își ia zborul, desprinzîndu-se de trup.

Ziua trecu fără alte incidente, cu toate că huronii puseseră mîna pe o barcă, și păreau atît de mulțumiți de cucerirea lor încît renunțaseră deocamdată la orice atac asupra castelului. Pe de altă parte nici n-ar fi fost indicat să se apropie de el atîta vreme cît armele celor ce-l ocupau în momentul de față puteau oricînd să-i împroaște cu plumbi ; de aceea probabil și încetaseră focul.

Între timp se făcuseră pregătiri pentru îngropăciunea lui Hutter. Ar fi fost însă cu neputință să debarce și să-i sape mormîntul pe țărm, și pe de altă parte mai era și dorința mezinei ca rămășițele-i pămîntești să se odihnească pe fundul lacului, lîngă osemintele mamei lor. Ba chiar găsi în ea puterea să citeze cuvintele lui Hutter care spusese odată că lacul era „cimitirul familiei". Din fericire toate astea se înfăptuiră fără știrea surorii mai mari, care dacă ar fi prins de veste s-ar fi împotrivit acestui plan cu toată hotărîrea, cutremurată pînă în adîncul sufletului.

Cînd în sfîrşit o încunoştiinţară pe Judith că totul era gata, dînsa ieşi pe punte, supunîndu-se pasiv rugăminţilor surorii sale, şi atunci pentru prima oară se interesă de pregătirile făcute. Trupul neînsufleţit se afla pe arcă, înfăşurat într-o pînză. Linţoliul cuprindea şi un lest de cîţiva bolovani desprinşi din vatră, pentru ca să se scufunde mai repede. Şi cum Hetty luase şi biblia cu ea, s-ar fi spus că nu mai era nevoie de nimic.

După ce toată lumea se îmbarcă pe arcă, năstruşnica locuinţă a celui ce purcedea acum spre lăcaşul de veci fu pusă în mişcare.

Vîslele fuseseră încredinţate Pripitului. În mîinile-i viguroase, lopeţile păreau într-adevăr nişte jucării mînuite fără nici un pic de osteneală. Întrucît Pripitul avea o mare iscusinţă în privinţa asta, delawarul se mulţumi să fie simplu spectator. Înaintarea arcei avea ceva din solemnitatea maiestuoasă a unui cortegiu funerar, cufundarea vîslelor fiind cadenţată, iar mişcarea vasului lunecoasă şi lină. Plescăitul apei, de cîte ori vîslele se înălţau şi se afundau, era în ritm cu opintelile Pripitului, putînd fi asemuite cu paşii cadenţaţi ai unui alai de înmormîntare. Judith era zguduită pînă la lacrimi; chiar şi Pripitul, deşi nici el nu îşi dădea prea bine seama de ce, se simţea tulburat. Hetty păstrase o linişte înşelătoare pe faţă, pe cînd în sufletul ei, jalea era mai adîncă decît a surorii sale, căci inima ei duioasă se ataşase de răposatul Hutter mai mult din obişnuinţă şi în virtutea anilor îndelungaţi pe care-i petrecuse lîngă el, decît aşa cum se întîmplă îndeobşte, din îmbinarea simţămintelor cu o înclinaţie firească. Era totuşi întărită de o cucernică speranţă ce cuprindea în sufletul ei locul pe care ajunseseră să-l dobîndească în sufletul surorii sale lucrurile lumeşti, şi aştepta să vadă cu ochii arătîndu-se un semn ceresc într-o împrejurare atît de solemnă. Nu se putea spune totuşi că Hetty ar fi avut o fire exaltată ori aplecată spre misticism, mintea sa plăpîndă fiind la fel de

refractară față de aceste lucruri. În credința că există o lume mai bună deasupra, gîndurile sale erau atît de pure încît puteau foarte lesne să se desprindă cu totul de pămînt luîndu-și zborul spre slăvi.

Wah-ta-Wah era serioasă, numai ochi și urechi, plină de curiozitate. Deși asistase la destule înmormîntări de-ale fețelor palide, nici una totuși nu fusese atît de ciudată pe cît promitea să fie aceasta. Între timp, delawarul pe cît se părea, judecînd după atitudinea lui, deși grav, era cu ochii în patru, păstrîndu-și mai departe calmul și stăpînirea de sine.

Hetty juca rolul de pilot, indicîndu-i Pripitului pe unde s-o ia ca să ajungă acolo unde, cum spunea ea, se afla „mormîntul" maică-si. Cititorul își aduce probabil aminte că așa-numitul castel se găsea la extremitatea unui banc de nisip, ce se întindea pe o distanță de aproape o jumătate de milă și că Tom Corăbierul socotise cu cale să depună rămășițele pămîntești ale soției și feciorului său tocmai la celălalt capăt al bancului de nisip mai sus pomenit, unde apa era mai puțin adîncă.

Tot acolo, lîngă ei, urma deci să fie coborît și trupul decedatului. Hetty avea ea anumite repere pe mal după care se conducea de obicei ca să găsească locul acela, deși așezarea castelului, orientarea bancului de nisip și apa minunat de limpede a lacului, atît de limpede că vedeai pînă-n fundul ei, toate erau parcă anume făcute spre a-i veni într-ajutor. În felul acesta, fata putea să-și dea seama pe unde trebuia să meargă corabia și la momentul potrivit se apropie de Harry March șoptindu-i :

— Poți să te oprești aici, Pripitule. Am trecut de piatra cea mare de pe fund ; mormîntul mamei trebuie să fie undeva, pe aproape.

March încetă cu opintelile și lăsă numaidecît să cadă ancora în apă, avînd grijă să înșface odgonul ca să frîneze înaintarea corăbiei. Arca începu deci a se învîrti molcom pe loc și în clipa cînd se opri de-a binelea, Hetty, care se

afla acum la pupa, arătă cu degetul în jos, în timp ce lacrimile îi scăldau obrazul, lacrimi izvorîte dintr-un simțămînt firesc pe care nu și-l putea înăbuși. Judith fusese și ea de față la înmormîntarea maică-si, dar din ziua aceea nu se mai abătuse niciodată pe acolo. Și nu pentru că s-ar fi șters din mintea ei amintirea dispărutei, întrucît o iubise pe maică-sa, și avusese de atîtea ori prilejul să regrete amar pierderea ei, ci pur și simplu pentru că nu se putea împăca nicidecum în sinea ei cu gîndul morții, și pentru că nefericita ei măicuță închisese ochii și că în viața copilei sale mai mari se întîmplaseră anumite lucruri care-i întăriseră acest sentiment; de atunci Judith se încăpățîna parcă și mai mult, dacă așa ceva era cu putință, să nu se apropie cu nici un chip de locul unde se odihnea pe veci răposata, ale cărei lecții severe asupra vieții cinstite pe care trebuie s-o ducă o femeie și felul cum trebuie să se poarte în mijlocul oamenilor, lăsaseră urme adînci în sufletul ei, cu atît mai sensibil și mai adînci, cu cît era mai împovărată de remușcările pe care i le prilejuiau propriile sale greșeli. Cu Hetty se schimbau, însă, lucrurile. În sufletul ei curat și fără ascunzișuri, singurul sentiment pe care-l trezea amintirea mamei sale era o gingașă tristețe, o mîhnire îngemănată cu duioșia în timp ce înaintea ochilor ei stăruia minunata și luminoasa imagine a unei existențe mai fericite.

Nu era de față nici un preot care să oficieze ritualul funebru în împrejurări atît de neobișnuite, în inima sălbăticiunii, decît natura însăși. March aruncă o privire în jos și zări prin apa străvezie și limpede, la fel de străvezie aproape ca și aerul, locul unde Hetty spunea mereu că s-ar fi aflat „mormîntul" maică-si. Pe panta bancului de nisip se deslușea o movilită de pămînt, neîntocmită cu lopata, de sub care ieșea la iveală o bucată din pînza cu care fusese înfășurat trupul răposatei. După ce rămășițele-i pămîntești fuseseră depuse pe fundul lacului, Hutter adusese țărînă de pe mal și-o aruncase deasupra, pînă ce trupul fusese în între-

gime acoperit. Locul rămăsese astfel neatins, pînă cînd mișcătoarele ape dezveliseră mărturiile solitare ce arătau care era rostul acelei movilițe de pămînt. March nu simțea nici cea mai mică dorință de a-și încerca sonoritatea glasului păstrînd o atitudine cumpătată, sobră. Se gîndea poate la pedeapsa ce se abătuse asupra răposatului său prieten, cumpănind în minte primejdia îngrozitoare în care fusese propria lui viață cu prilejul ultimelor evenimente. Îi arătă, deci, printr-un semn lui Judith că totul era gata și, primind instrucțiuni în privința celor ce avea de făcut, puternic cum era, fără nici un ajutor, ridică de unul singur trupul și-l duse pînă la marginea punții. Și, după ce capetele unei funii fură petrecute pe sub brațele și picioarele mortului, ca și cum ar fi fost așezat într-un sicriu, leșul fu lăsat încet să coboare sub oglinda lacului.

— Nu acolo, Harry March, nu acolo — strigă Judith, cutremurîndu-se fără să vrea. Nu-l pune atît de aproape de mama!

— De ce nu, Judith? interveni Hetty. Au trăit împreună o viață întreagă și tot împreună se cade să se odihnească și după moarte.

— Nu, nu, Harry March — mai încolo, mai încolo. Tu nu-ți dai seama ce spui, Hetty, vai de tine. Lasă că știu eu ce fac.

— E adevărat că nu prea mă ajută mintea, Judith, și că tu ești mai deșteaptă ca mine, dar cred totuși că așa se cade ca bărbatul să nu se despartă de soția lui. Așa spunea și mama că-i rînduiala în cimitire.

Aceste cîteva cuvinte fură schimbate în grabă, dar pe șoptite, ca și cum fetele s-ar fi temut să nu le audă cumva răposatul. Judith nu avea nici un chef s-o contrazică pe sora sa într-o împrejurare cum era cea de față, totuși, cu un gest autoritar, îi făcu semn lui March să cufunde leșul ceva mai încolo de locul unde zăceau rămășițele pămîntești

ale soției defunctului. Apoi frînghia fu ridicată și ceremonia funebră luă sfîrșit.

— I-a sunat ceasul și lui Tom Corăbierul — oftă Pripitul, aplecîndu-se peste parapetul arcei. Era om de ispravă, bun cercetaș și nimeni altul nu se pricepea ca el să pună capcanele. Șterge-ți ochii, Judith, alungă jalea, Hetty, pentru că și cei mai drepți dintre noi au și ei un sfîrșit. Cînd i se împlinește cuiva sorocul, jalea și suspinele nu pot să-l scoată din mormînt. Moartea tatălui vostru e fără doar și poate o pierdere grea, ca moartea oricărui tată, mai ales cînd fetele lui au rămas nemăritate; există însă leac și pentru asta, și sînteți prea frumoase și tinere amîndouă ca să nu ajungeți odată și odată să vă gîndiți și la lucrul ăsta. Și cînd te-o îndemna inima vreodată să-ți pleci urechea la cuvintele unui om cumsecade și fără ifose, Judith, aș vrea să stăm atunci puțin de vorbă între patru ochi.

— Tocmai acum ți-ai găsit să-mi vorbești de măritiș, Harry March — îl dojeni ea — la mormîntul părinților mei? Nu, nu. Cum aș putea să-ți dau ascultare, aici la mormîntul mamei mele, al măicuței mele dragi?

— Asta-i prea din cale-afară... nu știu, zău, ce-i cu dumneata astă-seară, Judith — se minună Pripitul, mult mai tulburat decît ar fi vrut să arate — adevărul însă e unul singur și oricum trebuie să-l mărturisesc, fie ce-o fi. Dumneata, copilă dragă, știi foarte bine că în inima mea de mult te socot cea mai dulce fată din cîte ochii mei au avut parte să vadă și că n-am ascuns nimănui asta, nici aici pe lac, nici printre vînătorii și puitorii de capcane și nici la noi, în colonie.

— Da, da, am mai auzit și eu și cred că-i așa cum zici — îi răspunse Judith, nervoasă și un pic nerăbdătoare.

— Cînd un băiat spune asemenea cuvinte unei fete, se înțelege de la sine că se gîndește cu toată nădejdea la ea.

— Așa e, o fi, dar lucrurile astea, Pripitule, mi le-ai mai înșirat de nu știu cîte ori pînă acum.

— Dacă i-ar face într-adevăr plăcere, cred că niciodată o femeie nu s-ar sătura ascultîndu-le. Așa cel puțin zice lumea că trebuie să te porți cu femeile și nimic nu le place mai mult pe lume decît să le mărturisești într-una, de cîte o sută de ori pe zi, că le iubești ca ochii din cap, doar dacă nu cumva ți-ar fi aminte să le spui cît de frumoase sînt!

— Sigur că da, cui nu i-ar plăcea să audă asemenea lucruri, Pripitule, numai că, vezi, nu-i acuma momentul cel mai potrivit și orice cuvînt în doi peri în împrejurarea de față n-are, zău, nici un rost. Ar fi mai bine, cred, să vorbești lămurit.

— Fie, cum vrei dumneata, Judith, și mă bizui că totdeauna în viață o să fie așa. Ți-am spus de atîtea ori că țin la dumneata mai mult ca la oricare altă fată, sau decît la toate luate împreună; nu se poate totuși să nu fi băgat de seamă, Judith, că niciodată pînă acum nu te-am întrebat pe șleau dacă vrei să te măriți cu mine.

— Am observat și una, și alta — îi răspunse fata, cu un zîmbet ușor pe buze, cu toate că în mintea ei stăruiau gînduri triste, ceea ce îi aduse o roșeață în obraji și făcu să-i scapere ochii. Am observat și una, și alta, și am socotit în sinea mea că e într-adevăr un lucru destul de ciudat din partea unui bărbat atît de îndrăzneț și hotărît cum e Harry March.

— Era ceva la mijloc, dragă fată, și acest ceva mă face și acum să mă fîstîcesc — ei, lasă, nu mai roși atît și nu te mai uita așa mînioasă la mine, pentru că sînt cuvinte care oricui, zău, i s-ar opri în gît. Sînt însă și simțăminte mai puternice ca orice pe lume și n-am încotro, trebuie să le dau ascultare. Dumneata nu mai ai nici tată și nici mamă, Judith, și omenește vorbind, e cu neputință să rămîneți aici amîndouă, singure singurele, chiar dacă ar fi pace și irochezii s-ar fi astîmpărat. Așa cum stau lucrurile în clipa de față nu numai că sînteți sortite să muriți amîndouă de foame, dar s-ar putea, cine știe, să nu treacă nici o săptă-

mînă și să cădeți în mîinile lor, sau să fiți scalpate. Ar fi timpul să te gîndești la măritiș, și dacă m-ai vrea de bărbat, tot ce-a fost va fi dat uitării, și astfel o să se sfîrșească o dată totul.

Judith abia reuși să-și țină în frîu nerăbdarea pînă cînd flăcăul își făcu atît de stîngaci declarația și cererea în căsătorie, pe care fata se gîndea probabil c-o s-o audă din gura lui, ascultînd-o cu o atenție ce i-ar fi putut da oarecare speranțe Pripitului. Aproape că nici nu-l lăsă a-și încheia fraza, așteptînd ca pe ghimpi să afle exact ce dorește, gata să-i ia vorba din gură.

— Destul acuma, Pripitule — spuse ea, ridicînd mîna ca și cum ar fi vrut să-i taie cuvîntul. O lună de zile să fi vorbit și tot n-aș fi înțeles mai bine. Vrei să zici că mă preferi pe mine oricărei alte fete și că ții să fiu soția dumitale.

— Ai găsit mai bine ca mine cuvintele potrivite, Judith. Te rog să mă crezi că m-am străduit să-ți vorbesc așa ca să-ți fie pe plac.

— Ai fost destul de lămurit, Pripitule, iar cuvintele pe care mi le-ai spus au fost cît se poate de potrivite. Nu este locul, cred, nici să luăm lucrurile în glumă, nici să ne amăgim. Acum ascultă și răspunsul meu, care va fi în toate privințele la fel de cinstit ca și cererea ce mi-ai făcut-o. Există un motiv, March, pentru care niciodată n-am să...

— Bănuiesc despre ce e vorba, Judith, dar sînt gata să trec peste el, și asta nu mă privește decît pe mine și numai pe mine. Acum, nu te aprinde ca zarea cerului în asfințit, pentru că nu m-am gîndit să spun nimic care să te jignească, și-n orice caz n-aș vrea să înțelegi greșit cuvintele mele.

— N-am să mă aprind și nici prin gînd nu-mi trece să mă socotesc jignită — zise Judith, luptîndu-se ca niciodată să-și țină în frîu supărarea. Există un motiv, cum ți-am spus, pentru care n-o să fiu și nici n-aș putea fi vreodată soția dumitale, Pripitule, un motiv la care pare-mi-se că nu

te-ai gîndit, și mă simt datoare să ți-l mărturisesc la fel de răspicat cum mi-ai cerut să fiu soția dumitale. Nu te iubesc, și sînt sigură că niciodată n-am să te pot iubi de ajuns ca să mă căsătoresc cu dumneata. Nici un bărbat din lume cred că n-ar vrea să aibă o nevastă în ochii căreia n-ar prețui mai mult decît toți bărbații de pe fața pămîntului, și dacă îți vorbesc atît de cinstit, o fac numai cu gîndul c-o să-mi mulțumești pentru sinceritatea mea.

— Aha, acum mai vii de acasă, Judith, știu cine-i de vină, ofițerașii în mondire stacojii, din garnizoană! Toți niște palavragii și niște înfumurați! Ei sînt de vină, știu!

— St! March, nu se cade să-mi arunci în față asemenea vorbe la mormîntul mamei! Nu uita că sînt femeie, iar dumneata bărbat, și că n-am nici tată, nici frate care să-mi ia apărarea.

— Mda, ai și dumneata dreptate, uite tac, nu mai scot o vorbă. Mai ai încă răgaz, Judith, gîndește-te bine la tot ce ți-am spus.

— N-am nevoie de nici un răgaz, hotărîrea mea e luată de mult; așteptam numai să-mi vorbești deschis, ca să-ți pot răspunde și eu tot așa. Acum cred că ne-am înțeles perfect, nu mai avem nimic să ne spunem.

Tonul cît se poate de peremptoriu cu care-i vorbise Judith îi închise gura Pripitului; niciodată pînă atunci n-o văzuse încă atît de hotărîtă și de stăpînă pe sine. De cîte ori îi făcuse curte mai înainte, fata îi răspunsese în doi peri ori îl luase în zeflemea; Pripitul însă fusese convins că nu era la mijloc decît o cochetărie femeiască și că nu-i va fi greu s-o înduplece pe Judith să-l ia de bărbat. Stătuse totuși mult în cumpănă pînă s-o ceară. Nu crezuse nici o clipă cu tot dinadinsul că s-ar putea cumva ca Judith să nu primească a fi soția celui mai chipeș flăcău de pe întreaga frontieră. Acum că se pomenise refuzat, în cele din urmă, și încă atît de categoric încît nu mai încăpea nici un fel de stăruință, dacă nu-i pieri graiul de uimire, rămase totuși surprins, socotin-

du-se atît de umilit că nici nu încercă măcar s-o facă pe Judith a-şi schimba hotărîrea.

— Oglinda Strălucitoare de aci încolo nu mai are nici un farmec pentru mine — rosti el, după un răstimp. Moş Tom a închis ochii. Huronii s-au înmulţit puzderie în codrii de pe mal, ca şi porumbeii în tufăriş. Sînt atîtea şi atîtea motive ca să nu mai am nici un chef să rămîn aici.

— N-ai decît să pleci. Cum vezi aici, la tot pasul, te pîndeşte cîte o primejdie, şi nu înţeleg la ce bun ţi-ai pune viaţa în joc de dragul mai ştiu cui. De altminteri mă şi întreb în ce fel ne-ai mai putea fi de vreun folos. Pleacă la noapte chiar ; niciodată, fii sigur, n-o să-ţi reproşăm c-ai fi făcut un lucru neîngăduit sau lipsit de omenie.

— Dacă plec, crede-mă c-o fac cu inima împovărată din pricina dumitale, Judith. Mai c-aş vrea să te iau cu mine.

— Nu mai are rost să vorbim despre asta, March, dar uite, cum s-o înserа, merg cu dumneata să te duc cu barca pînă la mal ; de acolo găseşti şi singur drumul spre o garnizoană din împrejurimi. Iar cînd o să ajungi la forturi, ai grijă să ni se trimită ajutoare...

— Dacă o fi să ajung teafăr la forturi, fii sigură c-o să pornească îndată un detaşament pe urmele derbedeilor şi o dată cu el să ştii că mă întorc şi eu, fiindcă vreau să te ştiu şi pe dumneata şi pe Hetty la adăpost, înainte de a ne spune pentru totdeauna rămas bun.

— Ah, Harry March, dacă mi-ai fi vorbit întotdeauna aşa şi ai fi simţit ceea ce simţi acum, poate că şi eu te-aş fi privit cu alţi ochi !

— Şi crezi oare că-i prea tîrziu acuma, Judith ? Ce-i drept sînt eu cam din topor, ca omul crescut în pădure, dar ştii şi dumneata că omul se schimbă cu desăvîrşire cînd se schimbă şi împrejurările în care trăieşte.

— E într-adevăr prea tîrziu, March. Niciodată n-am să pot simţi vreun imbold pentru dumneata, nici pentru nimeni altul de pe lume, în afară de unul singur. Cred că ţi-am

spus destul acum ca să nu mă mai întrebi nimic. Cum s-o însera deci, eu ori delawarul te conducem pînă la ţărm. Fă ce-oi face şi caută să răzbeşti spre rîul Mohawk şi spre forturile apropiate, şi să ne trimiţi de acolo cum vei putea ajutoare. Şi acum, Pripitule, rămînem prieteni şi pot să am toată încrederea în dumneata, nu-i aşa ?

— Nici nu încape vorbă, Judith, deşi prietenia noastră ar putea fi mai caldă dacă m-ai privi aşa cum te privesc eu.

Judith şovăi copleşită de emoţie. Apoi, ca şi cum s-ar fi hotărît să treacă peste orice slăbiciune, ducînd pînă la capăt cu orice preţ ceea ce îşi pusese în gînd, îi vorbi mai răspicat.

— La postul cel mai apropiat s-ar putea să dai de Warley — rosti ea palidă ca o moartă şi tremurînd toată. Sînt sigură c-o să ţină neapărat să ia dînsul comanda detaşamentului trimis în ajutorul nostru. Aş prefera să nu vină el ci altcineva. Dacă reuşeşti să-l opreşti pe căpitanul Warley acolo, ţi-aş fi îndatorată !

— Lesne de spus, dar greu de îndeplinit, Judith, pentru că ştii cum sînt ofiţerii, nu vor să facă decît ce le trăsneşte lor prin cap. Cînd maiorul dă ordin, oricine, fie el căpitan, locotenent sau sergent, trebuie să se supună. Ştiu despre cine vorbeşti. E unul rumen la faţă, vesel, un gentleman plin de viaţă şi de voie bună, în stare să toarne pe gît un puhoi de sticle de Maderă că s-ar revărsa şi albia rîului Mohawk, şi care totuşi ştie să-şi aleagă cuvintele cînd vorbeşte. Toate fetele din vale îi fac ochi dulci. Se spune că şi el, la rîndul său, le face ochi dulci tuturor. Nu mă mir că nu-l poţi înghiţi, Judith, fiindcă Warley e, cum s-ar zice, un curtezan general, chiar dacă nu l-au făcut încă general.

Judith nu-i răspunse, cu toate că tremura vargă şi schimba feţe, feţe, din palidă devenind roşie, ca după aceea să se facă iar palidă ca un mort.

— Vai, biată măicuţă — spuse ea în sinea ei, fără a deschide gura — sîntem aci, la mormîntul tău, şi tu nici măcar

nu bănuiești că tot ce te-ai străduit să mă înveți a fost de mult uitat, osteneala ce ți-ai dat-o nesocotită și că dragostea ta s-a irosit în van!

Simțind cum în sufletul ei începe iar a se răsuci necruțătorul sfredel ce niciodată nu-și găsește odihna, se ridică în picioare ca să-i dea a înțelege Pripitului că nu mai avea nimic de spus.

Capitolul XXII

În vremea asta, Hetty nu se clintea de la prova, privind abătută în apă unde se întrezărea mormîntul maică-si și al celui pe care se obișnuise a-l socoti tatăl ei. Wah-ta-Wah stătea lîngă ea, păstrînd o tăcere plină de duioșie; simțea și ea că orice ar fi spus nu-i putea aduce nici o mîngîiere bietei fete. Potrivit datinelor poporului său, delawara știa că în asemenea împrejurări se cuvine să stea deoparte și pe urmă era deprinsă ca orice femeie să aștepte un prilej potrivit ca să-și poată arăta compătimirea, mai mult prin gesturi decît prin cuvinte. Chingachgook stătea stingher ceva mai încolo, într-o atitudine rezervată și gravă, purtîndu-se ca un adevărat luptător, fără a înăbuși în el simțămintele omenești.

Judith se apropie de sora sa cu un aer demn și plin de solemnitate pe care nu-l avea de obicei. Cu toate că păstra încă pe chipul său frumos urmele suferinței, îi vorbi pe un ton hotărît, fără să-i tremure glasul, în timp ce delawarul și cu logodnica lui se îndreptau spre pupa, unde rămăsese Pripitul, ca să le lase singure.

— Surioară — rosti Judith cu blîndețe în glas — am atîtea lucruri să-ți spun. N-ai vrea să coborîm în luntre și

să vîslim în larg pînă ne-om depărta de arcă? Tainele noastre, biete orfane, nu se cade să ajungă la urechea oricui.

— Firește, Judith. În schimb pot foarte bine să ajungă la urechea părinților noștri. Mai bine să ridice ancora Pripitul și să iasă cu vasul în larg, și să rămînem noi aici, lîngă mormîntul mamei și al tatei, ca să ne spunem ce avem de spus.

— Al tatei — o îngînă Judith, căreia pentru prima oară, după discuția pe care o avusese cu Pripitul, i se urcă iar sîngele în obraji. Dînsul n-a fost tatăl nostru, Hetty! El însuși, doar, ne-a mărturisit, în ultimele clipe.

— Și-ți pare bine, Judith, să știi că n-ai tată? Gîndește-te că dînsul ne-a purtat de grijă, ne-a hrănit, ne-a îmbrăcat și a ținut la noi. Care părinte crezi c-ar fi în stare să facă mai mult? Nu-mi intră în cap, zău, cum se poate să nu fi fost tatăl nostru.

— Să lăsăm asta, fetițo dragă. Fie așa cum zici tu. Mai bine să rămînem noi aici și să lăsăm arca să se depărteze puțin. Tu ai grijă de barcă, iar eu mă duc să-i spun Pripitului și logodnicilor ce așteptăm de la ei.

Zis și făcut; încet, încet arca se îndepărtă la vreo sută de stînjeni mulțumită vîslelor ce se mișcau în cadență, lăsînd fetele în locul unde se aflau îngropați părinții lor; atît de ușoară era bărcuța în care se aflau cele două surori și de limpede unda lacului, încît amîndouă păreau că plutesc în văzduh.

— Moartea lui Thomas Hutter — începu Judith, după ce-i lăsă cîteva clipe răgaz surorii sale ca să se pregătească pentru ceea ce voia să-i spună — a răsturnat toate planurile noastre de viitor, Hetty. Dacă dînsul nu era tatăl nostru, noi două sîntem totuși surori, trebuie să fim pătrunse de asta, și să rămînem mai departe împreună.

— De unde știu eu, Judith, că mîine, poimîine n-ai să te bucuri tot așa, aflînd că nu sîntem surori, cum te-ai bucurat atunci cînd ai descoperit că Thomas Hutter, cum îi spui tu,

nu ne-a fost tată? Vezi tu, pe mine nu prea mă ajută mintea și mă întreb cîți oameni s-ar simți bine să aibă în familie o ființă cu asemenea beteșug. Și pe urmă nici nu-s prea frumoasă — cel puțin nu atît de frumoasă ca tine — și poate că ți-ar place și ție, și pe bună dreptate, să ai o soră mai drăgălașă.

— Nu, nu, Hetty. Tu, și numai tu ești sora mea. Și inima și dragostea ce ți-o port mi-o spun lămurit — și mama era iarăși cu adevărat mama mea — lucru de care mă bucur și sînt mîndră, pentru că fără îndoială a fost o mamă cu care ne putem mîndri; tata, însă, crede-mă, n-a fost sîngele nostru!

— St! Judith! Dacă sufletul lui o fi aici lîngă noi? Gîndește-te ce durere ar fi pentru bietul om să audă cum vorbesc copiii lui despre dînsul, și asta chiar la mormîntul său. Copiii, îmi spunea mereu mama, nu trebuie sub nici un cuvînt să-și mîhnească părinții cît sînt în viață și cu atît mai puțin după ce au închis ochii!

— Hetty, sărăcuța de tine! Din fericire, și-au încheiat socotelile cu lumea asta unde le-am dat destulă bătaie de cap. Orice aș face sau aș spune eu, nimic nu mai poate s-o mîhnească pe mama, asta e singura mea mîngîiere acum, și orice ai face sau ai spune tu, nimic nu mai poate să-i aducă zîmbetul pe buze, așa cum zîmbea cînd trăia, fericită că te vede atît de cuminte.

— De unde știi tu, Judith? Sufletele au darul de a vedea și sufletul mamei, ca oricare altul, are și el acest dar.

— Hetty, Hetty, nu-ți dai seama ce vorbești — murmură Judith. Morții nu pot să vadă și nu știu nimic din tot ce se întîmplă aici! Dar să lăsăm asta. Răposata noastră mamă și Thomas Hutter se odihnesc unul lîngă altul, pe fundul apei; să sperăm că sufletele amîndorura plutesc în clipa de față în slăvile cerești. Tot ce putem ști cu siguranță este că noi amîndouă, odraslele unuia dintre ei, am rămas aici, pe pămînt; să vedem, așadar, ce-o să facem de aci încolo.

— Chiar dacă n-am fi odraslele lui Thomas Hutter, Judith, nimeni, cred, n-o să tăgăduiască drepturile noastre asupra bunurilor stăpînite de dînsul. Castelul şi arca, şi bărcile, şi pădurea, şi lacul sînt ale noastre ca şi atunci cînd trăia dînsul. Ce ne poate împiedica, oare, să rămînem mai departe aici şi să ne petrecem viaţa aşa cum am trăit şi pînă acum?

— Nu, nu, surioară. Aşa nu mai merge. Două fete singure ca noi n-ar fi cîtuşi de puţin în siguranţă pe aceste coclauri, chiar dacă n-ar mai rămîne picior de huron. Trebuie neapărat să plecăm de aici, Hetty, să ne mutăm în colonie.

— Îmi pare rău că ai asemenea planuri, Judith — răspunse Hetty, lăsînd capul în piept şi privind gînditoare movila ce închipuia mormîntul mamei sale. Îmi pare foarte rău să te aud vorbind aşa. Prefer să rămîn aici unde m-am născut şi unde am trăit pînă acum, decît să mă duc în colonie. Ce să-ţi spun, nu mă simt în apele mele acolo. Nu întîlneşti decît răutate şi învrăjbire. Îmi sînt dragi copacii şi dealurile astea, şi lacul, şi izvoarele, şi mi s-ar rupe inima dacă aş fi silită să mă despart de ele. Tu eşti frumoasă, Judith, şi ageră la minte. Într-o bună zi ai să te căsătoreşti şi atunci o să ai şi tu un soţ iar eu un frate, care să ne poarte amîndurora de grijă, dacă tu crezi că două femei nu sînt în stare s-o scoată singure la capăt, pe meleagurile astea.

— Ah! dacă lucrurile ar sta într-adevăr aşa, Hetty, atunci fără îndoială că m-aş simţi de o mie de ori mai fericită în inima codrilor decît în colonie! Adineauri nu gîndeam aşa, acum însă da. Mă întreb totuşi unde e oare omul în stare să prefacă aceste fermecate tărîmuri într-o gură de rai?

— Harry March te iubeşte, surioară — îi răspunse biata Hetty, rîcîind în neştire căptuşeala de scoarţă a luntrei. Nici nu-ţi închipui, zău, ce fericit ar fi să-l iei de bărbat. Flăcău mai voinic şi mai viteaz ca el nu întîlneşti nicăieri, oricît ai colinda împrejurimile.

— Harry March şi cu mine ne-am lămurit pe deplin în privinţa asta, şi cred că nu mai are nici un rost să vorbim despre dînsul. Există, însă, un om... dar asta n-are a face. Totul e în mîinile celui de sus. Trebuie totuşi să luăm cît mai degrabă o hotărîre să vedem în ce fel ar fi mai bine să ne orînduim viaţa de aci înainte. Ca să rămînem mai departe aici, înseamnă să stăm aşa răzleţite de lume şi asta nu se poate, iar ca să ne înjghebăm viaţa aşa cum ţi s-a năzărit ţie, tare mă tem că n-o să avem niciodată asemenea prilej. Şi apoi n-ar fi timpul, Hetty, să ştim şi noi ce se întîmplă cu rudele şi toţi cei apropiaţi? Parcă nu-mi vine să cred că am fi chiar aşa, singure pe lume, fără nici un fel de neamuri şi poate că neamurile astea s-ar bucura să ne vadă. Cufărul cel vechi a rămas acum în seama noastră şi putem deci foarte bine să ne uităm înăuntru, să vedem ce cuprinde. Mama se deosebea atît de mult de Thomas Hutter, încît abia acum îmi dau seama că nu putem fi în nici un caz fetele lui şi, drept să-ţi spun, ard de nerăbdare să aflu ale cui odrasle sîntem. Trebuie să găsim acolo niscaiva hîrţoage. Şi hîrţoagele astea au să ne lămurească o mulţime de lucruri în legătură cu părinţii noştri şi cu prietenii lor cei mai apropiaţi.

— Fie cum zici, Judith, tu ştii mai bine ce avem de făcut, fiindcă, aşa cum spunea mereu mama, multă lume ar vrea să aibă mintea ta isteaţă pe cînd pe mine nu prea mă ajută capul. Acum că tata şi mama s-au prăpădit, ce zor am eu, zău aşa, de celelalte rudenii? Mi-ajunge că te am pe tine. De altfel nici nu cred că m-aş putea apropia prea mult de ele, de vreme ce nu le-am văzut în viaţa mea Dacă tu zici că nu vrei să te măriţi cu Pripitul, atunci nu văd pe cine ai putea să iei de bărbat, şi tare mă tem, în cazul acesta, că vrînd nevrînd, pînă la urmă va trebui să plecăm de aici.

— Ia spune, Hetty, ce crezi tu despre Vînătorul de Cerbi? o întrebă Judith, aplecîndu-se puţin ca să fie mai aproape

de nevinovata ei surioară și încercînd să-și ascundă stînjeneala. Ce-ai zice dacă ți-ar fi cumnat? Te-ai bucura?

— Vînătorul de Cerbi?! repetă cealaltă, privind-o țintă în ochi cu o neprefăcută uimire. Dar bine, Judith, Vînătorul de Cerbi n-are nimic care să te atragă și nici nu se potrivește cu o fată ca tine!

— Dar nu-i urît de loc, Hetty, și pe urmă frumusețea la un bărbat nu înseamnă mare lucru.

— Așa crezi tu, Judith? E drept că frumusețea la o femeie sau la un bărbat nu e chiar însușirea cea mai de seamă, cel puțin așa îmi spunea mereu mama, socotind cumva că-mi pare rău fiindcă nu sînt atît de frumoasă ca tine, deși, crede-mă, n-avea nici un rost să-și facă sînge rău din pricina asta, căci niciodată, mărturisesc, n-am rîvnit la nici unul din bunurile cu care ai fost tu înzestrată, surioară. Așa spunea dînsa și totuși, după mine, fie că-i vorba de o femeie, fie că-i vorba de un bărbat, frumusețea e ceva ce farmecă ochiul. Să fi fost bărbat, zău că i-aș fi dus mai mult lipsa decît așa, ca fată. Un bărbat chipeș e mult mai plăcut la vedere decît o femeie frumoasă.

— Biata fată! Nu știi ce vorbești sau poate că nu înțeleg eu ce vrei să spui cu asta! Frumusețea pentru o femeie înseamnă foarte mult, pe cînd la bărbați n-are nici o importanță. Firește că oricărui bărbat îi șade bine să fie înalt, dar mai sînt și alții pe lume tot așa de înalți ca Pripitul; că trebuie să fie destoinic, dar cred că știu o mulțime și mai destoinici decît el; puternic, dar, dacă vrei să mă crezi, aș putea să-ți spun pe loc numele unui băiat mai viteaz decît el!

— Ce curios, Judith. Nu mi-aș fi închipuit să existe pe lume bărbat mai chipeș sau mai puternic, mai iscusit sau mai viteaz decît Pripitul! Crede-mă că n-am întîlnit în viața mea un om care să se poată măsura cu el în vreuna din aceste privințe.

— Bine, bine, Hetty, să lăsăm asta. Îmi vine greu să te aud vorbind așa. Nu se potrivește cu sufletul tău neprihănit, nici cu nevinovăția inimii tale duioase. Lasă-l pe Harry March să plece. La noapte își ia rămas bun de la noi și crede-mă că nu-mi lasă nici cea mai mică părere de rău; dacă-mi pare rău de ceva e doar că a stat atîta vreme aici fără nici un rost.

— Ah! Judith, de mult mă temeam c-o să se întîmple așa. Și nu știi cît am ținut să-mi fie cumnat!

— Nu te mai gîndi la asta acum. Să vorbim mai bine de biata mamă și de Thomas Hutter.

— Găsește atunci cuvinte mai dulci, surioară, fiindcă cine știe dacă sufletele celor morți nu ne pot auzi și vedea. Dacă tata nu ne-a fost tată adevărat, cel puțin a fost bun cu noi, ne-a adăpostit și ne-a dat de mîncare. Din păcate n-avem cum pune o lespede pe mormintele lor, aici pe fundul lacului, ca să putem săpa în piatră lucrurile astea, să le afle toată lumea; să ne mulțumim, deci, a le rosti prin viu grai.

— Mult crezi că le pasă lor de asta, fetițo? E totuși o mare mîngîiere să știi, Hetty, că dacă mama a săvîrșit vreun păcat în tinerețe, s-a căit din adîncul inimii toată viața. Și nu mă îndoiesc că toate păcatele i-au fost iertate.

— Copiii, Judith, nu se cade să judece păcatele părinților. Mai bine am vorbi de ale noastre.

— De păcatele tale, Hetty! Dacă a existat vreodată pe pămîntul ăsta vreo făptură fără prihană, atunci tu ești aceea! Mi-ar plăcea să spun sau să cred același lucru și despre mine, dar asta rămîne de văzut. Nimeni nu știe ce schimbări poate aduce în inima unei femei dragostea ce o poartă unui soț bun. Mă crezi, fetițo, dacă am să-ți spun că nu mai țin așa mult la găteli cum țineam odată?

— Ar fi și păcat, Judith, să te gîndești la zorzoane, tocmai aici, la mormîntul părinților tăi. Atunci nu mai ple-

căm din aceste cuprinsuri niciodată, dacă așa zici tu, iar cît despre Pripit n-are decît să se ducă unde o vrea.

— Sînt de acord, Hetty, cu cele ce-ai spus la urmă, dar n-aș putea, crede-mă, să-ți răspund tot așa la cuvintele rostite mai înainte. Trebuie să trăim de aci încolo așa cum se cuvine să trăiască două fete tinere, vrednice de respect; așadar nu se cade să mai rămînem aici, ca să aibă lumea ce cleveti și să ajungem de rîsul tuturor vînătorilor și puitorilor de capcane care vor mai cutreiera lacul. Lasă-l deci pe Harry să plece unde o vedea cu ochii și pe urmă voi găsi eu vreun mijloc să-l scap, fără doar și poate, pe Vînătorul de Cerbi, și atunci o să punem la cale și viitorul nostru. Haidem, surioară, soarele a scăpătat și arca se îndepărtează cu fiece clipă de noi. Să vîslim într-acolo și ne-om sfătui apoi cu prietenii noștri. La noapte vreau să văd ce e în cufăr și mîine vom hotărî ce avem de făcut. Cît despre huroni, acum că putem face orice cu zestrea noastră fără să-i mai știm de frică lui Thomas Hutter, nu e mare lucru să le cumpărăm bunăvoința. Să-l scot numai pe Vînătorul de Cerbi din mîinile lor și ai să vezi cum într-un ceas toate lucrurile au să se lămurească.

— Judith, ai uitat pesemne pentru ce am venit aici — o dojeni Hetty. Ai uitat că sîntem la mormîntul mamei și că adineauri am coborît pe răposatul nostru tată lîngă ea. Nu se cădea să vorbim atît despre noi în asemenea loc.

Ridicîndu-se de jos, Hetty, care era oricum o făptură plăcută la înfățișare, avea un chip atît de luminos și de senin încît părea în momentul acela cu adevărat frumoasă. Sufletul ei era împăcat, și cugetul îi spunea că își îndeplinise datoria.

— Acum, dacă vrei, putem pleca, Judith — rosti ea. Dumnezeu mi-a luat o povară de pe inimă. După cîte-mi spunea mama, și dînsa și-a simțit uneori sufletul împovărat și numai așa își găsea ușurarea. Dar tu nu te mai rogi așa cum te rugai cînd erai mică, Judith!

— Gata, gata, fetițo, lasă asta, i-o tăie scurt cealaltă. N-are a face acum. Mama s-a prăpădit, Thomas Hutter nu mai e nici el între noi, cred c-ar fi timpul să gîndim și să ne croim viitorul așa cum ne duce capul.

Pe cînd barca luneca agale, mînată molcom de sora mai mare, mezina stătea gînditoare, ca de obicei cînd mintea sa era depășită de o idee mai abstractă și mai dificilă.

— Nu știu ce înțelegi tu prin viitor, Judith — rosti ea în cele din urmă. După cum spunea mama, viitorul ar fi sus în ceruri, dar din cuvintele tale s-ar părea că-i vorba de săptămîna viitoare sau de ziua de mîine chiar!

— Și una și alta, surioară dragă; e tot ce ne așteaptă pe lumea asta sau pe cealaltă. Este un cuvînt hotărîtor, Hetty, și — tare mă tem — mai ales pentru cei care parcă nici nu se sinchisesc de el. Pentru mama viitorul este veșnicia; pentru noi e tot ce ni se poate întîmpla de aci încolo cît ne-o fi dat să trăim pe lumea asta. Mi se pare mie sau se vede o luntre dînd tocmai să treacă prin spatele castelului? Uite colo! În dreptul pintenului aceluia de pămînt. Acum nu se mai vede nimic; pot să jur însă că era o barcă ce se furișa în dosul casei.

— Am zărit-o mai de mult — răspunse Hetty liniștită, care nu tremura cîtuși de puțin de frica huronilor — dar m-am gîndit că n-are rost să pomenesc de așa ceva la mormîntul mamei. Venea dinspre tabăra pieilor roșii și la vîsle nu se afla decît un singur om. Semăna cu Vînătorul de Cerbi, nu părea să fie irochez.

— Vînătorul de Cerbi! exclamă soră-sa impetuoasă cum îi era firea. Nu se poate! Vînătorul de Cerbi se află în mîinile lor, și tot timpul m-am gîndit cum și-n ce fel l-am putea scăpa. De ce crezi, fetițo, că era Vînătorul de Cerbi?

— Poți să vezi și tu, surioară, acum. Barca a ieșit din nou la iveală, de partea astălaltă a castelului.

Într-adevăr, luntrea depășise clădirea din mijlocul lacului, și tocmai se îndrepta spre arcă, în timp ce pe bordul

corăbiei citeşitrei călătorii se strînseseră la prova, să-şi întîmpine oaspetele. De la prima ochire Judith se putu încredinţa că sora ei avusese dreptate şi că Vînătorul de Cerbi se afla singur în barcă. Atît de liniştit şi tacticos venea spre ele, încît rămase uimită; nu putea să priceapă cum un om care scăpase din tabăra irochezilor prin viclesug sau prin silnicie, era în stare să vîslească atît de sigur pe sine şi de cumpănit în mişcări.

— Bine ai venit, Vînătorule, bine ai venit! strigă ea, în clipa cînd bărcile poposiră una lîngă alta, cu vîslele în repaus. Tristă a fost ziua de azi şi cumplită, dar în sfîrşit reintoarcerea ta, măcar, înseamnă o nenorocire mai puţin. Să fi devenit oare huronii mai omenoşi, de te-au lăsat să pleci, sau ai reuşit cumva să scapi din mîinile mingoşilor prin curajul şi dibăcia dumitale?

— Nici una, nici alta, Judith. Mingoşii tot mingoşi rămîn şi aşa vor fi mereu pînă la capătul vieţii. Nu-mi vine, zău, a crede că se vor schimba cîndva. La urma urmei, au şi ei felul lor de a fi, după cum şi noi îl avem pe al nostru, Judith. Că pot fi traşi pe sfoară, pot fi foarte bine, cu atît mai mult cu cît am şi făcut-o cîndva, eu însumi şi cu Şarpele cel Mare, cînd o căutam pe logodnica lui, aici Vînătorul se opri şi rîse pe tăcute, aşa cum îi era obiceiul, dar să ştii că nu merge să păcăleşti a doua oară un om pe care l-ai mai potcovit o dată. Pînă şi puii de căprioară ajung să dibăcească chichiţele vînătorilor în timpul sezonului de vînătoare, darmite o piele roşie, care dacă a deschis o dată ochii după ce-a înghiţit un hap, apoi fii sigură că nu-i mai închide la loc. Mi s-a întîmplat să văd printre albi unii care au păţit ruşinea asta, printre pieile roşii, însă, pe nimeni. Ce ştiu ei e din viaţă, nu din cărţi; şi nu cred să fie dascăl mai bun decît viaţa, ale cărei învăţăminte rămîn multă vreme în cap.

— Ai dreptate, Vînătorule, nu zic nu, dar dacă n-ai fugit din tabăra huronilor, spune-mi cum se face c-ai ajuns aici?

— E o întrebare firească și în același timp încîntătoare, în felul cum ai rostit-o. Ce frumoasă ești astă-seară, Judith, sau Trandafir Sălbatic, așa cum te-a numit Șarpele, minunat de frumoasă, ți-o mărturisesc cu mîna pe inimă. Ai dreptate să spui că-s sălbatici, pentru că simțirea lor e într-adevăr de sălbatici și se poartă ca atare, cînd le dai prilejul. Au turbat de necaz după pierderea ce-au suferit-o în ultima încăierare aici, la castel, și acum ar fi în stare să se răzbune pe orice prăsilă de englez ce le-ar pica în mîini. M-aș prinde totuși că n-ar sta mult pe gînduri, dacă le-ar fi la îndemînă, să-și verse focul și pe un olandez.

— L-au omorît pe tata. Nu le-a fost destul ca să-și astîmpere nesățioasa lor sete de sînge? răbufni Hetty cu obidă.

— Știu, copilă dragă, cunosc toată povestea, din ce mi-a fost dat să văd cu ochii mei de pe mal, cînd m-au cărat acolo, pe dîmb, ca și din amenințările și spusele lor. Ce vrei, viața se sfarmă tocmai cînd ți-e mai dragă și-n fiece clipă-i legată de suflarea pieptului nostru. Dacă ați pierdut un prieten drag, și nu mă îndoiesc de asta, pronia cerească va avea grijă să vă scoată în cale un altul care să-l poată înlocui și, întrucît împrejurările în care ne-am cunoscut au fost atît de neobișnuite, mă socot cumva îndatorat ca, de aci înainte, dacă voi avea putință să-mi dau osteneala să nu lipsească pîinea de pe masă în wigwamul vostru. E drept, nu-mi stă în putere să înviez un mort; dar ca să-i hrănesc pe cei vii nu știu dacă-s mulți să se priceapă ca mine, aici la graniță. Toate astea, credeți-mă, vi le spun numai din simpatie și ca să vă aduc o mîngîiere, nicidecum ca să mă fălesc.

— Ne dăm seama, Vînătorule — se grăbi să-i răspundă Judith — și fiece vorbă ce iese din gura dumitale știm că e întocmai cum ți-e gîndul, pornită din dragoste și prietenie. Facă cerul ca toți oamenii să aibă pururea adevărul pe buze și inimile la fel de cinstite ca dumneata!

— Cît despre asta, Judith, om cu om nu seamănă. Am cunoscut oameni pe care te puteai bizui numai atîta timp cît îi aveai în faţă, iar alţii în ale căror ştafete, însoţite uneori şi de cîte un wampum, te puteai încrede doar atîta cît ţi-ai fi aruncat ochii pe ele. Da, Judith, niciodată poate n-ai grăit un mai mare adevăr decît atunci cînd ai spus că sînt oameni în care poţi avea încredere, şi alţii în care nu poţi avea.

— Ce om curios eşti dumneata, Vînătorule — îi răspunse fata, descumpănită puţin de acea naivitate copilăroasă pe care o mărturiseau adeseori cuvintele Vînătorului de Cerbi, o naivitate atît de vădită, încît de multe ori aduceau cu prostia bietei Hetty, deşi la ea sărăcia cu duhul era compensată de frumuseţea morală ce se desprindea din faptele şi vorbele nefericitei copile — zău, eşti atît de curios că de multe ori nici eu nu ştiu ce să cred. Dar asta n-are a face, în orice caz nu-i momentul pentru aşa ceva. Ai uitat să ne spui, Vînătorule, cum ai reuşit să ajungi aici.

— Eu? A, nu-i mare scofală, Judith, drept să-ţi spun! Sînt învoit!

— Cum adică, învoit? După cîte ştiu cuvîntul ăsta e folosit numai în militărie. Mă întreb ce înţeles poate să aibă în gura unui prizonier?

— Exact acelaşi înţeles. Ai dreptate, aşa cum îl folosesc militarii, l-am folosit şi eu. Cineva căruia i se dă o învoire înseamnă că are voie să părăsească o tabără sau o garnizoană pentru un anumit răstimp, după care trebuie să se întoarcă pentru a pune din nou arma la umăr, sau pentru a îndura caznele ce-l aşteaptă, după cum se întîmplă să fie ostaş sau prizonier. Cum eu sînt prizonier, trebuie să respect îndatoririle unui prizonier.

— Şi cum te-au lăsat huronii să pleci aşa, fără nici o iscoadă sau cineva care să te însoţească?

— Cum vezi! Altminteri n-aş fi putut veni decît cu forţa sau prin vicleşug.

— Şi ce chezăşie au c-o să te mai întorci vreodată?

— Cuvîntul meu — răspunse simplu vînătorul — da, mi-am dat cuvîntul. Gîndeşte-te ce neghiobie ar fi făcut dacă mă lăsau să plec fără să-mi ceară o chezăşie. Atunci nu mai eram îndatorat să mă întorc ca să încerc pe pielea mea cine ştie ce scornituri drăceşti pe care, turbaţi de mînie cum sînt, le-ar fi pus la cale, ci puteam foarte bine să-mi iau puşca la umăr şi s-o întind spre sălaşele delaware. Of, doamne! Din păcate, Judith, şi-au dat şi ei seama de asta tot atît de bine ca mine sau ca dumneata, şi-n ruptul capului nu m-ar fi lăsat să plec, dacă nu le făgăduiam să mă întorc, cum n-ar fi lăsat lupii să dezgroape osemintele strămoşilor lor!

— Sper că n-ai de gînd să faci asemenea prostie? Ar fi curată sinucidere un lucru fără precedent!

— Cum, cum?

— Te-am întrebat dacă eşti cumva în stare să te dai de bunăvoie pe mîna unor duşmani atît de crînceni, să intri singur în gura lupului, numai ca să nu-ţi calci cuvîntul?

Vînătorul de Cerbi se uită la ea vădit contrariat în faţa unei întrebări atît de răspicate. Apoi chipul său onest şi plin de candoare îşi schimbă dintr-o dată expresia, părînd iluminat deodată de fulgerarea unui gînd. Începu a rîde muteşte, ca de obicei.

— N-am înţeles la început ce-ai vrut să spui, Judith. Zău, n-am înţeles! Îţi închipui că Chingachgook sau Pripitul n-ar face una ca asta, dar văd că nu cunoşti încă bine lumea. Delawarul e ultimul om de pe pămînt în stare să nesocotească ceea ce pentru el înseamnă o datorie; cît despre March, puţin îi păsa de orişice pe lume, în afară de el, ca să-şi răcească gura degeaba pentru o treabă ca asta. Chiar dacă ar face-o, crede-mă c-ar fi acelaşi lucru, dar n-ai nici o grijă că n-o s-o facă fiindcă se gîndeşte mai mult la binele lui decît la cuvîntul dat. Încolo, fii sigură că nici nu se sinchiseşte cîtuşi de puţin de legămintele făcute

de mine sau de dumneata, Judith, ori de mai știu eu cine. Așa că nu te mai necăji degeaba, copilă dragă. Trebuie să mă întorc în tabără în momentul cînd mi s-o termina învoirea, iar de s-ar întîmpla să se ivească vreo piedică, apoi nu degeaba am crescut și m-am călit în inima codrului, ca să nu mă pricep cum s-o răzbesc.

— Și pînă cînd ai învoire, Vînătorule? îl întrebă ea, după ce bărcile o porniră împreună spre arcă, lunecînd lin pe undele lacului, mînate fără prea multă osteneală de vîslași.

— Mîine la amiază, nici mai de vreme, nici mai tîrziu, și poți să te bizui, Judith, că nici prin gînd nu-mi trece să părăsesc o adunare, cum s-ar zice creștinească, ca să-mă dau singur plocon pe mîna mingoșilor o clipă mai curînd decît ar fi nevoie. Știi, se cam tem să nu tabere peste ei cumva trupele din garnizoană și de aceea nu vor să zăbovească nici un moment; ne-am înțeles din capul locului că în cazul cînd misiunea mea o să dea greș, pînă nu scapătă soarele au să mă și supună la chinuri, așa ca să-și poată lua drumul spre casă, cînd s-o întuneca de-a binelea afară.

Rostise aceste cuvinte cu gravitate, ca și cum gîndul încercărilor pe care le avea de înfruntat nu era chiar floare la ureche, dar cu toată simplitatea și fără a face vreo paradă de curaj, vrînd parcă mai degrabă să preîntîmpine unele mărturii fățișe de compătimire, decît să le prilejuiască.

— Vor cu tot dinadinsul, deci, să ne-o plătească? întrebă Judith încet, sub influența atitudinii liniștite, integre și demne a celuilalt.

— Nu încape nici o îndoială, dacă mai sînt în stare să tălmăcesc gîndurile pieilor roșii după anumite dovezi. Totuși, ei sînt încredințați că nici măcar nu bănuiesc ce pun la cale, dar cineva care a trăit atît amar de ani în mijlocul unor oameni croiți pe măsura lor, nu se poate înșela în privința simțămintelor unui indigen, așa cum un adevărat

vînător nu poate pierde urma vînatului, sau un ogar o dîră adulmecată. Judecata mea se împotrivește din răsputeri oricărei încercări de a mă salva, pentru că femeile lor, le-am văzut, erau mînioase foc pe Wah-ta-Wah, cu atît mai mult cu cît poate că n-ar trebui s-o spun, i-am dat și eu o mînă bună de ajutor bietei fete să scape. Mai pune la socoteală și omorul acela crîncen întîmplat astă-noapte la ei în tabără. Glontele parcă m-a lovit pe mine, drept în inimă. Oricum ar fi, Șarpele și logodnica lui, din fericire, sînt acum la adăpost, și asta e totuși o mîngîiere pentru mine.

— Of, Vînătorule, fii sigur că nici nu o să se mai gîndească la asta, din moment ce ți-au dat răgaz pînă mîine la amiază să iei o hotărîre!

— Nu cred, Judith, zău nu cred. Mingosul e mingos, copilă dragă, cînd a adulmecat el o urmă și umblă cu nările în vînt, degeaba mai încerci să-l întorci din drum. Delawarii, ce-i drept, sînt un trib mai civilizat; și totuși răzbunarea stă încolăcită pe inimile lor ca vrejurile astea pe copaci! Pe urmă, cum știi, am ucis pe unul dintre cei mai vajnici viteji ai lor, zic ei, și parcă nu-mi vine a crede că avîndu-l în mînă pe făptaș, nu vor căuta să i-o plătească. Cum văd, însă Judith, n-am vorbit pînă acum decît numai de mine și de ale mele, cînd voi aveți aici atîtea griji pe cap și poate că ați vrea să vă sfătuiți cu un prieten în privința necazurilor voastre. Pe răposatul unchiaș l-ați cufundat în lac, așa cum pesemne a și dorit să-și doarmă somnul de veci?

— Întocmai, Vînătorule — răspunse Judith cu un glas ce abia se auzea. Am împlinit mai adineauri această datorie. Așa e cum spui, aș vrea într-adevăr să mă sfătuiesc cu un prieten, și prietenul acesta ești chiar dumneata. Pripitul se pregătește de plecare. După ce va fi pornit la drum și vom birui și noi povara ce ne-a lăsat-o în suflet această tristă ceremonie, sper că îmi voi găsi răgaz un ceas să stăm de

vorbă între patru ochi. Hetty și cu mine sîntem în mare cumpănă și nu știm ce să facem.

— E și firesc, cînd te gîndești cum s-au petrecut lucrurile, pe cît de năprasnic, pe atît de cumplit. Iată, însă, că am ajuns ; lasă că mai vorbim noi despre asta, cum s-o ivi un prilej nimerit.

Capitolul XXIII

Întîlnirea dintre Vînătorul de Cerbi și prietenii săi de pe arcă avu loc într-o atmosferă gravă și înfiorată de neliniște. Mai cu seamă șeful de trib și cu logodnica lui își dădeau seama din purtarea sa că nu arăta cîtuși de puțin ca un om care ar fi încercat să evadeze și ar fi reușit să biruie toate piedicile, și din cîteva cuvinte răspicate putură să se dumerească cum stătea socoteala cu „învoirea" căpătată de prietenul lor. Chingachgook căzu îndată pe gînduri, iar Wah-ta-Wah, ca de obicei, căută să-și mărturisească simpatia prin mici gingășii pe care numai o inimă duioasă de femeie le poate avea.

În cîteva cuvinte, reușiră totuși să stabilească în linii generale ceea ce s-ar putea numi planul de acțiune pe timpul nopții. Pentru o persoană care n-ar fi știut despre ce-i vorba, lucrurile păreau să-și urmeze desfășurarea lor obișnuită. Și cum începuse să se însereze, hotărîră să acosteze din nou la castel, ancorînd vasul la locul lui din totdeauna. Într-o oarecare măsură se opriseră la această alternativă și pentru faptul că se știau iarăși stăpîni pe toate bărcile. Ceea ce însă îi făcea în primul rînd să fie liniștiți erau informațiile aduse de Vînătorul de Cerbi care, cunoscînd starea de lucruri din tabăra huronilor, putuse

să-și dea seama că ei nu făceau nici un fel de pregătiri în vederea unui nou asalt nocturn ; pierderile suferite le tăiaseră deocamdată orice chef de a porni iarăși la acțiune. Pe urmă ostaticul avea de făcut o propunere care constituia de fapt scopul venirii sale, explicîndu-le că în cazul cînd această propunere va fi acceptată, ostilitățile vor înceta definitiv. Și era greu de crezut că huronii puteau să anticipeze eșecul unui proiect în care șeful lor își pusese atîta nădejde, trecînd la atac înainte ca solul lor să se fi înapoiat.

Îndată ce arca fu priponită cum trebuie, fiecare își văzu de treaba lui. Bărbații se sfătuiră în pripă căutînd să ia o hotărîre ; nu le mai ardea să comenteze isprăvile albilor de pe frontieră, nici pe ale pieilor roșii din vecinătatea acestora. Femeile roboteau abătute pregătind cina, fără să scoată o vorbă, și totuși grijului față de cerințele elementare ale firii.

Harry se apucase să repare un mocassin la lumina unei torțe de rășină, Chingachgook părea cotropit de gînduri negre, în timp ce Vînătorul de Cerbi, cu aerul unui om căruia nu i-ar fi păsat de nimic și nici n-ar fi fost preocupat de nimic, cerceta pe îndelete pușca lui Hutter, „Cerbucid" despre care am mai vorbit cu alte ocazii, fără să aibă habar în momentul acela, în timp ce-i aprecia calitățile, că mai tîrziu arma aceasta avea să cîștige o faimă atît de mare în mîinile sale. Arma era ceva mai lungă decît puștile obișnuite și se vedea cît de colo că ieșise din atelierele unei fabrici de mîna întîia. Și cu toate că avea o ferecătură de argint, văzînd-o, majoritatea locuitorilor de pe frontieră ar fi luat-o drept o carabină de rînd. Meritul ei cel mai mare consta în exactitatea calibrului, iscusința cu care erau lucrate toate piesele și calitatea deosebită a oțelului. De cîteva ori Vînătorul duse pușca la umăr, uitîndu-se prin cătare. Și tot de atîtea ori se aplecă din șale și o ridică încet în mînă, ca și cînd ar fi ochit un cerb, ca să-și dea seama cît e de grea și cît de repede și de precis poate să

tragă. Toate aceste gesturi fură săvîrşite la lumina torţei lui Harry, simplu, dar cu toată seriozitatea şi cu o atenţie ce ar fi înduioşat pe oricine ar fi fost de faţă, dacă ar fi cunoscut situaţia în care se afla de fapt tînărul Vînător.

— Straşnică armă, Harry! — exclamă într-un tîrziu acesta — zău dacă nu-ţi vine să mori de ciudă cînd te gîndeşti c-a încăput în mîinile unor femei. Am auzit atîtea poveşti din gura vînătorilor despre isprăvile ei, şi judecînd după zvonurile ce mi-au ajuns la ureche, mă prind că, într-o mînă dibace, puşca asta înseamnă moarte sigură.

— Aşa-i, moş Tom se lăuda mereu cu ea, deşi, să spun drept, nu era el omul în stare să preţuiască aşa cum se cuvenea însuşirile deosebite ale unei arme de foc — zise March, trecînd o cureluşă din piele de cerb prin găurile mocassinului, cu iscusinţa unui cizmar de meserie. Trebuie să recunoaştem cu toţii că nu era un ochitor de frunte, dar avea, firește, şi părţile lui bune, ca şi pe cele rele. Nădăjduiam că Judith s-a gîndit sau poate se va gîndi să-mi dea mie pe „Cerbucid".

— Adevărul e că nimeni nu poate şti ce gînduri are o fată, Harry, şi nu văd de ce n-ai fi tot atît de îndreptăţit ca orişicare altul să capeţi arma. Totuşi cînd mai lipseşte puţin ca un lucru să fie desăvîrşit, parcă simţi o strîngere de inimă că nu e desăvîrşit întru totul.

— Ce vrei să spui? Crezi oare că puşca asta n-ar sta la fel de bine pe umărul meu, ca pe umărul altcuiva?

— Dinspre partea asta, nimic de zis. Şi ţie şi ei v-ar sta foarte bine, şi amîndoi împreună aţi alcătui ceea ce se cheamă o pereche potrivită. Vorba e cum o mînuieşti. Fii sigur că în mîinile cutărui om ar face mai multă ispravă într-o singură zi, culcînd la pămînt cerbii cu duiumul, decît ar face într-o săptămînă în mîinile tale, Harry! Am văzut ce-a ieşit cînd ai fost pus la încercare. Îţi aduci aminte mai deunăzi de istoria cu cerbul?

— Atunci cînd cu cerbul nu era încă sezonul de vînătoare! Am vrut numai să-l sperii, săracul, şi trebuie să recunoşti şi tu, nu-i aşa, că oricum l-am băgat în răcori.

— Bine, bine, fie cum spui tu. Da, e într-adevăr o armă dumnezeiească făurită şi un om stăpîn pe mîna lui şi cu ochiul ager ar ajunge cu ea craiul pădurilor!

— Păstreaz-o atunci şi fii craiul pădurilor, Vînătorule — se grăbi să spună Judith, care auzise tot ce vorbiseră pînă atunci şi ai cărei ochi nu se puteau dezlipi de figura onestă a Vînătorului de Cerbi. Nici că putea să încapă în mîini mai bune. Şi nădăjduiesc că în mîinile dumitale va rămîne încă cincizeci de ani.

— Nu se poate, Judith, glumeşti! exclamă Vînătorul de Cerbi, atît de surprins încît se dădu de gol, lăsînd să i se citească deslușit emoţia pe faţă, aşa cum nu s-ar fi întîmplat altădată. E cu adevărat un dar regesc; da, da, şi pe care numai un cap încoronat l-ar putea primi.

— Niciodată n-am vorbit mai serios decît acuma, Vînătorule, şi tot atît de serioasă e şi dorinţa mea de a primi acest dar.

— Bine, bine, avem timp să mai discutăm despre asta. Să nu fii supărat, Harry, pentru că Judith e un drăcuşor de fată isteaţă foc. Şi dînsa îşi dă seama că faima cucerită de arma tatălui său va fi mai bine păstrată în mîinile mele, decît într-ale tale. Să nu-ţi faci inimă rea. Ai să vezi dac-o mai fi vreun prilej de felul acesta c-o să aibă grijă întîi şi întîi de tine.

Harry bombăni înhuĭnat, dar cum era pe picior de plecare şi se grăbea să se pregătească de drum, nu mai avea chef să lungească vorba. Curînd cina fu gata. Mîncară în tăcere, aşa cum e obiceiul celor pentru care mîncarea înseamnă obligaţia de a satisface o necesitate firească.

Îndată ce isprăviră de cinat şi resturile mesei frugale fură strînse, ieşiră cu toţii pe punte spre a da ascultare Vînătorului de Cerbi, care trebuia să le împărtăşească solia

huronilor. Se vedea cît de colo că nu prea îl trăgea inima s-o facă, dar neastîmpărul de care dădea dovadă Judith nu mai îngăduia nici o amînare. Aduseră deci niște scaune de pe arcă și se așezară toți șase roată în dreptul ușii, încercînd să-și deslușească pe cît puteau chipurile, la lumina palidă a unei îmbietoare nopți înstelate.

— Și acum, Vînătorule — începu Judith, care ardea de nerăbdare — și acum vrem să aflăm din gura dumitale tot ce ți-au spus huronii să ne aduci la cunoștință, și cum se face că te-au trimis aici cu această solie, bizuindu-se numai pe cuvîntul dumitale.

— Mi-au dat o învoire, Judith, o învoire, așa se cheamă asta și înseamnă același lucru fie că-i vorba de un prizonier lăsat slobod fie de un ostaș care pleacă din unitate. Ei bine, dacă țineți neapărat să vă dezvălui misiunea cu care am venit, n-am încotro, am să vă spun. De altfel n-are nici un rost, cred, să mai tărăgănăm lucrurile. Harry e gata să plece pe riu la vale, iar stelele răsar și apun, ca și cum nu s-ar sinchisi nici de huroni nici de solia lor. Din păcate nu e o solie plăcută și știu de altminteri că e în zadar; totuși trebuie să vă spun!

— Ascultă, hăitaș de cerbi — interveni Harry puțin răstit. Recunosc, ești iscusit la vînătoare și un tovarăș de drum fără pereche, cînd e vorba să faci cîte șaizeci de mile pe zi. În schimb ești un mototol cum n-am mai pomenit, cînd e vorba de o solie, mai ales de una care crezi tu că n-are sorți de izbîndă.

— Te înțeleg, Pripitule, și poate că niciodată nu ți s-a potrivit mai bine porecla asta decît acum, cînd n-ai nici o clipă de pierdut. Să ne întoarcem, însă, la oile noastre; doar pentru asta ne-am adunat aci cu toții, la sfat, căci sfat se cheamă că este, deși iau parte la el și femei. Iată faptele așa cum sînt, sadea. După ce oamenii lor care au dat iureș la castel s-au înapoiat în tabără, mingoșii au ținut o adunare, și precum se vedea pe chipurile lor mohorîte,

mai toți aveau gînduri pline de amărăciune. Ei bine, după ce au fumat cît au fumat și au sporovăit cîte-n lună și-n stele, în timp ce focul în jurul căruia ședeau chinciți ardea mocnit, a venit în sfîrșit vorba și despre țelul adevărat al întrunirii lor. Pe cît puteam eu să pricep, cei mai bătrîni dintre ei erau de părere să mi se dea această învoire, socotind c-aș fi om de încredere. Mingoșii, vă spun eu, cîntăresc omul dintr-o ochire; asta nu se poate să n-o recunoască nici cei mai aprigi vrăjmași ai lor. Și să știți că nu se întîmplă chiar în fiecare zi să facă un lucru ca ăsta — adăugă vînătorul, mulțumit în sinea sa că viața pe care o dusese pînă atunci justifica încrederea în cugetul său cinstit — într-adevăr nu se întîmplă prea des să pună atîta temei pe cuvîntul unei fețe palide. Uite însă c-au făcut-o cu mine, de aceea n-au stat de loc în cumpănă să-mi spună din fir-a-păr ce așteptau din partea mea. Să vedeți cum stau lucrurile. Mingoșii se cred stăpîni peste lac cu tot ce se află pe cuprinsul lui. Thomas Hutter a încetat din viață, cît despre Harry, și-au făcut socoteala că, după ce astăzi a fost la un pas de moarte, o să-i piară cheful să mai dea ochi cu ea, cel puțin în vara asta. Stînd și judecînd așa, au ajuns la încheierea că n-au mai rămas aici alte brațe decît ale lui Chingachgook și ale celor două fete, și deși știu prea bine că delawarul e viță de viteaz, își dau seama totuși că de-abia acum a intrat pentru prima oară în foc. Cît despre fete, vă închipuiți, în ochii lor au tot atîta trecere ca oricare femeie de-a lor.

— Vrei să spui că ne disprețuiesc — îl întrerupse Judith, ai cărei ochi scăpărau atît de aprig, încît nimănuia dintre cei de față nu-i scăpă acest lucru.

— Asta rămîne de văzut. Așadar mingoșii țin una și bună că lacul se află, din mal în mal, în stăpînirea lor, și de aceea m-au trimis încoace cu cingătoarea asta de wampum — continuă Vînătorul de Cerbi, arătîndu-le obiectul despre care vorbea — încredințîndu-mi următoarea solie:

„Spune-i Șarpelui din partea noastră, ziceau ei, că pentru cineva care nu-i călit în lupte s-a descurcat destul de bine și că de aci încolo poate să se întoarcă peste munți acasă, la el, că nimeni n-o să-i aținâ calea. Dacă i-a încăput în mînă cumva un scalp, n-are decît să-l ia cu dînsul ; oameni de ispravă, huronii au și ei inimă și pot să înțeleagă dorința unui pui de viteaz ce nu vrea să se înapoieze acasă așa cu mîna goală. Iar de-i isteț, poate foarte bine să strîngă o mînă de voinici și s-o pornească pe urmele lor. Wah-ta-Wah, însă, trebuie să se întoarcă în mijlocul huronilor. Astă-noapte la plecare a luat cu ea din greșeală de acolo ceva ce nu era al ei.

— Nu se poate, nu-i adevărat — sări Hetty înfierbîntată. O fată ca dînsa nu e-n stare de așa ceva, dimpotrivă, știe să dea fiecăruia ce-i al lui...

Și poate că ar mai fi spus ea încă multe lucruri, indignată, dacă Wah-ta-Wah, jumătate rîzînd, jumătate rușinată, căutînd să-și ascundă obrazul, nu i-ar fi astupat gura.

— Hetty, mititica de ea, n-are cum să înțeleagă soliile mingoșilor — urmă Vînătorul de Cerbi — al căror tîlc uneori e mai presus de orice înțeles. Iată care-i tîlcul ; plecînd Wah-ta-Wah a furat inima unui tînăr huron și de aia țin ei cu tot dinadinsul să se întoarcă în tabără pentru ca bietul băiat să-și simtă iarăși inima bătînd la locul ei, unde a simțit-o pînă mai deunăzi ! Șarpele, spun ei, e un pui de voinic sortit să ajungă departe și poate să găsească neveste berechet ; Wah-ta-Wah însă n-o să fie niciodată a lui. Cam asta era tot ce trebuia să vă spun, din cîte am înțeles.

— Ce oameni îndatoritori și chibzuiți sînt huronii ăștia dacă-și închipuie cumva că o fată e în stare să-și calce inima în picioare, numai și numai pentru ca un biet copilandru s-o poată pune la loc pe a lui — rosti Judith cu sarcasm, deși pe măsură ce vorbea glasul i se umplea de amărăciune. Femeia, cred eu, rămîne femeie, fie că-i albă la față sau stacojie, iar căpeteniile lor habar n-au ce

înseamnă o inimă de femeie, Vînătorule, dacă sînt în stare să creadă că ea poate să ierte vreun păcat, sau să uite ceea ce-i este mai drag chiar decît lumina ochilor.

— Așa or fi, nu zic nu, unele dintre ele, Judith, deși, să-ți spun drept am cunoscut femeie în stare să facă și una, și alta. O a doua solie e pentru voi, fetelor. Cică Sconcsul, cum îl porecliseră ei pe tatăl vostru, zace acum pe fundul lacului și că de ieșit n-o să mai iasă deasupra cît lumea, așadar odraslele sale, mîine, poimîine, au să aibă nevoie de un wigwam, dacă nu și de hrană. Casele huronilor, cică, ar fi mai bune decît cele din York. Vă poftesc deci să veniți la ei să le vedeți. E adevărat că aveți pielea albă ca laptele ; totuși dînșii cred că trăind de atîta vreme în inima codrului, ați uitat drumul ce duce spre luminișuri. Un irochez de frunte din mijlocul lor și-a pierdut de curînd soția și s-ar socoti fericit dacă Trandafirul Sălbatic ar vrea să șadă în locul ei în preajma focului. Cît privește pe Minte Înceată, huronii făgăduiesc să-i poarte de grijă și s-o cinstească așa cum se cuvine. Bunurile tatălui vostru, cred ei, trebuie să sporească avutul tribului lor, în schimb lucrușoarele voastre, adică tot calabalîcul trebuincios unei femei, o să meargă, așa cum e datoria, în wigwamul bărbatului lor. Mai mult chiar : cum deunăzi s-a prăpădit o fecioară de la ei din trib, răpusă în chip sîngeros, se cade, zic dînșii, ca locul ei să-l ia alte două fecioare din rîndurile fețelor palide.

— Și dumneata ai fost în stare să vii cu asemenea solie la mine ! exclamă Judith, deși glasul cu care rostise aceste cuvinte era mai degrabă copleșit de tristețe decît clocotitor de mînie. O fată ca mine să robească unui huron ?

— Dacă ții cu adevărat să știi ce gîndesc în adîncul meu, află atunci, Judith, că nu cred să sosească vreodată ziua cînd tu ai să ajungi să robești unui bărbat, fie el stacojiu ori alb la chip. Să nu fii supărată însă pe mine c-am venit cu asemenea solie și că ți-am înșirat aici aproape cuvînt cu cuvînt tot ce mi-au spus, cît am putut ține minte. Numai cu această

condiție am căpătat învoire; și un legămînt rămîne oricum în picioare, chiar dacă ți-a fost dat să-l faci cu o haimana. M-am mulțumit să-ți spun numai ceea ce mi-au încredințat ei, nu însă și ce socotesc eu că s-ar cuveni să răspunzi la cuvintele lor și dumneata și ceilalți.

— Așa da, Vînătorule, s-auzim — se amestecă în vorbă Harry. Dacă-i așa, crede-mă că ard de nerăbdare să aud din gura ta cum și ce fel chibzuiești c-ar trebui ticluit răspunsul. Din partea mea, eu știu cum le-aș răspunde și o s-o aflați cu toții, cînd o fi momentul.

— Și eu m-am gîndit, Harry, pentru fiecare în parte cam ce ar fi cu cale să răspundă și cred că pentru nimeni n-am întocmit un răspuns atît de bun ca pentru tine. Să fiu în locul tău, uite ce vorbă le-aș trimite: „Vînătorule, fă bine și spune-le că habar n-au cine este Harry March! Să afle atunci că e un om dintr-o bucată și că n-o să părăsească la ananghie două fete. Să știe deci că nu și-au găsit omul cu care să facă astfel de tocmeli și că ar însemna să fumeze un butoi întreg de tutun tîrguindu-se cu ei".

— Vorba dulce prieteni de nădejde ți-aduce, Vînătorule, spuse el pe un ton oarecum amenințător. Nu ești decît un mucos și cred că ai simțit pe pielea ta ce pățești cînd încapi pe mîinile unui bărbat în lege. Cum eu sînt eu, iar tu nu ești decît un biet mijlocitor pe care ei l-au trimis în mijlocul creștinilor de aici, fă bine și spune-le celor ce te-au făcut mijlocitor că îl cunosc prea bine pe Harry March, ceea ce dovedește că au și ei bun simț, așa cum am și eu. Nimeni nu poate face mai mult decît e omenește să facă și asta îmi dă de gîndit că ar fi o adevărată nebunie să dai piept de unul singur cu un trib întreg. Din moment ce femeile îl părăsesc, la ce alt s-ar putea aștepta de la Harry March decît să le răspundă cu aceeași măsură, chit că sînt din același neam cu dînsul. Dacă Judith socotește de cuviință să se răzgîndească, n-are decît să plece cu mine pe rîu la vale și s-o ia și pe Hetty cu dînsa; în cazul cînd are altă părere, eu îmi

iau frumușel tălpășița cum mi s-o părea că iscoadele vrăjmașilor au de gînd să se aciuască peste noapte prin tufișuri și-n cetina căzută.

— Judith n-are să se răzgîndească niciodată și nici nu-i trece prin cap să plece cu dumneata, jupîne March — îi răspunse fata răspicat.

— În privința asta sîntem, deci, lămuriți — continuă Vînătorul de Cerbi, fără să ia în seamă paraponul amicului său. Pripitul n-are decît să facă ce-o vrea și cum îl taie capul. O să aleagă calea ce i-o fi mai la îndemînă, de vreme ce n-are mustrări de conștiință. Acum să vedem cum rămîne cu Wah-ta-Wah. Ce spui, copilă dragă? Și dumneata vei fi avînd cumva de gînd să-ți calci datoria și să faci calea întoarsă spre tabăra mingoșilor ca să-ți legi viața de unul de al lor — și asta nu pentru c-ai ofta după omul ce ți l-au hărăzit ca bărbat, ci numai și numai pentru că ți-e milă de căpățîna dumitale?

— De ce vorbești așa de Wah-ta-Wah? îl luă la rost logodnica șefului de trib, supărată. Crezi oare că fata delawară e ca o cucoană de căpitan care rîde și glumește cu toți ofițerii?

— Ce cred eu, Wah-ta-Wah, n-are a face acum. Trebuie să le duc totuși un răspuns din partea dumitale și pentru asta cred că se cuvine să-l aflu mai întîi din gura dumitale. Un sol cinstit cumpănește fiece cuvînt al soliei sale.

Wah-ta-Wah nu mai stătu la îndoială să dea în vileag tot ce avea pe suflet.

— Spune-le huronilor, Vînătorule, rosti ea, că ochii lor sînt orbi ca ai cîrtiței și că pentru huroni, lup ori cotei tot una e. La noi în trib s-a uscat o răsură pe a cărei tulpină abia îmbobocise o floare. Cu lacrimi amare mlădița crudă a stropit mormintele strămoșilor ei. Și apoi deodată s-a pomenit azvîrlită în mijlocul unui lan de porumb. Spune-le că fata delawară nu este trepăduș să umble de colo, colo, cînd la ea, în trib, cînd încinsă cu cingătoare de wampum. Ea

este ca o floare de caprifoi, cea mai înmiresmată floare din pădurile noastre ; și ibovnicul ei a pus-o la piept ca să miroasă dulce. Crede oare flăcăul huron că pentru el miroase atît de dulce floarea din Lenni Lenape ? El nu-i decît o gîză și ochiul fetei nu se uită la el cum zboară, ci se întoarce mereu îndărăt, acolo unde se află delawarii. Dacă vrea să cînte din os, să caute atunci o fată din Canada ; Wah-ta-Wah nu cunoaște decît viersul pe care l-a auzit de cînd era copil. Poate să fie huronul dintr-un neam vechi ce cutreieră de veacuri marele lac sărat, tot degeaba, dacă nu e neam de Uncas. Puiul de huron să crească mare, mare de tot, ca strămoșii săi. Wah-ta-Wah n-are decît o inimă și nu poate iubi decît un singur om și omul acela e bărbatul ei.

Vînătorul de Cerbi ascultă cu o neprefăcută mulțumire acest original mesaj împărtășit cu o rîvnă pe măsura simțămintelor din care izvora. Și întîmpină cuvintele pătimașe ale delawarei, după ce Wah-ta-Wah își spuse tot focul, rîzînd pe tăcute, așa cum rîdea el, dar din toată inima.

— Și acum, Judith, că am primit răspunsul pieilor roșii, ar fi timpul să capăt un răspuns și din partea feței palide, cu toate că nu știu dacă e cuvîntul cel mai potrivit în momentul ăsta, dat fiind roșeața din obrajii dumitale. Numele de Trandafir Sălbatic ți s-ar potrivi mai mult, și fiindcă am pomenit de culori, surioara dumitale Hetty ar putea fi foarte bine o floare de caprifoi.

— Să fi auzit asemenea vorbe din partea vreunui fante din garnizoană, îți spun drept că l-aș fi luat la vale, Vînătorule ; venind însă din partea duminale, n-am de ce să nu cred în sinceritatea lor, răspunse Judith cît se poate de măgulită de acest compliment, atît de puțin meșteșugit și totodată semănînd atît de mult cu firea celui care i-l făcuse. Cred totuși că te grăbești cerîndu-mi răspuns. Șarpele după cîte știu încă nu și-a spus cuvîntul.

— Șarpele ! Sfinte dumnezeule ! Puteam să mă întorc oare cu răspunsul fără să fi auzit o vorbă din gura lui ? Mărtu-

risesc că nici nu m-am gîndit măcar să-l întreb dacă are ceva de spus, cu toate că n-ar fi fost tocmai drept, de vreme ce adevărul e adevăr, și sînt dator să le înfățișez mingoșilor lucrurile așa cum sînt și nimic altceva. Așa că Chingachgook, să ascultăm și părerea ta : spune, ai fi gata s-o pornești peste munți spre casă lăsîndu-ți logodnica pe mîinile unui huron și sosind acolo să le spui șefilor de trib să pornească degrabă, dacă sînt oameni destoinici și de vreo ispravă pe urmele irochezilor, deși dușmanul își va fi luat de cîteva zile tălpășița de pe aceste coclauri ?

Ca și logodnica sa, tînărul șef se ridică în picioare, ca să dea mai multă solemnitate și răspunsului său și să-l facă impunător. Wah-ta-Wah vorbise cu mîinile la piept, ca și cum ar fi căutat a-și stăpîni clocotul lăuntric ; huronul, însă, întinse brațul, cu o cumpănită dîrzenie, ca pentru a întări vorbele sale rostite răspicat.

— Wampum pentru wampum — zise el — și solie pentru solie. Ascultați acum ce are de spus Șarpele cel Mare al delawarilor : cei ce au venit să urle ca lupii în pădurile noastre și pe întinsul lacului nu sînt lupi ci cîini sadea și dacă se vor apropia prea mult, delawarii au să le taie și coada și urechile. Chingachgook și-a luat logodnica înapoi unde a găsit-o fără să le mai ceară voie. Dacă inima lui e unită prin legăturile dragostei de fata delawară, asta nu-i privește pe huroni. El știe să-i spună ceea ce inima ei dorește să afle, el nu urlă ca lupii în codru ca să înfioare urechile celor ce ascultă. Nimeni nu poruncește la el în colibă, nici șefii de la el din trib și cu atît mai puțin niște mingoși...

— N-ai nici o grijă ; am să împărtășesc solia ta, vorbă cu vorbă, gînd cu gînd. Să li se urce sîngele-n obraji ca mîzga în crengile copacilor !

— Niciodată, mingo, niciodată ! rosti vajnic Chingochgook, îndeplinind cu dragă inimă rugămintea prietenului său. De

aceea se vede că dulăii huroni au lătrat în mijlocul pădurii pentru ca delawarul să le poată lua urma printre copaci; mai bine şedeau ca vulpea în vizuina lor, cine i-a pus să umble cu puşca la vînătoare. Atîta timp cît fata delawară ar fi la ei în tabără, armele vor detuna mereu în pădure. Chingachgook nu uită niciodată cînd l-a muşcat un cîine. Şi nici nu-i place să-i spună cineva ce trebuie să facă. Nu este el omul să se întoarcă înapoi acasă şi să trimită alţii în loc. E-n stare să găsească şi singur urmele fugarului şi să umble aşa pe urmele lui pînă hăt departe în Canada, numai dacă fugarul nu se ascunde sub pămînt. Chingachgook o ia şi pe Wah-ta-Wah cu el să gătească vînatul. Nu e nevoie de alţi delawari; ei doi ajung ca să-i pună pe goană pe huroni, hăituindu-i pînă la ei acasă.

— Măreaţă solie, într-adevăr, vorba oiilţerilor! — exclamă Vînătorul de Cerbi — o să le pună tot sîngele în mişcare huronilor, mai cu seamă cînd o să le-o spun că Chingachgook împreună cu Wah-ta-Wah au să-i hăituiască pînă le-o pieri şi urma de pe aceste meleaguri. Din păcate, vai! cuvintele mari nu atrag totdeauna după ele şi fapte mari! Dar-ar sfîntul să ne străduim să facem măcar pe jumătate din ceea ce făgăduim! Şi acum, Judith, e rîndul dumitale să-ţi spui cuvîntul, căci zurbagiii ăştia aşteaptă un răspuns de la fiecare în parte, în afară, poate, doar de biata Hetty.

— De ce nu şi Hetty? Adeseori, Vînătorule, vorba ce-i iese din gură e plină de înţelepciune. Şi nu m-aş mira ca pieile roşii să-i dea ascultare, ştiind de cîtă cinste se bucură în ochii lor oamenii ce s-au născut aşa ca ea.

— Ai dreptate, Judith, asta îmi arată o dată mai mult cît eşti de isteaţă. Pieile roşii privesc într-adevăr cu respect pe toţi cei pe care într-un fel ori altul viaţa i-a oropsit şi mai cu seamă, cred, pe Hetty. Aşa că, Hetty dragă, dacă ai ceva de spus, te poţi bizui c-o să împărtăşesc cu sfinţenie cuvintele tale huronilor.

Fata stătu în cumpănă o clipă, apoi glasul ei duios sună cu blîndeţe, dar tot atît de hotărît ca şi al celor ce vorbiseră mai înainte.

— Nu putem merge acolo. Lacul e al nostru şi nu se poate să-l părăsim. Şi mama, şi tata îşi au lăcaşul de veci aici, pe fundul apei şi nici huronii, după cîte ştiu, nu s-ar îndupleca să se despartă de mormintele strămoşeşti ; nici chiar cel mai păcătos dintre ei n-ar face asta. Viu să-i văd, dacă ţin neapărat, dar nu m-aş îndura în ruptul capului să părăsesc mormîntul mamei şi al tatei.

— Destul, Hetty, destul, să fi însăilat de două ori mai multe cuvinte şi n-ai fi vorbit mai frumos decît ai vorbit acum — o întrerupse Vînătorul de Cerbi. Am să le împărtăşesc negreşit tot ce mi-ai spus şi ce ai vrut să înţelegi prin cuvintele tale, şi cred c-au să fie mulţumiţi de această solie. Şi acum, Judith, ţi-a venit şi dumitale rîndul şi cu asta se încheie şi misiunea mea.

— Aş vrea să ştiu mai întîi, aş vrea să ştiu, Vînătorule — începu ea, repetînd aceleaşi cuvinte ca să-şi poată drege glasul — în ce fel răspunsurile noastre ar putea înrîuri soarta dumitale ? Dacă au cumva de gînd să te pună să plăteşti cu viaţa semeţia cuvintelor noastre, nu era mai bine să fi cîntărit pe îndelete vorbă cu vorbă ? Aşadar în ce măsură crezi c-ar putea să se răsfrîngă toate astea asupra dumitale ?

— Doamne, Judith, de ce nu mă întrebi mai degrabă dacă o să bată vîntul săptămîna viitoare, sau cîţi ani cred c-o să aibă cerbul pe care am să-l împuşc mîine, poimîine ! Atîta pot să-ţi spun, că se uitau la mine cu nişte mutre destul de cătrănite ; nu totdeauna însă se aude tunînd cînd cerul se acoperă de nori cenuşii, după cum nu orice învîrtejire de vînt aduce ploaie. Lesne de întrebat, greu de răspuns.

— Acest lucru l-aş putea spune şi despre solia irochezilor — adăugă Judith, sculîndu-se în picioare, ca şi cum s-ar fi hotărît în sfîrşit ce să facă. Răspunsul, Vînătorule,

am să ți-l dau după ce mai întîi vom fi stat de vorbă între patru ochi la noapte, cînd toată lumea se va fi dus la culcare.

Era atîta fermitate în atitudinea ei încît Vînătorul de Cerbi se decise să-i respecte dorința, cu atît mai mult cu cît această amînare nu putea să schimbe în nici un fel situația în care se aflau. Consfătuirea luă așadar sfîrșit și cu acest prilej Harry le aduse la cunoștință că se hotărîse să-i părăsească fără multă zăbavă. Așteptînd să se întunece de tot afară pentru ca Pripitul să poată pleca, vreme de un ceas fiecare își văzu de treburile sale, ca de obicei ; tînărul vînător nu lăsă o clipă din mînă puşca primită în dar, cercetînd în amănunțime perfecțiunile cu care era înzestrată.

Nu trecu mult și se făcu și ora nouă seara, cînd socotiră că Harry putea în sfîrșit să purceadă la drum. În loc să-și ia rămas bun cu căldură și sinceritate, puținele cuvinte pe care acesta crezu de cuviință să le rostească fură spuse cu răceală și pe un ton posac. Nemulțumirea prilejuită de ceea ce în ochii lui părea să fie o încăpățînare din partea lui Judith era sporită de toate buclucurile prin care trecuse de cînd își îndreptase pașii spre țărmurile lacului și, așa cum fac de obicei oamenii grosolani și strîmți la minte, ar fi fost în stare să le pună în circă celorlalți toate necazurile îndurate, în loc să se gîndească dacă nu cumva era el de vină. Judith îi întinse mîna cu oarecare părere de rău dar în același timp și cu o tainică bucurie. Cei doi delawari în schimb păreau să nu regrete cîtuși de puțin plecarea lui. Dintre toți numai Hetty se arătă cu adevărat mîhnită. Sfiiciunea ei femeiască și modestia firii sale o făcură să șadă ascunsă, încumetîndu-se să iasă la iveală abia în clipa cînd Harry coborî afară în barcă, unde îl aștepta Vînătorul de Cerbi. Pînă să străbată puntea vasului ca să ajungă la prova, barca și începuse să se îndepărteze încetul cu încetul. Emoția o prididi, însă, biruindu-i în cele

din urmă sfiiciunea, și Hetty prinse glas adresîndu-se călătorului.

— Rămas bun, Harry — îi strigă din urmă cu vocea ei duioasă. Rămas bun, dragă Harry. Fii cu ochii în patru în pădure, întinde pasul la drum pînă ajungi în garnizoană. Cîte frunze sînt în copaci tot atîția huroni și-n preajma lacului, și nu știu zău dacă au să fie atît de drăguți cu o matahală ca tine, pe cît s-au arătat față de mine.

Atît de puține fuseseră dovezile de simpatie pe care le primise Harry la plecare, încît glasul duios al fetei ce-l striga din urmă îi sună la ureche ca o mîngîiere. Se opri în loc și dintr-o singură opintire a brațelor sale vînjoase împinse luntrea înapoi, lîngă arcă. Asta întrecea tot ce ar fi putut nădăjdui Hetty, al cărei curaj se trezise o dată cu plecarea eroului său și văzînd că acesta se întorsese pe neașteptate din drum, se simți din nou cuprinsă de slăbiciune.

— Ce fată bună ești dumneata, Hetty, zău, nu mă lăsa inima să plec fără să-ți string mîna — rosti March. La urma urmelor nu știu dacă Judith merita să fie pusă la degetul cel mic al dumitale, deși, ca să zic așa, are mai mult farmec. Cît privește duhul, dacă a fi cinstită și cu inima deschisă față de un băiat e o dovadă de bun simț din partea unei fete, pentru mine dumneata prețuiești cît o duzină de fețișcane ca Judith, aș spune chiar că toate fețișcanele pe care le-am cunoscut nu fac laolaltă cît dumneata.

— Să n-o vorbești de rău pe Judith, Harry — îl rugă Hetty. Tata nu mai trăiește și nici mama; Judith și cu mine am rămas singure pe lume. Nu șade frumos unor surori să se clevetească una pe alta, nici să plece urechea la clevetirile altora.

— Înțelepte cuvinte, copilă dragă, ca mai tot ce-ți iese din gură. Să știi, Hetty, că de ne-o fi dat să ne mai întîl-

nim vreodată, ai să ai în mine un prieten adevărat, orice ar face sora dumitale.

— Rămas bun, Harry — spuse Hetty — rămas bun. Fii cu ochii în patru în pădure, nu te opri în drum pînă la garnizoană. Am să citesc din biblie pentru dumneata, înainte de culcare, și am să te pomenesc mereu în rugăciunile mele.

Cum însă March nu avea nici un fel de simpatie pentru asemenea lucruri, fără să mai adauge nimic, se mulțumi să scuture cu căldură mîna fetei după care se așeză la locul lui în barcă.

Un minut mai apoi, cei doi vîntură-țară se aflau la o sută de picioare departe de arcă, și după alte cîteva minute pieriră cu totul din ochii lor. Hetty oftă adînc și se întoarse iarăși lîngă sora ei și Wah-ta-Wah.

O bucată de vreme, Vînătorul de Cerbi și tovarășul său vîsliră în tăcere. Harry, așa cum stabiliseră mai dinainte, trebuia să coboare pe țărm chiar în punctul de unde, la începutul acestei povestiri, se îmbarcaseră pentru prima oară. Și asta nu numai pentru că locul acela, după toate probabilitățile, nu era supravegheat de huroni, dar și pentru că Harry cunoștea destul de bine drumul prin pădure în partea aceea, ca să poată răzbate chiar și pe întuneric. Mînară deci barca ușoară într-acolo dintr-o întinsoare, fără zgomot, așa cum doar niște luntrași destoinici și vînjoși sînt în stare să tragă brazdă cu barca prin apă, sau mai bine zis pe apă. Nu le trebui nici un sfert de ceas ca să-și atingă țelul și cînd se văzură sub umbrarele de pe mal, și unul și altul se opriră din vîslit, pentru a schimba cîteva cuvinte de rămas bun, în așa fel ca să nu ajungă din întîmplare la urechea cuiva, care ar fi dat o raită prin împrejurimi.

— Bine ar fi dacă i-ai putea convinge pe ofițerii din garnizoană, îndată ce sosești, Harry, să trimită un detașament pe urmele irochezilor — spuse Vînătorul de Cerbi — și ar

fi și mai bine dac-ai vrea să-i călăuzești tu însuți pînă aci. Cunoști fiece potecuță și marginile lacului, și toată întocmirea acestor cuprinsuri, și ai putea să faci mult mai bine treaba asta decît orișicare cercetaș. Ia-o mai întîi spre tabăra huronilor, pe urmă ai să vezi ce mai e de făcut după urmele ce fără îndoială au să-ți iasă singure în cale. Va fi destul să tragi cu ochiul cînd și cînd spre arcă și spre castel ca să-ți dai seama ce se întîmplă cu delawarul și cu fetele. Oricum e cel mai bun prilej acum să-i fugărești pe mingoși. Să se învețe minte, să nu te mai uite multă vreme încă de aci încolo. Mie bănuiesc că treaba asta n-o să-mi țină de cald, întrucît socotelile mele cu viața au să se încheie mai înainte ca soarele să fi apucat mîine să scapete, în schimb e un lucru de care atîrnă toate nădejdile, mai mult chiar, viața fetelor, Judith și Hetty.

— Dar tu, Nathaniel — îl întrebă Harry, pe fața căruia se citea un interes mai viu decît manifesta îndeobște pentru soarta semenilor — dar tu ce crezi c-ai putea să pățești?

— Numai cel de sus în înțelepciunea lui poate ști, Harry March! Zările-s întunecate de neguri amenințătoare, și sînt pregătit sufletește pentru cele mai cumplite lucruri. Răzbunarea mocnește în pieptul mingoșilor, fiindcă au rămas cu buzele umflate: nu numai că nu le-a încăput nimic în mînă din maldărul de prăzi pe care nădăjduiau că le vor smulge prizonierilor dar, pe deasupra și-a mai luat și Wah-ta-Wah tălpășița. Nu mai rămîne nici o îndoială c-au să mă supună la cazne. Doar cel de sus în înțelepciunea sa poate ști soarta ce ne așteaptă pe fiecare dintre noi!

— Ce ticăloșie, nu se poate, fie ce-o fi trebuie împiedecată — izbucni Harry. Aș da oricît acum să-i fi scalpat pe toți din tabără, atunci cînd am coborît cu gîndul ăsta pentru prima oară împreună cu moș Hutter, în toiul nopții, pe țărm!

— Mai bine spuneai că ai da oricît să nu fi pus niciodată la cale un lucru care nu e cîtuși de puțin vrednic de un om

civilizat. Să fi fost așa ne-am fi cruțat nu numai bucluc-urile ce de atunci curg mereu cu duiumul peste noi, dar și viața lui Thomas Hutter și nici inimile huronilor n-ar fi fost atît de setoase de răzbunare. Și pe urmă și moartea fetei aceleia ne-a cășunat numai rău, Harry March, lăsînd o pată neagră pe numele, dacă nu și pe cugetul nostru!

Era într-adevăr un lucru evident, atît de evident încît Harry dîndu-și seama că Vînătorul de Cerbi avea dreptate se grăbi să cufunde vîsla în apă și să mîne barca spre mal ca și cum în momentul acela nu mai dorea nimic altceva decît să scape de arsura mustrărilor de conștiință. Văzînd cu cîtă rîvnă căuta să plece, însoțitorul său îi dădu o mînă de ajutor și după vreo două minute, fundul bărcii se hîrșii ușor de prundișul țărmului. În doi timpi și trei mișcări, Harry puse piciorul pe uscat, își urcă sacul în spate, luă pușca în mînă și se pregăti de plecare, apoi, mormăind un rămas bun, se afundă în noapte; după cîțiva pași însă, răz-gîndindu-se din cine știe ce pricină, făcu calea întoarsă și se apropie de prietenul său.

— N-o să-mi spui acum că ai într-adevăr de gînd să te dai singur pe mîna irochezilor, Vînătorule — spuse dînsul mînat de un simțămînt generos și în același timp cu mînie în glas. Asta-i scrînteală curată sau neghiobie.

— Pentru unii oameni e, cum zici, o scrînteală să-ți păzești cuvîntul dat, pentru alții nu, Pripitule. S-ar putea ca tu să te numeri printre cei dintîi, eu însă fac parte dintre ceilalți. În ce mă privește din cîte piei roșii sînt pe lume, nici una n-o să poată spune vreodată că un mingo știe să-și țină mai bine cuvîntul decît mine. Am căpătat, așa cum ți-am spus, o învoire, și dacă puterile și mintea nu m-or lăsa, mîine înainte de amiază, fiindcă pînă atunci am învoire, mă întorc în tabără.

— Că mult trebuie să te mai sinchisești de un cuvînt dat ori de mai știu eu ce învoire căpătată de la ei.

— Această învoire nu-i ce crezi tu. Cine își închipuie că poate face orice făgăduieli la ananghie, ca după aceea să le calce în picioare sub cuvînt că le-a făcut în inima codrului, habar n-are ce-i cu el, ce vrea și ce năzuiește. Drum bun, Harry, cine știe dacă o să ne mai întîlnim cîndva. Aș vrea însă ca de azi înainte să nu mai socotești o învoire sau orice alt legămînt ca un lucru de glumă, peste care poți trece cu ușurință, după pofta trupului sau după toanele inimii.

Oftînd adînc, Vînătorul de Cerbi împinse barca în apă și o porni înapoi, vîslind pe îndelete dar hotărît spre arcă și castel.

Capitolul XXIV

În momentul cînd Vînătorul de Cerbi ajunse în dreptul castelului, Judith tocmai ieșise pe punte și-l aștepta ca pe ghimpi să se întoarcă. Wah-ta-Wah și cu Hetty dormeau duse în patul în care de obicei se culcau cele două surori, stăpînele casei. Delawarul se lungise pe podeaua camerei învecinate, cu pușca lîngă el, învelit cu o pătură și tocmai depăna în vis peripețiile ultimelor zile. În arcă ardea o lampă, familia îngăduindu-și la zile mari asemenea risipă, pentru care, de altminteri, avea și mijloacele necesare. Judecînd după forma ei și după materialul din care era făcută, lampa probabil își avea și ea obîrșia printre lucrurile păstrate în cufărul cel vechi al lui Thomas Hutter.

Judith îl ajută să lege barca, și prin alte asemenea drăgălășenii îi dădu a înțelege că dorea să stea cît mai degrabă de vorbă cu el între patru ochi. După ce luntrea fu priponită cu nădejde, fata răspunse la întrebarea flăcăului care

voia să știe cum își rînduiseră culcușul peste noapte tovarășii lor. Vînătorul o ascultă cu luare-aminte, simțind după aerul ei grav și tremurul glasului că Judith avea să-i comunice un lucru cu totul deosebit.

— Nu știu dacă ai băgat de seamă, Vînătorule — continuă ea — că am aprins lampa și am dus-o în cabina vasului. Așa ceva nu prea se întîmpla aici la noi, decît la zile mari, și trebuie să-ți spun că noaptea asta, cred, o să atîrne greu în cumpăna vieții mele. Vrei să vii cu mine, să-ți arăt ceva și să asculți ce am să-ți spun?

Vînătorul se arătă puțin mirat, dar nu făcu nici un fel de obiecțiune și o clipă mai tîrziu se aflau amîndoi pe puntea vasului, apoi în cabina luminată. Înăuntru, două scaune străjuiau cufărul dintr-o parte, iar lampa din partea cealaltă și între ele o masă așteptau obiectele ce urmau probabil să fie scoase la iveală.

— Acuma știu — se dumeri Vînătorul de Cerbi — da, abia acum încep să înțeleg ce rost au pregătirile astea. Dar de ce n-ai chemat-o și pe Hetty? Acum că bietul Thomas Hutter s-a prăpădit, înseamnă că tot calabalicul ăsta i-a rămas și ei moștenire ca și dumitale; s-ar cădea prin urmare să nu lipsească dacă-i vorba să se deschidă cufărul și să se umble la lucruri.

— Hetty doarme, se grăbi să spună Judith. Bine de ea că nu pune nici un preț pe găteli și scumpeturi. Și pe urmă, uite chiar în noaptea asta mi-a spus că-mi dă mie partea ce i se cuvine din lucrurile ce se află aici în cufăr, să fac ce-oi vrea cu ele.

— Și crezi dumneata că Hetty, sărăcuța de ea, poate fi lăsată să ia asemenea hotărîri, Judith? întrebă, pe drept cuvînt, flăcăul. Eu știu că-i o lege cinstită și bună ce spune să nu primești niciodată un lucru cînd cel care ți-l dăruiește nu-și dă seama de prețul lui; și cu o făptură ca dînsa cu mintea pe jumătate, așa cum a lăsat-o pe lume cel de sus, se cade, gîndesc eu, să te porți cum te-ai purta cu un

mormoloc de copil ce n-a ajuns încă să înțeleagă bine rostul lucrurilor.

Judith se simți jignită de mustrările Vînătorului, mai ales că veneau din partea unui om ca dînsul și poate că în sinea ei ar fi costat-o și mai mult, dacă într-adevăr conștiința sa n-ar fi fost cît se poate de limpede, știind că nu avusese nicidecum intenția s-o păgubească pe biata ei surioară sărmană cu duhul, dar vrednică de toată încrederea.

— Nimeni n-are de gînd s-o înșele pe Hetty — îi răspunse ea cu blîndețe — și ca dovadă am să-ți spun că sora mea știe prea bine ce am pus la cale să fac în astă-seară după cum știe și cu ce scop anume. Așa că stai colea și ridică-n sus capacul; de astă dată vreau să scotocim pînă la fund. Ar fi într-adevăr mai mare tristețea dacă n-o să descoperim nimic mai mult și povestea vieții lui Thomas Hutter și a mamei mele va rămîne mai departe învăluită în taină.

— De ce-i spui Thomas Hutter, Judith, și nu tata? Viu sau mort, i se cuvine, gîndesc eu, același respect!

— De mult mă rodea bănuiala că Thomas Hutter nu mi-e tată, deși pe de altă parte îmi venea să cred că Hetty s-ar fi putut să fie totuși fiica lui; acum însă știm bine că nu era tatăl nici uneia dintre noi. El însuși ne-a mărturisit-o în pragul morții. Sînt destul de vîrstnică, nu-i așa, ca să-mi pot aminti și împrejurări mai fericite decît cele pe care mi-a fost dat să le trăiesc aici, pe lac, deși mi-au rămas atît de slab întipărite în minte, încît primii ani din viață îmi apar ca prin vis.

Vînătorul de Cerbi se așeză pe scaun — și începu din nou să scoată afară, unul cîte unul, fel de fel de lucruri din cufăr. Cum era și de așteptat, cele pe care le luaseră mai înainte în mînă se aflau „la locul lor" așa cum le puseseră; de aceea nu le mai treziră același interes ca la început, după cum nu le dădură nici prea multe prilejuri de vorbă. Pînă și Judith nu se mai uită cu aceiași ochi la rochia scumpă de brocard, pe care o puse deoparte, nepăsătoare,

întrucît ceea ce dorea să afle în momentul acela era mai presus de asemenea deşertăciuni, şi ardea de nerăbdare să descopere mai curînd comorile ce rămăseseră încă ascunse în cufăr, sau mai bine zis încă neştiute.

— Astea le-am mai văzut o dată — spuse ea — să nu mai zăbovim desfăcîndu-le iar. Uite şi ceva nou, acolo, sub mîna dumitale, Vînătorule, trîmba aceea de pînză. Să ne uităm mai bine la ea. Dea domnul să fie ceva înăuntru care să ne lămurească în sfîrşit, şi pe mine şi pe biata mea surioară, cine sîntem de fapt.

— Aşa e, dacă o trîmbă ca asta ar avea grai să vorbească, cine ştie ce neasemuite taine ar putea dezvălui — răspunse tînărul, desfăcînd pe îndelete, ca să vadă ce se afla înăuntru, sulul de pînză groasă pe care-l ţinea pe genunchi — deşi nu-mi vine a crede să fie un lucru de gospodărie, fiindcă, mi se pare, dacă nu mă înşală ochii, că e un drapel ; dar zău dacă ştiu să-ţi spun de ce naţie poate să fie.

— O fi avut şi el un rost, nu se poate, îi luă Judith vorba din gură. Desfă-l mai mult, Vînătorule, să vedem ce culori are.

— Ce să zic, îi plîng de milă bietului stegar ce va fi fost nevoit să-l poarte pe umăr şi să-l plimbe de colo, colo prin bivuac. Ei ! Dar ştii că e mare de tot, Judith, cît o duzină de steaguri din cele la care ofiţerii regelui se uită ca la ochii din cap. Ăsta nu mai e drapel de stegar, ci de general sadea !

— Se prea poate să fi fost pe o corabie, Vînătorule, căci şi vasele după cum ştiu poartă asemenea drapele. Spune drept, nu ţi-au venit niciodată la ureche unele zvonuri înfricoşătoare din trecuta viaţă a lui Thomas Hutter, n-ai auzit c-ar fi fost cumva în legătură cu nişte oameni cărora lumea le zice piraţi ?

— Se bănuia, cel puţin aşa mi-a spus odată Pripitul că, într-un fel ori altul, ar fi avut de-a face cu niscai hoţi de mare, dar, zău, Judith, nu văd ce-ai cîştiga aflînd asemenea

lucruri despre soțul mamei dumitale, chiar dacă, să zicem, nu ți-ar fi tată.

— Nici nu-ți închipui ce fericită aș fi să descopăr ceva, o urmă oarecare, să știu și eu cine sînt și să m-ajute să deslușesc visurile copilăriei mele. Soțul mamei, zici! Da, probabil că așa a fost, dar cum de a putut o femeie ca dînsa să se mărite cu el, e ceva ce mintea nici unui muritor nu poate să înțeleagă. N-ai apucat s-o cunoști pe mama, Vînătorule, așa că nu poți să-ți dai seama de marea, uriașa deosebire ce exista între ei!

— Se mai întîmplă și de astea; da, da, se mai întîmplă. Dar cum de îngăduie cerul asemenea lucruri, asta nu mai pot să înțeleg. Am văzut războinici aprigi de ziceai că mănîncă jeratic ale căror soții erau cele mai gingașe din tot tribul, și cîte o scorpie de femeie sorocită să fie nevasta unui îndigen blînd ca un miel.

— Nu, nu era chiar așa, Vînătorule, nu era chiar așa. Oh! De-aș putea să dovedesc asta! Deși n-aș putea spune c-aș dori ca dînsa să fi fost cu adevărat soția sa legitimă. Nici o fiică n-ar putea cu inima ușoară să-i dorească una ca asta mamei sale! Și acum la treabă, ia să vedem ce-o fi în bocceluța aceea colțuroasă.

Vînătorul de Cerbi se supuse și descoperi înăuntru o lăcriță lucrată cu multă măiestrie, dar încuiată. Mai rămînea, deci, să dea și de urma cheii, dar după ce o căutară zadarnic, se deciseră în cele din urmă să spargă broasca, lucru pe care Vînătorul de Cerbi îl făcu cît ai bate din palme, slujindu-se de o unealtă de fier. Deschizînd-o, văzură că era ticsită cu hîrtii, cele mai multe scrisori, altele crîmpeie de manuscrise, amintiri, ciorne și felurite hîrțoage. Șoimul nu s-ar fi năpustit atît de năprasnic asupra unui puișor de găină, cum se repezi Judith să înșface acel tezaur de cunoștințe, despre care pînă în clipa aceea nici habar n-avusese. După cum probabil cititorul a putut să-și dea seama, educația ei era cu mult superioară felului său de viață,

Ochii fetei lunecau peste filele scrisorilor, cu o repeziciune ce vădea o deprindere dobindită la şcoală, şi cu o lăcomie întru totul îndreptăţită de simţămintele ce clocoteau în ea. La început, se oglindi pe chipul său o adîncă mulţumire, după cum, am putea noi adăuga, era şi firesc, întrucît rîndurile pline de duioşie şi de candoare aşternute pe hîrtie de o mînă femeiască o făceau să se simtă mîndră de cea care le scrisese, avînd toate motivele să creadă că între ele două existau neîndoielnice legături de sînge. Cum însă nu este în intenţia noastră de a vorbi mai pe larg despre aceste scrisori, ne vom mulţumi doar să arătăm cam ce puteau să cuprindă îndeobşte, şi nu cred că am putea-o face mai bine decît zugrăvind felul în care conţinutul lor se răsfrînse asupra atitudinii, stării de spirit şi sentimentelor celei care le frunzărea cu atîta rîvnă.

Am arătat mai sus cum se bucurase Judith cînd dăduse cu ochii de ele. Erau scrisorile unei mame duioase şi inteligente, către o fiică de departe, cuprinzînd referinţe atît de lămurite la răspunsurile primite mai înainte, încît aproape că nici nu avea vreo importanţă faptul că aceste răspunsuri lipseau. Totuşi din rîndurile pe care mîna mamei le însăilase nu lipseau mustrările şi poveţele pline de chibzuinţă, şi Judith simţi cum i se urcă sîngele la tîmple şi o trec fiori de gheaţă descoperind la un moment dat existenţa unor legături intime despre care pomenise probabil într-una din scrisorile ei fata, legături ce se înfiripaseră între ea şi un ofiţer „venit din Europa, un om despre care nu s-ar putea spune că ar fi o relaţie recomandabilă în America", aprecierile mamei fiind destul de severe. Ciudat era că semnăturile fuseseră decupate cu grijă din toate scrisorile, şi ori de cîte ori apărea vreun nume, era şters atît de bine încît nimeni n-ar fi putut să-l descifreze. Şi toate fuseseră păstrate în plicuri, aşa cum era obiceiul pe atunci, deşi nici unul din aceste plicuri nu purta vreo adresă.

Urma un alt teanc de scrisori, pline de jurăminte amoroase și, bineînțeles, învîlvorate de patimă, deși mijea în ele acea ipocrizie pe care bărbații se socotesc adesea îndreptățiți s-o folosească față de femei. Judith care vărsase șiroaie de lacrimi peste filele din primul teanc avu de astă dată o tresărire de revoltă și de mîndrie, ce-o făcură să-și vină în fire. Totuși îi tremură mîna și un fior rece o străbătu din nou din creștet pînă în tălpi cînd își dădu seama cît de mult se asemuiau scrisorile de față cu unele aidoma ticluite, pe care le primise la rîndul ei cîndva. La un moment dat, chiar, lăsă teancul din mînă și puse capul pe genunchi, cutremurată de suspine. Vînătorul de Cerbi ședea tăcut, fără să scape însă nimic din ce se întîmplă. Cum isprăvea de citit o scrisoare, Judith i-o dădea lui în primire, ca să caute alta, însă nu părea de loc dispusă a-i da vreo deslușire însoțitorului său, care nu știa să citească. În schimb acesta putea să-și dea seama de o mulțime de lucruri, simțind furtuna de patimi ce se zbuciuma în făptura suavă de lîngă el, și cum din cînd în cînd fetei îi scăpau unele cuvinte rostite în șoaptă, deducțiile sau presupunerile pe care le făcea Vînătorul erau mai aproape de adevăr decît ar fi dorit Judith.

Printr-o fericită întîmplare, Judith începuse lectura cu cea mai veche dintre scrisori, așa că reușise să prindă cu ușurință legătura dintre ele, toate fiind așezate cu grijă în ordine cronologică, încît oricine și-ar fi dat osteneala să le citească, ar fi descoperit o tristă poveste de dragoste pătimașă, de cumplită destrămare și, în cele din urmă, de ură. Cînd ajunse să pătrundă mai bine tîlcul lor nerăbdarea-i spori peste măsură; sorbea din ochi pagină după pagină, doar, doar va descoperi mai curînd adevărul. Printre altele constată că la un moment dat se vorbea lămurit și de venirea ei pe lume, mai mult chiar, află că numele ce-i fusese dat să-l poarte i-l hărăzise chiar tatăl său, pe care abia dacă și-l amintea ca prin vis. Numele ei nu mai fusese șters din

cuprinsul scrisorilor, ci rămăsese intact, ca și cum n-ar fi avut nici un rost să-l tăinuiască. Într-una din scrisori se pomenea și de nașterea surorii sale Hetty, mama fiind de astă dată aceea care-i pusese numele. Cam pe atunci începuseră să apară primele semne ale destrămării făcînd să se întrevadă pustiul ce avea să se aștearnă curînd. În acest stadiu al corespondenței, maică-sa se apucase să păstreze copii după scrisorile ei. Erau puține la număr, dar patetice prin învolburarea unei mistuitoare patimi bîntuite de remușcări. Judith lăcrimă peste ele și, pînă la urmă, prididitâ de plîns, vrînd nevrînd, trebui să le pună deoparte, întrucît îi erau ochii împăienjeniți și nu mai putea să deslușească nimic. Își continuă totuși îndeletnicirea cu și mai mult sîrg, pînă ajunse la capătul ultimei misive din schimbul de scrisori ce avusese loc probabil fără întrerupere între părinții săi.

Treaba asta îi luase mai bine de un ceas, întrucît frunzărise aproape o sută de epistole, dintre care vreo douăzeci le citise în întregime. În mintea ageră a lui Judith se contura în sfîrșit cît se poate de limpede adevărul privitor la originea ei și a surorii sale, Hetty. Simți ca o sfîrșeală în fața acestei descoperiri, și o clipă avu sentimentul că se rupsese orice legătură între ea și lumea dinafară. Un motiv mai mult ca să dorească a-și petrece tot restul vieții acolo, pe lac, unde avusese parte de atîtea zile luminoase și de atîtea altele copleșitor de triste.

Îi mai rămăseseră totuși încă o seamă de scrisori necercetate. Judith se lămuri că de astă dată era vorba de o corespondență între maică-sa și un anume Thomas Hovey. Toate aceste mărturii scrise erau așezate în ordine, fiecare cu răspunsul ei, una lîngă alta, înfățișînd mult mai clar decît ar fi dorit Judith să știe începuturile unei legături dintre doi oameni cu totul nepotriviți. Mama ei fusese aceea care făcuse propunerea de căsătorie, spre surprinderea, ca să nu zicem consternarea, fetei sale. Răsuflă însă ușurată cînd i se păru

că descoperă în primele scrisori ale nefericitei femei unele semne de nebunie, sau poate o predispoziție morbidă spre această sumbră eventualitate.

Răspunsurile lui Hovey erau grosolane și agramate, cu toate că vădeau destul de lămurit dorința de a obține mîna unei femei atît de atrăgătoare și peste a cărei grea nesăbuință era gata să treacă cu vederea, numai și numai să poată ajunge stăpînul unei ființe superioare lui în atîtea și atîtea privințe și, care, pe deasupra, pe cît se părea, nu era nici lipsită de avere. Un cuvînt ce-i scăpase la un moment dat mamei sale o făcu pe Judith să întrevadă adevăratul motiv ce o determinase să se mărite cu Thomas Hovey sau Hutter. Totul venea probabil dintr-o cumplită amărăciune, și sub imboldul ei, așa cum adesea se întîmplă, lovită pînă în adîncul sufletului, maică-sa căutase să-și ia cumva revanșa asupra omului din pricina căruia avusese atîta de suferit. Judith moștenise multe din trăsăturile ei de caracter, destul de multe ca să poată înțelege acest sentiment, și cu toate astea își dădu imediat seama pînă unde poate ajunge nebunia dezlănțuită în clipa cînd dorința de răzbunare pătrunde în inima cuiva.

Și cu asta putem spune că partea istorică a corespondenței se încheiase. Printre peticele de hîrtie, rătăcite pe acolo, se afla și o tăietură dintr-un ziar vechi cuprinzînd un anunț prin care se oferea o recompensă pentru prinderea unor flibustieri; printre alții, era pomenit și numele lui Thomas Hovey. Încolo nu găsiră printre hîrțoage nimic altceva din care să se poată dumeri cum se numea și de unde venea soția lui Hutter. Toate datele, semnăturile și adresele din scrisori fuseseră șterse; orice cuvînt ce ar fi putut aduce vreo lămurire în privința asta fusese stăruitor mîzgălit. Pînă la urmă Judith își dădu seama că toată rîvna ei de a descoperi și de a-și cunoaște familia era deșartă. Și înțelese că pe viitor nu-i rămînea decît să meargă pe drumul pe care va izbuti să și-l croiască în viață cu puterile ei. Lăsîndu-se

pe spătarul scaunului, dori cu tot dinadinsul în momentul acela ca însoțitorul ei să termine odată de scotocit în cufăr, de vreme ce nu se găsea nimic mai deosebit înăuntru.

— Acum isprăvim, Judith, uite acum — răspunse răbdător Vînătorul de Cerbi — dar dacă-or mai fi și alte scrisori de citit, ar fi mai bine să așteptăm pînă ce răsare soarele, ca să vedem ce-i cu ele! Două ceasuri întregi ai pierdut buchisind terfeloagele astea.

— E vorba doar de părinții mei acolo, Vînătorule, și ele mi-au arătat pe ce drum s-o apuc în viață. Fii bun, deci, și cată să treci cu vederea unei fiice ahtiate să afle ceva în legătură cu tatăl și cu mama ei bună, cu atît mai mult cu cît în ele se află toată copilăria sa. Îmi pare rău că te-am făcut să pierzi atîta vreme.

— Nu te sinchisi de mine, copilă dragă, fii pe pace. Că dorm sau că veghez e același lucru; numai că, vezi dumneata, dacă pentru ochii mei e o desfătare să te privească, minunîndu-se cît ești de frumoasă, Judith, zău, crede-mă că nu știi ce aș fi în stare să fac atunci cînd te văd plîngînd. Știu că nimeni nu moare din plîns și că sînt chiar anumite persoane, mai cu seamă femeile, care își mai ușurează astfel năduful, dar ce să-ți spun, e mult mai plăcut pentru mine să te văd pururea zîmbitoare, Judith, decît cu lacrimile pe obraz.

Un zîmbet dulce, dar melancolic, răsplăti cuvintele sale pline de galanterie, după care fata îl rugă totuși să răscolească mai departe în cufăr. Nici după aceea însă nu reușiră să descopere nimic mai acătării sau mai de preț. Singurele lucruri mai deosebite, care le trecură prin mîini, fură vreo două săbii, așa cum purtau gentlemanii, niște paftale bogate de argint, sau numai argintate, și tot felul de găteli femeiești de toată frumusețea. Atît Judith cît și Vînătorul de Cerbi se gîndiră că obiectele acelea i-ar putea ademeni pe irochezi și că ar putea dobîndi în schimbul lor libertatea prizonierului; Vînătorul însă descoperi o piedică pe care

fata n-o întrezărise în primul moment. Discuția ce avu loc între ei după aceea se învîrti așadar în jurul acestui impediment.

— Și acum, Vînătorule — începu Judith — avem tot răgazul să vorbim și despre dumneata, să vedem ce am putea face ca să te scăpăm din mîinile huronilor. Și eu și Hetty am da cu dragă inimă oricare din lucrurile aflate în cufăr sau chiar pe toate odată, numai să te știm liber.

— Sînteți prea bune, într-adevăr, și-mi dau seama că ați face-o cu prisosință din toată inima și cu toată dărnicia. Eu vă mulțumesc totuși amîndurora ca și cum tîrgul s-ar fi încheiat, și Rivenoak sau mai știu eu care tartor de al lor ar fi gata să cadă la învoială; din păcate, sînt două motive temeinice pentru care lucrul ăsta n-o să se întîmple niciodată. Și e mai bine să ți le spun din capul locului pentru ca nici dumneata și nici eu să nu ne amăgim cu speranțe deșarte.

— Ce motive pot fi la mijloc, din moment ce Hetty și cu mine sîntem gata să renunțăm la toate fleacurile astea pentru dumneata iar irochezii la rîndul lor abia așteaptă să pună mîna pe ele?

— Nu zic nu, Judith; ai ceva idei în cap, numai că, nu știu cum să-ți spun, ideile astea sînt cam sucite, întocmai ca un cîine care ar adulmeca o urmă alergînd de-a-ndaratelea. Nu încape nici o îndoială că mingoșii nu așteaptă decît să înhațe lucrurile astea ba chiar și altele pe deasupra pe care le-ați pune la bătaie; rămîne însă de văzut ce anume sau dacă au de gînd să dea ceva în schimbul lor. Gîndește-te și dumneata, Judith, dacă ți-ar trimite vorbă cineva că în schimbul cutărui sau cutărui lucru, dumneata și cu Hetty ați căpătat cufărul ăsta cu tot ce e înăuntru, ai socoti oare că merită să-ți strici gura pentru asemenea tocmeală?

— Bine, dar cufărul e al nostru cu tot ce e-n el și nu văd pentru ce aș cumpăra un lucru care totuși îmi aparține.

— Ei vezi, aceeași socoteală, pesemne, și-au făcut-o și mingoșii. Cufărul, zic ei, în momentul de față, e al lor, sau

ca și cum ar fi al lor, așa că fii sigură că nici nu le trece prin minte să-i mulțumească celui care le-ar da cheia lui.

— Acum înțeleg, Vînătorule. Pînă una alta, însă sîntem în orice caz stăpîni peste lac și mă bizui c-o să fim în stare să-l ținem mai departe în stăpînirea noastră. O să fim în stare, fără doar și poate, dacă dumneata rămîi cu noi, în loc să te întorci la ei, în tabără, să fii iar la cheremul lor, așa cum văd că ții morțiș s-o faci.

— Dacă asemenea vorbe ar fi ieșit din gura Pripitului nu m-aș mira, fiind pe măsura lui. Atîta știe omul și atîta face, altceva mai bun n-ai de așteptat de la el; dar întreabă-ți, Judith, rogu-te, inima și conștiința și spune-mi dacă te-ai mai putea uita la mine cu ochi buni, așa cum sper și cred că mă privești acum, dacă aș nesocoti cuvîntul dat și nu m-aș mai întoarce în tabăra dușmană?

— Să te privesc cu ochi mai buni decît te văd acum, Vînătorule, nu știu zău dacă mi-ar fi chiar atît de lesne s-o fac, în schimb pot să te privesc cu aceiași ochi ca și pînă acum, cel puțin așa cred, căci tot aurul de pe fața pămîntului nu m-ar putea ispiti să te las cumva să faci un lucru care ar putea să-mi schimbe părerea despre dumneata.

— Atunci nu mai încerca să mă ademenești cumva să-mi calc cuvîntul, copilă dragă. Cuvîntul dat e lucru sfînt între delawarii care țin în mîinile lor cumpăna propriei vieți, așa cel puțin e datina la noi, cei ce am crescut în pădure; cred că i-ar crăpa obrazul și lui moș Tamenund, și lui Uncas, tatăl amicului Chingachgook, și celorlalți prieteni ai mei din trib, dacă mi-aș da cinstea pe rușine tocmai acum cînd am intrat în foc.

— Ai dreptate, firește, Vînătorule — îi răspunse fata, cu o voce întristată, după cîteva clipe de gîndire — un om ca dumneata nu e în măsură să se poarte ca un oarecare fanfaron cu nasul pe sus și cinstea pătată. Într-adevăr, trebuie să te întorci. Să nu spui cumva că Judith... nici nu mai știu cum mă cheamă acum!

— De ce, copilă dragă, de ce? Firesc e ca un copil să moştenească numele părinţilor săi aşa cum moşteneşte însuşirile lor. De ce dumneata şi cu Hetty aţi face altfel decît toată lumea? Răposatul se numea Hutter, deci şi fetele lui se cade să poarte acelaşi nume.

— Mă cheamă Judith şi numai Judith — îi răspunse fata cu hotărîre — pînă cînd legea îmi va da dreptul să-mi iau alt nume. Un lucru ştiu sigur: că pînă la sfîrşitul zilelor n-am să mai port numele lui Thomas Hutter şi nici Hetty cred că n-o s-o facă fără încuviinţarea mea! Şi pe urmă ai văzut şi dumneata că nici măcar nu era numele său adevărat; chiar dacă însă ar fi avut de o mie de ori dreptul să-l poarte, nu mă interesează cîtuşi de puţin. Slavă domnului că nu sînt fiica lui, deşi n-am de ce să mă mîndresc nici cu tatăl meu adevărat.

— Curios lucru — rosti Vînătorul de Cerbi, uitîndu-se în ochii fetei, dornic să afle mai multe, dar sfiindu-se să se amestece într-o împrejurare care nu-l privea. Din cale-afară de curios; aşa ceva încă n-am mai auzit! Thomas Hutter n-a fost Thomas Hutter, iar fetele lui nu sînt ale lui! Atunci, cine putea să fie Thomas Hutter şi ce-i cu fetele lui?

— Nu ţi-a venit niciodată oare la ureche vreun zvon în legătură cu viaţa pe care a dus-o mai înainte această persoană, Vînătorule? îl iscodi Judith. Cu toate că eram, chipurile, fata lui, am prins din zbor şi eu cîte ceva.

— Nu zic nu, Judith. Venind încoace, Pripitul mi-a vorbit pe drum destul de răspicat despre întreaga familie, şi parcă-mi amintesc că mi-a pomenit la un moment dat ceva despre Thomas Hutter cum că, în tinereţe, ar fi făcut nu ştiu ce năzbîtii pe mare. A făcut adică nişte năzbîtii după cîte am înţeles pe socoteala altora, ca să zic aşa.

— Ţi-a spus că era pirat, vorbim ca între prieteni şi n-are nici un rost să ne ascundem după cuvinte. Citeşte asta, Vînătorule, şi ai să vezi că-i adevărat. Aşa-numitul Thomas

Hovey nu era altul decît Thomas Hutter cel pe care-l știi, după cum se desprinde din aceste scrisori.

— Ei, na — spuse el rizînd; de ce nu mă pui mai bine să tipăresc sau să scriu slovele astea? Ai uitat, se vede, că eu am crescut aici, în inima pădurilor. Singura carte pe care știu s-o citesc, sau pe care doresc să știu a o citi cît mai bine, este cea pe care natura a deschis-o în fața tuturor făpturilor sale, cartea falnicilor codri, a neţărmuritelor lacuri, a rîurilor clocotitoare, a seninului ceresc, a vînturilor și a vijeliei, a soarelui strălucitor și a tuturor celorlalte neasemuite minunății de pe fața lumii! Cartea asta știu s-o citesc, și pentru mine-i plină de înțelepciune și învățăminte!

— Te rog să mă ierți, Vînătorule — se grăbi să spună Judith, cu o smerenie ce nu intra în obiceiurile ei, dîndu-și seama că prin cuvintele sale s-ar fi putut să rănească mîndria însoțitorului său. Uitasem, zău, felul dumitale de viață; crede-mă, nici prin gînd nu mi-a trecut să te jignesc.

— Să jignești? De ce să mă fi jignit, fiindcă mi-ai cerut să citesc, cînd eu nu știu carte? Sînt vînător. Așa că n-am nici în clin nici în mînecă cu buchiile și cu hîrțoagele. Unii oameni zic totuși că fiece lucru așternut pe hîrtie e și adevărat; dacă-i așa, eu, ca omul crescut în pădure, ar trebui să mă simt cumva oropsit; totuși poate fi oare ceva mai adevărat decît ceea ce e scris sus pe cer, în inima codrilor, pe scoarța copacilor, pe unda rîurilor și-n apa izvoarelor?

— Așadar cum ți-am spus Hutter sau Hovey a fost pirat, și de vreme ce nu-mi este tată, nu văd de ce i-aș spune așa. Și nici pentru ce i-aș mai purta numele.

— Dacă nu-ți place numele lui, poți foarte bine să-l iei pe-al mamei dumitale, Judith.

— Nu-l cunosc, din păcate. Am cercetat una cîte una toate hîrtiile, Vînătorule de Cerbi, doar-doar am să găsesc vreun cuvînt, ceva ca să mă dumeresc cine a fost mama, dar n-a fost chip să descopăr nici cea mai ușoară urmă din trecutul ei, nici măcar atîta cît lasă zborul păsării în văzduh.

— E nemaipomenit, într-adevăr și fără nici o noimă, zău. Părinții sînt oricum datori să lase copiilor un nume, dacă n-au altceva de lăsat. Eu, de pildă, sînt băiat de oameni săraci, cu firea și obiceiurile oricărui om alb; nu sîntem totuși chiar atît de săraci încît să nu purtăm și noi, ca fiecare, un nume. Bumppo e numele pe care l-am dobîndit de la părinți și după cîte am auzit — și o roșeață i se urcă în obraji, ca o ușoară umbră de vanitate omenească — că au fost vremuri cînd neamul ăsta Bumppo a avut mai multă cătare în lume decît azi.

— Nici nu ți-ai fi găsit alt nume care să sune mai frumos, Vînătorule, și care să ți se potrivească mai bine. Și mie și soră-mi, cred, ne-ar fi plăcut de o mie de ori mai mult să ne fi numit Hetty sau Judith Bumppo, decît Hetty ori Judith Hutter.

— Numai că așa ceva nu se poate, nefiind un lucru legiuit — răspunse Vînătorul vesel — doar dacă vreuna din voi ar catadicsi să coboare pînă la mine și să-și lege viața de a mea.

Judith nu-și putu stăpîni un zîmbet, văzînd cît de simplu și de firesc venise vorba despre lucrul căruia de atîta vreme îi tot dădea tîrcoale.

— Nu cred că sora mea o să se mărite vreodată, Vînătorule — spuse dînsa — dacă numele dumitale e hărăzit cumva să-l poarte vreuna din noi, singura care mai rămîne, deci, aș fi eu.

— Se zice că și-n neamul ăsta al nostru ar fi fost femei frumoase, Judith, și dacă-ți va fi dat să porți numele ăsta, cine cunoaște pe alde Bumppo, n-o să se mire prea tare văzînd așa mîndrețe de fată.

— Nu-i bine să glumim cu lucrurile astea, Vînătorule; atunci cînd un bărbat și o femeie ajung să discute despre ele, se cade, cred, că orișice cuvînt să fie bine cumpănit și rostit cu toată sinceritatea. Am să las așadar deoparte sfiala pe care fetele sînt datoare s-o aibă, așteptînd de obi-

cei să deschidă alții discuția și așa se și întîmplă de cele mai multe ori, și am să-ți vorbesc deschis, fiindcă te știu cum ești și cît de înțelegătoare-i inima dumitale. Ai putea oare... crezi cumva... Vînătorule, că ai putea fi fericit cu o soție ca mine?

— Ca dumneata, Judith? O femeie atît de frumoasă ca dumneata ar putea rîvni să ajungă nevastă de căpitan și, așa cum te știu eu, cu obraz subțire și creștere aleasă, nu prea îmi vine a crede că ai catadicsi cumva să mă iei de bărbat. Mă tem că unui drăcușor de fată foc de isteață ca dumneata care pe deasupra știe că toată lumea o soarbe din ochi îi cam place să se țină de șotii și să rîdă pe socoteala unuia și altuia, cum ar fi de pildă bietul Vînător de Cerbi.

— Ai fi nedrept cu mine socotind c-aș putea să am asemenea chefuri sau toane — se grăbi să-i răspundă ea. În viața mea n-am vorbit mai serios ca în clipa de față, nici n-am fost mai hotărîtă să duc pînă la capăt orice înțelegere am încheia astă-seară. E drept că o mulțime de bărbați mi-au dat tîrcoale. N-a fost burlac, fie el vînător sau puitor de capcane prin coclaurile astea, în ultimii patru ani, care să nu mă fi îmbiat să plec în lume cu el și tare mă tem că printre dînșii vor fi fost și cîțiva gata însurați...

— Cred și eu — o întrerupse celălalt! Ba bine că nu! Ia-i pe toți cîți sînt, și ai să vezi că pe toată fața pămîntului nu se află oameni mai fuduli ca ei și cărora să nu le pese de nimic în viață, nici de legi, nici de cel de sus.

— Niciunuia dintre ei nu i-am... n-am putut să-i dau ascultare, din fericire pentru mine sau poate că așa au fost împrejurările. Și erau printre ei unii chipeși de tot și tineri, lucru de care poți să-ți dai seama, judecînd după amicul dumitale Harry March.

— Da, Harry într-adevăr îți e drag să-l privești, deși din păcate nu este chiar cel mai chibzuit om din lume. La început mi-am închipuit că vrei să-l iei de bărbat, Judith. Da, așa îmi ziceam, dar n-a lipsit mult ca să-mi dau seama,

înainte chiar de a fi apucat el să plece, că voi doi nu puteți face casă împreună.

— Ei, vezi că pînă la urmă tot mi-ai dat dreptate, Vînătorule? Harry nu e soțul pe care mi l-aș fi dorit, chiar de mi-ar fi fost de o mie de ori mai drag să-l privesc și de-ar fi avut o inimă de o sută de ori mai vitează decît o are.

— De ce, Judith, zău, nu înțeleg de ce? Tare aș vrea să știu pentru ce un băiat ca Harry n-ar putea cîștiga dragostea unei fete ca dumneata?

— Află atunci, Vînătorule — îi spuse Judith, bucuroasă că avea în sfîrșit prilejul să ridice în slăvi însușirile pentru care îl prețuia atît de mult pe tînărul ce se afla în fața ei, sperînd că astfel va putea să aducă pe nesimțite vorba despre ceea ce îi stătea ei pe inimă — în primul rînd să știi că o femeie nu pune cine știe ce preț pe înfățișarea unui bărbat. Ajunge ca un băiat să fie înalt atîta cît trebuie și bine legat, dovedindu-se astfel în stare să ocrotească o femeie și să alunge sărăcia din casă, asta-i tot ce o interesează. Cît despre frumusețea chipului, o privire cinstită, adevărată oglindă a sufletului, face mai mult decît o statură falnică, o anumită culoare de ochi, ori niște dinți fără cusur sau nurii feței.

— Mare minune! Totdeauna am crezut că frumusețea trage la frumusețe!

— Așa o fi cu voi, bărbații, Vînătorule, numai că vezi dumneata cu femeile se mai schimbă uneori socoteala. Ne plac într-adevăr oamenii curajoși, dar în același timp am vrea să-i știm și plini de modestie; cutezători la vînătoare sau în focul bătăliei, gata să moară pentru dreptate și neînduplecați în fața nedreptății. Mai presus de orice, am vrea să întîlnim o fire cinstită, buze ce nu știu ce înseamnă a rosti cuvinte pe care inima nu le simte, și un suflet căruia să-i pese oleacă și de soarta altora nu numai de a sa. O femeie în pieptul căreia bate cu adevărat o inimă e-n stare să-și dea viața pentru un bărbat ca ăsta, în timp ce pe fan-

tele pehlivan și bun de gură ajunge să-l vadă tot atît de urît cu ochii ca și cu sufletul, pînă la urmă.

— Frumoasă ești, ca o cadră, Judith, și fermecătoare că nu se satură omul privindu-te! Ca o ziuă de frumoasă! Așa cum nu mi-a fost dat să văd altă fată nici chiar cît am stat printre delawari; nu mă mir deci că Harry a plecat atit de cătrănit și cu inima cernită.

— Ți-ar fi plăcut oare, Vînătorule, să mă vezi nevasta unui om ca Harry March?

— Are și el părțile lui bune, cum le are și pe cele rele, dragă fată. Părerea mea este că Harry nu s-ar putea număra printre cei mai buni soți; deși nu cred că s-ar găsi multe fete care să-l judece cu atîta asprime ca dumneata.

— Nu, nu, Judith cea fără nume, în ruptul capului n-ar accepta să poarte numele de Judith March! Orice, numai asta nu.

— Judith Bumppo n-ar suna chiar atit de frumos, copilă dragă. March e un nume care dezmiardă urechea mai mult decît altele.

— Ah! Vînătorule, în cazul ăsta sunetul plăcut nu dezmiardă urechea, ci inima. Cînd inima este mulțumită, orice lucru te încîntă. Dacă Natty Bumppo s-ar numi Harry March iar March, Natty Bumppo, numele lui mi s-ar părea mai frumos, iar Bumppo nesuferit la gîndul că-l poartă Harry.

— Da, și îmi dau seama și pentru ce. Eu, de pildă, nu pot suferi șerpii, mă înfior numai cînd aud cuvîntul șarpe; totuși, de cînd Chingachgook se numește așa cum i se spune acum, numele lui îmi zvonește tot atît de plăcut la ureche ca și ciripitul păsărilor în liniștea înserării. Da, așa este. Felul cum simțim e totul, de aceea și sînt atîtea deosebiri pe lume, Judith, că-i vorba de sunete sau de chipurile oamenilor.

— Ai dreptate, Vînătorule, ai întru totul dreptate, de aceea mă întreb cum ți-a putut trece prin minte că o fată nurlie trebuie neapărat să-și aleagă un bărbat care să aibă același dar, sau ce vă închipuiți voi că ar fi un dar. Mie

chipul unui bărbat nu-mi spune nimic dacă nu poartă întipărită pe față ca și în inimă cinstea. Mai curînd mi-aș încredința fericirea unui om pe al cărui cuvînt și ale cărui simțăminte știu bine că mă pot bizui, decît unui netrebnic cu vicleșug în suflet și pe buze, chiar dacă ar avea lăzi pline cu aur, și acareturi, și pămînt, chiar dacă ar ședea pe un tron!

— Frumoase cuvinte ai rostit, Judith, într-adevăr foarte frumoase, dar ești sigură oare că ai simți la fel dacă ai avea de ales în clipa de față? Să zicem că aici în fața dumitale ar sta într-o parte un tînăr plin de haz, ferchеș, cu mondir șiacojiu, cu părul mirosind ca piciorul de cerb, cu obrazul neted și rumeior ca al dumitale, cu mîini albe și moi, ca și cum dumnezeu nu i le-ar fi dat să muncească, țanțoș la umblet ca un profesor de dans ori ca omul fără griji; iar în partea cealaltă un om care toată viața a hălăduit sub cerul liber, de l-a bătut soarele și pe frunte și pe obraji, care și-a croit pururea drum prin hățișuri și smîrcuri gloduroase de i s-au bătucit palmele ca scoarța stejarilor la poalele cărora își face culcușul, care tot umblînd pe urmele vînatului a ajuns să nu i se mai simtă pasul, ca la o pisică sălbatică, și care nu răspîndește în jur alte mirozne decît cele cu care firea îmbălsămează văzduhul în inima codrului — ei bine, dacă i-ai avea pe ăștia doi acum, aici, în față, și amîndoi ți-ar cere mîna și inima, care crezi că ți-ar fi pe plac?

— Martor mi-e dumnezeu — răspunse cu solemnitate fata — că de i-aș avea în față pe amîndoi, așa cum îl am acum pe unul dintre ei, l-aș alege, dacă îmi cunosc bine inima, pe cel de al doilea. Nu mi-aș dori un bărbat mai presus decît mine, în nici o privință.

— E într-adevăr plăcut să auzi asemenea cuvinte; atît de plăcut încît un biet băiat ar fi în stare să uite o clipă că nu-i nici o scofală de capul său, Judith. Degeaba, nici dumitale parcă nu-ți vine a crede ce spui. Dumneata te tragi din oameni mai răsăriți decît au fost părinții mei, și căsniciile

astea desperecheate ca și prieteșugurile nepotrivite rareori au o soartă fericită. Toate astea însă, sînt, firește, numai vorbe în vînt ; m-aș mira, zău, ca dumneata cel puțin să te fi gîndit serios că lucrurile astea ar fi cumva cu putință.

Judith își aținti ochii săi albaștri și adînci în ochii tînărului, ca și cînd ar fi vrut să-i citească în suflet. Cum însă pe chipul său nu se deslușea nici un gînd ascuns, trebui să recunoască în sinea sa că pentru el discuția de față era mai curînd un schimb de păreri decît un lucru temeinic, și că Vînătorul nici măcar nu bănuia cît de mult erau amestecate aici sentimentele ei. În primul moment se simți jignită, apoi își dădu seama că era nedreaptă cu bietul băiat imputîndu-i timiditatea și modestia lui. Piedica pe care o avea de întîmpinat în situația de față în loc s-o descurajeze îi dădea parcă un nou imbold sporindu-i interesul pe care i-l trezise tînărul vînător. În impasul în care intrase convorbirea îi fulgeră deodată prin minte să-și schimbe mijloacele și, cu acea promptitudine în hotărîri pe care o au îndeobște oamenii ageri la minte și iscusiți, adoptă pe loc o tactică prin care spera să-l cîștige definitiv.

— Nu prea aș avea de ce să mă laud cu neamurile mele, după cele ce am descoperit în noaptea asta — rosti ea cu tristețe în glas. Am avut o mamă, ce-i drept, dar nici măcar nu știu cum o chema, cît despre tatăl meu, cred c-ar fi mai bine să nu-i dau niciodată de urmă ; n-aș vrea să fiu silită a vorbi cîndva despre el cu inima plină de venin.

— Judith — spuse luînd-o delicat de mînă Vînătorul de Cerbi, cu o bărbătească sinceritate în glas, ce-i merse drept la inimă fetei — să nu mai lungim atîta vorba în noaptea asta. Închide ochii peste tot ce ai văzut și ai simțit, și lucrurile ce ți se par acuma mohorîte, mîine dimineață au să ți se arate într-o lumină mai veselă. Mai cu seamă ai grijă să nu faci niciodată nimic cînd ești supărată sau fiindcă îți cășunează cîteodată să te răzbuni asupra dumitale însăți, pentru slăbiciunile altora. Ce s-a vorbit și s-a petrecut aici,

în noaptea asta, rămîne o taină a dumitale, şi te poţi bizui că n-am să suflu o vorbă, nici chiar faţă de Şarpe şi dacă el n-o să audă nimic de la mine, înseamnă că nimeni altul n-o să afle.

Spunînd acestea, Vînătorul de Cerbi se ridică în picioare, şi vrînd, nevrînd Judith trebui să facă şi ea acelaşi lucru. Cufărul fu închis şi lăcătuit apoi ieşiră amîndoi pe tăcute. Fata se duse să se culce lîngă Wah-ta-Wah şi Hetty, iar el să caute o pătură ca s-o întindă pe jos, în cabină. Nu trecură nici cinci minute şi flăcăul dormea dus ; în schimb de ea multă vreme nu se lipi somnul. Nu prea ştia nici ea ce să facă : să plîngă ori să-i pară bine că nu reuşise s-o scoată la capăt cu el. E drept că aşa cum se petrecuseră lucrurile inima ei simţitoare de femeie fusese cumva cruţată, dar în acelaşi timp stăruia în ea o dezamăgire ca după un eşec, sau mai bine zis o tărăgănare şi începuse să i se clatine încrederea în viitor, dat fiind că viitorul i se zugrăvea în culori atît de sumbre. Adunîndu-şi apoi gîndurile, Judith croi un plan îndrăzneţ pentru a doua zi. Cînd, în cele din urmă, oboseala făcu să i se închidă ochii, pleoapele-i coborîră peste plăsmuirile imaginaţiei sale, promiţătoare de succes şi fericire, rod al unui temperament tumultuos şi al unei fantezii bogate.

Capitolul XXV

Wah-ta-Wah şi Hetty se sculară o dată cu revărsatul zorilor, lăsînd-o pe Judith cufundată în somn. Tînăra indigenă nu pierdu mai mult ca un minut cu găteala : pletele-i negre ca tăciunele adunate într-un coc simplu, veşmîntul de stambă încins peste mijlocul subţirel şi picioruşele ascunse în

mocassinii cu felurite ornamente viu colorate. Astfel dichisită, în timp ce tovarăşa sa robotea prin casă, ieşi afară pe punte, să respire aerul proaspăt al dimineţii. Acolo dădu peste Chingachgook care cerceta cu privirea ţărmurile lacului, munţii şi cerul, cu ochiul ager al pădureanului şi mutra serioasă a pieilor roşii.

— Fiu-u ! se minună şeful de trib în faţa acelei privelişti cu totul neobişnuite pentru el, pentru prima oară în viaţă avînd prilejul să vadă asemenea noian de apă. Asta-i împărăţia lui manitu ! E prea frumoasă pentru mingoşi, Wah-ta-Wah, şi totuşi uite la ei cum urlă printre copaci ! Or fi crezînd cumva că delawarii au adormit acolo, peste munţi.

— Toţi, poate, numai unul nu, Chingachgook. Şi acela se află aici. Şi e din neamul lui Uncas !

— Ce poate face un luptător împotriva unui trib întreg ? Iar pînă în sălaşele noastre e cale lungă, lungă şi întortocheată. Va trebui să umblăm sub un cer mohorît de nori. Tare mă tem, Floare de Caprifoi, că pînă la urmă o să pornim singuri la drum !

Wah-ta-Wah înţelese la ce se gîndea el şi se întristă, cu toate că delawarul drag inimii ei ca nimeni altul pe lume avea atîta dulceaţă în glas cînd o asemuise cu cea mai frumoasă şi mai înmiresmată dintre toate florile sălbatice din pădurile în care copilărise. Se mulţumi totuşi să păstreze mai departe tăcerea, aşa cum făcea de obicei cînd într-o împrejurare cum era cea de faţă lucrurile puteau fi mai lesne lămurite de un bărbat ; cum însă bucuria ce o simţea în momentul acela părea să fie mai puternică decît disciplina cu care era învăţată de mică, un zîmbet încîntat miji totuşi pe buzele-i gingaşe.

— Cînd soarele s-o înălţa acolo — urmă delawarul, arătînd cu degetul spre zenit — Marele Vînător de la noi o să se întoarcă iar la huroni, ca să-l jupoaie şi să-l pună la fript, cum fac cînd le pică vreun urs în mînă, chiar dacă sînt ghiftuiţi.

— Marele spirit să le înmoaie inima și să le potolească setea de sînge. Am trăit în mijlocul huronilor și le cunosc firea. Au și ei o inimă și nu se poate să nu se gîndească de bună seamă cum ar rămîne bieții lor copii dacă la rîndul lor li s-ar întîmpla să cadă în mîinile delawarilor.

— Lupul atîta știe să urle într-una, iar porcul să se îndoape. Acum că li s-au irosit dintre huroni, chiar și femeile au să ceară, pesemne, răzbunare. Fața Palidă are ochi de vultur și poate citi în inima unui mingo, fii sigură că el nu umblă după îndurare. Un nor s-a lăsat peste sufletul său, deși pe față nu i se vede nimic.

— Și ce gînduri are feciorul lui Uncas? întrebă cu sfială fata. Se numără doar printre șefii de trib și, cu toate că-i atît de tînăr, a fost îngăduit să șadă în preajma focului. Ce-i spune inima că ar fi mai cuminte să facă? Dar mintea? Să fie oare într-un glas cu inima?

— Dar Wah-ta-Wah ce are de spus acum cînd prietenul meu de nădejde e la mare strîmtoare? Cu cît sînt mai micuțe, păsărelele au viersul mai duios. Și cîntecul lor pururea desfată auzul. Și mult mi-ar plăcea să ascult Pitulicea codrilor acum că sînt în cumpănă. Viersul ei ar răsuna nu numai la urechi, ci mai adînc, în mine.

— Wah-ta-Wah spune că nici ea și nici Șarpele cel Mare n-au să mai fie în stare să rîdă, și nici măcar de dormit n-au să aibă parte fiindcă somnul lor o să fie mereu bîntuit de huroni, dacă s-ar întîmpla ca Vînătorul de Cerbi să piară ucis de tomahawkul unui mingo, fără ca ei să fi încercat să-l scape. Mai degrabă ar porni singură la drum și singură ar bate calea pînă acasă, decît să-i întunece fericirea un nor atît de mohorît.

— Așa e bine! Bărbatul și nevasta să aibă o singură inimă; să vadă cu aceiași ochi și simțămintele lor să fie la fel.

Nu mai e nevoie, cred, să înșirăm tot ce-au mai spus după aceea. Am văzut pînă acum că discuția s-a învîrtit

numai în jurul Vînătorului de Cerbi, al intenţiilor sale ; cît priveşte hotărîrea pe care au luat-o vom avea prilejul s-o cunoaştem ceva mai încolo, pe măsură ce se va desfăşura povestirea. Tînăra pereche nu terminase încă de vorbit cînd soarele răsări din brădet, şi lumina unei strălucitoare zile de pe continentul american se revărsă asupra văii, împîn-zind zglobie lacul, pădurile şi povîrnişul munţilor. În momentul acela Vînătorul de Cerbi ieşi afară din cabina vasului şi trecu alături la castel, pe punte. La început îşi aruncă ochii spre seninul cerului fără scamă de nor, apoi dintr-o singură privire cuprinse şi apa şi uscatul ce-l împresurau, după care avu, în sfîrşit, răgazul să-l salute amical pe şeful de trib şi să-i zîmbească voios logodnicei acestuia.

— Aşa-a — spuse el cu o voce plăcută auzului — cine vede scăpătînd soarele spre apus şi se scoală dis-de-dimineaţă, poate să pună rămăşag c-o să-l vadă iar ieşind la iveală dinspre răsărit, întocmai ca un cerb cînd e urmărit de vînători. E un lucru pe care cred că dumneata, Wah-ta-Wah, l-ai avut de nenumărate ori în faţa ochilor, şi totuşi niciodată, bănuiesc, mintea dumitale de copil nu s-a întrebat care să fie pricina.

Amîndoi, şi Chingachgook şi logodnica lui ridicară ochii spre soare, privindu-l cu o mutră uimită de parcă ar fi descoperit cine ştie ce minune, apoi se uitară unul la altul, ca şi cum ar fi căutat un mijloc să iasă din încurcătură. În cele din urmă Chingachgook socoti cu cale să-i răspundă.

— Feţele Palide ştiu tot ce e pe lume — rosti el — dar ia să vedem dacă ar putea să-mi spună de ce soarele îşi ascunde obrazul de noi, cînd se cufundă în noapte ?

— Aha ! Asta-i va să zică ştiinţa pieilor roşii — răspunse Vînătorul rîzînd, deşi nu s-ar fi putut spune că nu-i făcea cît de cît plăcere să dovedească superioritatea neamului său, rezolvînd problema într-un chip neaşteptat. Ascultă aici, Şarpe — continuă el, ceva mai serios, însă cu simplitate ca să nu pară cumva că-şi dă ifose. Pricina

e mai uşor de lămurit decît şi-ar putea închipui o piele roşie. Soarele, vezi tu, s-ar zice că umblă tot timpul pe cer, cînd de fapt nici nu se clinteşte de loc ; în schimb pămîntul e acela care se învîrteşte în jurul lui. Oricine îşi poate da seama de asta, dacă stînd pe o roată de moară, de pildă, şi învîrtindu-se o dată cu ea ar vedea cum i se perindă prin faţa ochilor cînd cerul, cînd apa în care se afundă roata. Nu e nici o taină la mijloc, ci un lucru cît se poate de firesc ; greu e numai să pui în mişcare pămîntul.

— Dar cum poate să ştie fratele meu că pămîntul se învîrteşte ? îl descusu delawarul. L-a văzut oare cu ochii săi ?

— Hm, pare-mi-se că vrei să mă pui în încurcătură, delawarule. Drept să spun am încercat eu de multe ori să văd dar niciodată n-am izbutit. În orice caz, de învîrtit se învîrteşte, aşa cel puţin zic ai noştri, şi se cuvine să-i credem pe cuvînt ; gîndeşte-te numai cum pot ei, de pildă, să prevadă eclipsele şi alte asemenea parascovenii de spaima cărora tremură vargă triburile, judecînd după datinile voastre din moşi-strămoşi, legate de aceste minunăţii.

— Bun. Se poate să fie aşa, pieile roşii nu spun că n-ar fi aşa. Dar cînd roata se învîrteşte, ochii lor o văd cum se învîrteşte ; pămîntul însă nu se vede cum se învîrteşte.

— Uf ! Asta-i încăpăţînare sadea ! Dacă vezi — crezi, zice lumea, iar ce nu se poate vedea, sînt oameni care nu vor în ruptul capului să creadă. Tu, de pildă, crezi în marele spirit, şi, totuşi, dacă te-aş lua din scurt să-mi spui şi mie unde anume l-ai văzut, aşa e că ai da din colţ în colţ ?

— Chingachgook îl vede pretutindeni, oriunde se află un lucru bun ; iar unde e un lucru păcătos, vede sălăşluind în el spiritul rău. Marele spirit e aici, pe lac ; acolo, în pădure ; sus, în norii din slavă ; în Wah-ta-Wah ca şi în feciorul lui Uncas, în Tamenund ca şi în Vînătorul de

Cerbi. Spiritul rău sălăşluieşte în mingoşi. Chingachgook asta ştei. El nu vede însă cum se învîrteşte pămîntul.

— Nu degeaba ţi se spune Şarpe, delawarule, zău, nu degeaba! Orice vorbă îţi iese din gură e cu tîlc, după cum cu tîlc e, de multe ori, şi ceea ce faci! Şi totuşi, uite, nu mi-ai răspuns pe deplin la întrebarea mea. Tu ştii, de pildă, că există marele spirit după cele împlinite de el; tot aşa şi feţele palide ştiu că pămîntul se învîrteşte tot după cele ce se împlinesc. Aici e miezul tuturor lucrurilor, dar de ce-i aşa, drept să-ţi spun, n-aş putea să te lămuresc.

— Cînd mîine soarele va fi sus în vîrful brazilor de colo, unde va fi, oare, fratele meu, Vînătorul?

Prietenul său tresări şi-şi aţinti privirea în ochii delawarului fără ca pe obrazul lui să treacă o cît de uşoară umbră de nelinişte. Îi făcu apoi semn să-l urmeze, şi luînd-o înainte, intră în cabină, unde puteau vorbi mai departe în voie; ştiind că nimeni nu-i acolo, puteau fi siguri că judecata lor nu va putea fi influenţată de simţămintele altcuiva. Rămaseră, deci, acolo, continuînd discuţia cu glas scăzut.

— Cum poţi fi aşa de nechibzuit, Şarpe — îl mustră el — să pomeneşti despre asta cînd Wah-ta-Wah era lîngă noi şi celelalte două feţe palide puteau să asculte tot ce vorbim. Mă mir fiindcă niciodată nu te-am văzut făcînd un lucru fără socoteală. Dar nu-i nimic; Wah-ta-Wah cred că n-a înţeles, iar fetele n-au prins de veste. Ce-i drept, e mai uşor de pus o întrebare ca asta pe care-am auzit-o din gura ta decît de dat un răspuns potrivit. Nimeni pe lume n-ar putea să spună unde o să fie mîine, cînd o să răsară soarele. Aş fi curios, de pildă, să ştiu ce mi-ai răspunde, Şarpe, dacă ţi-aş pune aceeaşi întrebare.

— Chingachgook o să fie lîngă prietenul său Vînătorul de Cerbi. Şi dacă prietenul va merge în lumea spiritelor Şarpele cel Mare se va tîrî lîngă el. Iar dacă prietenul se va încălzi la soare, acelaşi soare îi va lumina şi încălzi pe amîndoi.

— Am înțeles, delawarule. Mă bucur în sinea mea că gîndești astfel și că spui asemenea cuvinte, dar nu mi-ar părea bine de loc să faci un lucru ca ăsta, Șarpe. Acum doar nu mai ești singur pe lume, deși mai trebuie încă să-ți întocmești un wigwam și mai ai încă de îndeplinit o seamă de rînduieli pentru ca Wah-ta-Wah să-ți poată fi soție legiuită, deși simțămintele ce vă unesc, în clipele de bucurie sau de tristețe, sînt tot atît de trainice ca și legăturile căsătoriei, nu, nu se poate s-o părăsești pe Wah-ta-Wah numai pentru că între noi doi a coborît din senin un nor mult mai întunecat decît ne-am fi așteptat noi vreodată.

— Wah-ta-Wah e fată de mohican și știe că femeia trebuie să se supună bărbatului. Pașii ei trebuie să urmeze pașii bărbatului. Și unul și celălalt vor fi alături de Marele Vînător al delawarilor, mîine cînd soarele se va înălța în vîrful bradului de acolo.

— Dumnezeu să te binecuvînteze și să te aibă în pază! Bine, mărite șef, dar asta ar fi nebunie curată! Care din voi e în stare, sau chiar amîndoi împreună, sînteți voi, oare, în stare să schimbați năravul unui mingo? Poate oare privirea ta mîndră ori frumusețea și lacrimile lui Wah-ta-Wah să prefacă lupul în veveriță, sau pisica sălbatică într-un pui nevinovat de căprioară? Nu, Șarpe, gîndește-te mai bine, și ai să vezi că lucrul cel mai cuminte e să lăsăm totul în seama celui de sus.

— Vînătorul de Cerbi să ia aminte — îi răspunse delawarul, cu o semeție prin care voia să-i arate cît de nestrămutată-i era hotărîrea. Dacă Chingachgook s-ar fi întîmplat să cadă în mîinile huronilor, ce ar fi făcut atunci oare fratele lui față palidă? Ar fi șters-o pe loc spre sălașele delaware să spună cinstitei adunări, unchiașilor înțelepți și mulțimii de feciori viteji: „Uite, o vedeți pe Wah-ta-Wah? E teafără, sănătoasă, doar puțin obosită după drum. Și uite-l aici și pe feciorul lui Uncas, și el sănătos și teafăr, dar nu

așa obosit ca Floarea de Caprifoi, fiind mai voinic decît dînsa. Așa ar fi făcut oare Vînătorul de Cerbi?

— Ce să-ți spun, mare șmecher ești; numai un mingo putea născoci asemenea chichiță. Dracu știe cum de ți-a trăsnit prin minte să-mi pui o întrebare ca asta. Ce aș face eu? Întîi și-ntîi e de la sine înțeles că Wah-ta-Wah n-ar fi împreună cu mine întrucît ar rămîne, bineînțeles, în preajma ta, poate chiar lîngă tine, așa că-i de prisos să mai vorbim despre dînsa... Și nici c-ar fi obosită nu merge să spui, întrucît fii sigur că Wah-ta-Wah n-o să se urnească de aici; vezi, deci, că din tot ce mi-ai înșirat pînă acum, nici un cuvînt n-ar avea rost să-mi iasă din gură. Așadar, Șarpe, măria ta, dreapta judecată e împotriva tuturor temeiurilor aduse de tine și ai face mai bine să te lași păgubaș, fiindcă, zău, crede-mă, nu face de obrazul unui om sortit a se număra printre șefii de trib, cu faima pe care o ai și cu firea ta, să se pună împotriva dreptei judecăți.

— Fratele meu nu mai e cum a fost. El uită, se vede, că vorbește cu un om care a stat la sfat în jurul focului împreună ca șefii tribului său — răspunse celălalt zîmbind. Și cînd omul spune un lucru să știe că vorbele lui nu sînt făcute să intre pe o ureche și să iasă pe cealaltă. Vorbele nu trebuie să fie ușoare ca fulgul de păsărică, să zboare-n văzduh, și nici ușoare ca vîntul ce adie peste fața apei fără s-o încrețească.

— Să nu faci un lucru nechibzuit, Șarpe — îl ținu din scurt Vînătorul vorbindu-i cu hotărîre. Te cunosc prea bine și știu că nu-ți place să faci decît ce-ți poftește inima și la urma urmelor poate că ai dreptate. În orice caz, îmi dau seama că nu te-ai putea simți bine să stai cu mîinile în sîn.

— Șarpele e totdeauna chibzuit. Vînătorul de Cerbi n-o să-l vadă niciodată dînd buzna peste dușmani.

Și cu asta convorbirea se încheie. Nu trecu mult și Hetty veni să-i înștiințeze că mîncarea era gata și, puțin mai apoi,

erau cu toții așezați în jurul bucatelor frugale. Cît stătură la masă nimeni nu rosti un cuvînt ; nici una dintre fete nu părea să aibă poftă de mîncare, pe cînd cei doi bărbați se înfruptară din bucate ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Cînd se ridicară în sfîrșit de la masă era încă devreme ; prizonierul mai avea de stat cîteva ceasuri în mijlocul prietenilor săi pînă în momentul sorocit despărțirii. Știind cu toții asta și cum flăcăul le era tuturor drag se strînseră iarăși afară, pe punte, în jurul lui, ca să nu se despartă o clipă de prietenul sortit pieirii, să-i asculte ultimele cuvinte, și pe cît le stătea în putință, să-i arate dragostea ce i-o purtau, silindu-se care mai de care să-i împlinească dorințele, înainte chiar de a și le fi mărturisit. Vînătorul de Cerbi, atît cît putea deslușI ochiul omenesc, era același din totdeauna ; vorbea voios și cu un aer firesc, ferindu-se totuși pe cît putea să pomenească ceva despre cumplitul deznodămînt ce trebuia să aibă loc în ziua aceea.

— Nu fi abătută, Hetty — o dojeni el — ține-ți firea ! Gîndește-te la ziua cînd ai să te întîlnești din nou că măicuța dumitale fără suferință și fără întristare.

— Sînt sigură c-am s-o mai văd pe mama — îi răspunse sincer fata și cu simplitate — mă întreb numai ce o să se întîmple cu bietul tata ?

— Zău dacă mai știu ce să-i spun, Șarpe — mărturisi Vînătorul în graiul delawar — chiar așa, zău, nu mai știu ce să-i spun ! Sconcsul n-a fost el sfînt nici pe astă lume, și nici pe cealaltă îmi vine a crede că n-o să fie ! Totuși, Hetty — continuă el în englezește — totuși, vezi, dumneata, Hetty, trebuie să nădăjduim c-o să fie bine. Este cel mai cuminte lucru și ar fi o ușurare pentru sufletul dumitale, dacă ai putea să-l faci. Ascultă-mă pe mine, nu te lăsa biruită de presimțiri rele și de temeri fără rost. Dumitale nu ți se pare curios, Judith, cînd stai și te gîndești ce diferite sînt părerile oamenilor despre viitor ? Unii îl văd într-un fel, alții într-altul. Am întîlnit oameni care spuneau

că spiritul e mai presus de orice, aici, pe pămînt, după cum am cunoscut alții care credeau că și trupul urmează să fie cărat în lumea de apoi; așa gîndesc și pieile roșii, că o să trecem pe țărîmul celălalt așa cum ne aflăm, în carne și oase, și că o să ne putem recunoaște între noi, și o să stăm de vorbă acolo împreună, rămînînd mai departe prieteni, așa cum am fost aici.

— Și care din aceste credințe îți place mai mult, Vînătorule? îl întrebă fata, vrînd să-i alunge melancolia, care, de altfel, îi umbrea și ei sufletul.

— Ultima ar fi menită să îndulcească moartea care își are partea ei de amărăciune, da, așa ar fi. Sînt opt ani bătuți pe muche de cînd am început să mergem împreună, eu și cu Marele Șarpe la vînătoare, și numai cînd mă gîndesc că s-ar putea să nu ne mai întîlnim niciodată, mi se rupe inima. El stă cu ochii ațintiți drept înainte, spre vremea ce va să vie, cînd vom umbla din nou împreună pe urmele unui fel de cerb năucă, colindînd nu știu ce fermecate plaiuri unde nu se află nici spini, nici mărăcinișuri, nici smîrcuri, nici alte opreliști de înfruntat. Eu însă nu pot să pun nici un temei pe asemenea păreri ce mi se par împotriva dreptei judecăți. Mi-ar fi peste putință să cred că sufletele celor fericiți se mai îndeletnicesc și pe lumea de dincolo cu vînătoare, așa de florile mărului, canonind niște biete sălbăticiuni tinere, numai pentru a-și face cheful. În viața mea n-am apăsat vreodată pe trăgaci ca să dobor un cerb sau o căprioară, decît doar dacă aveam nevoie de mîncare sau de îmbrăcăminte, Judith.

— Gîndul ăsta, Vînătorule, nu se poate să nu fie o dulce mîngîiere pentru dumneata.

— Asemenea gînduri, dragii mei, ce-i drept, întăresc inima omului, ajutîndu-l, de pildă, să-și țină cuvîntul dat. Într-adevăr, niciodată, parcă, nu te simți mai în apele tale decît atunci cînd ți-e cugetul împăcat.

Judith se făcu palidă la față ca niciodată; luptîndu-se cu sine și reuși în cele din urmă să-și vină în fire. Furtuna aceea lăuntrică însă fusese atît de puternică încît îi tăie glasul așa că Hetty rămase singură să întrețină conversația. Lucru pe care îl făcu simplu și firesc așa cum îi era felul.

— Ar fi într-adevăr o cruzime să omori bieții cerbi — spuse ea — pe lumea asta ori pe celălalt tărîm, fără să ai nevoie de carnea sau de pielea lor. Nici un om cumsecade, c-o fi alb ori stacojiu la față, nu poate avea inima să facă așa ceva.

— Uite ce e, Hetty dragă, în cazul ăsta, eu nu te-aș sfătui să-i propovăduiești cumva lui Wah-ta-Wah credințele tale, dacă s-o întîmpla să rămîneți singure. O ține una și bună, n-o știu eu? Că vitejii de frunte n-au altceva mai bun de făcut pe lumea cealaltă decît să meargă la vînătoare și să pescuiască; cît despre capcane nu prea îmi vine a crede că i-ar mai trăsni prin gînd vreunuia dintre ei să se îndeletnicească cu o treabă ce n-ar fi pe măsura unui voinic.

— Wah-ta-Wah nu poate să fie atît de haină încît să creadă așa ceva — se grăbi Hetty să-i taie vorba. Nici o piele roșie nu se mai îndeletnicește cu vînătoarea după moarte.

— Nici o piele roșie, sigur că da, însă numai dacă în viață n-a fost om de ispravă. În cazul ăsta are cu totul alte îndatoriri, de pildă să care armele, să se uite la alții cum vînează fără să se amestece printre ei, să gătească mîncarea, să aprindă focul, și să facă tot felul de treburi nepotrivite pentru un bărbat. Eu nu spun că astea ar fi părerile mele, ci ale lui Wah-ta-Wah, și de aceea, vezi, nu-ți strica gura degeaba. Crede-mă, cu cît o să vorbești mai puțin despre aceste lucruri, cu atît o să fie mai bine.

— Dar dumneata ce crezi că face o piele roşie pe lumea cealaltă ? întrebă Judith, care abia acuma îşi venise în fire.

— Ah, orice, copilă dragă, numai asta nu ! Sînt prea bun creştin ca să mă pot gîndi c-ar mai putea fi vorba de asemenea parascovenii ca vînătoarea şi pescuitul în lumea de apoi. Şi tot aşa nu cred că există un manitu pentru pieile roşii şi altul pentru feţele palide. E adevărat că pe faţa pămîntului întîlneşti obraze de toate culorile, precum vezi, dar în ce priveşte firea nu pot să existe deosebiri între oameni. Însuşirile lor da, pot fi deosebite ; firea omenească, însă, e una şi aceeaşi pretutindeni.

— Şi care e deosebirea dintre însuşirile oamenilor şi firea omenească ? Oare firea omenească nu este şi ea hărăzită de cel de sus ?

— Sigur că da, Judith. E o întrebare isteaţă şi care a picat tocmai la ţanc ; părerea dumitale însă e cu totul greşită, să ştii. Firea unui om este însăşi fiinţa lui, cu dorinţele şi nevoile sale, cu gîndurile şi simţămintele sale şi cu tot ce-i înnăscut în ea. Firea asta, în sine, nu poate niciodată să se schimbe, deşi cu vremea poate să devină mai bună sau mai rea. Însuşirile unui om în schimb atîrnă de împrejurări. Dacă pui de pildă un om să şadă la oraş, omul acela cu timpul îşi însuşeşte felul de a fi al unui orăşean ; într-o colonie — felul de a fi al unui colonist, iar în mijlocul codrilor, al unui pădurean. Un soldat are însuşiri ostăşeşti, iar un misionar însuşirea de a predica. Toate astea cresc şi se întremează pînă cînd se încheagă firea omenească, ieşind în vileag în atîtea şi atîtea fapte şi păreri. Ah ! nici habar n-aveam că astăzi o să am prilejul să vorbesc despre asemenea lucruri, dar ce să-i faci, e unul din neajunsurile noastre să nu ştim niciodată ce o să se întîmple. Nu vrei să intrăm o clipă în cabină, Judith ? Aş vrea să-ţi spun ceva.

Judith primi încîntată, lucru pe care cu greu izbuti să-l ascundă. Îl însoți deci pe Vînător în cabină și se așeză pe un scaun, în timp ce tînărul se ducea să ia dintr-un ungher puşca pe care i-o dăruise dînsa, „Cerbucid". Pe urmă se așeză și el, cu arma pe genunchi.

— Dacă am înțeles eu bine, Judith, puşca asta mi-ai dat-o de tot, nu-i așa? începu el. Și n-am șovăit s-o primesc, gîndindu-mă că o femeie nici n-ar avea ce face cu ea. Arma asta se bucură de o mare faimă, după cîte știu, pe deplin îndreptățită și se cuvine deci să încapă pe o mînă încercată, ce nu dă greș, căci, oricît de mare să fie, faima ei se poate prea bine irosi dacă-i mînuită alandala, fără nici o socoteală.

— Putea să încapă oare in miini mai bune decît acelea în care se află acum, Vînătorule? Thomas Hutter rareori s-a întîmplat să dea greș cu ea. În mîinile tale, trebuie...

— Să fie „moarte sigură" — îi luă el vorba din gură, rizînd. Am cunoscut cîndva un vînător de castori care-și botezase chiar așa puşca! Dar cred că se lăuda fiindcă am văzut delawari care nimereau drept la țintă cu arcul și săgețile lor, bineînțeles de la o depărtare ceva mai mică. Totuși, nu pot să tăgăduiesc că dat fiind această însușire a ei, întrucît aici e vorba de o însușire, Judith, și nu de una omenească, nu, firește nu tăgăduiesc, ci recunosc dimpotrivă că puşca nu putea să încapă în mîini mai bune decît acelea în care se află în momentul de față. Mă întreb însă cît timp o să mai rămînă în păstrarea lor? Acum că sîntem singuri, nu văd de ce nu ți-aș spune adevărul, cu toate că n-aș vrea să afle nimic nici Șarpele, nici Wah-ta-Wah; dumitale, însă, pot să ți-l încredințez, fiindcă n-o să fie chiar atît de dureros pentru dumneata, cum ar fi pentru cineva care mă cunoaște mai de mult și mai îndeaproape. Cît timp crezi c-o să mă pot folosi de puşca asta sau de alta ca ea? Este o întrebare destul de serioasă, cred, ca să stăruim un pic asupra ei. Dac-o fi să se întîmple ceea ce,

pe cît se pare, trebuie să se întîmple pînă la urmă, „Cerbucid" o să rămînă fără stăpîn.

— Şi ce ai vrea să fac cu ea — îl iscodi fata — dac-o să se întîmple ceea ce crezi dumneata ?

— Despre asta chiar voiam să-ţi vorbesc, Judith. Uite, mai e aici şi Chingachgook, care, deşi nu s-ar putea spune c-ar mînui cu o desăvîrşită iscusinţă puşca, întrucît rareori pieile roşii ajung să-şi însuşească pe deplin această iscusinţă cînd au de umblat cu arme de foc deşi cum ziceam, Chingachgook nu poate fi încă pe deplin stăpîn pe ea, e totuşi un destoinic ochitor şi cu timpul o să fie şi mai destoinic. În afară de asta, mi-e şi prieten, poate chiar cel mai bun prieten, căci nu ţin minte să se fi iscat cîndva vreo neînţelegere între noi din pricina deprinderilor noastre deosebite, ale lui fiind de piele roşie iar ale mele de alb. Şi acum uite ce-aş dori : să-i las puşca Marelui Şarpe, dacă s-ar întîmpla ceva care m-ar împiedica să mă învrednicesc de acest dar nespus de preţios din partea dumitale, Judith.

— Las-o cui vrei, Vînătorule. Puşca e a dumitale şi poţi să faci ce-ţi place cu ea. Fie deci a lui Chingachgook, dacă n-o să te întorci cumva să i-o ceri înapoi şi dacă asta ţi-e dorinţa.

— Dar Hetty ce spune, ai întrebat-o ? După cîte ştiu averea părinţilor rămîne moştenire copiilor, tuturor copiilor deopotrivă, nu numai unuia singur.

Fata nu-i răspunse nimic ci sculîndu-se de pe scaun se duse la fereastră şi-i făcu semn surorii sale să intre înăuntru. Cînd această întrebare fu repetată în faţa ei, Hetty, cu judecata ei simplă şi firea ei duioasă, primi cu dragă inimă să-i dăruiască Vînătorului de Cerbi drepturi depline asupra mult jinduitei arme. Vînătorul părea în culmea fericirii, cel puţin în momentul acela, şi după ce suci pe toate părţile darul primit, îşi mărturisi dorinţa de a pune la încercare înainte de a pleca mult lăudatele ei însuşiri. Nici un copil, de bună seamă, n-ar fi rîvnit mai cu foc să arate cît de

iscusită e trompeta sau arbaleta sa primită în dar, pe cît ținea omul ăsta, vlăstar al pădurii, a dovedi cîte parale plătea arma lui. Ieșind afară pe punte, îl luă mai întîi pe delawar deoparte, și-l încunoștiință că faimoasa carabină o să intre în mîinile lui, în cazul cînd stăpînul ei actual s-ar întîmpla să pățească ceva.

— Cu atît mai mult, deci, trebuie să te păzești, Șarpe, și să nu-ți pui pielea în joc de florile măfului — adăugă Vînătorul — a avea în mînă o armă ca asta face cît o biruință cîștigată asupra unui trib întreg! Afurisiții de mingoși, o să plesnească fierea în ei de necaz! În primul rînd, gîndește-te că n-o să le mai dea mîna să se apropie fără nici o teamă de vreun sălaș în care știu că se află în păstrare pușca. Așadar, uită-te bine la ea, Șarpe, și ține minte că s-ar putea ca, mîine, poimîine, să iei în primire o armă ce prețuiește cît o ființă omenească, fără să aibă însă și metehnele acesteia. Ți-o fi dragă Wah-ta-Wah, nu zic nu, dar la „Cerbucid" tribul întreg o să se uite ca la ochii din cap și o să-l ridice în slăvi. Hai, prietene, ascultă-mă pe mine, toată viața n-o să mai întîlnești asemenea prilej. Și acum ia să vedem ce scofală poate să facă vestita noastră pușcă. Ia-ți arma cu tine; eu am să mă folosesc de „Cerbucid", numai așa, într-o doară, ca să-mi dau mai bine seama cît e de iscusită.

Întrucît propunerea de mai sus năzuia într-un fel să alunge gîndurile negre ce-i bîntuiau pe toți, îndreptîndu-le pe un alt făgaș, și cum toată lumea își dădea seama că n-aveau cum să intre în vreun bucluc, care mai de care se arătă dornic să ia parte la această încercare, fetele săriră imediat să le aducă armele, cu o sprinteneală ce părea să semene cu veselia.

— Și acum, Șarpe, să începem cu puțin, slujindu-ne mai întîi de armele de rînd ale lui moș Tom, ca să încheiem cu pușca ta și cu „Cerbucid" — spuse Vînătorul de Cerbi,

încîntat că are iarăși prilejul să-și arate iscusința lui de trăgaci.

— Aici găsești păsări berechet, și pe lac, și-n văzduh, dînd tîrcoale castelului la o depărtare tocmai potrivită. Să vedem ce-ți poftește inima, delawarule, arată-ne și nouă zburătoarea pe care chitești s-o bagi în sperieți. Uite aici, aproape, către răsărit, un cufundar.

Cunoșteau cu toții obiceiul acestei păsări care se mistuia pe loc, ca și cum nici n-ar fi fost, chiar în clipa cînd scăpăra pușca, punînd astfel la grea încercare și arma și pulberea irosită de prisos.

Chingachgook era scump la vorbă. Nu apucase bine Vînătorul să-i arate pasărea, că o și luă la cătare și trase. Rățușca se cufundă fără veste cum se zări strălucirea și glonțul zbură fără s-o vatăme, pe deasupra apei, spintecînd unda la cîteva degete de locul unde plutea o clipă mai înainte cufundarul. Vînătorul de Cerbi se porni pe rîs din toată inima și fără fasoane; în același timp însă se pregătea să tragă, cercetînd din ochi oglinda nemișcată a lacului. La un moment dat pe fața apei se zări un rotocol mai întunecat, ca îndată după aceea să se ivească și cufundarul ce ieșise afară să respire, scuturîndu-și aripile. În vreme ce pasărea se îndeletnicea cu treaba asta, un glonte îi săgetă pieptul, făcînd-o să se răstoarne deodată pe spate, răpusă. O clipă mai apoi, Vînătorul de Cerbi proptise patul armei în scîndurile punții și stătea așa, liniștit, ca și cum nu s-ar fi întîmplat mai nimic, rîzînd pe tăcute, cum îi era obiceiul.

— Nu-i mare scofală, să știți — apucă el cu gura înainte, ca și cum s-ar fi temut să nu creadă cumva ceilalți că asta este toată iscusința lui. Nu, asta nu poate fi de fel o dovadă, nici c-ar face și nici că n-ar face parale pușca, întrucît aici a fost vorba numai de dibăcia mîinii și a ochiului, atîta tot. Am împușcat pasărea într-un moment neprielnic pentru ea; altminteri s-ar fi cufundat pe loc, înainte ca s-o fi picnit

glonțul. Șarpele însă e prea înțelept ca să se supere pentru asemenea glume cu care de altfel e obișnuit. Nu știu dacă-ți mai amintești, mărite șef, că, o dată, ți-am șters de sub nas, făcînd doar să fumege un pic țeava puștii mele, o gîscă sălbatică pe care chiteai s-o ai în palmă? Lucrurile astea însă sînt floare la ureche între prieteni, și pe urmă, vezi bine, tineretul mai trebuie să și petreacă din cînd în cînd. Nu-i așa, Judith?

O rață mare neagră ce se zărea plutind ceva mai încolo deveni ținta întrecerii următoare. Chingachgook de astă dată ochi mai cu băgare de seamă și apăsă pe trăgaci. Nu reuși decît să frîngă una din aripile pasării și atunci Vînătorul de Cerbi, luîndu-l la rost pentru stîngăcia lui, spuse că ar fi mai bine să curme suferințele bietei făpturi. Propti deci arma în piept și, slobozind glonțul, despărți căpățîna de restul trupului. Cum însă Wah-ta-Wah părea întrucîtva dezamăgită văzînd ce ochitor iscusit și trăgaci neîntrecut era Vînătorul de Cerbi în comparație cu logodnicul ei, bun la inimă cum era, prietenul celor doi delawari căută s-o împace cît mai repede.

Niște vulturi, al căror cuib se afla în vîrful unui brad de pe marginea lacului, se roteau lin în văzduh, peste capetele lor. Deodată, Vînătorul de Cerbi ceru să i se dea pușca lui moș Tom, „Cerbucid", și-i spuse delawarului să pună și el mîna pe armă; apoi arătîndu-i pasărea, își îndemnă concurentul să-și încerce și de astă dată dibăcia. Chingachgook ridică încet pușca și, după ce zăbovi un pic, o descărcă; pasărea însă se rotea mai departe, nevătămată, în slăvi. Vînătorul de Cerbi se așeză în poziție de tragere și ducînd arma la ochi, o slobozi asupra zburătoarei. Care nu fu mirarea prietenilor săi, cînd o văzură rostogolindu-se din senin, pentru a se prăbuși apoi, neînsuflețită, pe puntea vasului, la prova. Uitîndu-se la ea după aceea, își dădură seama că glontele îi străpunsese osul pieptului.

Nu trecuseră nici cîteva clipe de la această întîmplare, că Vînătorul de Cerbi și începu să aibă mustrări de conștiință, căindu-se că răpusese o vietate, fără să aducă nimănui vreun folos. De n-ar fi fost la mijloc învoirea căpătată — adăugă dînsul — s-ar fi apucat să caute cuibul bietului vultur ca să scutească puii de orice suferință. Grozav lucru mai e și puterea! se minună el. Ca să vezi ce înseamnă, cînd o ai, să nu știi să te folosești de ea! Mi se face rău numai cînd mă gîndesc c-am fost în stare dintr-o deșartă trufie să săvîrșesc asemenea cruzime. Hetty îi mărturisi că-l compătimea din toată inima pentru mustrările sale de cuget, spunîndu-i că este un păcat de neiertat să ucizi o vietuitoare, a cărei carne nu e bună de mîncat.

Sosise și clipa cînd Vînătorul de Cerbi trebuia să se despartă de prietenii săi. Trecînd peste împotrivirile lui, Judith vorbise dinainte cu Hetty să meargă ea cu dînsul în barcă, însoțindu-l pînă în tabăra huronilor. Vînătorul de Cerbi, care părea din cale-afară de abătut, ținu să-și ia rămas bun de la fiecare în parte, începînd cu Judith. Îi dădu sfaturi ca un frate grijuliu și iubitor, îndemnînd-o să se ferească de a se împăuna cu frumusețea chipului său și de a-și pleca urechea la cuvintele celor ce-o măgulesc, întrucît frumusețea e pieritoare, iar măgulirile nu-s decît amăgiri. Aduse apoi vorba despre situația lor, deplîngînd faptul că rămăseseră amîndouă în voia soartei și povățuind-o să ceară ocrotirea celui de sus. Cu inima răscolită, Judith vărsă un potop de lacrimi. În cele din urmă, chemînd binecuvîntarea proniei cerești asupra Vînătorului, se retrase în cabină.

Despărțirea de Wah-ta-Wah nu prilejui nici o manifestare deosebită a unui sentiment mai adînc. Fata ținu totuși să-i arate că ia parte cu toată inima la impasul și împrejurările grele în care se afla prietenul ei, strîngînd puternic și cu toată căldura mîna Vînătorului de Cerbi.

În sfîrșit veni și Chingachgook lîngă el și stătură amîndoi de vorbă o bună bucată de vreme. Vînătorul îi dădu

ultimele îndrumări prietenului său, cu un glas stăruitor și ferm totodată, iar delawarul la rîndul său îi făgădui solemn că nu va ieși din cuvîntul lui.

— Dumnezeu să te aibă în pază, Șarpe — îi spuse el; în cele din urmă, delawarului, strîngîndu-i mîna — dumnezeu să te aibă în pază! Și coborînd cu Hetty în barcă, porni spre tabăra huronilor.

Chingachgook rămase locului multă vreme, urmărind cu privirile luntrea, pînă ce se pierdu în depărtare, apoi se întoarse lîngă logodnica lui. Pe drum, Vînătorul și însoțitoarea sa vorbiră, firește, despre singurul lucru care putea să-i preocupe în momentele acelea. Hetty se arătă mirată că Vînătorul de Cerbi era atît de grăbit să se arunce în ghearele morții, cînd putea foarte bine să scape. Tovarășul său de drum încercă să-i arate ce înseamnă un legămînt în toată puterea cuvîntului oricine ar fi cel cu care ai încheiat acest legămînt, și îndatorirea strictă de a-l respecta pînă la capăt. Îi explică toate aceste lucruri simplu și firesc așa cum îi era felul, și totodată cît mai lămurit, ca însoțitoarea sa, cu mintea ei înceată, să-și poată da și ea seama cît de întemeiate erau părerile lui.

Barca se îndrepta spre promontoriul unde Vînătorul de Cerbi știa prea bine că dușmanii săi îl așteptau, temîndu-se chiar că n-o să ajungă la vreme ca să-și poată ține cuvîntul. Văzîndu-l că ședea ca pe ghimpi, Hetty, fără să se dumerească prea bine pentru ce, se străduí totuși să-i dea o mînă de ajutor, așa încît curînd după aceea nu mai încăpea nici o îndoială că aveau să sosească la timp. De-abia atunci, tînărul vînător își îngădui să mai încetinească vîslitul, în timp ce Hetty începuse iar a turui din gură despre una și alta în cuvinte simple și nevinovate ca și inima ei, fără a spune însă nimic mai deosebit ca să merite a fi menționat.

Capitolul XXVI

Cineva priceput a citi izvoadele boltii cerești și-ar fi dat seama fără îndoială că soarele nu avea mai mult de două, trei minute, ca să atingă zenitul în clipa cînd Vînătorul de Cerbi coborî din barcă la poalele pintenului de pămînt pe care huronii își așezaseră de astă dată tabăra, în așa fel ca să vină chiar în dreptul castelului. Locurile semănau destul de bine cu cele înfățișate mai înainte, atît numai că terenul era mai neted aici iar copacii mai rari. Pentru aceste două motive, se dovedea, deci, a fi mai potrivit cu țelul urmărit de cei ce-l aleseseră, cuprinsul acela înverzit semănînd mai degrabă cu o pajiște presărată cu copaci. Aici vegetația nu era chiar atît de bogată ca în alte părți de pe țărmul lacului, așa încît ochiul putea răzbate în pădure îndată ce puneai piciorul pe uscat, îmbrățișînd dintr-o privire toată așezarea.

Huronii se întrebau tocmai dacă ostaticul lor avea să se mai întoarcă sau nu, părerile fiind împărțite. Într-adevăr majoritatea nu mai trăgea nădejde că fața palidă avea să mai calce vreodată la ei în tabără ca să înfrunte de bună voie crîncenele torturi ale pieilor roșii despre care toată lumea auzise ; unii însă mai vîrstnici se așteptau să-l vadă totuși venind, ca un om stăpîn pe sine, plin de curaj și cinstit așa cum se arătase a fi pînă atunci. Cu toate astea dacă adunarea se hotărîse să-i dea drumul o făcuse nu pentru că ar fi avut destule temeiuri să creadă că-și respecta făgăduiala, cît mai ales cu gîndul de a-i compromite pe delawari, pentru ca, în cazul cînd prizonierul nu s-ar fi întors, să-i poată arunca în spate vina de a fi trăit în mijlocul unui trib delawar. Bineînțeles că ar fi preferat de o mie de ori ca ostaticul cu pricina să fi fost Chingachgook, pentru a dovedi că nu-i decît un trădător, dar nici prietenul lui cu fața palidă, mlădița unui neam vrednic de ură, nu

era de lepădat, cu atît mai mult cu cît planurile urzite împotriva străvechiului trib dăduseră greș. Și pentru ca triumful lor să facă și mai mare vîlvă, dacă s-ar fi întîmplat să treacă mai bine de un ceas fără ca tînărul vînător să se fi arătat, veniseră la fața locului cu toții, atît huronii cît și iscoadele lor. Tot tribul se strînsese acolo — bărbați, femei și copii — spre a fi martor la desfășurarea evenimentelor. Întrucît castelul se vedea lămurit, aflîndu-se destul de aproape, putea fi supravegheat peste zi fără nici o bătaie de cap, și cum în momentul acela nu erau alți locatari acolo decît Harry, împreună cu delawarul și cele două fete, nici măcar nu le trecea prin gînd că s-ar fi putut să le scape vreunul dintre ei fără să fi prins de veste. O plută mare, cu un parapet din bușteni, înjghebată din vreme, stătea gata să pornească împotriva castelului sau arcei, îndată ce avea să se lămurească ce hram ținea Vînătorul de Cerbi, mai ales că bătrînii se cam temeau să nu dea de vreun bucluc dacă ar mai amîna cu încă o zi plecarea spre Canada.

După cum era datina în triburile și sălașele nomade ale băștinașilor, fiecare dintre ele avea cîte doi șefi ce dețineau aproape în egală măsură autoritatea patriarhală asupra acestor vlăstare ale codrului. Erau mai mulți care ar fi putut rîvni această demnitate și totuși cei doi șefi în cauză se bucurau de asemenea prestigiu în ochii celorlalți, încît nimeni n-ar fi îndrăznit să cîrtească; iar dacă se întîmpla ca părerile celor doi șefi de trib să fie împărțite, stăteau cu toții în cumpănă, neștiind încotro s-o apuce, ca niște oameni ce ar fi scăpat din mînă cîrma vieții. După datină și, totodată, am putea adăuga, potrivit cu firea băștinașilor, autoritatea unuia dintre șefi se întemeia pe înțelepciunea sa, pe cînd celălalt ieșea în vileag prin însușirile sale fizice. Unul era om în toată firea, binecunoscut pentru cuvintele pline de tîlc rostite de cîte ori se punea la cale un lucru ori altul, pentru chibzuința sfaturilor sale și cumințenia măsurilor pe care le lua, pe cînd partenerul — era să zicem rivalul —

său era un om neînfricat, vajnic în luptă, binecunoscut pentru cruzimea lui, și care nu trebuia să dea dovadă de mai multă isteţime decît avea nevoie pentru vicleşugurile și mijloacele folosite în război. Primul era în cazul de faţă Rivenoak, cu care cititorul a făcut mai dinainte cunoştinţă, iar cel de al doilea era poreclit *La Panthère*, în limba folosită pe teritoriul Canadei, adică Pantera. Porecla acestei căpetenii încercate în luptă voia să scoată în vileag însuşirile sale războinice, îndrăgite de pieile roşii, cruzimea, vicleşugul și perfidia fiind cele mai de seamă trăsături ale firii sale.

Rivenoak și Pantera şedeau unul lîngă celălalt, în aşteptarea prizonierului lor, în momentul cînd Vînătorul de Cerbi, încălţat cu mocassini, puse piciorul pe plajă. Nimeni nu se clinti, nici nu rosti vreun cuvînt, pînă cînd flăcăul nu păşi în mijlocul lor, anunţîndu-şi sosirea cu glas tare, lucru pe care îl săvîrşi cu dîrzenie și totodată cu o simplitate ce oglindea firea cuvîntătorului.

— Am venit, mingo — spuse el folosind graiul delawar pe care îl înţelegea majoritatea celor prezenţi — am venit. Vedeţi soarele colo, sus, pe cer? Nu ştiu dacă dintre noi doi cel de colo păzeşte cu atîta sfinţenie legile firii, pe cît s-a străduit celălalt să-şi ţină cuvîntul. Sînt în mîinile voastre acum și puteţi face cu mine ce poftiţi.

Un murmur de simpatie se desprinse din rîndurile femeilor la auzul cuvintelor lui, și o clipă, dorinţa vie a obştei fu ca omul acela cu inimă atît de dîrză să fie primit pe loc în sînul tribului. Mai erau totuşi printre ei unii ce nu împărtăşeau această părere, capul nemulţumiţilor fiind la Panthère și soră-sa le Sumac [1], astfel poreclită din pricina liotei de copii pe care o avea văduva lui Loup Cervier [2], care, după cîte se ştia, fusese ucis de mîna actualului prizonier.

[1] **Oţetarul.** (n.t.)
[2] **Rîsul.** (n.t.)

— Sufletul tău e cinstit, față palidă — grăi purtătorul de cuvînt al huronilor. Neamul meu e fericit că i-a încăput în mîini un om și nu o vulpe șireată. Noi știm acum ce fel ești și ne-om purta cum se cuvine să te porți cu o inimă vitează. Și dacă unul din voinicii noștri a fost rănit de tine, iar alți cîțiva cu ajutorul tău, viața ta e teafără și ești gata să plătești cu ea. Unii dintre tinerii mei șoimani au socotit că sîngele unei fețe palide este prea subțiat ca să poată curge sub tăișul unui cuțit huron. Ai să le dovedești, cred, că nu-i așa. Inima ți-e călită ca și trupul. Mai mare dragul să-ți încapă în mînă asemenea ostatic, și dacă vitejii mei, după îndelungă chibzuială, vor socoti că moartea lui Loup Cervier nu îngăduie uitare, că huronul nostru nu se cade să călătorească singur în lumea duhurilor și că, prin urmare, trebuie să-l trimitem pe dușmanul lui să-i iasă în cale, și-or aduce totuși aminte, sper, că Loup Cervier a fost doborît de mîna unui viteaz, și cînd o veni timpul să te trimită pe urmele lui au s-o facă, de bună seamă, cu mare alai, ca nu cumva să-i fie rușine de însoțitorul ce i l-am hărăzit.

— Ai vorbit ca din carte, mingo — îi răspunse Vînătorul cu naivitate — și am înțeles nu numai ce ai spus, dar, mai cu seamă, am înțeles și ce ai vrut să spui. Și apoi, ce mai încolo, încoace, iată-mă aici, gata să mă supun hotărîrii pe care va socoti cu cale s-o ia sfatul vostru, bineînțeles dacă n-a fost cumva luată înainte de întoarcerea mea.

— Află că bătrînii noștri nu obișnuiesc să se strîngă la sfat spre a cumpăni soarta unei fețe palide, atîta vreme cît n-o au înaintea ochilor — îi răspunse Rivenoak, rotindu-și privirile în jur cu o mutră zeflemitoare — ar fi, zic ei, ca și cum ar ține sfat spre a cumpăni soarta vîntului, care se duce încotro îi abate lui și se întoarce cînd i se năzare. A fost totuși un glas ce s-a ridicat să-ți ia apărarea, Vînătorule de Cerbi, dar era un glas stingher ca și cîntecul pitulicei căreia vulturul i-a hărțănit perechea.

— Mulțumesc acelui glas, al oricui ar fi fost el, mingo. Aș putea spune că era singurul glas ce grăia cu dreptate, după cum aș putea spune deopotrivă că celelalte nu aveau dreptate. O învoire înseamnă legămînt tot atît de temeinic pentru o față palidă atunci cînd e vorba de un om cinstit, ca și pentru o piele roșie, și, chiar să nu fi fost așa, în ruptul capului nu mi-aș fi îngăduit să-i fac de ocară pe delawari, care, nu mă sfiesc s-o spun, m-au crescut așa cum m-au crescut. Asta însă-i vorbărie fără rost și miroase a laudă de sine. Am venit. Hotărîți ce-ți vrea cu mine.

Rivenoak făcu un semn de încuviințare, apoi șefii se traseră de o parte să se sfătuiască între ei. Îndată ce consfătuirea se isprăvi, cîțiva irochezi mai tineri se desprinseră din gloata înarmată și plecară pe aci încolo. Pe urmă prizonierul fu încunoștințat că putea să se plimbe în voie pe tăpșan pînă cînd adunarea mărimilor tribului avea să-i hotărască soarta.

După un răstimp de tocmeli căpetenia huronilor se apropie de ostatic.

— Ascultă aici, hăitaș de cerbi — i se adresă Rivenoak — bătrînii din sfat și-au plecat urechea la o părere înțeleaptă și sînt gata să-și spună cuvîntul. Ești dintr-un neam de oameni veniți din zarea lui soare răsare ; iar noi sîntem prăsilă din soare apune. Noi ne întoarcem cu fața spre Marile Lacuri cu apă dulce cînd privim spre sălașele noastre. E aici, la noi, o colibă dintre cele mai arătoase, rămasă pustie deunăzi, cînd stăpînul ei s-a prăpădit. Și o să mai treacă o bucată de vreme pînă cînd fecioru-său o să crească mare, ca să-i poată ține locul. Și iat-o colo și pe văduna lui. O să aibă nevoie femeia de vînat ca să hrănească atîtea guri, căci pruncii ei sînt plăpînzi ca puiul de prihor ce nu și-a luat încă zborul din cuib. Toată restriștea ce s-a abătut asupra ei e numai de pe urma ta. Și are două îndatoriri de îndeplinit : una față de Loup Cervier, iar alta față de copii. Noi știm acum ce fel de om ești, hăitaș de cerbi, un om

dintr-o bucată, cînd spui un lucru, așa e. Limba ți-e întreagă, nu spintecată ca la șerpi. Niciodată nu-ți ascunzi capul în iarbă, dimpotrivă, îl ții la vedere. Ce spui, aia faci. Ești părtașul dreptății. De ai săvîrșit o strîmbătate, abia aștepți prilejul ca s-o îndrepți. O vezi pe Sumac? A rămas stingheră în wigwamul ei, cu o droaie de copii ce plîng de foame. Acolo e o pușcă gata încărcată, numai să ia foc. Pune mîna pe ea, du-te pe aci încolo și ochește un cerb, adu pe urmă vînatul și așterne-l la picioarele vădanei; îndestulează-i pruncii, spune că ești bărbatul ei. Și ai să vezi că pe urmă în pieptul tău n-o să mai bată o inimă de delawar, ci de huron. Urechile lui Sumac n-au să mai audă scîncetele pruncilor, și neamul meu o să aibă încă un viteaz printre viteji.

— De asta mi-era frică, Rivenoak — răspunse Vînătorul de Cerbi cînd celălalt isprăvi de vorbit. Da, mi-era teamă c-o să ajungem aici. Cu orice preț, e mai bine totuși să-ți spun adevărul, ca să se spulbere toate speranțele în privința asta. Sînt creștin din născare și-ar însemna să păcătuiesc dacă m-aș căsători după datina pieilor roșii, luînd o nevastă păgînă. N-aș face asta ca să scap cu viață nici în vremuri pașnice, cînd soarele strălucește pe cer, darmite acum, cînd e ascuns în nori! De ce n-ar umbla după vînat pentru Sumac voinicii tăi? Iar cînd o fi să se mărite femeia, să aibă grijă de astă dată să-și aleagă un bărbat care să n-aibă așa picioare lungi și să nu mai umble haimana prin vecini. Am luptat piept la piept cu el și l-am doborît.

Abia apucă Vînătorul de Cerbi să rostească aceste vorbe, că în rîndurile ascultătorilor săi se făcu vilvă mare, dovadă că spusele nu le erau pe plac. Pantera care socotea o înjosire pentru soră-sa să fie perechea unei fețe palide, a unui englez și care, spunea el, își călcase pe inimă și se învoise la un lucru ca ăsta, numai și numai fiindcă stăruise atîta biata vădană, nu putea decît să se bucure acum din toată

inima, văzînd că bunăvoința lui fusese socotită ca o jignire. Fiara al cărei nume îl purta nu și-ar fi țintuit prada cu o privire mai feroce decît scăpărarea ochilor sîngeroși pe care Pantera și-i pironise asupra ostaticului și clocotul de mistuitoare ură din sufletul său era însoțit de gesturi mînioase.

— Cîine spurcat, răbufni în graiul său irochez, du-te de urlă cu haitele de dulăi pe blestematele voastre cîmpii de vînătoare.

Cuvintele de mai sus fură întregite de o faptă pe măsura lor.

În timp ce le rostea, Pantera ridicase brațul și o clipă mai apoi tomahawkul zbură prin aer. Din fericire gîlcevitorul făcea atîta gură încît Vînătorul de Cerbi prinse de veste la timp, altminteri cine știe dacă viața lui nu s-ar fi încheiat în momentul acela.

Îndemînarea cu care arma fusese aruncată era atît de mare, încît fără îndoială că ar fi despicat țeasta prizonierului, dacă acesta n-ar fi întins mîna, apucînd din zbor securea de coadă, cu o iscusință tot atît de neobișnuită ca și dibăcia cu care fusese azvîrlită asupra lui. Cu atîta forță îi făcuse vînt Pantera că în momentul cînd Vînătorul de Cerbi încremeni cu mîna în sus, brațul său se afla chiar deasupra capului pe care o clipă mai înainte și-l aplecase pe spate, exact în poziția cea mai potrivită ca să riposteze atacului. Ochii Vînătorului scăpărau și obrajii-i ardeau învăpăiați, în timp ce își încorda din răsputeri brațul ca să azvîrle arma înapoi asupra celui ce voise să-l răpună. Atît de năprasnic se dezlănțui acest contraatac încît îi asigură succesul, nemailăsîndu-i Panterei răgaz nici să ridice mîna, nici să-și plece capul. Toporișca îl lovi deasupra nasului drept între ochi, zburîndu-i pur și simplu creierii. Dînd să se repeadă la el, Pantera făcu un pas înainte și, prăbușindu-se în mijlocul huronilor strînși roată, își dădu sufletul. Huronii se repeziră cu toții să-i vină Panterei într-ajutor,

ăsîndu-l cîteva clipe fără nici o pază pe ostaticul lor, care, fornic să-şi scape cu orice preţ viaţa, o şterse pe loc, sprinen ca un cerb. Un moment, unul singur doar, rămaseră toţi u gura căscată, apoi, gloata de oameni, cu mic cu mare, ineri şi bătrîni, scoţînd un ţipăt de alarmă, lăsară în părăire trupul neînsufleţit al Panterei, acolo unde căzuse, şi o uă la goană pe urmele fugarului.

Vînătorul de Cerbi îşi dădea seama că singura lui scăpare era s-o ţină într-o fugă pînă la barcă. Ştia unde o putea găsi : să ajungă numai acolo şi, cu preţul cîtorva focuri de puşcă, se putea socoti ca şi salvat.

Mai avea doar cîţiva paşi pînă la capătul promontoriului cînd se pomeni că-i taie calea o droaie de femei şi copii ; u toate că veniseră cu gîndul să-i arunce între picioare crengi uscate, spaima pe care le-o strecurase în suflet falnica-i răzbunare asupra mult temutei Pantere se dovedi atît de mare, că nimeni nu îndrăzni să se apropie mai mult de el să încerce a-i zădărnici fuga. Vînătorul de Cerbi trecu victorios prin faţa tuturor pînă dădu de tufişuri şi, zbughind-o în hăţiş, eroul nostru ieşi la liman chiar în dreptul bărcii. Din păcate, însă, de la prima ochire putu să-şi dea seama că vîslele fuseseră luate. După atîta zbucium nici că se putea o mai cumplită dezamăgire, şi, în primul moment, îi veni în gînd a face calea întoarsă şi a da iar ochi cu duşmanul, îndreptîndu-se măreţ spre mijlocul taberei. În aceeaşi clipă însă, un urlet fioros îi dădu de ştire că hăitaşii din frunte soseau valvîrtej, şi instinctul de conservare se dovedi a fi mai puternic. Îşi adună puterile, intră repede în unda lacului şi, după ce alese direcţia potrivită, împinse cît colo luntrea în apă, într-un suprem efort ce slei şi ultima picătură de vlagă şi ultima scînteie de iscusinţă ce-i mai rămăsese, îşi făcu vînt aşa ca să cadă pe fundul bărcii, pe spate, sporindu-i totodată viteza. Stătu apoi aşa întins pe spate, ca să-şi tragă suflarea şi să fie ferit de gloanţele ucigaşe.

Vînătorul de Cerbi era într-o situație cît se poate de nesigură; singurul lucru ce-l avea de făcut era să zacă pe fundul bărcii, lăsînd-o să plutească în voia apei. Rămase așa lungit o bucată de timp fără să se clintească și cînd, în sfîrșit, se hotărî să arunce o privire lăturalnică, văzu că se îndepărta de mal. Se întinse apoi din nou, cu ochii la cer. Zăbovi așa încă multă vreme, pînă ce deodată spre mirarea sa băgă de seamă că deasupra luntrei începeau să se resfire crengi de copaci. O clipă mai tîrziu îi detună la ureche glasul unui huron care-i poruncea în gura mare să iasă din barcă și să se predea. Rivenoak se și înființase în dreptul luntrei, și nemaiavînd încotro, Vînătorul de Cerbi se lăsă dus înapoi în tabăra dușmană fără a-și pierde cumpătul o clipă. Pe drum, Rivenoak se ținu de capul său explicîndu-i că, singurul mijloc de a scăpa cu viață era s-o ia pe Sumac, cu copii cu tot, sub ocrotirea lui; cum însă vînătorul îl refuză și de astă dată cu toată hotărîrea, nici unul, nici altul nu mai spuse nimic pînă ce ajunseră în mijlocul huronilor strînși roată.

Îndată ce prizonierul puse piciorul în tabără, irochezii mai vîrstnici, împreună cu alți cîțiva mai tineri, se traseră la o parte de obștea pieilor roșii, spre a ține sfat, punînd la cale soarta ostaticului. Hetty se apropie atunci de Vînătorul de Cerbi și intră în vorbă cu el, întrebîndu-l ce anume îl făcuse să-l răpună pe huron. Vînătorul îi răspunse că acesta era singur vinovat de moartea sa, dar că dinspre partea lui, se căia din tot sufletul pentru cele întîmplate. În simplitatea ei, duioasă cum era din fire, Hetty se arătă mișcată de aceste simțăminte; se temea totuși, îi spuse dînsa, că de astă dată dușmanii n-au să se potolească decît cu prețul vieții lui.

— Facă-se voia domnului — murmură tînărul. Nu mi-aș fi închipuit că zilele mele au să se curme așa de curînd; dar, la urma urmei, n-are a face. Încă o iarnă și o vară și alte cîteva pe deasupra după aceea și totul s-ar fi isprăvit

potrivit cu legile firii. Da! Cît e tînăr și în putere omul rareori se gîndește la moarte, pînă în clipa cînd o vede rînjindu-i în față și o aude spunîndu-i că i-a sosit ceasul!

Stătură astfel de vorbă o bucată de vreme, răstimp în care biata fată, cît era ea de șubredă la minte, făcu tot ce-i stătea în putere ca să-l mîngîie pe ostatic; convorbirea lor fu însă întreruptă fără veste de mingoșii ce se înapoiau în mijlocul taberei. Rivenoak, care era în frunte, porunci din capul locului ca prizonierul să fie legat de trunchiul unui copac din apropiere.

Porunca fu imediat adusă la îndeplinire de trei vlăjgani tineri cărora Vînătorul de Cerbi nu le opuse nici o rezistență. Frînghiile groase îi încolăciră brațele pentru a fi apoi strîns legat încă o dată după copac și tot așa pățiră și picioarele lui, așa că în cele din urmă nu mai putea să miște decît capul.

Înainte de a merge pînă în pînzele albe, Rivenoak ținea cu tot dinadinsul să încerce pentru ultima oară a-l izbăvi pe captiv de cumplita soartă ce i se pregătise. Îi făcu, deci, semn lui Sumac, și se strădui s-o înduplece să depună toate stăruințele ca să schimbe hotărîrea prizonierului. Sumac se duse de-și luă liota de copii, și cu ei împreună se îndreptă spre Vînătorul de Cerbi, oprindu-se în fața lui, ca să-i țină un întreg discurs în care era vorba de toate nenorocirile ce se abătuseră asupra ei o dată cu moartea lui Loup Cervier și a Panterei. Apoi, arătîndu-și odraslele, făcu apel la inima lui ce nu se putea să nu fie mișcată de soarta bieților prunci. Vînătorul de Cerbi respinse în mod categoric, dar politicos, toate propunerile sale, pînă ce, scoasă din fire, femeia tăbărî asupra lui și înfigîndu-i mîinile în păr, începu să-l scarmene cu atîta înverșunare încît cei din jur se văzură obligați să intervină ca nu cumva să-i sfîrtece obrazul.

Imediat ce se statornici cît de cît ordinea, începu reprezentația ce avea să pună la grea încercare nervii prizonie-

rului. Primul voinic ce ieşi în arenă era poreclit Corbul. După ce învîrti de cîteva ori tomahawkul prin aer, dădu cu el de-a azvîrlita în aşa fel că trecu la două, trei degete de obrazul Vînătorului de Cerbi şi se înfipse într-un copac, hăt, încolo, la cîţiva stînjeni depărtare.

Următorul indian care ţinu să-şi arate iscusinţa era un om între două vîrste, poreclit Elanul. Aruncă arma cu o precizie ce putea să-i fie fatală prizonierului, retezîndu-i o şuviţă de păr din cap şi împlîntînd-o împreună cu tăişul securei în trunchiul copacului de care era legat Vînătorul.

Veni apoi rîndul Săltăreţului. Acesta azvîrli în el cu tomahawkul, ochindu-l atît de bine încît securea îi crestă puţin umărul şi căzu la pămînt.

După el se mai perindară încă mulţi alţii, fără să-l atingă însă, aşa că, în cele din urmă, ieşind din front, Rivenoak declară că prizonierul dăduse suficiente dovezi de curaj şi dîrzenie. Într-adevăr, Vînătorul de Cerbi nici nu tresărise măcar tot timpul cît ţinuseră aceste încercări.

Atunci, înfăţişîndu-se războinicilor, Hetty se strădui cu duhul blîndeţii să înduplece inimile huronilor faţă de soarta Vînătorului de Cerbi. Aceştia ascultară cu atenţie spusele ei, vorbă cu vorbă şi se aflau tocmai în toiul dezbaterilor cînd o întîmplare neprevăzută veni să le tulbure rosturile, aşa cum vom arăta în capitolul următor.

Capitolul XXVII

Vînătorului de Cerbi îi fu peste putinţă să se dumerească de ce inamicii săi care discutau cu atîta aprindere se liniştiseră ca prin farmec, pînă ce pricina nu i se dezvălui de la sine, o dată cu desfăşurarea evenimentelor. În primul rînd

bagă de seamă că printre femei se iscase un neastîmpăr grozav, în timp ce bărbaţii stăteau sprijiniţi în arme, într-un fel de solemnă aşteptare. Nimeni nu dăduse alarma, fără doar şi poate şi, totuşi, încă nu era sigur dacă întreruperea fusese prilejuită cumva de sosirea unui oaspete amic. Rivenoak, care părea să fie la curent cu tot ce se întîmpla, făcu un semn celor din jurul prizonierului să rămînă mai departe pe loc, ca să nu se destrame cercul pe care-l alcătuiau.

Trecură vreo două minute pînă să se lămurească în sfîrşit cine anume prilejuise această inexplicabilă şi misterioasă tăcere, curmată brusc în clipa cînd Judith se ivi în afara cercului de războinici ce se desfăcu spre a-i da voie să pătrundă în mijloc.

Dacă Vînătorul de Cerbi fu consternat de vizita aceasta neprevăzută, ştiind prea bine că, ageră la minte cum era, Judith nu se putea aştepta la bunăvoinţa huronilor şi nici nu putea fi cruţată de suferinţele captivităţii, privilegii de care se bucura în schimb sora ei mai săracă cu duhul, rămase cu ochii căscaţi de uimire cînd o văzu cum era îmbrăcată. Veşmintele ei de toate zilele pe care le purta în pădure, curate şi destul de arătoase, fuseseră lepădate pentru rochia de brocart despre care am pomenit mai înainte, şi care, după cum ştim, exercitase asupra ei o atracţie aproape magică. Asta însă nu era tot. Obişnuită să vadă cucoanele din colonie care mai de care mai împopoţonată cu tot felul de zorzoane la modă şi toate deopotrivă deprinse să pună pe ele cele mai sclipitoare podoabe, fata se îngrijise să nu-i lipsească nici un dichis, să nu treacă cumva cu vederea nici cel mai neînsemnat amănunt care putea fi observat de o persoană iniţiată în secretele toaletei femeieşti. Din creştet şi pînă în tălpi, totul în îmbrăcămintea ei era în perfectă armonie, aşa cum se cere să fie o toaletă elegantă şi atrăgătoare.

— Cine-i mai mare peste trib? întrebă Judith, adresîndu-se Vînătorului de Cerbi. Scopul pentru care am venit

este prea important ca să nu pot sta de vorbă decît cu mărimile. Fii bun şi tălmăceşte-le huronilor ce-am spus şi pe urmă dă-mi răspunsul la întrebarea mea.

Păstrîndu-şi cumpătul, Vînătorul de Cerbi îi făcu pe plac; cei de faţă ciuliseră urechea de la primele cuvinte rostite de uluitoarea vedenie. Cererea ei părea întru totul îndreptăţită, judecînd după ifosele sale de cucoană mare. Rivenoak îi dădu răspunsul ieşind înaintea frumoasei vizitatoare, într-un fel care nu lăsa nici cea mai mică îndoială că i se cuvenea cu adevărat rangul ce şi-l atribuise.

— Văd bine, huronule — continuă Judith, care îşi juca rolul cu o îndemînare şi o prestanţă ce făceau cinste talentului său de actriţă, străduindu-se să păstreze o atitudine politicoasă şi în acelaşi timp condescendentă, aşa cum ţinea ea minte că se purtase o generăleasă pe care o văzuse cîndva într-o împrejurare similară, ceva mai paşnică, însă. Văd bine că dumneata trebuie să fii persoana cea mai de seamă din această adunare. Se simte în felul dumitale de a fi o chibzuinţă şi o înţelepciune deosebită. Dumitale, aşadar, se cade să-ţi împărtăşesc cele ce am de spus.

— Floarea Pădurilor să grăiască — îi răspunse curtenitor bătrînul şef de trib, după ce vorbele ei fură tălmăcite pe înţelesul tuturor. Dacă glasul său e tot atît de dulce ca şi chipul, îmi va stărui pururea în urechi; îl voi auzi încă multă vreme după ce iarna canadiană va fi răpus toate florile şi va fi îngheţat toate cîntecele de peste vară.

Admiraţia pe care i-o arăta nu putea decît să-i facă plăcere unei fete ca Judith, întărindu-i încrederea în sine, şi totodată măgulindu-i vanitatea. Zîmbind fără să vrea, oricît ar fi dorit să pară de serioasă, Judith îşi urzi mai departe iţele.

— Şi acum, huronule — continuă ea — ascultă bine ce-ţi spun. Ochii dumitale îţi arată că nu sînt o femeie de rînd. Asta nu înseamnă că aş fi însăşi crăiasa acestor cuprinsuri; dînsa e mult mai departe, într-o ţară de dincolo de zare,

dar sub sceptrul iubitelor lor majestăți se află atîtea și atîtea ranguri. Unul dintre ele e al meu. Care anume, degeaba ți l-aș spune, fiindcă tot n-ai să înțelegi. Ca să-ți dai seama de asta, e destul să te încrezi ochilor. Vezi cine sînt, dar trebuie să și simți acest lucru luînd aminte la cuvintele mele, fiindcă sînt rostite de o persoană cu vază care poate să-ți fie prieten sau dușman, după cum vei socoti cu cale să te porți.

— Copila mea e mai mîndră decît trandafirii sălbatici din Ontario ; iar graiul său dezmiardă auzul, ca și viersul pitulicii — îi răspunse, precaut și viclean, șeful de trib. Copila mea va fi avînd de bună seamă un wigwam mare de tot pe aici, pe undeva, în preajma lacului, pe care huronii, nepricepuți cum sînt, nu l-au descoperit încă.

— Ți-am spus, cinstite șef, că n-ar avea nici un rost să-ți arăt care-i rangul meu și unde mi-e lăcașul, fiindcă tot n-ai să înțelegi. Încrede-te ochilor și ai să te dumerești ; există oare un singur om printre pieile roșii care să nu vadă că-i așa ? Nu orișice femeie poartă asemenea pelerină ; iar podoabele astea n-ai să le mai găsești decît la nevestele și fetele înalților dregători. Acum ascultă și ia bine aminte pentru ce am venit aici singură. Englezii nu duc nici ei lipsă de viteji ca și huronii. Bănuiesc c-o știi și dumneata.

— Orice huron știe acest lucru !

— Te cred, cinstite șef. Dacă veneam aici cu alai după mine cine știe ce buclucuri s-ar mai fi întîmplat. Vitejii mei și ai dumitale s-ar fi uitat crunt unii la alții, mai cu seamă dacă voinicii noștri ar fi văzut o față palidă legată la stîlpul de osîndă. Află că fața palidă e un vînător de frunte ; nici nu-ți închipui cît e de iubit de toată lumea din garnizoană și chiar mai de departe. De aceea, vezi, ar fi avut loc ciocniri și tot drumul irochezilor, de aici și pînă în Canada, ar fi fost presărat cu băltoace de sînge.

— Şi acum e scăldat în puhoaie de sînge — îi răspunse mohorît şeful de trib — că ne întunecă vederea. Şi vitejii mei văd că e numai sînge de huron.

— De bună seamă, şi s-ar fi făcut şi mai mare vărsare de sînge huron dacă veneam aici însoţită de alte feţe palide. Am auzit însă vorbindu-se de Rivenoak şi m-am gîndit atunci că e bine să-i îngădui a se înpoia în pace la sălaşul lui, să lase acolo femeile şi copiii. Iar dacă mai pe urmă i-o căşuna lotuşi să se întoarcă după scalpurile noastre o să-i aţinem calea. Ştiam că-i plac balaurii de fildeş şi alte asemenea nimicuri. Uite, am adus cu mine cîteva să i le arăt. Am venit cu prieteşug la el. L-aş sfătui, deci ca luîndu-le cu el, să-şi strîngă calabalîcul şi să facă bine să plece înapoi acasă, înainte ca vreunul din vitejii mei să-i mai poată da de urmă. Şi atunci o să-i arate poporului său din Canada ce comori se găsesc prin locurile astea, acum cînd cei de dincolo de Lacul Sărat din a căror viţă ne tragem şi-au trimis unul altuia securea de război. Iar eu am să-l păstrez aici în schimb pe acest iscusit vînător, fiindcă am nevoie de el să-mi îndestuleze casa cu vînat.

Nici vorbă darul oferit, adică cei doi elefanţi rămaşi, precum şi pistoalele despre care am mai pomenit şi dintre care unul era destul de hîrbuit după cele întîmplate de curînd, făcu mare vîlvă printre huroni ; Rivenoak însă le primi cu nepăsare, deşi mai înainte, cînd descoperise existenţa lighioanei cu două cozi fusese atît de încîntat. Într-un cuvînt, ager la minte şi cu sînge rece, şeful nu se lăsa chiar atît de uşor înduplecat aşa cum se arătau a fi ceilalţi huroni din trib. Cu un sentiment al demnităţii pe care jumătate din omenirea civilizată de bună seamă l-ar fi socotit exagerat, Rivenoak refuză să primească darurile sub cuvînt că nu era dispus să facă schimbul ce i se oferise.

— Copila mea n-are decît să-şi păstreze rîmătorii cu două cozi, să-i pună în frigare cînd o duce lipsă de vînat — îi spuse el sarcastic — precum şi jucăria aceea de puşcă cu

două țevi. Cînd îi răzbește foamea huronii se duc de vînează cerbi și atunci au niște puști cu țevi lungi cu care de altminteri se pricep prea bine să și lupte. Se poate ca tocmai acum să-i părăsească Vînătorul pe voinicii noștri? Vor băieții să vadă dacă e chiar atît de viteaz pe cît se laudă...

— Numai asta nu, huronule — îi tăie vorba cu aprindere Vînătorul de Cerbi — ar însemna să nesocotești însuși adevărul și dreapta judecată. Nimeni nu m-a auzit vreodată lăudîndu-mă și nimeni n-o să mă audă cîndva, de ar fi să mă jupuiți de viu și să mă frigeți apoi pe jeratic, cu toate caznele și scornirile voastre drăcești. Oricît aș fi acum de prăpădit și ticăloșit, oricît aș fi la cheremul vostru; lăudăros, însă, nu sînt din fire.

— Fața palidă se laudă zicînd că nu-i lăudăros — îi spuse vicleanul șef de trib, și are dreptate voinicul. Mi-a venit la ureche viersul unei păsări năstrușnice. O pasăre cu pene foarte bogate. Nimeni dintre huroni nu cred să fi văzut în viața lui asemenea pene! Ce rușine ar păți oamenii noștri dacă s-ar înapoia acasă și le-ar povesti celor de acolo c-au dat drumul ostaticului să plece la cîntecul unei păsări năstrușnice, fără a fi fost în stare să afle numele acelei zburătoare. Și acum să-i întrebe cineva, n-ar ști să spună dacă e pitulice sau sturz. Mai mare rușinea; voinicii mei n-or să mai fie slobozi să bată pădurile, decît însoțiți de mamele lor, să aibă cine să-i învețe cum se numește fiece păsărică.

— N-ai decît să-l întrebi pe ostatic cum mi se spune — se grăbi să-i răspundă fata. Mă cheamă Judith. Dacă sînt, cum zici, o pasăre cu pene frumoase, nu se poate să n-am și eu un nume.

— Nu — răspunse pehlivanul de astă dată în limba engleză, pe care o vorbea de bine de rău, dînd în sfîrșit pe față șiretlicul pe care-l folosise atîta timp. Nu întreb pe ostatic. El este obosit, vrea să se odihnească. Eu întreb pe

Minte încetă. Ea spune adevărul. Vino aici, copilă, și răspunde. Hetty, așa te cheamă, nu?

— Da, așa mă cheamă, răspunse fata, deși în biblie numele meu e scris Esther.

— Și el este scris în biblie! Toate sînt scrise în biblie? Nu-i nimic. Pe ea cum o cheamă?

— Judith, așa cum scrie și în biblie, deși tata o striga uneori Jude. E sora mea, Judith, fata lui Thomas Hutter — știți cine? — Thomas Hutter, Sconcsul, așa cum l-ați poreclit voi, deși nu prea înțeleg de ce, că doar era om ca toți oamenii, nu semăna nici pe departe cu un sconcs; sau poate pentru că-și făcuse o locuință în mijlocul lacului? Da, da, de aceea, pesemne.

Un zîmbet triumfător lumină obrazul brăzdat de crețuri al căpeteniei tribului, cînd văzu că nu greșise bizuindu-se pe sinceritatea lui Hetty. Cît privește pe Judith, din clipa cînd soră-sa fusese întrebată, își dăduse seama că totul avea să se ducă de ripă. În zadar i-ar fi făcut ea vreun semn ori s-ar fi rugat chiar de Hetty: dragostea ei de adevăr era mult prea puternică pentru ca să se înduplece cumva să spună o minciună. Privirea ei se întoarse atunci către Vînătorul de Cerbi, ca și cum l-ar fi implorat să facă tot ce-i stătea în putință ca să scape și unul și celălalt cu viață.

— Degeaba, Judith — spuse tînărul, răspunzînd la chemarea pe care o citise în ochii ei, fiindcă știa prea bine că nimic nu le mai putea fi de folos. Degeaba. A fost într-adevăr o mare cutezanță din partea ta, vrednică de soția unui conducător de oști, numai că vezi, afurisitul ăsta de mingo — Rivenoak se dusese ceva mai încolo și nu putea să audă ce vorbeau — afurisitul ăsta de mingo, nu-i un om de duzină și nu cred să se fi găsit pînă acum cineva care să-l ducă de nas. Doar dacă lucrurile s-ar fi înlănțuit în chipul cel mai firesc, atunci, cine știe, poate c-ai fi reușit să-l legi la ochi. Era prea din cale-afară să încerci a-l purta

cu minciuni, spunîndu-i că o regină ori mai știu eu ce cucoană mare s-ar fi putut statornici aici, în creierii munților. În sinea lui, pesemne, bănuiește că straiele astea bogate de pe dumneata vor fi fost luate ca pradă cîndva de tatăl dumitale, sau, mai bine zis, de cel pe care lumea l-a socotit atîta vreme tatăl dumitale.

— Oricum, Vînătorule, sînt sigură că atîta timp cît am să fiu aici, vei fi cruțat. Nu cred c-ar îndrăzni să te canonească sub ochii mei.

— Ba bine că nu, Judith! Îți închipui cumva c-au să se sfiască de dumneata mai mult decît s-ar sfii de femeile lor? S-ar putea totuși să țină seama că ești femeie și să te scutească de chinuri, ceea ce nu înseamnă că ți-ar cruța cumva și libertatea, dimpotrivă; și poate nici scalpul. Aș da orice să nu fi venit încoace, Judith dragă; mie, cum vezi, nu mi-ai ajutat cu nimic, în schimb dumitale ți-ai făcut numai rău.

— Sînt gata să împărtășesc soarta dumitale — răspunse fata, într-o pornire avîntată. N-au să te chinuiască, ai să vezi, atîta timp cît am să fiu lîngă dumneata și o să-mi stea în putere să împiedic lucrul ăsta, și pe urmă...

— Pe urmă ce, Judith? Ce mijloace ai dumneata ca să pui stavilă caznelor pe care mi le-au hărăzit huronii?

— Nici unul, poate, Vînătorule — răspunse fata, cu hotărîre — sînt, însă, gata să sufăr împreună cu prietenii mei și la nevoie să și mor o dată cu ei.

— Ah, Judith, de suferit într-adevăr nu te oprește nimeni să suferi, dar de murit n-o să mori. Nu-mi vine a crede că o femeie frumoasă ca dumneata ar putea să aibă parte de o soartă mai cruntă decît aceea de a ajunge soția unuia din șefii tribului, dacă, albă fiind, te-ar trage inima cumva să-ți legi viața de o piele roșie. Ar fi fost mult mai bine să fi rămas pe arcă, ori la castel; acum însă nu mai e nimic de făcut. Dar începuseși să spui ceva cînd te-am întrerupt eu: ziceai „și, pe urmă...“?

— Nu-i aci locul prielnic să-ți spun, Vînătorule — rosti pe nerăsuflate Judith, apropiindu-se ca din întîmplare de el, ca să poată vorbi în șoaptă. De-am avea răgaz măcar o jumătate de oră, numai atît. Află că prietenii dumitale nu stau cu mîinile în sîn.

Vînătorul îi mulțumi doar din ochi, apoi se întoarse către dușmanii săi, gata parcă să înfrunte chinurile. Între timp avusese loc o scurtă consfătuire între huronii mai vîrstnici din trib care se opriseră în sfîrșit asupra unei hotăriri. Propunerea mărinimoasă a lui Rivenoak fusese zdruncinată serios de șarlatania pusă la cale de Judith, șarlatanie care, dînd greș, era sortită să aibă, pe cît se părea, un rezultat cu totul opus celui pe care-l nădăjduise fata. Era și de așteptat să se întîmple așa, cu atît mai mult cu cît pieile roșii se zbîrliseră și mai tare cînd își dăduseră seama că puțin ar mai fi lipsit ca să fie trași pe sfoară de o fetișcană ce abia scosese fața în lume. Pînă una, alta erau pe deplin dumeriți în privința ei; mult vestita frumusețe a chipului său le întărea și mai mult convingerea că aveau într-adevăr de-a face cu fata lui Thomas Hutter. Cît privește straiele sale fără asemănare, rămîneau, pentru ei, învăluite în același nepătruns mister ce acoperea și năstrușnicile dihănii cu două cozi, pentru care, deocamdată, pierduseră orice interes.

Așadar în clipa cînd Rivenoak se proțăpi din nou în fața prizonierului, chipul lui se schimbase cu desăvîrșire. Îi pierise precum se vede cheful să mai încerce a-i scăpa viața. Judith pîndea cu sufletul la gură fiece mișcare a huronilor; pînă și Vînătorul de Cerbi încremenise locului, aidoma brazilor din împrejurime. În clipa cînd huronii se apropiară să-l lege, tînărul o căută totuși din ochi pe Judith, ca și cum ar fi vrut s-o întrebe ce să facă și cum era mai bine: să se dea bătut ori să se împotrivească. Fata îi făcu semn pe furiș că-i mai cuminte să stea liniștit, și cît ai bate din palme prizonierul fu încătușat zdravăn de trunchiul copa-

culul. Şi poate că ar fi fost răpus în cîteva clipe dacă Hetty n-ar fi dat buzna printre irochezi. Cîţiva pumni se şi ridicară să zvînte în bătaie intrusul ce avusese asemenea îndrăzneală; din fericire şefii reuşiră să pună stavilă loviturilor, atrăgînd atenţia că fata nu era întreagă la minte. Hetty însă nici habar n-avea pe lîngă ce primejdie trecuse şi, după ce săvîrşi vitejeasca-i ispravă, se opri locului şi făcu roată ochii încruntată.

— Dumnezeu să te binecuvînteze, scumpă surioară, pentru curajul şi tăria ta — murmură Judith, atît de emoţionată de cele întîmplate încît nici nu se putea clinti din loc. Cerul te-a trimis să înfăptuieşti această minune!

— Ai venit cu cele mai bune gînduri, Hetty — spuse la rîndul său victima, nici nu se poate mai bune şi ai sosit tocmai la timp, dar pînă la urmă nu ştiu, zău, dacă n-ar fi fost mai bine să fi lăsat lucrurile în voia soartei.

În aceeaşi clipă o femeie, o piele roşie de astă dată, se năpusti în mijlocul oamenilor strînşi roată. Cînd se întoarse cu faţa spre adunare, huronii dădură cu ochii de chipul împietrit al fecioarei delaware. Izbucniră ici şi colo strigăte de mirare şi de bucurie. Un timp nimeni nu se mai gîndi la ostatic; toţi, cu mic cu mare, o înconjurară pe Wah-ta-Wah, dornici care mai de care să afle ce o făcuse să se întoarcă aşa, pe nepusă masă, în mijlocul lor. Folosindu-se de îmbulzeala iscată, Wah-ta-Wah îi şopti ceva lui Judith şi-i strecură în mînă, pe furiş, o mică unealtă, apoi se întoarse să primească urările de bun venit ale fetelor din trib printre care se bucurase de o cinste deosebită atîta timp. Judith îşi redobîndi pe loc sîngele rece şi se apucă fără zăbavă de lucru. Pumnalul cu tăişurile bine ascuţite pe care i-l pusese în palmă Wah-ta-Wah trecu mai departe în mîinile lui Hetty, singura dintre ei care nu era privită cu bănuială, urmînd ca, la rîndul său, aceasta să i-l strecoare Vînătorului de Cerbi. Din păcate, mărginită cum era, fata dădu peste cap toate planurile celorlalţi trei. În loc

să caute mai întîi să descătușeze mîinile prizonierului și după aceia să-i vîre pe nesimțite pumnalul în haine, se apucă singură de treabă, grăbită nevoie mare, cu o naivitate fără seamăn, începînd prin a reteza legăturile ce înțepeneau capul prizonierului. Bineînțeles că asemenea ispravă, săvîrșită în văzul tuturor, nu putea să scape nebăgată în seamă. Hetty se pomeni înșfăcată năprasnic de mîini tocmai cînd reușise să taie frînghiile ce țineau priponiți grumajii prizonierului, în timp ce brațele lui rămăseseră mai departe legate. Descoperirea acestei uneltiri făcu să se îndrepte numaidecît bănuielile asupra fecioarei delaware și, care nu fu mirarea prietenei sale, Judith, cînd luată din scurt Wah-ta-Wah nici nu se gîndi măcar a tăgădui că ar fi avut și ea un amestec aici.

— Puteam oare să nu-l ajut pe Vînătorul de Cerbi? rosti ea sus și tare. Doar e fratele unui șef de trib delawar; și cum bine știți, și eu sînt cu trup și suflet delawară. Vino încoace, Briarthorn[1], pui de năpîrcă, și ștergeți de pe obraz sulemenelile irocheze, vino să dai ochi cu huronii, croncane! Ai fi în stare să rupi cu dinții și din stîrvurile neamurilor tale, de teamă să nu flămînzești. Puneți-l față în față cu Vînătorul de Cerbi, viteji și căpetenii. Și am să dovedesc ce ticălos fără pereche ați cocoloșit în mijlocul vostru.

Aceste vorbe pline de curaj, rostite în graiul lor cu atîta semeție, făcură mare vîlvă printre huroni. Trădarea atrage totdeauna după sine neîncrederea celorlalți și oricît se străduise Briarthorn să-și slujească pe brînci dușmanii, după toată osteneala pe care și-o dăduse, nu izbutise să dobîndească nimic mai mult de la huroni decît îngăduința de a trăi în mijlocul lor. Dorința lui de a lua de nevastă pe Wah-ta-Wah îl împinsese dintru început să o trădeze și pe ea și să-și vîndă totodată și neamul, ca mai apoi să

[1] Ghimpe de măcieș (n.t.)

vadă ridicîndu-se din mijlocul noilor săi soți, în fața urzelilor sale, potrivnici de temut; datorită acestora bunăvoința pe care obștea i-o arătase trădătorului în primele zile începuse să scadă din ce în ce. Pînă la urmă Briarthorn abia dacă mai era tolerat să stea în tabăra huronilor, fiind tot timpul, pas cu pas, supravegheat cu aceeași strictețe ca și Wah-ta-Wah, așa încît rareori se încumeta să se înfățișeze șefilor tribului, păzindu-se totodată cu cea mai mare grijă să dea ochi cu Vînătorul de Cerbi, care pînă în momentul acela nici habar nu avusese că se afla și el pe acolo. De vreme ce i se aduceau, însă, asemenea învinuiri, nu putea rămîne mai departe dosit. Se feri, totuși, să-și șteargă „sulimanurile irocheze" de pe față, și cum stătea așa în mijlocul huronilor strînși roată, vopsit în acele culori de împrumut, în primul moment Vînătorul nici nu-l recunoscu. Ticluindu-și o mutră arogantă, întrebă țanțoș cine avea ceva de spus impotriva lui „Briarthorn".

— Întreabă-te pe tine, nu pe alții — îi răspunse mucalit Wah-ta-Wah, cu toate că, judecînd după atitudinea ei, nu s-ar fi zis că era chiar atît de pornită împotriva trădătorului; părea mai degrabă frămîntată de cu totul alte gînduri, după cum băgară de seamă și Judith și Vînătorul de Cerbi, dacă nu și alții. Întreabă-ți mai bine inima, gotcă vicleană, nu-mi veni aici cu mutra asta de țînc nevinovat. Du-te de te oglindește în izvor și ai să vezi lucind sulimanurile dușmanilor tăi pe chipul tău fățarnic. Vino pe urmă înapoi și să mi te fălești cum ai dat bir cu fugiții de la tine din trib și ai pus pe tine toale franțuzești! Oricum te-ai spoi tu, și ca pasărea colibri de poftești, tot negru ca un croncan ai să rămîi.

Wah-ta-Wah se arătase a fi atît de pașnică tot timpul cît trăise printre ei, încît huronii o ascultau acum cu gura căscată. Vinovatul în schimb simțea cum îi clocotește sîn-

gele în vine; din fericire însă pentru vorbitoare în clipa aceea nu avea cum să se răzbune pe ea, cu toate că fusese, chipurile, îndrăgostit de Wah-ta-Wah mai înainte.

— Cine îl strigă pe Briarthorn? întrebă el grav. Dacă fața palidă e cumva sătulă de viață, dacă se teme cumva de chinurile pieilor roșii, poruncește Rivenoak, și ai să vezi cum ți-l trimit pe loc pe urmele vitejilor noștri ce s-au irosit.

— Nu, mărite șef, nu, Rivenoak — se repezi să-i taie vorba Wah-ta-Wah. Vînătorul de Cerbi nu se teme de nimic, și cu atît mai puțin de o coțofană. Lăsați-l slobod, tăiați-i funiile, puneți-l față în față cu cobea asta de cronçan, și om vedea care din doi e sătul de viață!

Wah-ta-Wah dădu să se urnească din loc, ca și cum ar fi vrut să ia cuțitul din mîinile unui tînăr irochez, să facă ea însăși treaba despre care pomenise, dar la un semn al lui Rivenoak, un huron mai bătrîn îi aținu calea. Șeful n-o slăbea o clipă din ochi; fata delawară îl punea pe gînduri fiindcă în timp ce vorbea cu atîta înverșunare, pe chipul ei plutea nu știu ce nesiguranță și așteptare, ce nu puteau să scape unei priviri agere. Wah-ta-Wah își juca de minune rolul, și totuși cîțiva dintre huronii mai vîrstnici băgaseră de seamă cu o ascunsă mulțumire că fata se prefăcea. Cererea ei de a fi slobozit Vînătorul de Cerbi fu, așadar, respinsă și, spre consternarea sa, Wah-ta-Wah se văzu îndepărtată cu sila din preajma bradului de care era încătușat prizonierul, tocmai cînd se credea pe cale să izbîndească. Totodată, roata de oameni care între timp se destrămase și se încîlcise de-a valma se făcu mai largă și rînduiala fu iarăși statornicită. Rivenoak îi încunoștință pe toți că dorința celor mai vîrstnici din trib era ca lucrurile să se desfășoare mai departe, întrucît și așa ceremonia fusese prea mult întreruptă și fără nici un folos.

— Opriți-vă, huroni, o clipă numai, cinstite fețe — strigă Judith nemaiștiind ce să spună sau să facă, numai și numai să cîștige timp. Pentru numele lui dumnezeu, numai o clipă... Nu mai apucă să isprăvească însă, căci un nou incident, și mai neprevăzut decît celelalte, îi curmă brusc vorba. Un tînăr indigen țîșni dintr-un salt în mijlocul huronilor și începu a-și face drum spre inima adunării, cu o mutră și un ifos ce vădeau cea mai deplină încredere în sine, sau o cutezanță vecină cu nebunia. Cum pe marginea lacului, din loc în loc, stăteau zi și noapte de veghe vreo cinci sau șase străji, în prima clipă lui Rivenoak i se păru că noul sosit era una din ele, venită să le aducă cine știe ce veste. Străinul era atît de sprinten în mișcări, iar straiele lui de luptă, ce abia dacă-i acopereau trupul ca la statuile din vechime, erau atît de puțin deosebite de costumul huronilor, încît îi venea foarte greu să-și dea seama din primul moment dacă avea de-a face cu un prieten ori un dușman. Din trei salturi războinicul ajunse lîngă prizonier, ale cărui legături fură tăiate cît ai clipi, cu o siguranță și o promptitudine ce îl lăsă pe Vînătorul de Cerbi întru totul stăpîn pe mișcările sale. Pînă nu-și isprăvi treaba, străinul nu se uită nici într-o parte, nici într-alta. Abia după aceea se întoarse către huroni înfățișîndu-le fruntea măreață și ochii vulturești ai unui tînăr războinic, vopsit și împodobit după tipicul delawarilor. Ținea în fiecare mînă cîte o pușcă, proptită cu patul în pămînt, și de una dintre ele spînzura punga cu gloanțe și cornul cu pulbere; era „Cerbucid", pe care o înmînă pe loc prietenului său, înfruntînd mulțimea din jur cu privirile-i semețe. Prezența celor doi oameni înarmați, deși împresurați din toate părțile, îi băgă în răcori pe huroni. Flintele lor zăceau rezemate, ici, colo de copaci, și n-aveau alte arme la ei decît cuțitele și cîteva tomahawkuri. Păstrîndu-și însă sîngele rece, irochezii se feriră să le arate cumva că

le-ar fi teamă. Era greu de crezut că s-ar fi încumetat cineva să atace cu forțe atît de reduse o gloată întreagă de oameni, și toată lumea se aștepta ca după un pas atît de hotărîtor să audă cine știe ce propunere nebănuită. Și cum străinul, pare-se, nu avea de gînd să le înșele așteptările, se grăbi să ia cuvîntul.

— Huroni — spuse el — pămîntul e întins în lung și-n lat. Așijderea și Marile Lacuri, încît nici nu le poți cuprinde cu ochiul; e loc berechet dincolo, de cealaltă parte a lor pentru irochezi, după cum e loc berechet și pentru delawari, dincoace. Eu sînt Chingachgook, feciorul lui Uncas, din spița lui Tamenund. Dînsa-i logodnica mea; iar fața palidă mi-e un prieten. Inima mea îi ducea din greu lipsa, și atunci am venit aci după el, să văd ce s-a întîmplat. Fetele delaware abia o așteaptă pe Wah-ta-Wah și se miră de ce zăbovește atît departe de ele. Să ne luăm deci rămas bun și să ne vedem de drum fiecare.

— Priviți-l, huroni, știți cine-i ăsta? E dușmanul vostru de moarte, Șarpele cel Mare, pe care voi n-aveți ochi să-l vedeți! strigă Briarthorn. Dacă o să vă scape și de astă dată din mînă urmele mocassinilor voștri, de aici și pînă în Canada, au să fie scăldate în sînge. Sînt huron, credeți-mă, cu trup și suflet.

Cum rosti aceste cuvinte, trădătorul își azvîrli cuțitul asupra delawarului, țintindu-i pieptul gol. Wah-ta-Wah, care stătea lîngă el, îl lovi repede peste braț, parînd lovitura; arma ucigătoare merse de se împlîntă într-un copac. O clipă după aceea o custură asemănătoare sclipi în mîna Șarpelui cel Mare, săgetîndu-l pe trădător drept în inimă. Nu trecuse nici măcar un minut de cînd Chingachgook sărise în mijlocul huronilor strînși roată și pînă în momentul cînd Briarthorn se prăbuși fulgerat la pămînt. Totul se petrecuse cu atîta iuțeală că irochezi nu apucaseră să facă nici o miș-

care. Această vărsare de sînge însă nu mai îngăduia nici un răgaz ; scoţînd un răcnet, tot tribul dădu să se năpustească. În aceeaşi clipă tuturor le veni la ureche nu ştiu ce zvon ciudat din inima pădurii, şi huronii încremeniră locului, bărbaţi şi femei deopotrivă, cu urechile ciulite şi feţele împietrite în aşteptare. Era un zgomot monoton, bubuitor, ca şi cum pămîntul ar fi fost bătut cu nişte maiuri. Se văzu apoi mijind ceva în adîncul pădurii, ca în sfîrşit să iasă la iveală un detaşament de soldaţi ce înaintau cu pas cadenţat. Desfăşurîndu-se apoi pentru atac, uniformele stacojii ale armatei regale începură a se strecura prin desimea frunzişului verde împînzit de soare.

Cuvintele ne lipsesc pentru a zugrăvi scena ce se petrecu după aceea, una din acele scene în care vălmăşagul, deznădejdea şi frămîntarea sînt atît de cumplite încît ordinea şi unitatea de acţiune sînt cu desăvîrşire anihilate. Huronii se aflau într-un greu impas. De trei părţi erau înconjuraţi de apă iar pe uscat dacă ar fi încercat să fugă le-ar fi tăiat calea detaşamentul de ostaşi. Băştinaşii se năpustiră care mai de care să-şi ia armele apoi toţi cîţi se aflau acolo pe limba aceea de pămînt, bărbaţi, femei şi copii îşi căutară în graba mare un ascunziş. În toată harababura şi restriştea asta Vînătorul de Cerbi dădu dovadă de un sînge rece şi un cumpăt neîntrecut. Întîi şi-ntîi avu grijă să le adăpostească pe Judith şi pe Wah-ta-Wah după cîte un copac, apoi o căută din ochi pe Hetty, care fusese însă luată de iureşul femeilor hurone. Huronii deschiseră îndată focul şi în vuietul ce se stîrni în momentul acela se auzi desluşit răbufneala flintei lui Chingachgook şi strigătul lui de luptă. Pe urmă ţipetele, gemetele şi blestemele se dezlănţuiră năprasnic, prilejuind desfăşurarea unuia dintre acele cutremurătoare spectacole cînd în toiul unei lupte bătrîni şi tineri, bărbaţi şi femei împărtăşesc cu toţii aceeaşi soartă.

Capitolul XXVIII

Cînd soarele răsări a doua zi dimineață, orice urmă de neliniște și vrăjmășie pierise din împrejurimile Oglinzii Strălucitoare. Urgia ce bîntuise în ajun nu lăsase nici cea mai mică mărturie pe fața încremenită a lacului, și ceasurile se perindau fără oprire după rînduiala statornicită de atotputernica mînă ce le deapănă. Nimic nu se schimbase, în afară doar de manifestările vieții în preajma, ca și înăuntrul castelului. În privința asta, de bună seamă un ochi mai atent nu se putea să nu observe schimbarea. O santinelă în uniformă de infanterist din armata regală măsura puntea debarcaderului cu pas cadențat, în timp ce alți douăzeci de soldați din aceeași unitate leneveau pe lîngă el sau își făceau de lucru pe arcă. Așezate cu dichis armele lor se aflau în paza santinelei din post. Doi ofițeri cercetau malul prin ocheanul despre care am avut adeseori prilejul să vorbim. Privirile lor erau ațintite spre locul unde se dăduse bătălia și unde se mai vedeau încă forfotind printre copaci tunicile stacojii; luneta ce mărea fiece obiect din depărtare le arăta cazmalele lucrînd de zor în timp ce se desfășura trista ceremonie a îngropăciunii. Cîțiva soldați purtau unele semne pe trup care dovedeau că dușmanii nu se lăsaseră înfrînți fără să le fi ținut piept, iar cel mai tînăr dintre cei doi ofițeri de pe podină purta nn brat atîrnînd cu o fașă de gît. Însoțitorul său care comanda detașamentul avusese mai mult noroc. El avea în mînă ocheanul și făcea recunoașterea ce părea să-i intereseze deopotrivă pe amîndoi.

Un sergent se îndreptă spre ei ca să raporteze ceva. Se adresă celui mai în vîrstă, numindu-l căpitan Warley, pe cînd celălalt îi spunea domnule Thornton, ceea ce însemna că nu era decît sublocotenent. Dintru început să menționăm că primul era însuși ofițerul pomenit de cîteva ori cu aprindere în cursul discuției pe care Judith o avusese cu

Harry. El era aşadar căpitanul pe socoteala căruia ieşiseră atîtea cancanuri în garnizoană în legătură cu frumoasa dar excentrica domnişoară. Rumen la faţă, cu trăsăturile accentuate, Warley era un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, cu o ţinută marţială şi nişte ifose ce nu se putea să nu ia ochii unei făpturi atît de puţin cunoscătoare de oameni ca Judith.

Întrucît sublocotenentul avea dureri tot mai mari din pricina rănii, căpitanul îi propuse să se ducă după medic. Plecară, deci, amîndoi să-l caute.

Medicul care însoţise unitatea avea un caz foarte grav pe arcă. După ce lupta se terminase morţii şi răniţii fuseseră ridicaţi ; printre aceştia din urmă o descoperiseră şi pe biata Hetty. O lovise un glonte şi rana pe care o căpătase părea la prima vedere mortală. Cum se întîmplase asta, nimeni n-ar fi ştiut să spună. Probabil un simplu accident ca atîtea altele întîmplate în împrejurări de felul celor înfăţişate în capitolul precedent. Sumac căzuse şi ea pe cîmpul de luptă împreună cu toate femeile mature şi cîteva din fetele hurone, fie răpuse de baionete, fie în vălmăşagul bătăliei, fie din pricină că îmbrăcămintea lor se deosebea prea puţin de a bărbaţilor. Aproape toată partea bărbătească din tabăra pieilor roşii pierise în încăierare. Abia dacă scăpaseră cîţiva cu fuga, iar vreo doi, trei fuseseră făcuţi prizonieri. În ceea ce-i priveşte pe răniţi, baioneta îl scutise pe medic de orice grijă. Rivenoak scăpase şi el cu zile, însă fusese rănit şi căzuse în mîinile ostaşilor. Îndreptîndu-se spre vas, căpitanul Warley şi sublocotenentul său trecură prin faţa şefului de trib care şedea tăcut şi plin de demnitate pe puntea corăbiei retras într-un cotlon. Era bandajat la cap şi la un picior ; pe figura lui însă nu se citea nici cea mai uşoară umbră de teamă ori deznădejde. Că va fi fost îndurerat de pierderea tribului său nu mai încape nici o

îndoială, totuşi felul cum ştia să-şi stăpînească sentimentele era într-adevăr vrednic de un şef de trib.

Cei doi ofiţeri îl găsiră pe medic în cabina cea mai încăpătoare de pe arcă. Se pregătea tocmai să plece de la căpătîiul rănitei, purtînd întipărită pe faţa sa aspră de scoţian şi ciupită de vărsat o expresie de adîncă mîhnire şi de părere de rău, cu totul surprinzătoare la un om ca el. Îşi dădea seama că toate străduinţele lui fuseseră de prisos, şi că se spulberase orişice speranţă de a o readuce la viaţă pe biata copilă, căreia îi mai dădea doar cîteva ceasuri de trăit.

— E într-adevăr ceva fenomenal, cînd te gîndeşti că-i vorba de o fiinţă crescută în inima pădurii şi a cărei inteligenţă e mult mai redusă decît a unui om obişnuit — rosti el cu un sensibil accent scoţian, în clipa în care Warley şi sublocotenentul intrară în cabină. Tot ce doresc, domnii mei, este ca noi ăştia trei aci de faţă să ne putem resemna tot atît de uşor ca şi această biată copilă dementă şi să ne stabilim drepturile la pensie pe lumea cealaltă, odată şi odată, cînd o fi să ne încheiem socotelile cu lumea asta!

— Şi cum, nu mai e nici o speranţă? Atît de grea e rana pe care a căpătat-o? întrebă Warley, uitîndu-se cu coada ochiului la Judith ai cărei obraji palizi se îmbujoraseră dintr-o dată în momentul cînd ofiţerul intrase în cabină.

— Nici cît pentru Carol Stuart! Apropiaţi-vă gentlemani şi judecaţi singuri. Aveţi în faţa ochilor un minunat exemplu de credinţă, într-adevăr excepţional. Domnule Thornton, sînt la dispoziţia dumneavoastră. Să trecem în camera de alături ca să vedem ce mai e cu braţul şi să putem filozofa în voie asupra minunatelor plăsmuiri şi întortocheatelor căi ale spiritului omenesc.

Medicul şi sublocotenentul ieşiră din odaie, dîndu-i astfel lui Warley prilejul să se uite pe îndelete în jur şi să-şi dea mai bine seama de firea şi simţămintele pe care le încercau

cei adunați acolo. Sărmana Hetty zăcea în pătceanul ei modest, ridicată între perne, purtînd pe chip pecetea morții apropiate, estompată însă de expresia figurii în care părea să se fi concentrat toată inteligența sa. Judith și Wah-ta-Wah vegheau la căpătîiul ei, cea dintîi zdrobită de durere, cealaltă în picioare, gata să dea în orice clipă o mînă de ajutor, cu acea îndatoritoare duioșie ce-și are izvorul numai în inima unei femei. Vînătorul de Cerbi, viu și nevătămat, stătea sprijinit în flintă lîngă pat. Învîlvorarea războinică ce-i înflăcărase chipul în ajun se stinsese lăsînd să iasă din nou în vileag mărturiile onestității și blîndeței sale firești, calități ce erau și mai îndulcite de un simțămînt de bărbătească milă și părere de rău. Șarpele cel Mare rămăsese în planul al doilea al scenei, drept și împietrit ca o statuie, dar cu o privire atît de atentă, de pătrunzătoare, că nu-i scăpa nimic din ochi. Harry întregea grupul, așezat pe un scaun lîngă ușă, ca și cum s-ar fi simțit de prisos, sfiindu-se totuși să plece fără nici un motiv.

— Nu fi necăjită din pricina mea, Judith dragă — rosti făptura neasemuit de bună și de curată la suflet ce zăcea între perne — crede-mă că nu-mi pare rău dacă mi-o fi dat să mor. Și tata și mama au închis ochii, de ce aș avea eu altă soartă decît ei? Din toată familia eu eram cea mai umilă. Cine știe dacă și-o mai aduce aminte cineva de mine cînd voi dormi somnul de veci pe fundul lacului.

— Nu, nu, nu, dragă, scumpă Hetty! Sărăcuța de tine! gemu Judith biruită de o răscolitoare suferință. Eu cel puțin am să mă gîndesc toată viața la tine și aș fi fericită, ah, nici nu știi ce fericită m-aș simți să fiu atît de curată la suflet ca tine o ființă fără de prihană, cum nu cred să mai fie alta pe lume!

În fața acestei izbucniri de dragoste ori poate de remușcare, căpitanul Warley care stătuse pînă atunci proptit în ușa cabinei ieși încetișor afară, gînditor, trecînd pe lîngă

aghiotantul lui, care în momentul acela primea tocmai îngrijirile medicului, așa că nici nu-l observă.

— Am biblia lîngă mine, Judith! rosti sora ei cu bucurie în glas. Îmi pare rău doar că nu mai pot citi; parcă mi s-a pus o pînză pe ochi, te văd ca prin ceață, în zare și tot așa și pe Harry, cînd mă uit la el. Niciodată n-aș fi crezut că s-ar putea să-l văd atît de șters pe Henry March! De ce oare, Judith, mi s-o fi împăienjenit vederea? Ți-i minte ce spunea mama, că eu am cei mai buni ochi din toată familia. Da, așa slabă de minte cum eram, lumea mă făcea chiar nătîngă, aveam niște ochi de vultur!

Judith scoase iarăși un geamăt, de astă dată însă izvorît nu din învolburarea unei tăinuite amărăciuni ori prilejuit de vreo amintire din trecut; dimpotrivă era cea mai curată mărturie a unui simțămînt de durere și de adîncă iubire pentru sora ei. Înălțată sufletește de umilința și dragostea nemărginită a ființei de lîngă ea, în clipa aceea Judith n-ar fi pregetat o clipă să-și dea viața ca s-o salveze pe Hetty. Din păcate era un lucru mai presus de puterile omenești, în fața căruia nu-i rămînea decît să se mistuie de durere.

Warley intră din nou în cabină. Hetty îl întrebă cum se făcuse că venise tocmai la timp ca să-i salveze. Primul care sosise cu vestea că dușmanii poposiseră pe țărmul lacului, îi explică el, fusese un cercetaș; abia după aceea se întîlniseră cu Pripitul, însă Chingachgook și Wah-ta-Wah fuseseră cei care-i îndrumaseră exact spre tabăra huronilor.

Trecură apoi mai bine de două ceasuri în care Warley intră și ieși de cîteva ori din cabină. S-ar fi spus că stătea ca pe ghimpi cînd era afară și totuși nu se simțea în stare să rămînă mai mult în odaie. Între timp Hetty aținu puțin, iar Vînătorul de Cerbi și Chingachgook părăsiră arca, pentru a se sfătui împreună. Într-un tîrziu, medicul ieși pe punte și cu o umbră de adîncă tristețe pe față, așa cum niciodată nu-l văzuseră pînă atunci, îi încunoștință că rănita

trăgea să moară. Vestea asta îi făcu pe toți să se strîngă din nou în cabină mînați de curiozitatea pe care o poate trezi priveliștea unei agonii, sau de un simțămînt mai înalt, după ce pînă mai deunăzi fuseseră actorii unui spectacol atît de dramatic și plin de peripeții. Între timp, zdrobită de durere, Judith stătuse deoparte, lăsînd pe seama lui Wah-ta-Wah toate acele mărunte îngrijiri pe care numai o femeie le poate da unui bolnav. Hetty nu se schimbase aproape de loc decît că se simțea sleită de puteri, semn că i se apropiase sfîrșitul. Mintea ei, multă, puțină, ce-o avea, era la fel de limpede ca mai înainte, ba chiar s-ar fi putut spune că în momentul acela avea o inteligență mai vie ca de obicei.

— Nu-ți mai face inimă rea din pricina mea, Judith — îi spuse ea cu gingășie surorii sale, luîndu-i mîna. Încă puțin și am s-o văd iarăși pe mama; ba chiar mi se pare c-o și văd aievea; blîndă și zîmbitoare cum era de obicei! Poate că după ce mi-oi da sfîrșitul dumnezeu m-o face întreagă la minte, ca să se simtă mai bine și mama lîngă mine.

— Ai să fii înger în slăvi, Hetty — suspină sora ei — nu cred să fi fost vreodată suflet mai vrednic decît tine să intre în cerescul lăcaș!

— Nu înțeleg prea bine ce spui, dar îmi dau seama că așa trebuie să fie. Cred că am citit așa ceva în biblie. Ce întuneric se face! Așa devreme se înnoptează oare? De-abia vă mai văd; unde-i Wah-ta-Wah?

— Aici ești, tu sărăcuț. Nu vede pe mine?

— Te văd, dar nu puteam să deslușesc dacă ești tu sau Judith. Mult însă nu cred c-o să-mi fie dat să te mai văd, Wah-ta-Wah.

— Asta rău forte parut Hetty, sărăcuț, dar tu liniștit trebuie ești cer mergi și fetele și viteji.

Despărțirea de Chingachgook, de Vînătorul de Cerbi și de Harry fu înduioșătoare. Hetty îl povățui pe delawar să se poarte bine cu Wah-ta-Wah; simțea deslușit în adîncul

ei, îi mărturisi apoi Vînătorului de Cerbi, şi se mîngîia cu gîndul că aveau să se întîlnească din nou. Bravul Vînător îi răspunse că speră, firește, să se revadă în ceruri.

— Rămas bun, Harry, murmură ea cînd Pripitul îi luă mîna. Caută să te asemeni cît mai mult cu Vînătorul de Cerbi, e tot ce-ți doresc.

Ultimele cuvinte le rosti mai mult în şoaptă. O roşeaţă uşoară îi acoperi o clipă obrajii, apoi lăsîndu-i mîna, Hetty se întoarse cu faţa la perete, ca şi cum şi-ar fi încheiat toate socotelile cu lumea. Tainicul simţămînt ce o legase de flăcăul acela, simţămînt atît de gingaş, încît aproape că nici ea nu-şi dăduse seama de existenţa lui şi care poate nici nu s-ar fi înfiripat, dacă mintea ei ar fi ştiut să ţină în frîu simţirea, se pierdu pe vecie în gînduri mai înalte şi mai curate.

— La ce te gîndeşti, surioară dragă? şopti Judith — spune-mi, aş vrea să-ţi pot uşura clipele acestea!

— Mama, o văd acum pe mama, acolo, în apă, şi-n jurul ei uite, nişte făpturi neasemuit de frumoase. Dar de ce n-o fi şi tata cu ea? Ce curios mi se pare c-o văd pe mama şi pe voi nu... Adio, Judith!

Făcu o pauză înainte de a rosti ultimele cuvinte; soră-sa rămase aplecată un timp asupra ei, într-o dureroasă încordare, pînă cînd îşi dădu seama într-un tîrziu că sufletul ei suav îşi luase zborul. Astfel se stinse din viaţă Hetty Hutter.

Ziua următoare deşi destul de frămîntată se dovedi a fi umbrită de melancolie. Soldaţii care avuseseră de lucru pînă atunci cu înmormîntarea celor răpuşi de ei se apucară după aceea să îngroape morţii din tabăra lor. Timpul trecea; cînd în sfîrşit se lăsă seara, răposatei Hetty Hutter i se aduse ultimul omagiu plin de tristeţe. Trupul ei fu cufundat în lac, lîngă osemintele mamei sale pe care o iubise şi o respectase atît de mult. Deşi necredincios, medicul îndeplini ritualul după datină, citind rugăciunile de înmormîntare la

locul ei de veşnică odihnă, aşa cum se făcuse mai înainte pentru ceilalţi creştini căzuţi în luptă. Lucrurile astea însă acum nu mai aveau cine ştie ce importanţă, căci un ochi care se pricepe a citi în inimile semenilor, nu se poate să nu facă o deosebire între viaţă şi moarte; iar sufletul suavei copile fără de noroc era acum departe de toate rătăcirile sau decepţiile pe care i le-ar fi prilejuit nişte datine omeneşti. Fără doar şi poate n-ar fi dorit totuşi ca împlinirea acestei simple ceremonii să fi fost însoţită şi de mărturiile de rigoare. Riuri de lacrimi curgeau pe obrajii lui Judith şi Wah-ta-Wah, în timp ce Vînătorul de Cerbi privea ţintă cu ochi lucitori apa ce unduia acum deasupra celei pe veci plecate şi al cărei suflet fusese mai limpede chiar decît cleştarul izvoarelor de munte. Pînă şi delawarul îşi întoarse capul ca să-şi ascundă slăbiciunea, pe cînd ostaşii care asistau la ceremonie aveau un aer solemn şi întristat.

Soldaţii se îmbarcară apoi pe vas, în frunte cu căpitanul. Acesta încercase s-o descoasă pe Judith în privinţa planurilor ei de viitor, şi înţelese că fata dorea să rămînă pînă în ultima clipă cu Wah-ta-Wah, aşa că n-o mai sîcîi cu întrebările şi totodată se feri să-i dea sfaturi, de teamă să n-o supere cumva. Cum pentru ca să ajungă cineva pe ţărmul riului Mohawk nu era decît un singur drum bun pe care-l cunoştea toată lumea nu mai încăpea nici o îndoială că aveau să se ivească alte prilejuri ca s-o întîlnească şi să înnoade iarăşi vechile lor legături prieteneşti.

Cînd se aflară cu toţii pe bord, cîţiva oameni trecură la vîsle, şi arca se urni din loc, îndreptîndu-se, agale, ca de obicei, spre un liman. Vînătorul de Cerbi şi Chingachgook traseră afară din apă două bărci pe care le lăsară în castel. După ce uşile şi ferestrele fură baricadate, ieşiră din casă prin chepeng, aşa cum am arătat mai înainte. Părăsind locuinţa, o găsiră pe Wah-ta-Wah aşteptîndu-i în luntrea rămasă afară. Delawarul se urcă lîngă ea şi începură

să vîslească amîndoi, lăsînd-o pe Judith pe punte. Totul se petrecu atît de repede, încît Vînătorul de Cerbi se pomeni deodată singur lîngă frumoasa înlăcrimată în haine cernite. Fără să bănuiască nimic în naivitatea lui, tînărul întoarse barca în așa fel ca stăpîna castelului să poată coborî înlăuntru și o porni apoi pe urma prietenului său.

Drumul pe care apucase tăia lacul în diagonală, trecînd pe lîngă mormintele celor plecați de-a pururi dintre dînșii. În momentul cînd barca ajunse în dreptul lor, Judith deschise gura pentru prima oară în dimineața aceea, ca să-i spună ceva tovarășului ei de drum. Nu rosti mai mult de două, trei cuvinte; mai precis îl rugă să facă un scurt popas, înainte de a părăsi pentru totdeauna meleagurile acelea.

— Nu știu dacă am să mă mai întorc vreodată aci, Vînătorule de Cerbi — murmură ea — în locul ăsta unde dorm somnul de veci mama și surioara mea. Aș vrea însă să-ți spun ceva — rosti Judith, după o tăcere îndelungată — în clipa de față, cred, nici sentimentalismele, nici vorbele goale, nici nesinceritatea nu-și au locul. Aici, la mormîntul mamei și la mormîntul lui Hetty care a iubit din toată inima adevărul, orice cuvînt nesincer ar fi o sfruntare. Așa că am să-ți vorbesc fără înconjur și fără să-mi fie teamă că s-ar putea să mă înțelegi greșit, deși, ca femeie, mărturisesc că nu am destul curaj. Am să-ți spun, deci, totul răspicat.

— De ce nu, Judith? De ce o femeie n-ar fi la fel de cinstită și sinceră față de ceilalți oameni ca și un bărbat? Nu văd pentru ce n-ai vorbi tot așa deschis ca și mine cînd e la mijloc un lucru serios?

— Am să-ți vorbesc atunci cinstit ca și cum aș vorbi cu biata Hetty, draga de ea, dacă blînda mea surioară ar mai fi încă în viață! Da, am să trec peste toate celelalte simțăminte, dînd cuvîntul celui mai puternic dintre ele! Ți-s dragi pădurile — nu-i așa, Vînătorule? — și viața pe care

o duci aici, în inima sălbăticiunii, departe de orașele și cetățile ridicate de albi?

— Așa cum mi-au fost dragi părinții, Judith, cînd mai trăiau încă. Locurile unde ne aflăm acum ar fi pentru mine raiul pe pămînt, dacă s-ar isprăvi odată acest război și coloniștii și-ar vedea mai departe de treburile lor.

— Și atunci de ce vrei să le părăsești? Vezi bine, au rămas fără stăpîn, cel puțin după cîte știm nu e nimeni care să aibă mai multe drepturi decît mine asupra lor și aceste drepturi, iată, ți le încredințez de bună voie dumitale. Chiar de ar fi o împărăție, Vînătorule, cu dragă inimă ți-aș spune același lucru. Să ne întoarcem, așadar, tot aici, după ce vom fi dat ochi cu preotul din forturi, și să nu mai plecăm niciodată.

— Nu știu dacă ai cumpănit destul de bine lucrurile, Judith — spuse el — inima dumitale e copleșită încă de cele întîmplate în ultimul timp, și de teamă să nu rămîi singură pe lume, vrei cu tot dinadinsul să găsești pe cineva să țină locul ființelor pe care le-ai pierdut.

— Dacă ar roi prietenii în jurul meu, Vînătorule, fii sigur că tot așa aș gîndi și la fel aș vorbi cum ți-am vorbit acum, îi răspunse Judith.

— Îți mulțumesc, copilă dragă, din toată inima îți mulțumesc. Totuși, crede-mă, nu sînt eu omul care să se folosească de clipa asta de slăbiciune a dumitale, căci după cîte îmi dau seama ești gata să uiți darurile cu care ai fost din prisos înzestrată, și să-ți închipui că lumea întreagă se mărginește la o biată bărcuță. Nu, nu, Judith, n-ar fi frumos din partea mea. În ruptul capului n-aș putea să primesc așa ceva!

— Poți s-o faci liniștit, ascultă-mă pe mine, fără să rămînă în sufletul nimănui o umbră de remușcare — îi răspunse Judith. Să le spunem soldaților să lase, pînă ne întoarcem, lucrurile noastre undeva, în drum, de unde am putea lesne

să le aducem acasă. Nici picior de dușman n-o să mai calce pe aici, cel puțin cît o ține războiul. Cît privește blănurile dumitale poți foarte bine să le vinzi în garnizoană și tot de acolo să tîrguiești tot ce ne-o fi de trebuință, pentru că, te rog să mă crezi, în viața mea nu mai vreau să calc pe acolo; și ca să-ți dovedesc, Vînătorule — adăugă fata cu un zîmbet atît de dulce și de firesc, încît tînărul simți că anevoie i-ar mai putea rezista — cît de hotărîtă sînt, și cît de mult doresc să fiu a dumitale, că altă dorință nu am pe lume, primul foc pe care o să-l facem la întoarcere o să-l aprindem cu rochia de brocart, și ca să nu se stingă o să-i jertfim și alte găteli de ale mele dacă dumneata socotești că nu se cade a fi purtate de femeia cu care ai vrea să-ți unești viața.

— Vai de mine! O femeie frumoasă și fermecătoare ca dumneata, Judith! Fiindcă ești într-adevăr așa, nimeni nu poate tăgădui asta fără a nesocoti adevărul. Sînt lucruri care s-ar putea să pară plăcute cînd ți le zugrăvești cu închipuirea, dar cine știe dacă vor avea o urmare chiar atît de fericită, cum o vezi dumneata. Nu te mai gîndi la ele, ascultă-mă ce-ți spun; să mînăm, deci, mai departe barca, după Șarpele și Wah-ta-Wah, ca și cum n-am fi vorbit nimic.

Judith se simți jignită peste măsură, ba mai mult chiar, mîhnită pînă în adîncul sufletului. În cuvintele Vînătorului de Cerbi însă era o hotărîre ce spulberă cu desăvîrșire speranțele pe care și le făurise, arătîndu-i că, cel puțin de astă dată, frumusețea sa cu totul aparte nu izbutise să-i cîștige admirația și devotamentul de care era îndeobște înconjurată. Se gîndi totuși dacă nu cumva fusese greșit înțeleasă. De aceea, după cîteva clipe de tăcere stingherită, se decise să lămurească lucrurile pînă la capăt punîndu-i o ultimă întrebare răspicată, care să împrăștie orice îndoială.

— N-aș vrea, doamne ferește, să am vreo remușcare pe lumea cealaltă, pentru că n-am fost de ajuns de sinceră

acum — zise ea. Nădăjduiesc că ne-am înțeles bine unul pe altul. Nu vrei să mă iei de soție, Vînătorule ?

— E mai bine pentru amîndoi, Judith, să mă folosesc de acest prilej în care te văd atît de hotărîtă să treci peste toate. Află deci că noi doi n-o să putem fi niciodată soț și soție.

— Înseamnă că nu mă iubești. Sau poate că nu găsești în inima dumitale stima pe care ar trebui s-o ai pentru mine, Vînătorule ?

— Găsești în ea tot ce-ți poate da un prieten, Judith. Tot ce vrei, chiar și viața. Da, aș fi gata să fac orice pentru dumneata, așa cum aș face și pentru Wah-ta-Wah ; mai mult decît atît nu știu ce-aș putea să spun de dragul unei fete sau femei. Nu cred, însă, că simt nici pentru una, nici pentru cealaltă — ia seama, am spus nici pentru **una, nici pentru cealaltă,** vreun imbold ce m-ar putea face să-mi părăsesc tatăl sau mama dacă ar mai trăi vreunul din ei ; și chiar dacă ar fi amîndoi în viață, nu cunosc nici o femeie pentru care m-aș îndupleca să-i părăsesc.

— Destul — murmură Judith cu o voce sugrumată. Înțeleg ce vrei să spui. Nu te poți căsători cu o femeie pe care n-o iubești, nu-i așa ? Și pentru mine nu simți nici un pic de dragoste. Nu-mi răspunde nimic, mi-ajunge tăcerea dumitale ca să-mi dau seama. Și așa e destul de dureros pentru mine.

Respectîndu-i dorința, Vînătorul de Cerbi nu scoase nici un cuvînt. Fata rămase cîteva clipe cu ochii pironiți asupra lui, ca și cum ar fi vrut să-i citească în adîncul sufletului în timp ce el își făcea de lucru cu vîsla, ca un școlar pedepsit. În cele din urmă Judith cufundă lopata în apă și cu o vajnică smucitură, pe măsura simțămintelor ce o frămîntau, urni barca din loc. Liniștit, Vînătorul de Cerbi îi dădu și el o mînă de ajutor, așa că puțin mai apoi se aflau din nou pe dîra lăsată de luntrea delawarului.

Cît ținu drumul, nu mai schimbară nici o vorbă. Așa cum nimeni, probabil, nu s-ar fi așteptat, Judith nu era cîtuși de puțin supărată pe el, cu toate că schimba fețe, fețe, trecînd de la roșeața vie ce i-o aprindea rușinea în obraji, la paloarea dezamăgirii îndurate. Tristețea însă, o adîncă și mistuitoare tristețe, era simțămîntul precumpănitor ce i se citea lămurit pe figură.

Cît zăboviseră ei din pricina popasului făcut, arca avusese răgaz să ajungă la liman, și soldații apucaseră să debarce, înainte ca luntrea cu cei doi vîslași să fi atins țărmul. Chingachgook care le-o luase înainte mersese o bucată bună prin pădure, și se oprise, tocmai, să-i aștepte la răspîntia unde cele două drumuri — spre garnizoană și spre așezările delawarilor — se despărțeau. Ostașii își văzuseră mai departe de calea lor, după ce împinseseră arca înapoi, în apă, lăsînd-o în voia soartei. Judith însă privea totul cu sînge rece. Oglinda strălucitoare nu mai avea acum nici un farmec pentru dînsa și îndată ce puse piciorul pe țărm, întinse pasul la drum pe urmele detașamentului, fără să se mai uite înapoi.

Vînătorul de Cerbi se luă după ea, ca să fie sigur că va fi ajuns cu bine în mijlocul detașamentului, cînd deodată o auzi din nou vorbind.

— Oprește-te, Vînătorule — rosti fata cu tristețe în glas. Sînt mișcată de bunăvoința dumitale, dar n-am ce face cu ea. Poți fi liniștit, în cîteva minute îi ajung din urmă pe soldați. Întrucît nu putem merge mînă în mînă pe căile vieții, te-aș ruga să nu mă mai însoțești mai departe. Dar stai. Înainte de a ne despărți aș vrea să-ți mai pun o întrebare, una singură. Și te rog din suflet să nu cauți cîtuși de puțin să mă înșeli răspunzîndu-mi. După cîte știu nu ești îndrăgostit de altcineva și nu văd decît un singur motiv pentru care nu mă poți iubi sau nu vrei să mă iubești pe mine, spune-mi, te rog, Vînătorule — fata se întrerupse,

parcă i s-ar fi pus un nod în gît, stăvilindu-i cuvintele. În sfîrşit, îşi adună puterile şi, pălind şi roşindu-se la faţă de la o clipă la alta, continuă : Spune-mi, te rog, Vînătorule, din toate poveştile pe care ţi le-a înşirat Harry March n-o fi fost ceva care să-ţi fi schimbat simţămintele ?

Adevărul era steaua călăuzitoare a Vînătorului de Cerbi. Avea pururea ochii îndreptaţi asupra ei şi-i era aproape cu neputinţă să ocolească o mărturie cinstită, chiar atunci cînd prudenţa i-ar fi cerut să tacă. Judith citi răspunsul pe chipul său, şi, cu inima zdrobită de povara mustrărilor de conştiinţă, îi făcu un semn de rămas bun, şi se pierdu în pădure. Vînătorul de Cerbi stătu o frîntură de timp în cumpănă, neştiind încotro s-o apuce, apoi se întoarse, îndreptîndu-şi paşii spre locul unde ştia că-l aşteaptă delawarul. În noaptea aceea cîteşitrei prietenii poposiră la izvoarele rîului, iar a doua zi, către seară, ajunseră acasă, în sînul tribului lor, Chingachgook şi logodnica sa fiind primiţi cu alai iar tovarăşul lor cu mare cinste şi admiraţie, deşi pe faţa lui stăruia o umbră de tristeţe ce abia tîrziu de tot, după luni întregi de muncă încordată, ajunse să se împrăştie.

Delawarul se bucură de mari onoruri în mijlocul poporului său şi curînd după aceea un nou Uncas, ultimul din viaţa lui, veni pe lume.

Ce s-a mai întîmplat după aceea cu Judith nimeni nu ştie precis. Cît despre Vînătorul de Cerbi, căruia toată lumea-i spunea Ochi de Şoim, dobîndi o mare faimă ce se întinse în lung şi în lat, datorită iscusinţii lui fără pereche şi vestitei sale puşti.

Redactor responsabil : ALEXANDRINA ȚIMPĂU
Tehnoredactor : ȘTEFANIA MILLAI

Dat la cules 15.05.1964. Bun de tipar 18.05.1964. Apărut 1964. Comanda nr. 6818. Tiraj 60.140. Hîrtie tipar sul de 50 g/m², 700×1080/32. Coli editoriale 28,2. Coli de tipar 15,5. A. T. 6550. C.Z. pentru bibliotecile mici 82—3=R.

Tiparul executat sub comanda nr. 40361 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — R.P.R.

În Editura Tineretului

au mai apărut:

E. Alexiu
Școala de fete nr. 3

V. Hugo
Omul care rîde

K. Kislov
noara din Valea Cerbului

M. Marcevski
Insula Tombuctu

R. L. Stevenson
Săgeata Neagră

DITURA TINERETULUI

Lei 8,95

EDITURA TINERETULUI